

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is a photograph of a man and a woman in a romantic embrace. The man, on the left, has dark hair and a beard, and is wearing a white tank top and blue jeans. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a patterned top. They are both looking at each other, about to kiss. The background is a warm, golden sunset sky.

The Way We **WIN**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TIA LOUISE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAZANMA YOLUMUZ

BRADFORD ÇOCUKLARI

TIA LOUISE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

“En karanlık yerlerinde çiçek yetiştiren birini bul.” —ZB

*Jack ve Allie'nin aşkını bekleyen herkes için, umarım onları benim kadar seversiniz.
benim kadar seversiniz. ❤️*

İÇİNDEKİLER

The Way We Win

Çalma Listesi

Prolog

Bölüm 1

Bölüm

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Son](#)

[Pinch](#) —

[Dokunma Şeklimiz](#)

[Bölüm](#)

[Tia Louise'in](#)

[Bölüm](#)

[Kitapları Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kazanma Şeklimiz

Telif hakkı © TLM Productions LLC, 2025

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Kapak tasarımı Lori Jackson Design.

Fotoğraflar Wander Aguiar.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı ve yazarın önceden izni olmadan elektronik, fotokopi, mekanik veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vellum ile biçimlendirilmiştir.

KAZANMA YOLUMUZ

TIA LOUISE

Koç Bradford'un kirli bir sırrı var... ve bu sır (sadece) bana ait değil.

Jack Bradford, Bradford kardeşlerin en büyüğü, **en iyi arkadaşımın kardeşi** ve oğlumun **futbol koçu**.

1,88 metre boyunda, siyah saçlı, okyanus mavisi gözlü, geniş omuzlu ve sürekli kasılmış bir çeneye sahip.

Küçük kasabamızın kahramanıdır ve **küçük kızına** gösterdiği şefkatli davranışları insanın *kalbini* eritir.

Ona ilgimi göstermek için elimden geleni yaptım, hatta **dört kez** (*küçük kardeşlerinin düşünlerinde*) koluna girerek yürüyüş yaptım.

Newhope'daki herkes bizi bir araya getirmek istiyor ama o beni hep uzak tutuyor. Bu DILF'i elde etmekten neredeyse vazgeçmiştim ki, otoriter bir baba, oğlumun koçuma "özel iyilikler" yaptığım için QB-1 olduğunu söyledi. (*Keşke öyle olsaydı!*)

Sonra eski mahkum olan eski kocam bizi tehdit etmeye başladı ve **duvarlar yıkıldı**.

Koç Jack kapıma geldi, kanepemde uyudu ve kavgası sona erdi.

Onunla birlikte olmak en çılgın hayallerimin ötesinde. **Sırları beni korkutmuyor**.

O, istediğim her şey... *ve daha fazlası*.

Birlikte kazanıyoruz ve sonunda kirli küçük sırrımdan **kirli küçük karıma** dönüyorum.

(The Way We Win, küçük bir kasabada, bekar bir baba, bekar bir anne, ateşli bir lise futbol koçu, seksi bir kütüphaneci, cuma gecesi ışıkları, Bradford ailesinin tüm eğlencesi, baharat ve biraz gerilim içeren bir futbol romantizmi. Aldatma, heyecan verici sonlar ve üçüncü perdede ayrılık yok.

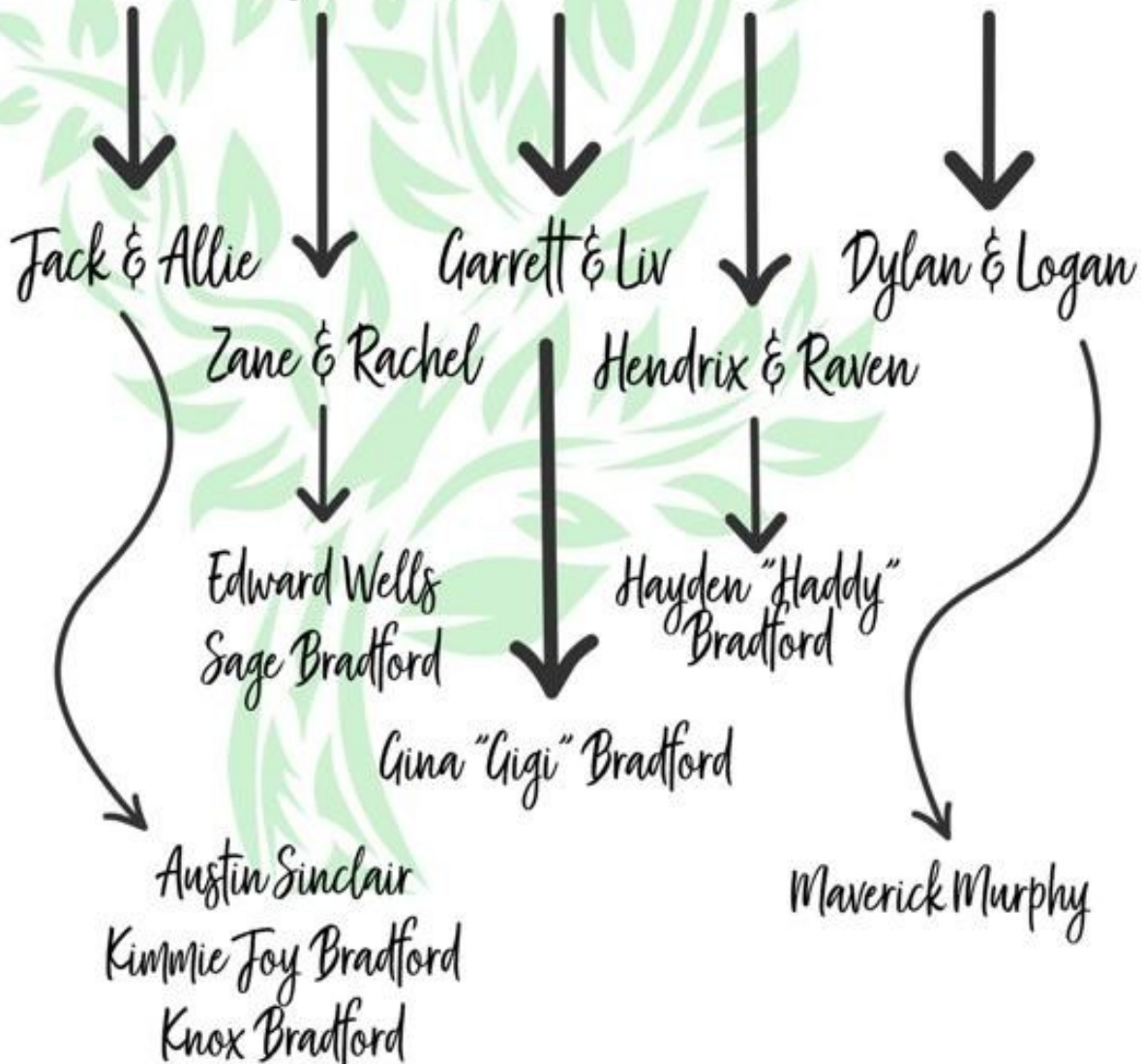
PLAYLIST

"Why Not Me" - The Judds "Fire
Woman" - The Cult
"Great Balls of Fire" - Jerry Lee Lewis "Strawberry
Wine" - Deana Carter
"II MOST WANTED" - Beyoncé, Miley Cyrus
"Something To Talk About" - Bonnie Rait "Burning
Down the House" - Talking Heads "Cowboy Take
Me Away" - The Chicks
"monsters" - Ella Langley
"Bana Büyü Yaptın" - Austin Giorgio
"Dudakların Üzerimde" - Maroon 5
"Ride" - Chase Race, Macy Maloy "Caution"
- The Killers
"Ring of Fire" - Johnny Cash
"Soulmate" - Chanin
"Eternal Flame" - The Bangles

Spotify'da dinleyin.

THE BRADFORD FAMILY

Arthur Sage Bradford & Lucille (née Knox)

PROLOG

Jack

Güneydoğuya doğru baktığımızda, gri gökyüzü Dauphin Adası'nı geçip körfezin üzerine yayılmıştı. Thomas, elinde büyük mavi bir zarfla önümüzde duruyordu. Zarf, ağır, biyolojik olarak parçalanabilir kağıttan yapılmıştı ve üzerinde beyaz bir deniz kaplumbağası vardı.

Bu babam.

Bu düşünce göğsüme yumruk gibi çarptı, ama hıçkırığımı yuttum. Gözlerimi kırıp aşağı baktım ve kendimi topladım. Dört kardeşim yanımda sıra halinde duruyordu. Dylan hariç hepimiz takım elbise ve kravat giymiştik. O, baldırlarına kadar uzanan ve rüzgarda dalgalanan lacivert bir elbise giymişti.

Koyu renk saçları ince bir fiyonkla yüzünden çekilmiş, başını Bayan Gina'nın omzuna yaslayıp açıkça ağlıyor.

Bayan Gina elini küçük kız kardeşimin kolunda yukarı aşağı gezdiriyor ve o yaşlı kadının ilk kez ağladığını fark ediyorum. Biz etrafındayken kör gözleri genellikle sevinçle parıldar, ama bugün kız kardeşimi tutarken empati dolu gözyaşlarıyla parlıyor.

En yaşlıdan en küçüğe doğru bir sıra oluşturmuşuz, en önde ben varım.

Zane yanımda, koyu renk saçları durmaksızın esen rüzgarda dalgalanıyor. Gülümsemiyor, ama ağlamıyor da. Gözleri, yavaşça su kenarına doğru yürüyen Thomas'ı takip ediyor.

Zane asla duygularını ifade etmez. O, gözlerini kapatan uzun siyah saçları olan, kasabanın güneyindeki ahırlara gidip atlara bakmayı seven sessiz kardeşidir.

Ama bana söylemesine gerek yok. Ben biliyorum.

Garrett, Zane'in yanında bir baş daha uzundur. Yüzü ifadesizdir, ama kız arkadaşısı Liv, birkaç dakikada bir gözlerine mendille dokunarak onun yanında durmaktadır. Rüzgâr, Liv'in uzun, çilek sarısı saçlarını omuzlarının arkasına savurur ve koyu kırmızı elbisesi bacaklarına yapışır. Liv ona bakacaktır.

En küçük kardeşim Hendrix, dik durup ağlamamak için elinden geleni yapıyor. Çenesini indirip yanağına yumruğunu vurunca neredeyse kalbim kırılıyor. Üç büyük kardeşimiz kadar büyük olmak için çok uğraşıyor ama on üç, on dört yaşında, o daha bir çocuk.

Bu sabah ona kravatını bağlarken, ceketinin yakasını düzeltirken konuşmadık. Annemizi daha bir yıl olmadan kaybettik, şimdi de bu.

Geriye Hendrix'ten on sekiz ay küçük "bebek" kız kardeşim Dylan kaldı. O, hepimizin şımarttığı, küstah, her zaman neşeli, parlak ve iyimser bir kız. Ona bakamıyorum bile, yoksa kendimi kaybederim, ama onlar benim kendimi tutmamı istiyorlar.

Şu anda hepsi bana hayranlıkla bakıyor.

İnsanlar babamın kalp kırıklığından öldüğünü, hayatının aşkını kaybettikten sonra yaşamaya devam edemediğini söylemek istiyor, ama ben o kadar emin değilim.

Babam bizim için hayatta kalırdı. Beşimizi yetim bırakmak istemezdi. Gerçek şu ki, annemin ani teşhisi ve hızlı kötüleşmesinden sonra, hepimiz babamın hastalığının ciddiyetini de gördük.

Annem onu korudu, ama güvenlik öncelikli olmayan ve oyuncuların beyin sarsıntısı ve travmatik beyin yaralanmaları gibi şeyleri göze aldığı bir dönemde efsanevi bir futbolcu olarak geçirdiği uzun kariyerinin etkileri ağır bastı.

Annemi kaybetmek, onun üstesinden gelemeyeceği bir darbe oldu.

Bu da bizi, bu gri günde, onun son isteğini yerine getirmek için buraya, geniş aile evimizin ve restoranımızın aşağısındaki sevgili okyanusa gömmek için getirdi.

Thomas, üstünde kaplumbağalar olan zarfı tutuyor. Babamızı yolculuğuna uğurlamak için çok uygun bir kap.

O, babamı hepimizden daha iyi tanıyordu. İkisi, kariyerleri boyunca Texas Mustangs takımında takım arkadaşıydılar. Babam emekli olana kadar rüya takımdı. Thomas da oynamayı bıraktığında, babam onu buraya, güney Alabama'daki küçük topluluğumuza, sahildeki aile restoranımız Cooters & Shooters'ın baş aşçısı olarak getirdi.

Dylan bebekken beri bizimle birlikte ve şimdi, ben henüz yirmi bir yaşında bile değilken, bizi bu zor dönemden geçirmek için bir adım öne çıktı.

Bayan Gina da eyaletin Hendrix'i ve Dylan'ı götürmemesi için onları yaşamaları için akrabalarının

Birmingham. Kimse futbol efsanesi ve küçük kasabanın kahramanı Art Bradford'un ailesini parçalayan pislilik olmak istemiyordu.

Mesele şu ki, Texas Mustangs tarafından yeni başlangıç oyun kurucusu olarak seçildim. Bir yıl erken mezun oluyorum ve sözleşme cebimde yanıyor.

Babam çok gurur duyardı, ama şimdi ne olacağını bilmiyorum.

"Art'ın mizah anlayışını asla unutmayacağız..." Thomas'ın derin sesi dikkatimizi çekiyor.

O da koyu renk bir takım elbise giymiş ve büyük, kahverengi elleriyle kalın zarfı sevgili bir dostuna tutar gibi tutuyor. Babam, "*O oyundaki en iyi koşucu*" derdi. *Tommy'ye canımı bile emanet edebilirim.*

Onun ölümünde onu tutması çok doğrudur.

"Sizi her şeyden çok seviyordu." Thomas açık kahverengi gözlerini kardeşlerimin üzerine kaydırıyor. "Jack, senin onun yerini alabileceğini biliyordu, yoksa daha uzun süre dayanırdı. Sen başaracaksın."

Çenem sıkılaşıyor ve boğazımdaki düğümü yutar, ona kısa bir baş selamı veririm. Onun yerini almak, birden fazla anlamda tam da yaptığım şey.

"Zane, kardeşin Jack'e liderlik etmesine yardım edeceksin ve Garrett, sen de küçükleri korumaya devam edeceksin."

Garrett'in kare çenesindeki kaslar hareket etti. Kısa bir baş sallamayla oyun yüzünü takındı.

"Baban futbolu severdi ve başarılarıyla her zaman hatırlanacak. Ama en gurur verici başarısı siz beşinizdi. Yukarıdan, annenizin yanında durarak sizi izleyecek. Onu hayal kırıklığına uğratmayın."

Hendrix keskin bir nefes alır ve Dylan ile Liv aynı anda ellerine uzanır.

"Onun ruhu senin içinde yaşıyor." Thomas gözlerime bakar. "Güzel günleri hep hatırlayacağız ve şimdi, önceden aramızdan ayrılanlarla yeniden bir araya geldiğini düşüneceğiz."

Su kenarında duruyor ve dizini bükerek mavi paketi dalgaların üzerine koyuyor. "Küllerine ve toprağına. Seni sevdiğin güzel sulara bırakıyoruz."

Koyun kenarında dururken, gözlerim uzaklara sürüklenen beyaz deniz kaplumbağasına kilitlenir. Orada akıntıyla birlikte dönüp sonsuzluğa doğru yol alacaktır.

Dylan'ın kolları belime dolandığında vücudumdaki her kasın gergin olduğunu fark ediyorum. Göğsümün üzerinde çaprazladığım kollarımı gevşetip onu sarıyorum.

Başka bir çift kol da beni sardı ve Hendrix'in de bana geldiğini fark ettim. Garrett de onu takip ederek elini omzuma koydu ve Zane başını çevirip bana hüzünlü bir gülümseme attı.

En azından yakınlarda kalıyor, Newhope'dan çok uzak olmayan küçük bir özel üniversiteye gidiyor. Garrett'ın Tuscaloosa'ya taşınmadan önce bir yıl daha lise okudu. Ailemi kucaklayarak, titrek ve güç veren bir nefes alıyorum.

Thomas, durduğumuz yere geri döner, bize bir bakış atar ve bana memnun bir gülümseme gönderir.

Ben en büyüğüm. Ben liderim. Çocukken, ev işleri yaparken ya da parkta futbol oynarken babam bana takım kaptanı olduğumu söylerdi.

O zamanlar beni neye hazırladığını biliyor muydu acaba?

Her halükarda, ben kim olduğumu biliyorum. Benden ne beklendiğini biliyorum ve bizi bu durumdan kurtaracağım. Koruma, aile, liderlik... benim görevim bu.

Allie

Günümüz

"Bir randevuya kitabı nereye götürürsün?" Kimmie Joy Bradford, kahverengi kağıda sarılmış ve özenle kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kitabı raftan kaldırırken burnunu kırıstırdı.

Öğretmenlerin hazırlık günleri devam ediyor, yeni okul yılının başlamasına hazırlanıyoruz ve o ve Edward Wells kütüphaneyi düzenlememe yardım ediyorlar.

Bu, oğlum Austin liseye başlayıp futbol takımına katıldığından beri üç yıldır süren bir gelenek haline geldi.

Jack Bradford, Newhope High Captains'ın baş koçudur ve ikimiz de lisede çalışan bekar ebeveynler olduğumuz için, bu küçük bir takas durumu geliştirdik. Austin, yaz futbol kampına katılırken, onun kızı Kimmie benimle kalıyor.

Austin lise son sınıfta ve ilk kez başlangıç oyun kurucusu olarak oynuyor. Birinci sınıftan beri bu hedef için çalışıyor. Üç yılın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum.

Jack onu kanatları altına aldı, hafta sonları onunla antrenman yaptı, her yaz ve sonbahar onunla çalıştı. Tek çocuğuma bu kadar iyi davrandığı için ona fazla yağ çekmemeye çalıştım, ama sessiz ve sert olmasına rağmen aynı zamanda nazik ve özenli olması da işleri zorlaştırıyor.

Jack de eski bir futbol oyuncusu, Teksas'ın futbol süperstarı ve çok çekici bir adam. 1,88 boyunda, kare çeneli, koyu saçlı ve safir mavisi gözlü Jack, bana baktığında bazen nefesim kesiliyor.

New Orleans'tan buraya taşındığımızda, onun küçük kız kardeşi Dylan bizimle arkadaş oldu. Ben lise kütüphanecisi olarak işe girmiştım ve Austin sessiz bir ortaokul öğrencisiydi.

Çok az paramız vardı ve ailemiz de yoktu, bu yüzden bana, ailelerinin körfezdeki restoranı Cooters & Shooters'da baş garsonluk yapıp yapamayacağını sordu.

Yaz aylarında daha fazla yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi ve ben de üniversite masraflarımı karşılamak için French Quarter'da garsonluk yaptığım için, Alabama'nın güneyindeki küçük bir kasabada bulunan geniş bir aile restoranında çalışmak benim için çocuk oyuncağıydı.

Dylan ayrıca Austin'i, o zamanlar henüz anaokuluna giden Kimmie'ye bakması için işe aldı ve ikimiz de ek gelir için minnettardık.

Kütüphanede çalışmak, en sevdiğim kitapları öğrencilerle paylaşmak, sevdikleri yeni yazarlar bulmalarına yardımcı olmak ve kütüphaneyle ilgili her şey beni çok mutlu ediyor. İşin harika avantajları, harika çalışma saatleri, harika tatilleri var... ama maaşı çok düşük.

Lise kütüphanecisinin maaşıyla kira, araba taksidi, market alışverişi ve üniversite için para biriktirmek zor, bu yüzden restoranda çalışmak çok yardımcı oluyor. Ayrıca bize yeni bir aile ve yeni arkadaşlar kazandırdı.

Edward'ı birkaç yıl önce, kız kardeşi Rachel, Bayan Gina Rosario'nun yeni hemşiresi olmak için buraya taşındığında aldım. Bayan Gina, şehrin kuzeyinde, körfeze bakan muhteşem bir İtalyan tarzı villada yaşayan zengin, yaşlı bir bayan.

O, herkesin onursal büyükannesi gibidir ve bence biraz medyum olabilir — ya da belki de bu sadece benim New Orleans'lı yanımdır. Bilge yaşlı kadınlar her zaman olayları önceden bilir gibi gelir.

Edward hafif nörolojik farklılığa sahip ve Rachel, onun yeni bir liseye başlayıp kimseyi tanımaması konusunda çok endişeliydi.

Jack'in kardeşi Zane, bana yardım etmenin, ihtiyaç duyduğunda tanıdık ve sakin bir yer edinmesi için iyi bir yol olacağını düşündü ve bana her zaman çok iyi davrandıkları için, ben de hemen kabul ettim...

Bu küçük nezaket (ve oldukça yoğun bir kimya) Zane'in şimdi Rachel'in kocası olmasının nedenidir.

Bu benim için de bir kazanç, çünkü Edward en iyi kütüphane yardımcılarımın biri.

Raflardaki tüm kitapları okuduğuna eminim.

"Kitabı kütüphaneden alırsın, ama aslında kitap seni randevuya götürür." Bu kavramı ikinci sınıf öğrencisinin anlayacağı şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Kimmie'nin küçük yüzü daha da kısılr. "Ama bunu nasıl yapıyor? Kitaplar araba kullanamaz ki."

"Kitabı okuduğunda, hikaye seni zihninde bir yolculuğa çıkarır." İçimdeki ilkokul öğretmeni ortaya çıkarak, onun küçük burnuna dokundum.

öğretmenliğimi ortaya çıkararak.

Onun yaş grubuyla çalışmayalı yıllar oldu, ama her şey geri geliyor. "Bu bir metafor." Edward'ın mantıklı sesi sohbetimize katılır. "Bu, cansız bir nesneye insan davranışları atfettiğin için *antropomorfizm* olarak bile nitelendirilebilir." davranışları atfediyorsun."

Dudaklarımı sıkarak Kimmie'nin kehribar rengi gözlerinin büyüdüğünü izledim. Edward'ın az önce söylediği tüm büyük kelimeleri anlamış gibi davranarak başını salladı.

Edward ona *Kim* dediğinden beri, Edward ona bir şey açıkladığında çok olgun davranıyor. Bu çok komik ve sevimli.

"Al tatlım." Ona üzerinde "*Romantizm*", "*Macera*" ve "*Bilim Kurgu*" yazan bir deste kart veriyorum. "Kırmızı etiketleri üst raflara, sarıları orta raflara, mavileri alt raflara koy."

Bu fikri sosyal medyadan aldım, tüm fikirlerimi oradan alırım. Öğrenciler bir kitap seçer ve okudukları kitaplar için puan toplar, bu puanlar Starbucks hediye kartı, ücretsiz araba yıkama veya yerel işletmelerden bağış olarak alabileceğim başka şeyler gibi ödüllere dönüşür.

Evet, bu rüşvet, ve farklı türlerden eski ve yeni kitapları seçmek için elimden geleni yaptım. Okulumuzun kütüphanesi 7-12. sınıflara hizmet veriyor, bu zor bir karışım, ama kendim de sertifikalı bir kitap kurdu olarak, en isteksiz okuyucuları bile kitaba çekmeye çalışmanın zorluğundan keyif alıyorum.

"İkinci sınıfa geçtiğine inanamıyorum," diyorum, Kimmie parmaklarımdan etiketleri çıkarırken, onları raflara taşımaya hazırlanıyor. "Daha geçen yıl anaokuluna başlıyordun."

"O üç yıl önceydi, Bayan Allie," diyor, hala küçük bir yetişkin gibi davranarak. "Artık okulda hiç uyumuyorum ve bu yıl çubukları bile düşürmeyeceğiz."

"Çubukları düşürmek ne demek?" Bu kez Edward'ın kafası karışıyor. "Düz bir şekilde yürümemezsen ya da öğle yemeğinden sonra tepsini pencereye götürmeyi unutursan pencerenin önüne götürmezsen ya da okuma saatinde konuşursan..." Kimmie parmaklarıyla sayıyor. "Çubuk atmak zorundasın. Birinci sınıf zordu ama şimdi ikinci sınıftayım, her şeyi doğru yapıyorum."

"Yapmazsan ne olur?" Tamamen ciddi, alaycı bir tavır yok.

Kız onun sorusuna tereddüt eder, sonra omuz silker.

"Yaparım işte!" Yine bu ikisine gülmemeye çalışıyorum.

İşimin her şeyini gerçekten seviyorum ve son zamanlarda, düşüncelerimle baş başa kaldığımda şakaklarımı sıkkan çok gerçek korkudan zihnimi uzaklaştıran tek şey bu.

daha fazla.

Daha bir ay bile olmadı, New Orleans'tan kaçtığımızdan beri korktuğum mesaj geldi: eski kocam, Austin'in babası, Louisiana'da şartlı tahliyle serbest bırakılmış.

Rip Sinclair, hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

O, deri ceketiyle, motosikletiyle, dövmeleleriyle ve parıldayan yeşil gözleriyle Sister's Court restoranına geldiğinde ben çok genç ve aptaldım.

Kendimi koruma içgüdüm yoktu ve bir çocuk gibi, hamile kaldığımda evlenmemiz gerektiğini inanıyordum.

Rip, evlendiğimizde Austin ve benim onun malımız olacağımıza inanıyordu. Kaç tane kanunu çiğnemiş olursa olsun, uyuşturucu satarak ne kadar tehlikeli bir hayat sürerse sürsün, onun gözünde biz ona aittik.

Bir gece onu sarhoş edip boşanma belgelerini imzalatmayı başardım. Bu, devletin beni mahkemede ona karşı tanıklık etmem için tek nedeniydi.

Tüm bu durumdan kurtulmak ve temiz bir şekilde uzaklaşmak istedim. Ama onu götürürken bana söylediği son sözler "Bu bitmedi" oldu.

Bu yüzden telefonuma alarm kurdum ve arkamı kollamadan duramıyorum. Yine de her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum... Ve eve alarm sistemi taktırdım.

Göğsüm gergin ve omuzlarım ağrıyor. O pisliği herkesten iyi tanıyorum, eğer söylediği şey doğruysa, yapacaktır. Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum, ama bizi aradığını biliyorum.

Umarım buraya taşınarak ve sosyal medyadan uzak durarak saklanabiliriz. En azından eyalet dışındayız.

Newhope'u seçtim çünkü arkadaşlarım oradan dünyanın en güzel yeriymiş gibi bahsediyorlardı. Her penceresinde çiçek kutuları olan, her gece daha iyi bir hayatın vaadi, umudu gibi parıldayan ışıklarla aydınlanan ağaçları olan, sahildeki güzel bir kasaba.

Sonra Dylan arkadaşım oldu ve şimdi neredeyse ailenin bir parçasıyız. Yine de bu, güvenliğin garantisi değil.

Bir adım geri çekilip kollarımı kavuşturarak kütüphaneyi değerlendiriyorum. "Sanırım prime time için hazırız."

"En yoğun saatler genellikle akşam 8 ile 10 arasındır," diyor Edward.

Gülümseyerek, onu sıkmamaya özen göstererek elimi omzunun üstüne dikkatlice koyuyorum. "Haklısın. *Okul* zamanı için hazırız."

Yüzündeki ciddi ifade gevşer. "Çok güzel bir sergi." "Teşekkürler, Edward."

"Bana da teşekkür et!" Kimmie, ona verdiğim kartları raflara düzgünce yerleştirdikten sonra sevinçle koşarak gelir. "Ben de yardım ettim!"

"Sen de teşekkür et, Bayan Kim!" Onu sıkıca sararım ve o gururlu bir gülümsemeyle çenesini kaldırır. "Şimdi, kim öğle yemeğine hazır?"

İkisi de sevinçle parlar ve ben çantamı alırım. Kapıyı kilitleyip Cooters & Shooters'a öğle yemeği yemeye ve herkesi görmeye gideriz.

"RAVEN, Haddy'yi Cadılar Bayramı için eve getirmek istiyor." Dylan, biz geldiğimizde mutfakta iPad Pro'sunun ekranına bakıyor.

Kardeşi Hendrix, Los Angeles Tigers takımında tight end oynuyor ve o, eşi Raven ve iki yaşındaki kızları Haddy, Los Angeles'ta yaşıyorlar.

"Merhaba, Haddy bebeğim!" Kimmie tezgaha koşar, parmak uçlarında zıplar ve ekrana el sallar.

"Bu grup sohbeti, Peanut, FaceTime değil." Dylan eğilip yeğeninin başına öpücük kondurur.

Kimmie'nin omuzları düşer ve ona kaşlarını çatarak bakar. "Cadılar Bayramı'na ne kadar var?"

"31 Ekim," diye cevaplar teyzesi.

Kimmie, aynı kehribar rengi gözleri ve kıvrıkcık, koyu kahverengi saçlarıyla mini bir Dylan'a benziyor.

"En sevdiğimiz filmleri öğrenmek istiyor, kızlar gecesi düzenlemek için," diye devam eder Dylan.

"Kulağa eğlenceli geliyor!" Endüstriyel boy buzdolabından öğle yemeği malzemelerini çıkarırım. "Öğle yemeği olarak ızgara peynirli sandviç, üzüm ve elma dilimleri nasıl olur?"

"Deedee teyzenin acı peynirli olmaz." Kimmie'nin yüzü buruşur.

"Anladım." Biberli peyniri buzdolabına geri koyuyorum. "Sadece keskin çedar —olur mu Edward?"

O, mutfağın arkasındaki ekran kapıdan odaya giriyor. Gri bir kedi göğsüne yaslanmış, o da onu yavaşça okşuyor.

"Evet, hanımefendi, ama Bayan Gina, size kütüphanede yardım ettikten sonra yeni yavru kedilerine yardım etmemi istedi."

"Daha fazla kedi yavrusu mu?!" Kimmie ılık atar. "Deedee teyze, Smokey ile oynamak için bir kedi yavrusu daha lazım, böylece bir arkadaşı olur!"

Dylan parmağını kaldırır. "Bir tane. Ona bir kedi yavrusu daha alacağımızı söyle, ama hepsi bu kadar."

"O kedileri kısırlaştırması lazım." Craig, yeniden doldurulacak ketçap şişeleri, tuzluk ve karabiberliklerle dolu bir tepsiyle odaya girer.

Craig de benim gibi ailenin yakın bir arkadaşıdır. Eskiden Dylan'ın bale partneriydi, şimdi ise restoranın ortak yöneticisidir.

Ayrıca Dylan'ın cesur müşterilere denemeleri için özel bir ultra acı biber yemeği hazırladığı haftalık "Dare Nights" etkinliğinin baş DJ'i ve koreografıdır.

Bir süre önce, bu etkinlik *Coyote Ugly* tarzı bar dansları ve ateş temalı müziklerle gürültülü bir dans partisine dönüştü. Mziğı de Craig seçiyor.

Tepsiyi odanın ortasındaki büyük paslanmaz elik çalışma masasına koyar ve ben otomatik olarak ketçap şişelerini ters çevirmeye başlarım. "Okuduğum yeni şekersiz diyeti denemeyi düşünüyorum..."

"Diyet mi?" Dylan'ın sesi yükselir. "Ne diyorsun Al? Kilo vermek gerekmiyor ki!"

"Daha çok sağlıklı olmak için." Orta boylu vücuduma bakıyorum. "Yediğimiz her şeye ne kadar şeker eklendiğini biliyor musun? *Her şeye* demek istiyorum. Etiketleri okumaya başladığında oldukça şok edici. Ketapta, makarna sosunda, hatta fıstık ezmesinde bile şeker var!"

"Yine mi bu," diye mırıldanır Thomas, odanın arkasındaki ızgaraya doğru geçerken.

Thomas baş aşçı ve şimdiye kadar yediğim en lezzetli hamburgerleri yapıyor — tabii ki gizli bir tarifile. Acaba içinde şeker var mı?

"Müşterilerimizin sağlıklı olmasını istemiyor musun?" diye sesleniyorum arkasından.

O yine homurdanır ve Craig yaklaşarak eğilir. "Servis ettiğimiz patates kızartması miktarını azaltmaya çalıştığım zamanı hatırlıyor musun? Sağlıklı olmaya alışma. Müşteriler bundan hoşlanmaz."

"Müşterilerin şeker yiyemeyeceğini söylemedim. Ne isterlerse yiyebilirler."

"Şekeri ver!" Kimmie Edward'ın önünde dönerek, bir tür modifiye edilmiş ponpon kız hareketi yapıyor. "Kurabiye, kek, şeker!"

"Bugün ne kadar şeker yedin?" Craig kalçasını ona çarptı. "Hiç," diye gülerek cevap verdim. "Bu onun normal seviyesi."

"Kimmie Joy, baban sana o abur cuburları yemene izin vermiyor, bunu biliyorsun." Dylan telaşlanır.

"Austin cuma günleri bana krep yapardı," diye tartışır. "T-G-I-F için olduğunu söylerdi."

"Aşırıya kaçmadıkça sorun yok," diye açıklamaya çalışıyorum. "Ama çok fazla tüketmek pankreas için zararlıdır, kalp hastalığına, Tip 2 diyabete neden olabilir..."

"Kız kardeşim hipoglisemi hastası," diyor Edward.

Sırtını duvara dayamış, kollarında tamamen gevşemiş kediye okşuyor. Kimmie ona doğru dans eder gibi yaklaşıp uzun hayvanı okşamak için uzanıyor.

"O zaman Rachel'a şeker lazım." Torbadan altı dilim ekmek çıkarıp her birinin bir tarafına tereyağı sürüp metal bir fırın tepsisine diziyorum. "Ben sadece yemeklere eklemekten bahsediyorum."

"Hey, D, öğle yemeğinde ne var?" Garrett Bradford, kalın haki şerif üniformasıyla arka kapıdan girer. "At bile yerim!"

"Grizz-lay amca!" Kimmie ayak parmaklarının ucunda dönerek, dev amcasına koşar ve sırtına atlayarak onu selamlar.

1,93 metre boyunda ve belinde siyah bir silah kemeri olan amcası oldukça korkutucu görünüyor, ama aynı zamanda nazik bir dev ve şu anda yeğenini sırtında taşıyor.

"Allie Hanım daha fazla şeker yiyemeyeceğimizi söyledi!" Kimmie başını yana eğip, neredeyse kulağına bağırır.

Garrett parmağını kaldırıp Kimmie'nin kulağına salladı. "Hay aksi, Allie, neymiş bu?"

"Ben öyle demedim." Garrett için dört dilim ekmek daha alıp üzerine tereyağı sürüyorum. "Ve ben sadece kendimden bahsediyordum, şeker tüketimini azaltmaya çalışıyorum."

Klişe olduğunu biliyorum, ama hayatımda başka hiçbir şeyi kontrol edemiyorsam, en azından ne yediğimi kontrol edebilirim.

"Pankrelerine zararlıymış" diye devam etti Kimmie.

"Pankreas" diye düzeltti Edward.

"O ne?" Kimmie kaşlarını çatıyor.

"Parçacık Adam." Garrett, Edward'a yumruğunu uzatır. "Seni Bayan Gina'ya götürmem gerekiyor. Daha fazla kedi yavrusu olduğunu duydum."

"Ben de Bayan Gina'nın kedilerine yardım etmek istiyorum!" Kimmie ağlayarak bağırır ve amcası dirsekleriyle onu dürter.

"Kulak zarımı patlatıyorsun, Fıstık." Arkasına uzanıp onu sırtından indirir ve metal çalışma masasına oturtur.

Kimie hemen masadan atlar ve Edward'ı takip ederek kediyi dışarı çıkarır. "Grizz amca, kediciklere yardım edebileceğimi söyledi!"

Arka kapıdan dışarı çıkarken Garrett bana yaklaşıp ve sesini alçaltarak sorar. "Yeni bir şey duydun mu?"

"Hiçbir şey." Başımı sallayıp dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Rip'le ilgili durumu çocuklardan saklamak için elimizden geleni yapıyoruz. Küçükleri korkutmak istemiyorum ve Jack'in yaz kampında başlangıç kadrosunu seçtiği bu dönemde Austin'in kafasını karıştırmak istemiyorum.

"Dediğim gibi, eyaletten ayrılırsa şartlı tahliye kurallarını ihlal etmiş olur." Garrett, sandviçleri hazırlamamı ve fırına koymamı izliyor. "Buraya gelirse, onu tutuklayıp Angola'ya geri gönderirim."

"Liv sana uzaklaştırma emri almanda yardımcı olabilir," diye ekledi Dylan. Garrett'ın karısı Liv avukattı.

"Yaklaşma emrini kendin de alabilirsin," diyor Garrett, "ama bu, ona yerinizi ele verebilir."

"Sosyal medyadan uzak durmak ve dikkat çekmemek için elimden geleni yaptım. Böyle yaparsak, nerede olduğumuzu öğrenmez diye dua ediyorum." Kollarımı göğsüme sararak buzdolabına yaslandım. "New Orleans'ta birkaç arkadaşım var, onlara bir şey söylememelerini söyledim ve yeni adresimizi de kimseye vermedik."

"Logan ve benimle birlikte eve taşınmalısın." Dylan yanıma gelip kollarını belime doladı. "Üst katın tamamı senin olabilir ve bir şey olursa Logan da orada olacak."

Onu sıkıca sarıyorum. "Austin'e ne diyeceğim?" Kafamı sallayarak kollarından kurtuluyorum. "Olduğumuz yerde kalmamız daha iyi. Kimseye çok uzak değiliz ve evimde alarm var."

Dylan'ın dudakları bükülür, ama bana baskı yapmaz. Bunun yerine, parmağıyla koluma hafifçe vurur. "Kızlar gecesi için en sevdiğin filmi henüz söylemedin."

"*Party Girl*, tabii ki."

Arkadaşımın kaşları çatıldı. "Neden tabii ki?"

"Çünkü o kütüphaneci olmak istiyor, bütün gece Dewey Onlu Sınıflandırma Sistemini öğrenmekle geçiriyor... Gerçi artık onu pek kullanmıyoruz, Melville Dewey biraz pisliğin tekiydi."

"Hepsi öyle değil miydi?" Dylan gülüyor. "Şimdi ne kullanıyorsunuz?"

"Kongre Kütüphanesi sistemi. Daha fazla kategori var."

"Gözlüğünü sipariş ettin mi?" Ön kolunu masaya dayayarak kaşlarını oynatıyor.

"Gözlük mü takıyorsun?" Garrett, Thomas'la sohbet ettikten sonra geri gelir ve bir avuç patates kızartması çiğner.

"Hayır." Ona gözlerimi dikiyorum.

"Anlamadım." Garrett kız kardeşine kaşlarını çatarak bakar.

"Sadece kütüphaneci olarak Allie'nin gözlük takması gerektiğini söylüyordum." Ona göz kırptı.

Garrett, onun söylediklerini hemen anlar. "Tabii... yani onları çıkarabilirsin." Bana alaycı bir gülümseme atar. "Ve saçlarını sal. Bunu sevecek birini tanıyorum."

"Sadece Jack koçu mesai sonrası kütüphaneye çekmenin bir yolunu bulmalıyız," diye ekler Dylan ve ben arka kapıya doğru yönelirim.

"Izgara peynirli sandviçleri çevir. Kimmie'yi de götürüyorsan ben eve gidiyorum, yarın görüşürüz."

"Allieeee," Dylan arkamdan bağılıyor. "Gitme. Sadece takılıyorum!"

Kesinlikle dalga *geçmiyor* ve ben de Şerif Grizz'in önünde kızarak durmayacağım.

Jack Bradford'un gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu ve oğlumun en nazik ve en iyi akıl hocası olduğunu düşünebilirim, ama Bradford klanının tümünün aşk hayatıma karışmasını ya da onunla olabilecek tek şansımı mahvetmesini istemiyorum, ki şu ana kadar öyle bir şans yok gibi görünüyor.

"Bir şey ihtiyacın olursa ara," diye bağılıyor Garrett arkamdan, ben de elimi sallayarak cevap veriyorum.

Arabama vardığımda, gözlerim yolcu koltuğundaki plastik torbaya kayıyor. İçinde bir çift reçeteli gözlük var.

Oldukça hafif bir numara, ama Dylan haklı. Yanımda bir çift olması zarar vermez, ayrıca dağınık, topuz saç modelleri deniyorum.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçır ve onların aptalca çöpçatanlık komplolarına kapıldığım için kendime başımı sallarım.

Sanki Jack Bradford'un neyi sevdiğini biliyormuşum gibi.

Jack

"Sizi sahada koşturmak istiyorum." Çocuklar birbirlerine karşı dizilirken sesim keskinleşir. "Dolphins sizi bekliyor. Onlara hazır olduğunuzu gösterin."

Tüm okul bölgesinde Crystal Shores Dolphins ve biz varız ve her yıl rekabet daha da kızışıyor.

Bir haftadır buradayız ve başlangıç kadrosunu neredeyse belirledim. Bu yıl savunma hattında birkaç yeni oyuncu var, ancak hücum hattımız tamamen son sınıf öğrencilerinden oluşuyor. Güçlü bir savunma tercih ederim, ama başaracağız.

Hücum puan alır. Savunma maçı kazanır.

Konsantre olmak için kollarımı kavuşturup şapkamı öne indirerek kenarda duruyorum. Yardımcı koçum Buddy Outlaw, kardeşim Zane ile birlikte savunma hattındaki çocukları çalıştırıyor. Garrett'in de burada onlarla çalışması iyi olurdu, ama o kamyonetiyle Newhope'u yaya geçitlerinde ve çöp atarlardan koruyor.

Tanrı biliyor ki, buralarda gerçek suçlu yok.

Bu kısa düşünce boğazımı sıkıştırıyor ve Austin Sinclair'i, sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi oyunları yönlendirip takımı yönetirken izliyorum.

Koruyucu içgüdülerim uyanıyor, çünkü onun babasının hapisten çıktığını, annesinin tetikte olduğunu ve Bradford klanının neredeyse tamamının onları gizlice izlediğini bilmiyorum.

Eski bir uyuşturucu satıcısının otoyollarda dolaşıp onu arıyor olabileceği düşüncesi, geceleri uykumu kaçırıyor ve gündüzleri gergin olmamı sağlıyor.

Allie, oğlu gibi çalışkan biridir. İyi ve dürüst biridir. Kütüphanedeki işiyle gurur duyar ve restoranda Dylan'a çok yardımcı olur.

Tatlı bir gülümsemesi var ve güzel mavi gözleri kalın, koyu kirpiklerle çevrili. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları hafif dalgalı ve güneşte durduğunda kızıl kahverengi parlıyor.

Yazın, yuvarlak kalçalarını saran ve kaslı bacaklarını ortaya çıkaran kesik kot pantolonlar giyer ve Cooters & Shooters logosu dolgun göğüslerinin üzerinde uzanır...

Boğazımı temizleyerek, dalgın zihnimi toparlıyorum. Tanrım, burada antrenman kampında ter içinde kalmışım. Son ihtiyacım olan şey daha da ısınmak.

Yine de, onu her gördüğümde göğüs kaslarımın gerildiğini inkar edemem. Her zaman konuşmak, şaka yapmak, içki ikram etmek ya da oğluna yardım ettiğim için teşekkür etmek için yanıma gelir ve ben de ona dokunmamak, kolumu omzuna atmamak ya da onu kendime çekmemek için elimden geleni yaparım.

Austin iyi bir çocuk ve ergen bir erkek olmasına rağmen hayalleri var. İyi bir okula girip iyi bir kariyer yapmak istiyor. Annesine bakmak istiyor ve bunun için onunla gurur duyuyorum. Babası pisliğin teki olabilir ama Austin onun izinden gideceğine dair hiçbir işaret göstermiyor.

Kötü bir durumdan kaçmak için Newhope'a geldiler ve zamanı geldiğinde Austin daha iyi bir yere taşınacak. Allie de onunla birlikte taşınmalı ve ben de aklımı ve ellerimi kendime saklamalıyım.

Allie çok güçlü ve çok tatlı, ve bana ne kadar çekici gelse de, aileme çok yakın. Kişisel deneyimlerimden biliyorum ki, özel zevklerim herkese göre değil ve onunla bu riski almayacağım.

Bu düşünceler beni huzursuz, sinirli ve öfkeli yapıyor, arkamda tribünde bir sürü ebeveyn var ve aldığım her kararı analiz ediyorlar. Duygularımla, daha doğrusu azgınlığımla boğuşacak vaktim yok.

Kafamı oyunda tutmam lazım.

Bu çocuklar, efsanevi yerel kahraman Art Bradford'un oğlu için oynamak için buraya geliyorlar. Zorlu koşulların üstesinden gelmelerine veya burs almalarına yardımcı olmak için benim kararlarıma güveniyorlar.

Bunu çok ciddiye alıyorum ve oğullarını oyuna sokmazsam, tüm babaları, amcaları ve dedeleri beni azarlamaya hazır. Güvenlik konusunda sürekli başımın etini yiyen anneleri saymıyorum bile.

Güvenlik her şeyden önce gelir. Çocuklara karşı olabildiğince dikkatliyim. Yine de futbol temaslı bir spor ve takımda oynarlarsa darbe alacaklar.

"Başlangıç çizgisi çok iyi görünüyor." Dylan'ın kocası Logan yanıma yaklaşıyor.

Eski bir profesyonel geniş alıcı olarak, her yıl hücum hattını düzenlememe yardım ediyor. Yardımına minnettarım ve çocuklar da onu tanıyor.

Profesyonel futboldan emekli olduktan sonra buraya taşındı ve yerel bir spor radyo programında sunuculuk yapmaya başladı, bu yüzden biraz da ünlü sayılır.

"Bu gidişle Austin istediği üniversiteyi seçebilecek," diye devam ediyor Logan. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bugün tribünde birkaç logo şapka var."

Bütün hafta arkama bakmadım ama çocukların üniversite yetenek avcılarının onları izlemeye geldiğini konuştuklarını duydum.

"Konsantre olmalıyız," diyorum sadece.

Austin çömelir ve snap yapılır. Tyreek Johnson çizgiyi korumak için ileri atılırken Austin geri çekilir ve sahayı tarar.

İki seçenek görüyorum. Noah Redford, köşe oyuncumuz Flynn Barnes'ın etrafından geçerek yol açıyor.

"Rich Hightower ortada tamamen boş," diye düşünür Logan.

Austin geri çekilir ve pasını doğrudan Rich'e, bizim sıkı uç oyuncumuza atar. Rich, yanındaki tek savunma oyuncusundan uzaklaşır ve otuz yard koşarak touchdown yapar.

Boğazım yanıyor ve düşük bir homurtuyla nefes veriyorum. "O savunma hattı işe yaramıyor.

Kimseyi bu kadar kolay geçirmemeliler."

"Garrett'a ihtiyacımız var," diyor Logan. "O çocukları bir günde düzeltebilir. En fazla iki gün."

En büyük erkek kardeşim, Logan'la birlikte New York'ta oynarken müthiş bir savunma oyuncusuydu ve çocukları motive etmeyi başaran yapıcı eleştirilerde bulunma yeteneği var.

Benim uzmanlık alanım hücum, ama savunma hattımız zayıfsa sorumluluk bana ait. "Buddy ile konuşurum." Çocuklar Rich'in etrafını sararak omzuna vuruyorlar.

pads ve skorunu kutlarken, ben onlara sesleniyorum. "On dakika dinlenin, su için."

Logan, Gatorade soğutucusunun yanına gidip onlara katılır. Ben yardımcı koçumun kardeşim Zane ile konuştuğu yere giderken, o da onlara tavsiyelerde bulunur.

Zane, bir sakatlık nedeniyle emekli olmak zorunda kalmadan önce profesyonel futbolcuydu. Şimdi Logan'la birlikte radyo programında çalışıyor. Dinleyici kitleleri her yıl büyüyor ve kardeşlerim ve ben programa katılıp iş hakkında konuşmaya başladığımızda dinleyici sayısı gerçekten zirveye çıkıyor.

Onlar profesyonel takımları tartışırken, ben lise ve üniversitedeki gelecek vaat eden oyuncular hakkında konuşuyorum.

Rome Allen bizim kicker'ımız ve bu yıl üçüncü sınıfta gelişme gösteriyor. Yine de tutarlı değil. Tüm bu zayıflıklar beni gergin yapıyor.

"Rich az önce tamamen boştu, Bud." Sesimin keskinliğini ben bile duyabiliyorum ve Zane, Rome'un omzuna hafifçe vuruyor. "Biraz ara ver. Bir şey iç."

Çocuk, takım arkadaşlarının toplandığı kenara doğru koşarak uzaklaşır. Buddy, benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturur ve kaşlarını çatar. "Savunmada birçok yeni oyuncu var. Bir takım olarak uyum sağlamaları biraz zaman alıyor."

takım olarak uyum sağlamaları biraz zaman alıyor."

"Zamanımız azalıyor." Mazeretleri sevmem.

"Snap sonrası daha iyi iletişim kurmaları lazım." Zane'in alçak sesi daha ölçülü. "Oynadıkça daha iyi olacaklar."

"Bir haftadır çalışıyoruz ve hala bir başlangıç çizgisi göremiyorum." Tribünlere bakmıyorum bile.

En son ihtiyacım olan şey, tribünlerden gelen yorumlar.

Buddy kollarını açtı. "Garrett bir öğleden sonra gelme ihtimali var mı? Zayıf noktaları bulmakta oldukça iyidir."

Kardeşimin işini yapması için ona güvenen Buddy'ye kızmamak için kendimi zor tutuyorum. Buddy bu aralar yeğeni Lucas'a ve Austin mezun olduğunda onun yerini alması için hazırlamaya çok odaklanmış durumda.

"Garrett gelecek hafta gelir," diyor Zane. "Öğleden sonra Bayan Gina'ya gideceğini söylemişti. Mesaj atıp uğrayıp uğramayacağını sorayım, ne düşündüğünü öğrenelim."

Gökyüzüne gözlerimi kısarak nefes veriyorum. Güneş tarlaya vuruyor ve hava çok sıcak. Nem oranı yüksek ve sürekli esen rüzgar olmasa dayanılmaz olurdu.

"Bu çocukların bugün ne kadar gücü kaldı bilmiyorum." Bütün hafta çok çalıştık ve saat neredeyse 3 oldu.

Kampı erken başlatıyorum ki, sıcaklık çok artmadan bitirebilelim. Bazı koçlar oyuncuların kusması ve aşırı ısınmasını umursamıyor ama bu benim tarzım değil. Babam bize hiç böyle davranmazdı.

"Onu arayıp ne zaman geleceğini öğreneyim." Zane telefonunu çıkararak bizden uzaklaşır.

"Bugün Lucas'ı gördün mü?" Buddy'nin gözleri heyecanla parlıyor ve ben sinirimi bastırıyorum. "Sinclair mezun olduğunda

Sinclair mezun olduğunda rahat edeceğiz."

"Yetenekli bir çocuk." Mideimde hissettiğim kayıp hissini görmezden gelerek başımı salladım.

Yedi yıldır lise erkek takımında koçluk yapıyorum. Birçok iyi oyuncunun mezun olup üniversiteye gittiğini gördüm. Bu iyi bir şey; olması gerektiği gibi.

Kendi oğlum yuvadan uçuyormuş gibi üzülmem için hiçbir neden yok. O benim yuvam bile değil, lanet olsun.

"Garrett on dakikaya burada olacağını söyledi. Rachel çocukları aldı, kedileri arıyorlar."

Bayan Gina ve kedicikleri. "O kedileri kısırlaştırması lazım."

"Sanırım her yıl doğan yavrularını seviyor," diyor Zane gülerek. "Ya da tüm çocukların gelip onlarla oynamasını seviyor."

Takıma katılmak için yanlarına yürüdük ve çocukların dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. "On tane daha yapın. Kardeşim Garrett geliyor, D-line'i hissedebilmesi için birkaç oyun daha yapacağız. Bana takım çalışması göstermenizi istiyorum çocuklar. Hücum, iyi gidiyorsunuz. Devam edin."

Çocuklar terlemiş, ama bazılarının Garrett Bradford'un onları izleyeceği için heyecanlandığını görüyorum. O en sevdikleri oyuncu ve profesyonel futboldan emekli olduğunda koçluk ekibime katılmasını istemiştım.

Görünüşe göre Buddy ile biraz daha uğraşmak zorunda kalacağım.

"Orada şampiyonluk takımı olacak malzemeler var, kardeşim." Garrett bara yaslanarak Logan, Zane ve benimle Cooters & Shooters'da bira içiyor. "Savunmada gerçek yetenekler gördüm. Sadece tecrübesizler."

"Çabuk olgunlaşsalar iyi olur." Bir yudum bira içiyorum. "İki hafta içinde 22 oyuncuya ihtiyacım var, ama şu anda sadece 11 tane var."

"O kadar çok var," Garrett gülerek omzumu tuttu. "Nefes al. Hallederiz."

"O-line birinci sınıf," diyor Logan. "Austin gerçekten bir lider oldu ve çocuklar onu seviyor. Tutumu iyi ve baskı altında sakin kalıyor. Üniversitede iyi giderse, profesyonellere kadar gidebilir."

Gururla parlamamaya çalışarak bir yudum içiyorum. Bazı veliler tarafından kayırmakla suçlanmam yeterince kötü. Onlara cevap bile vermiyorum. Uyanmaları lazım. En iyi oyuncumu kadronun başına koymayacak değilim ya.

Üç yıl önceki ilk kampını hatırladığımda içim nostaljiyle doluyor. O zamanlar açtı ve bugünkü bazı çocuklar kadar sakardı, ama kararlıydı.

Çalışkan bir çocuk olduğunu görebiliyordum. Dylan, kamp öncesinde her gün antrenman yaptığını söylemişti ve ilk yakalamasını yaptığında Allie neredeyse ağlayacaktı...

Boğazımı temizleyerek, parıldayan mavi gözlerinden, bana kahramanıymışım gibi bakışlarından dikkatimi başka yere çeviriyorum. "Lucas Outlaw da geliyor. Sanırım gelecek yıl birinci quarterback olacak."

Logan başını salladı. "Austin'in doğal yeteneği yok, ama çok hevesli."

"Bu aşamada hepsi acemi, ama gelecek hafta sonuna kadar oynamaya hazır olacaklar." Zane her zaman sakın mantığıyla yanımızda.

Şok edici bir sakatlık nedeniyle emekliye ayrılmak zorunda kaldıktan sonra Baltimore'dan koltuk değnekleriyle dönen, karamsar ve yaralı bir yalnız adamdan çok yol kat etti. Bir süre sakat ve karanlık bir dönemdeydi. Hepimiz endişelenmiştik.

Rachel ve Edward olmasaydı, ışığı görebilir miydi, emin değilim. Edward'ın özel ihtiyaçları ve atlara olan ilgisi ilk adımdı, ardından Rachel'in neşeli mizacı ve şifalı elleri onun öfkesini kırdı.

Şimdi evliler ve o bile ara sıra gülümsüyor.

Ona bir göz attım. "Roma hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onu oraya götüreceğim." Zane birayı yana yatırıyor, ama şimdi gülümsemiyor.

Babam her zaman iyi bir kicker'ın maçı kurtarabileceğini söylerdi ve hiç yanılmamıştı
yanılmadı. Sadece bu da değil, ekstra puanla galibiyeti garantileyen maçlarda da oynadım.

"Hey, Koç." Austin'in sesini tanıdım. "Hala ayakta olduğuna şaşırdım. Bayılmak üzereyim."

Edward'la birlikte ve eminim bilardo oynayacaklar. "Austin, Edward." Çocuklara gülümserim. "Hemen gelirim."

Yürümeye devam ediyorlar ve arkalarından sessizce takip eden minyon kadın, cildimin altında hafif bir elektrik hüzmeleri uyandırıyor.

"Selam, Koç." Allie'nin sesi sevimli bir alaycılıkla doludur ve kardeşlerimle birlikte durduğum yerde durur. "Bu Bradford Boys'un resmi toplantısı mı?"

"Selam, Al." Garrett dikleşir ve Allie'nin yanına gider, Allie bize gözlerini kırparak bakar. "Bu gece çalışıyor musun?"

Beklediğim gibi, bacaklarını gösteren kısa kot pantolon ve küçük ama güzel göğüslerini saran kırmızı Cooters & Shooters tişörtü giyiyor.

Saçlarına farklı bir şey yapmış, dağınık bir topuzla başının üstüne toplamış ve gözlük takmış. Gözlüğe ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. *İlginç.*

Bacakları bronzlaşmış ve parlak kırmızı tırnakları siyah parmak arası terliklerinden görünüyor. Güney Alabama'nın plaj kızlarının resmini andırıyor ve bu onu sadece istememi sağlamakla kalmıyor, sanki benimmiş gibi hissettiriyor. Onu dizlerinin üzerine oturtmak ve...

"Hayır, efendim, okul dönemi boyunca sadece perşembe geceleri buradayım." Çenesini kaldırıp ona gülümsüyor. "Çocukları bırakmaya geldim ve Koç Jack için özel bir teslimatım var."

O böyle söylediğinde sikim zıplıyor. Ona sikimi alırken ne kadar güzel olduğunu söylerken, onun bunu söylediğini hayal ediyorum. *Siktir.*

Arkamı dönüp soğuk bir yudum bira içiyorum.

"Bak, baba!" Kızım, küçük turuncu bir kediye göğsüne sıkıştırarak Allie'nin arkasına atlayarak koşar. "Deedee teyze bir kedi daha alabileceğimizi söyledi, ama *son!*"

Kız kardeşimin tiz sesini taklit etmesi, Allie hakkındaki istenmeyen düşüncelerimi bastırarak dikkatimi dağıtır.

Kimmie o yaştaki kız kardeşime o kadar benziyor ki, gülümsememe neden oluyor.

Bu küçük kız ve ben, annesi bizi Teksas'ta terk ettiğinden beri çok şey yaşadık.

O ilişkinin bir hata olduğunu çabucak anladım. Beni anlamıyordu ve anlamak da istemiyordu. Beni uzaklaştırdı ve kadın düşmanı olduğumu söyledi. Hamile kaldığında ise tüm ihtiyaçlarımı bir kenara attım.

Kızım için kim olmam gerekiyorsa olmaya hazırdım. İyi bir baba ve koca olmak istedim, ama Danielle yerleşmek istemedi.

Kimmie'nin annesi hakkında asla kötü konuşmadım, ama onun hayalleri öncelikliydi. Beni, yardım alabileceğim yerlerden yüzlerce kilometre uzakta, o çatı katı dairesinde yalnız bıraktı.

Sözleşmem yenilenme zamanı gelmişti, ama ben kariyerimin zirvesindeydim. Bir yıldızdım, babam gibi bir efsane olma yolunda ilerliyordum. Hiçbiri önemli değildi.

Kızım ilk kez bana annem ve ablamınkine tıpatıp benzeyen büyük kahverengi gözleriyle baktığında, her şey bitti. Emekli oldum ve eve döndüm.

"Şu adamı bir göreyim." Kızımın elinden dikenli yarattığı alıyorum.

"O bir kız, baba. Adı Apricot ve Bayan Gina onun doğuştan fare avcısı olduğunu söyledi!"

"Birkaç ay sonra burada işi çok olacak."

Bu kadar güneyde soğuk hava uzun sürmez, ama sıcaklıklar düştüğünde genellikle birkaç tarla faresi gelir. Hatta, sıcaklıklar düştüğünde pek çok olağandışı şey olur.

"Biraz büyüyene kadar onu bizim evde tutabilir miyiz?" Kimmie bana bakıp gözlerini kırıştırıyor, ama ben onun cazibesine karşı bağışlıyım.

Çoğu zaman.

"Bu sefer olmaz, Peanut." Onun seviyesine çömelerek, kediciği tekrar ona veriyorum. "Smokey ile birlikte burada kalıp kendi bölgesini oluşturması gerekiyor."

Apricot'u evimize götürürsek, bir daha asla gitmeyeceğini biliyorum. Kimmie'nin alt dudağı dışarı çıkıyor ve somurtkan bir ses çıkarıyor.

Dikleşip elimi omzuna koydum. "Bir hafta sonra okula başlayacaksın. O zaman Apricot ile kim oynayacak?"

Bunu düşünürken dudakları yarı kaşlarını çatarak büzülür. Tıpkı ablam gibi, onun da A tipi mantığı, tüm coşkulu dürtüsellüğünün tek kurtarıcı yanındır.

Pes etmiş bir nefes vererek başını sallar. "Okula gitmem gerek, sanırım."

"Sanırım gitmelisin." Gülmeme engel oluyorum, ama etrafındaki yetişkinler gibi yetişkin gibi davranmaya çalışırken çok sevimli görünüyor.

Dönerek, küçük turuncu kedi omzuna tırmanırken yavaşça mutfığa doğru yürüdü.

"Jack Bradford?" Kapıdan derin bir erkek sesi geliyor ve benim boylarımda, açık kahverengi saçlı, temiz tıraşlı bir adam, benden daha uzun bir çocuğu bizim durduğumuz yere getiriyor.

Adam, haki renkli pantolon ve kalın belini saran açık mavi bir golf gömleği giymiş. Onları tanımiyorum, ama çocuğun lise çağında olduğunu anlayabiliyorum.

Adam bana çok iyi bildiğim o gülümsemeyi attı. Bu, bana bir emir vermek üzere olduğu anlamına geliyordu, ama dostça bir şekilde. Bu işte bunu çok sık yaşıyorum.

Ancak ben emir almam. Emir veririm.

Onlara karşı dik durarak kendimi hazırladım. "O benim."

Adam elini uzatır. "Adım George Powell, bu da oğlum Levi."

Elini uzatıp sıkıca sıkıyorum. "Memnun oldum, Bay Powell. Levi."

"Bana George de." Gülümsüyor, ama yine de sadece şartlı bir dostluk göstergesi. "George," diyorum rahatça. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Daha çok benim size ne yapabilirim diye sormalısınız." Satıcı gibi sırtarak gülümser. "Gainesville'den buraya yeni taşındık. Florida'da bir yer."

"Orayı bilirim."

"Levi eski lisesinde futbol takımının oyun kurucusuydu ve Jack Bradford'un Newhope Lisesi'nde baş antrenör olduğunu duyunca, oğlumun bu takıma katılmasını istedim."

Bu cümleyi daha önce duymuştum.

Gözlerim oğluna kaydı ve bu genç adamı anlamaya çalışarak onun bakışlarıyla karşılaştım. Levi benden biraz daha uzundu. Kasları belirgindi, yani antrenman yapıyordu. Açık kahverengi saçları biraz uzun ve dağınıktı, ama kahverengi gözleri ciddi, biraz da kaygı vericiydi.

"Hangi sınıftasın, Levi?" "Son sınıfta, efendim."

"Burası ordu değil. Bana koç diyebilirsin." "Evet, efendim, koç."

Dudaklarımı sıkıyorum ama vazgeçiyorum. Burası güney, burada "*hanımefendi*" demek

ve *efendim*, bunlar kültürün bir parçasıdır.

"Futbol oynamak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Dünyadaki en güzel şey, koç. Benim için önemli olan tek şey."

"Newhope için oynayacaksan notların önemli olacak.

Ortalaman 3'ün altına düşerse takımdan atılırsın."

Levi başını sallar ve ben, sırf benim için bir çocuğunu lise son sınıfın başında bir eyalet öteye taşıyacak ne tür bir ebeveyn olduğunu merak ederek babasına bakarım.

Ben iyiyim, ama üniversiteye girmek için bir koçtan daha fazlası gerekir.

Belki Levi benimle bir yıl oynayabilsin diye buraya geldiler, ya da başka bir sebepten dolayı geldiler. Sebep ne olursa olsun, tüm bunlar onun sahadaki davranışlarını ve performansını etkileyecek, ki bu da benim işim.

"Son sınıfta yeni bir takıma katılmak hakkında ne düşünüyorsun?"

Yani, takım zaten kurulmuş, çocuklar birbirlerini tanıyor ve başlangıç kadrosu da belli.

Son iki yıldır herkes Austin'i izliyor. Lise futbolunu bilenler bu çocukların cahil olmadığını bilir.

Levi tereddüt eder, babasına bakıp sonra gözlerini bana çevirir.

Çenesi kalkar ve genç yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirir. "Senin şimdiye kadarki en iyi oyuncun olacağım, koç. Beni oyuna sok yeter."

Bu benim soruma cevap değildi, ama yüzüm ifadesiz kaldı. Arkamdaki kardeşlerin hareketlendiğini hissettim ve hepsinin kulak misafiri olduğunu biliyordum.

"Levi liseye kayıtlı mı?" Emin olmakta fayda var. "Bu hafta kaydettirdik," diye cevaplar babası.

Yavaşça nefes alıp, bunun ne anlama geldiğini, kurduğum hücum hattına nasıl bir etkisi olacağını düşünüyorum. Yedek bir oyun kurucu olması iyi. Lucas üçüncü sıraya düşecek, ama sadece bir yıl için.

Duruşumu değiştirip, yavaşça nefes vererek başımı salladım. "Antrenman kampının yarısına geldik. Pazartesi sabahı saat 7'de tam zamanında giyinip sahada olmanı istiyorum, yeteneklerini görmek istiyorum."

"Orada olacak." George, oğlunun omzuna elini koyarak gülümsedi.

Çoğu ebeveyn çocuklarının hayatlarına fazla karışır. Bunun burs kazanmanın büyük bir yardım olduğu için olduğunu biliyorum, ama bu ikisi paraya ihtiyacı olan tiplere benzemiyor.

Görünüş aldatıcı olabilir, sanırım.

"İkinizle tanıştığıma memnun oldum." Böylece konuşmayı bitirip kardeşlerimin yanına döndüm.

Allie

Jack, bilardo masalarının yanındaki küçük barın yanında onu izlediğimiz yere geri döndüğünde, yüzünde o ifade var. Kardeşi Hendrix'in zorlu bir maçını izlerkenki ifadeyle aynı. *Yoğun.*

Garrett ilk konuşan olur. "Yakışıklı çocuk." Logan ekler, "Sert görünümlü çocuk."

Jack'in kare çenesindeki kaslar çekici bir şekilde hareket ediyor. O, Garrett, Hendrix veya Logan gibi çok konuşkan biri değil — Logan'ın havasında olduğu zamanlar hariç.

Zane de sessiz ve benim gibi en büyük ağabeyini izliyor.

"Gainesville'den buraya taşındıklarını mı duydum?" Zane'in sesi alçak. "Orası zor bir bölge. Oradan çok iyi oyuncular çıkıyor."

Göğsüm sıkışıyor, çünkü adamın oğlunun başlangıç oyun kurucusu olduğunu da duydum. Jack, Austin ile çok uzun süredir çok yakın çalışıyor ve benim oğlumla benim kadar gurur duyduğunu biliyorum.

Aynı zamanda, her sezon kazanmak için büyük baskı altında olduğunu da biliyorum. Ebeveynler manşetlere çıkmak ister, çünkü manşetler yetenek avcılarını çeker, yetenek avcıları da bursları çeker.

Austin'in üniversiteye gitmek için burs alması gerektiğini Tanrı biliyor, yoksa kredi almak zorunda kalacak ve ben bundan nefret ediyorum. Ama bir garson ve okul kütüphanecisinin maaşıyla okul masraflarını nasıl ödeyebilirim ki?

Logan dirseğini bara dayadı. "Sence çocuklar nasıl tepki verecek?"

"Bilmiyorum." Jack'in mavi gözleri benimkilere kayar ve hafifçe yumuşar. "Bir şekilde hallederiz."

Birama bir yudum alıp, göğsümde yanan sıcaklığın yanaklarıma çıkmaması için elimden geleni yapıyorum. Ona böyle cevap vermek için hiçbir nedenim yok.

Jack Bradford, Austin ve bana her zaman saygı ve nezaketle davrandı... benim hayal kırıklığıma rağmen.

Bazı ebeveynlerin düşündüğünün aksine, o kimseye ayrıcalık tanımaz. Takımda Austin'den daha iyi bir oyuncu varsa, o çocuğu en iyi pozisyona koyar. Levi Powell'ı düşündüğümde boğazımda düğümlemesinin nedenlerinden biri de budur.

"Aman Tanrım, ahıra mı girdim?" Liv'in kahkahalı sesi bize katılır ve kızı Gigi'yi kucağında taşıyarak yanımıza gelir. "Neden herkesin yüzü asık?"

Garrett'in kızı babasını görür görmez, huysuzlanmaya ve ona uzanmaya başlar.

"İşte benim küçük prensesim." Garrett, iki yaşındaki kızını karısının kollarından alır, sonra Liv'in yanağına öpücük kondurur. "Ve benim kraliçem."

"Bruh," Logan alaycı bir şekilde sorar ve bu gerginliği neredeyse bozar.

"Jack'e sürpriz bir oyuncu geldi," Garrett en yakın arkadaşını görmezden gelerek ona söyler. "Florida'dan gelen yakışıklı bir çocuk, QB-1 pozisyonuna göz dikmiş."

"Ama o Austin'in yeri." Liv'in kaşları çatılır ve ela gözleri bana bakar. "İyi misin, Allie?"

"Evet... Evet!" Kendimi hissettiğim kadar telaşlı görünmemeye çalışıyorum.

"Tabii ki."

Biradan bir yudum daha alıyorum, bu konuşmadan yavaşça uzaklaşmanın bir yolunu bulabilmeyi diliyorum. Jack'in yüzündeki ifade neredeyse bir acı çekme ifadesine benziyor ve bunun benim ve oğlum yüzünden olduğunu hepimiz biliyoruz.

Ayrımcılık yapmıyor olabilir, ama Austin'i terfi ettirmekte çok hızlı davrandı.

"Dylan'a baksam iyi olacak." Bir adım geri çekildim. "Artık mesai saatim bitmişti, ama cuma geceleri işler yoğun olabiliyor."

"Ben de seninle gelirim." Liv koluma giriyor ve desteği için ona minnettarım.

Çocuklar gülümsüyor ve başlarını sallıyor, ama hiçbiri tek kelime etmiyor. Dönüyoruz ve ilk gördüğüm kişi Lucas Outlaw'un annesi Marilyn. Kocasıyla birlikte, hepimizin konuştuğu yerden çok uzak olmayan bir masada oturuyorlar ve bizim gibi her şeyi dikkatle izliyorlar.

Bardaki gürültüden, söylediklerimizi duyup duymadıklarını anlayamıyorum. Yine de, yeni adamı ve oğlunun Jack'le konuştuğunu gördüklerinden eminim. Koç Bradford, bu zamanlarda ebeveynlerin farkına varmayacak kadar fazla bir şey yapmaz ve takıma yeni bir oyun kurucu katılırsa, Lucas da Austin kadar etkilenecektir. Yedek oyuncudan üçüncü yedek oyuncuya düşecektir.

Sırtımda bir sıcaklık hissediyorum ve güçlü bir el omzumu tutarak beni durduruyor.

"Hey, Allie?" Jack'in sesini duyunca kalbim gırtlığıma çıkar. Dönüp bana kaşlarını çatmış halde baktığını görürüm.

"Selam." Kalbim daha hızlı atıyor, ama zorla gülümsüyorum. "Ne haber, Koç?" "Onları kafana takma." Kaşları çatık ve çenesi sıkı.

neredeyse kızgın gibi görünüyor. "Austin iyi olacak. İyi bir yıl geçirecek."

Sesindeki aciliyet göğsümü sıkıştırıyor. Bizi bu kadar aşırı koruması ve benim duygularımı bu kadar açıkça önemsemesi, ona olan gizli aşkımı daha da zorlaştırıyor. *Seninle ne yapacağım ben, Jack Bradford?*

Sessizce başımı sallıyorum. "Tamam."

"Ve, gözlüklerin çok hoşuma gitti."

Yukarıya uzanıp, hala takılı olduğunu fark ettim... *ve o beğenmişti.* "Teşekkürler."

Mavi gözleri benimkilerle bir an daha baştan çıkarıcı bir şekilde buluştu ve dudakları sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi birbirine bastırdı. Nefes kesen saniyeler geçti, ama o beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Tamam." Yüzü gergin, ama dönüp Lucas'ın ailesinin hamburger ve patates kızartması yediği masaya doğru gidiyor.

Orada kalıp onlara ne diyeceğini görmek istiyorum, bana söylediği gibi onlara da endişelenmemelerini mi söyleyecek, yoksa sadece havadan sudan konuşup Lucas'ın iyi olduğunu mu söyleyecek?

Cesaret verici sözlerde iyidir, hatta otoriter ebeveynlere karşı bile. İyi bir koçtur. Daha da iyi bir adamdır. *Kahretsin, ona sırılsıklam aşık oldum.*

Ayaklarımı zorla hareket ettirip Liv'i mutfağa takip ediyorum, restorandaki tüm gözlerin olan biteni izlediğini hissediyorum.

Liv kapıyı benim için tutmak için durur ve geçerken fısıldayarak "Yemin ederim, siz ikiniz" der.

"Allie!" Dylan'ın yüksek sesi keser ve ben, iPad Pro'sunu tutarak büyük metal çalışma masasında oturan Liv'in yanına koşarım.

Craig de yakınlarda duruyor ve sanırım gelecek haftaki Dare Night'i planlıyorlar.

"Tariflere mi bakıyorsunuz?" diye sorarak yaklaşıyorum. "Ne buldunuz, gösterin."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Başını eğip bana kirpiklerini kırıştırarak gülüyor. "Okul başladığında seni çok özleyeceğim. Şimdiden özledim! Burada tam zamanlı çalışmak istemediğine emin misin?"

"Ama kütüphanede çalışmayı çok seviyorum." Kıvrık saçlarını omzundan çekiyorum.

"Biliyorum," der ve kaşlarını çatıyor. "Liv neden sana kızgın gibi görünüyor?"

"Ona değil." Liv yaklaşır, kollarını göğsünde kavuşturur. "Ağabeyine."

Liv ve Garrett lise yıllarında çıkmaya başlamışlardı, yani Liv hayatının büyük bir bölümünde bu ailenin bir parçasıydı.

"Hangisi?" Dylan gülüyor. "Hepsi kendi özel şekilde inatçıdır."

"Jack." Dylan'dan bana bakıyor. "Allie'ye oğlunun futbol kariyeri için endişelenmemesini söylemek için odanın diğer ucuna kadar yürüdü. Sonra öylece çekip gitti."

Dylan'ın dudakları bükülür ve bana merakla bakar. "Ona ne dediniz, Bayan Sinclair?"

"Dur." Elimi kaldırıp başımı salladım. "Kardeşinin bu takım, kızı ve tüm o ebeveynlerle uğraşmak gibi çok işi var... Sizi saymıyorum bile. Benim endişelendiğimi umursaması bile çok hoş bir davranış."

"Anlamıyorum. Neden endişeleniyorsunuz?" Dylan kaşlarını çatı. "Austin çok yetenekli ve deli gibi transfer edilmek istiyor."

"Kasabaya yeni bir çocuk geldi." Liv kaşlarını kaldırır. "Levi Powell. Gainesville'den gelmiş ve babası açıkça aşırı ilgileniyor ve onun QB-1 olmasını bekliyor."

"Oh." Dylan dudaklarından bir kahkaha geçirir. "Bu Jack'te işe yaramaz. O, baskıcı ebeveynlere karşı duyarsızdır."

"Yine de, en sevdiğimiz seksi kütüphaneciyi korkutmamak için ağabeyinin böyle bir şey yapması hoş değil mi?" Liv bana bakıyor ve boğazım düğümleniyor.

Kimmie Joy, kıvranan turuncu kedicigi göğsüne sıkıca bastırarak odaya girdiğinde tartışmaya hazırım. "Apricot tek başına dışarıda kalmak istemiyor, Bayan Allie, ve babam, kendi bölgesini belirleyebilmesi için onu burada bırakmamız gerektiğini söyledi. Ama Smokey onunla oynamazsa bunu nasıl yapabilir ki?"

Dizlerimi bükerek onun önüne çömelıyorum ve debelenen kediciği okşuyorum. Bunun nedeni, en çok ihtiyacımız olduğunda bize yardım eli uzatan en iyi arkadaşım Dylan'a çok benzemesi mi, yoksa babasının oğluma çok iyi davranması mı, bilmiyorum.

Tek bildiğim, bu küçük kızın kalbimde özel bir yeri olduğu ve onunla vakit geçirmeyi sevdiğim. Bana yardım için gelmesini seviyorum.

Elimi sırtına koyup gülümsüyorum. "Biliyor musun, kediler gerçekten kendi kendilerine yeten hayvanlardır."

Kimmie alt dudağını büküyor. "Ama dışarısı karanlık ve o anne kedisiyle ve tüm kardeşleriyle birlikte olmaya alışık. Sarılacak kimsesi yok."

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Yaklaşıyorum. Kimmie'nin gözleri parlıyor ve başını sallıyor.

"Kediler gece hayvanlarıdır." Küçük çenesi geri çekilir, ama ben devam ederim. "Bu, bütün gece uyanık kalmayı sevdikleri anlamına gelir. Gözlerinin ışıktaki nasıl parladığını gördün mü? Bu, gece görüşü olduğu anlamına gelir. Apricot, ona izin verirsen kendi bölgesini bulacaktır."

Küçük kız hâlâ endişeli görünüyor, ama elini tutup yavaşça ayağa kalkıyorum ve onu arka kapıya götürüyorum. "Bu gece çok eğlenecek. Göreceksin, yarın gelip onu görebiliriz."

Kimmie tereddüt eder, karanlık bahçeye bakarak ekranın arkasından dışarıya bakar. "Ama ya dışarıda sevmediği bir şey varsa? Edward, opossumların kedi yavrularını yediğini söyledi, o her şeyi bilir!"

"O çok akıllıdır," diyorum. "Ama Apricot opossumlardan uzak duracaktır. Ne yapacağını bilir, ağaçlara tırmanabilir ve saklanabilir." Küçük omzunu okşuyorum. "Ona bir şey olmaz. O akıllıdır."

Bir dakika sürer, ama sonunda pes eder. Eğilir ve kediciği en üst basamağa koyar ve onu bırakır bırakmaz Apricot binanın altına koşar.

"Oh!" Kimmie bir adım geri atar. "Ya dışarı çıkmayı bilmiyorsa?"

Elini tutarak ona cesaret verici bir gülümseme daha atarım. "Lezzetli yemekler, evcil hayvanlar ve bolca sevgi için geri gelecektir."

Kimmie tereddüt ediyor ama elimi tutuyor ve onu tekrar restorana götürmeme izin veriyor. Ağzının kenarında bir kırıksıklık belirliyor ve göğsümde bir parça endişe hissediyorum. Tüm bu konuda haklı olduğuma eminim ama o küçük kediye bir şey olmaması için dua ediyorum.

İyi ol, Apricot, diye sessizce dua ediyorum.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun." Dylan, onların yanına dönerken başını salladı. "Ben çok yumuşak başlıyım."

Kimmie'nin eli benim elimde ve bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Gerçekten bir daha asla şeker yemeyeceksin mi, Bayan Allie?"

Bu kadar küçük bir şey için endişelenmek çok çocukça, neredeyse gülüyordum. Ancak Garrett, Jack dahil çoğu erkek kardeşi ile birlikte odadaydı ve bu durum beni tetikte tutuyordu.

"Burada kalman daha iyi olur," diyor Zane ona. "Dışarısı velilerle doluyor."

Jack beyzbol şapkasını çıkarır, yumuşak, koyu renk saçlarını eliyle tarar. "Evet, ben yorgunum ve Kimmie'nin yatması lazım."

Okyanus mavisi gözleri odayı tarar, kızını benim elimde tutarken bulur, sonra bana bakar ve sanki küçük bir patlama olur.

Hızla gözlerimi kırpıp gülümsemeye çalışıyorum, sonra başımı çeviriyorum, boynum

sıcak

"Kimmie'ye katılıyorum," diye yüksek sesle duyurdu Garrett. "Coot-Shoot'ta diyet yapmak

Coot-Shoot'ta yasaktır."

"Ne demek o?" Liv, Garrett'ın kollarından uykulu bebeğini alırken bana kaşlarını çatarak sorar. "Neden diyet yapıyorsun, Allie?"

Gerçekten ölmek istiyorum. O anda.

"Diyet yapmıyorum." Jack'in önünde bu konuyu tartışmak istemediğim için sessizce konuşmaya çalışıyorum. "Sadece şeker alımımı kontrol ediyorum ve yemeğime şeker eklemiyorum."

"Oh." Liv başını sallayarak Gigi'yi okşadı. "Diyetler asla işe yaramaz. Diyeti bıraktığın anda, eskiden yaptığın şeye geri dönersin."

Jack, kızıyla birlikte durduğum yere yaklaşmış, mavi gözleri benimkilerle kilitlenmiş, midemi burkan bir şekilde.

"Hasta mısın?" Sesinde endişe var.

"Hayır," diye cevap veriyorum çabucak, keşke hiç bir şey söylemeseydim diye düşünerek. "Sadece okuduğum bir beslenme araştırması."

"Kilo vermen gerekmiyor, Allie." Kaşları çatılır ve sert bir şekilde söylediği bu sözler beni çok heyecanlandırır. "Güzel görünüyorsun."

Havayı yutuyorum ve sesini yükseltmeden benimle uğraşıyor olması umurumda değil. Vücudumun iyi görüldüğünü söylediği için her yerim yanıyor.

Ona teşekkür etmek ve "*sen de öyle, koca çocuk*" demek istiyorum. Jack Bradford'un vücudu *çok* güzel.

Bunun yerine, altı çift gözün bize dikildiğini hissediyorum ve bu burnunu sokanların zaten yeterince cephanesi var.

"Tamam." Gülerek, buzdolabının kapısını açmak için dönüp, soğuk havanın kızardığım yüzümü yatıştırmasını umuyorum. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Federal bir davaya dönüşeceğini bilmiyordum."

"Bana inan..." Craig yaklaşır. "Coot-Shoot'ta insanlar *sağlıklı* kelimesini sevmez. Yıllardır deniyorum."

"Sanki ben sağlıklı yemekler yapıyormuşum gibi konuşuyorsun," diye itiraz etti Dylan. "Biberler çok sağlıklıdır!"

"Biliyorum, biliyorum." Craig onu eliyle uzaklaştırır. "Sakin ol, Pepper Spice."

"Her şey porsiyon büyüklüğünde," diye devam etti.

"Ve porsiyonları küçültmeye çalıştığım da ne olduğunu gördün."

"Patates kızartmasından kesinti yapamazsın." iPad ekranına geri döner. "İnsanlar sinirlenir."

"Buddy Outlaw sinirleniyor," diye şikayet eder Craig. Jack, Kimmie'nin elini tutar.

"Yatma zamanı."

"İyi geceler, Deedee Teyze!" diye bağırır Kimmie. "İyi geceler, Bayan Allie! İyi geceler, Cray-cray Amca, İyi geceler, Grizz Amca, İyi geceler, Binbaşı Tom..."

"Tamam, tamam," Jack gülümseyerek sözünü keser.

Omzumun üzerinden bakarak, onunla ilgilenme şeklini seviyorum. Yanağındaki gamzeyi seviyorum. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıyorum ve onun elini tutup onunla eve gitmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. İsteddiği kadar şeker yerim. Onu çikolata sosuyla kaplar ve yalarım.

Kahretsin, onun için her şeyi yapardım.

"İyi geceler, çocuklar," der ve kızını uzaklaştırır.

Tüm gözler bana çevrilir ve ben çenemi kaldırıp buzdolabını kapatırım.

"Haklısın," diyorum, tüm bakışları görmezden gelerek. "Aptalca bir fikirdi."

"Aptalca fikir ne?" Rachel'ın neşeli sesi odaya girer ve ben neredeyse inlerim.

"Allie diyetinden şekerini çıkarmak istiyor," diyor Liv, *neredeyse* doğru bir şekilde.

Rachel'ın gözleri parlıyor ve gülümsüyor. "Harika bir fikir, Al! Yemeklerimizde ne kadar çok şeker olduğunu bilemezsin, hatta hiç gerek olmayan şeylerde bile. Şeker pek çok sağlık sorunuyla, obeziteyle, diyabetle bağlantılı..."

"Yine başlıyoruz." Craig alaycı bir şekilde güler. "Gerçek bir sağlık gurusu gibi konuşuyorsun."

"Sence ben sağlık gurusu olabilir miyim?" Rachel daha da neşelenir. "Zane'e yoga derslerimi kaydedip YouTube'a koymak istediğimi söyledim. Prodüktörlerinin bana yardımcı olabileceğini ve bu alanda gerçek bir pazar olduğunu söyledi!"

Craig ona gözlerini kısarak baktı. "Sakın tuhaflaşıp bir tarikat kurma."

"Craig!" Dylan ayağıyla onu itti. "Bence bu eğlenceli bir fikir, Rach. Yoga derslerini çok seviyorum."

"Bence de harika bir fikir." Ona doğru yürürüm. "Daha sık yapmalıyım. Okul başladığında ne kadar az egzersiz yapacağım belli değil."

"Okulun başlamasından bahsetmişken, Bayan Laverne yine başladı." Dylan gülümser.

Liv'

e "Müdür mü?" Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptı?"

sırt Liv başını sallar. "Bayan Laverne, emekli olmadan önce hepimizi o tı.

"O en iyisi," diye iç geçirir Rachel. "Edward'a çok nazik ve sıcak davrandı

"O en iyisidir," diye iç geçirir Rachel. "Edward'a çok nazik ve sıcak davranıyordu. O okuldayken hiç endişelenmiyorum."

"O bizim en zeki öğrencilerimizden biri," diyorum ona. "Sadece toplantıları sevmiyor. Ya da yangın tatbikatlarını. Ya da moral toplantılarını..."

"Ve o da onu bu yüzden *asla* kötü ya da garip hissettirmez." Rachel, Dylan'a gülümserken yeşil gözleri parlıyor. "O harika bir kadın."

"Kesinlikle harika bir işe alım uzmanı," diye mırıldanıyor Liv.

"Bir yıl denesen nasıl olur?" Dylan masadan atlayıp Liv'in elini tutar. "Maç günlerinde ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun? Eski günler gibi olur."

"Evet, maç günleri eğlencelidir, ama geri kalan zamanlarda iş, iş, iş." Liv saçlarını omzunun arkasına atar, böylece Gigi başını yaslayabilir. "Artık bir bebeğim var Dee, avukatlık mesleğimi kurmaya çalışıyorum..."

"Tamam, biri beni bilgilendirmeli." Dylan'dan Liv'e bakıyorum. "Bayan Laverne Liv'i işe almak mı istiyor?"

"Drill takımı koçu, hasta bir akrabasına bakmak için aniden emekli olmak zorunda kaldı," diye açıklıyor Dylan. "Ve Liv lise drill takımının kaptanı olduğu için

, Bayan Laverne bunun kader olduğunu düşünüyor." "Kader *değil*." Liv'in sesi kararlı.

"Ama sana ihtiyacımız var!" Dylan, baldızına suçluluk duygusu uyandıran bir bakış attı. "Takım hakkında, okul hakkında her şeyi biliyorsun..."

"Dylan'ın söylemediği şey, ben yapmazsam onun yapmak zorunda kalacağı." Kaşlarını yükselir ve dudaklarını sıkıştırırım. "Oh."

"Sebec o *değil*!" Arkadaşımız ağlayarak söylüyor. "Seve seve yaparım, ama balet, hassas dansla tamamen farklı."

"Hatırladığım kadarıyla, üniversiteye giriş sınavı için hazırlık kasetimi hazırlamama yardım etmiştin." Liv, kızının sırtını okşayarak hafifçe salladı.

"Arabesque ve pirouette hareketlerinde sana yardım ettim. Gerisini sen yaptın."

Garrett yaklaşarak karısının omzuna elini koydu. "Gigi'yi eve götürmemi ister misin? Uykuya dalmak üzere."

"Hayır, ben de seninle gelirim."

"Garrett, Liv'e drill takımına koçluk yapması gerektiğini söyle." Dylan kardeşinin kolunu tutar.

"Oh, hayır." Küçük kız kardeşini kucaklar, ayaklarından kaldırır. "Beni bu işe karıştıрма. Liv ne isterse onu yapar."

Dylan'ın alt dudağı dışarı çıkar ve ben gülmekten kendimi alamam. "Sen gerçekten orijinal Kimmie Joy'sun."

"Değil mi?" Garrett bana göz kırptı. "Jack onu eve getirdiğinden beri böyle söylüyorum."

Kız kardeşine kolunu doladı ve Liv'e dramatik bir şekilde kahverengi gözlerini kırptı, Liv de gülmeye başladı.

"Sen ve Logan'ın bir bebek yapmanın zamanı geldi," dedi Liv. "O zaman ne kadar zor olduğunu anlarsın."

"Gigi de sizinle gelebilir! Ona küçük bir dans kostümü alırsanız, bizim maskotumuz olur..." Dylan elimi tutar. "Allie bize yardım edebilir, Austin'in son yılı. Jack, Austin ve takımı için tezahürat yapmak eğlenceli olmaz mı?"

Bana kaşlarını kaldırarak bakar ve ben itiraf ederim, "Kulağa eğlenceli geliyor. Dans takımları hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama zaten okulda olacağım ve tezahüratları seviyorum."

"Yaşasın, Allie!" Dylan ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "İşte bu ruh!" "Hain," Liv bana alaycı bir şekilde diyor. "Şimdi kötü adam ben oldum."

"Bir düşün." Dylan elini uzattı. "Hemen hayır deme."

"Düşüneceğim," diye mırıldanır Liv, Garrett'in Zane ve Rachel ile birlikte dışarı çıktığı yere doğru gider.

"Sen düşünürken beni eve bırakabilir misin? Austin erkeklerle kalacak."

"Tabii ki." Liv koluna girip kulağına eğildi. "Koç Jack'in gitmiş olması çok kötü."

Cevap vermedim, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. Gerçi, bu akşam olanlardan sonra, muhtemelen çok garip ve bariz davranırdım.

Neyse, onları takip ederek Garrett'in büyük kamyonetinin arka koltuğuna atladım ve Liv'in Gigi'yi araba koltuğuna oturtmasına yardım ettim.

Kısa yolculuk boyunca hafif bir country müziği çalıyor ve evimin önüne geldiğimizde Garrett arabadan inip beni kapıya kadar geçiriyor.

"İçeri gelip seninle birlikte kontrol edeyim mi?"

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve sabah işe giderken açık bıraktığım mutfak ışığına bakıyorum. "Güvenlik alarmını çalıştırdım." Sesim tereddütlü. "Ama... sakıncası yoksa?"

Gülümser ve ön kapıyı işaret eder. "Sadece bir saniye sürer."

Kodu girip küçük evime giriyoruz. Her gece omuzlarımı saran bu yeni korku hissinden nefret ediyorum. Newhope'da kendimi her zaman güvende ve evimde hissetmişim ve Rip Sinclair'in bunu benden almasından nefret ediyorum.

"Eminim nerede olduğumu bilmiyordur." Sesim alçak.

Garrett'ı koridora götürdüm, Austin'in odasına baktı, dolabının kapısını açtı ve yatağın altına baktı. Aynı şeyi benim odamda ve banyoda da yaptık, duş perdesinin arkasına baktık.

Her şeyin yolunda olduğuna emin olduktan sonra kapıya geri döndü. "Kontrol etmeseydim herkesin başının belası olurdu. Bir şey olsaydı bunu hak ederdim."

"Teşekkürler, Garrett." Kapıyı tutarak ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

Liv'e el salladıktan sonra kapıyı tekrar kapatıp kilidi çevirip güvenlik sistemini tekrar devreye soktum.

Jack

"O iyi." Logan'ın sesi alçak ve göğsüm sıkışıyor.

Kollarımızı kavuşturmuş, kenarda duruyoruz ve güneyde yine cehennem gibi sıcak bir Ağustos günü.

"QB-1 olmak, yetenekli bir oyuncu olmaktan daha fazlasıdır," diye aynı şekilde alçak sesle cevap veriyorum.

Arkamızdaki tribünlerdeki seyirci kalabalığı bugün daha büyük ve takımdaki yeni oyuncu hakkında söylentiler kasabada hızla yayılmış. Herkes onun nasıl birine benzediğini, nasıl oynayacağını ve benim ne yapacağımı merak ediyor.

Levi'nin pas üstüne pas attığını izliyoruz, hatta bir boşluk gördüğünde hızla dönüp ortadan koşuyor.

Garrett, Buddy ile savunma hattında çalışmak için ikinci öğleden sonrasını geçiriyor ve ben de gelişmeler görüyorum. Yine de, Levi'nin doğrudan ilerleyip bir süperstar gibi görünmesine neden olacak boşluklar oluşuyor.

"Kardeşin koçluk ekibinde olmalı," diyor Logan fısıldayarak. "Biz sadece oyuncuydum zamanında bile harika bir motivasyon kaynağıydı. Çok laf yapardı ama takım arkadaşlarımızın oyunlarını geliştirmelerine de çok yardımcı oldu."

"Bunu babamızdan almış." Kollarımı kavuşturmuşum ve ifademi sabit tutuyorum.

Tribünde oturanlara fikir vermek istemiyorum.

"Zane bile bu hafta Allen'ın küçük çocuğunu daha iyi gösteriyor." Logan kollarını indirip ellerini beline koyar. "Siz bir koçlar ailesisiniz."

Garrett, kendisiyle aynı boydaki bir gencin omzuna elini koyar. Ona şakacı bir şekilde sallar, başka bir iri yarı genci işaret eder ve

ne yapmaları gerektiğini söyler. Birlikte çalışıp birbirlerinin zihinlerini okumaları gerektiğini söylediğini duyabiliyorum.

"Ama o şerif olmak istiyor." Söyleyebildiğim tek şey bu.

Buddy emekli olduğunda onun yerini almasını umduğumu söyleyemem.

"Belki büyüdükçe vazgeçer." Logan'ın sesinde alaycı bir ton var, ama gülümsemiyorum. "Sanmıyorum. Kardeşimin toplum içinde olmayı, insanlarla konuşmayı

ve herkesin işini bilmeyi sevdiğini biliyorsun."

Logan kahkaha atar ve başımızı kaldırıp Levi'nin büyük bir defans oyuncusunun elinden kurtulduğunu görürüz. Topu şu anda koşucu pozisyonunda olan Austin'e atar.

Allie'nin oğlunun sahayı boydan boya koşarak bir cornerback'i sert bir hareketle savuşturup neredeyse gol çizgisini geçmesini izlerken çenem sıkışır.

"Vay canına," diye nefes verir Logan. "Harika bir oyundu. İkisi çok iyi uyum sağlıyorlar."

"Evet." Boğazımdan düşük bir homurtu çıkararak başımı sallıyorum. "Austin bir takım oyuncusu."

Birlikte çalıştığımız üç yıl içinde çok yol kat ettik. Onu yıldız oyun kurucum olarak yetiştirdim. Son sınıfta tüm scoutların onu transfer etmek için yarıştığını ve onu ve annesini rahat bir hayata kavuşturacak bir sözleşme imzaladığını hayal etmiştim.

Şimdi ise iki jokerimiz var: Rip Sinclair ve Levi Powell. "Bırakalım artık. Bugünlük yeter."

Logan düdüğünü keskin bir şekilde çaldı ve çocuklara sahadan çıkmaları için işaret etti. Hepsi doğrudan soğutucuya gitti, kasklarını çıkardı ve Gatorade içti ya da terli kafalarına döktü.

Garrett, Logan'ın yanına, saha kenarına doğru yürür ve ben de onun peşinden giderim. Çocuklar dik durur, bana bakar ve ben de şapkamı çıkarırım.

"Bugün iyi antrenman oldu." Onların gözlerine tek tek bakarak başımı sallarım. "Orada çok iyi bir mücadele gördüm. D-line, birbirinize uyum sağlıyorsunuz. İkinci hafta güçlü başlıyor."

Haklı olduğumu biliyorlar ve gözlerindeki memnuniyeti görmek hoşuma gidiyor. Futbol, fiziksel olduğu kadar zihinsel bir oyundur. Levi'nin biraz kenarda durduğunu fark ediyorum ve bunun üzerinde çalışmam gerektiğini aklımda not ediyorum.

Planlarımı bozsa bile, çocuklarım bir takım olarak kenetlenmelidir.

"Koç Outlaw'a yardım ettiği için Şerif Bradford'a teşekkürler." Çocuklar alkışlar ve birkaç tanesi tezahürat yapar. "Teşekkürler, kardeşim."

"Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım." Garrett başını sallar. "Burada çok yetenekli çocuklar var. Çok geçmeden kimse o çizgiyi geçemeyecek."

"Dinlenin, yarın sabah erkenden burada görüşürüz."

Dönüp, park yerine doğru sahadan ayrılırlar. Geride kalarak, diğer koçlara bakarım ve hepimiz iyimserlik ve endişe karışımı bir ruh hali içindeyiz.

"Sana iyi bir çocuk olduğunu söylemiştim." George Powell yanıma geliyor. "O senin QB-1'in."

"Benim QB-1'im var." Ses tonum düzgün.

Takımımı nasıl yöneteceğimi söylemelerinden hoşlanmıyorum ve ebeveynlerin karar vermesine izin verdiğim anda her şey biter.

George'un gözleri kısılır, ama gülümser. "İşini nasıl yapacağını söylemeye çalışmıyorum, Koç. Sadece oğlumla gurur duyuyorum."

Cevap vermiyorum ve yüzüm ifadesiz. Tribünlerden bir kalabalık bizi izliyor ve ben bu kapıları açmaya niyetim yok.

"Yarın görüşürüz."

İki harika oyun kurucuya sahip olmak streslidir, ama kampın son haftasında bu iyi bir sorun. Bugün aklımda, seçilemeyecek çocuklar var ve bu zamanı hem dört gözle bekliyorum hem de korkuyorum.

Newhope bir 7A okulu, yani eyaletin en büyük okullarından biriyiz. İlçenin her yerinden çok sayıda erkek öğrenci geliyor ve çoğu için bu, üniversiteye girmek için tek şansları.

Kampın her günü aklımda ve bunu kişisel olarak da anlayabiliyorum. Ebeveynlerimiz öldükten sonra, benim ailemin durumu da böyleydi.

Ama benden maçları kazanmam bekleniyor ve bir hayır kurumu takımıyla sahaya çıkamam. Ne kadar iyi bir koç olduğum ya da diğer oyuncuların ne kadar güçlü olduğu önemli değil. Maçları kazanabilmemiz için hepsinin iyi olması gerekiyor, özellikle de diğer büyük yerel okullarla oynadığımız maçlarda.

Eğer eyalet şampiyonasına yükselirsek, Birmingham, Montgomery ve Huntsville'den takımlarla karşılaşacağız. Zorlu konuşmalar beni bekliyor ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

En azından kardeşlerim yanımda.

"KIMMIE ÜST KATTA KÜVETTE." Küçük kız kardeşim evde beni karşılıyor. "Allie onu bütün gün kütüphanede tutmuş ve akşam yemeğinde Thomas burger yemiştir."

yedi."

"Teşekkürler, Dee." Buzdolabını açıp bir bira alıyorum. "Bunu yaptığın için çok

Çok

Küçük kızım sadece bir yaşındayken Newhope'a taşındığımızdan beri Dylan Kimmie'ye yardım ediyor.

. Birkaç yıl boyunca, Austin ortaokuldayken ve takım için henüz yaşı küçükken yazları yardım etti.

O zaman birbirimizi tanıdık ve onun bu oyunu öğrenmeye ne kadar meraklı olduğunu gördüm. Kampın yorgunluğuyla eve gelirdim, ama o eve gitmeden önce onunla dışarı çıkıp birkaç pas atardık.

Hiç tackle oynamamıştı ama iyi bir kolu vardı ve düzgün spiral atabiliyordu. Hafta sonları ve yazları oynamaya başladık ve o benim öğretilerimi sünger gibi emdi.

Kız kardeşim kollarını kavuşturmuş, beni incelerken bu düşünceler beynimi sıkıştırıyor.

"O bakışı biliyorum." Sesi nazik. "Seni endişelendiren ne, ağabey?"

Bira kapağını acı bir ifadeyle açtım. "Levi Powell güçlü bir oyuncu."

Dolgun dudakları sıkışır ve başını sallar. "Öyle olabileceğini hissetmiştim. Austin için mi endişeleniyorsun?"

"Çok çalıştı. Başlangıç oyun kurucusu olarak yerini hak etti." Dirseklerimi cihazın kenarına dayayıp gözlerimi ovuşturuyorum.

"Ve sen Austin'e kişisel ilgi gösteriyorsun. Hiç yapmadığın bir şey." Kız kardeşimin sesi ölçülü. "Levi'nin daha doğal yeteneği mi var?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ama daha hızlı. İçgüdüleri iyi ve Austin'den daha fazla deneyimi olduğu açık."

Tezgahın kenarına yaslanıp beni izliyor. "Bu konuda ne yapabilirsin?"

"Fazla bir şey yok. Austin sadece üç yıldır oynuyor. Sadece Newhope'da, ilçedeki diğer takımlara karşı oynadı. Levi ise sanki hayatı boyunca oynamış gibi oynuyor."

Allie ile ilk konuşmalarımızı düşünüyorum, bana Levi'nin ilkokulda bayrak futbolu oynadığını, ama onu peewee tackle oynamasına izin vermediğini söylemişti. Onu korumuştı ve onu suçlamıyorum. Beyin travması ve erken çocukluk gelişimi hakkında şu anda bildiklerimizi düşününce, doğru kararı verdiğini düşünüyorum.

Levi ise...

Dylan'ın kaşları çatıldı. "İki başlangıç oyun kurucusu olamaz mı?"

"Evet." Başımı sallıyorum, eskiden lise takımlarında bunun oldukça yaygın olduğunu düşünüyorum. "Ama iyi bir koç, iki oyuncuyu da en iyi şekilde nasıl kullanacağını bilir. Austin iyi bir koşucu. Hatta iyi bir takım oyuncusu. Ne yapmasını söylersem, yüzde 110'unu verir."

Ve bu benim kalbimi kırıyor, çünkü onun hayallerini biliyorum.

Bana sarılmak için bir adım öne çıkar. "Öyleyse seni endişelenmiyorum. Sen dünyanın en iyi koçusun.

Gülümseyerek nefes verip ona sarılırım. "Teşekkürler, kardeşim."

"Yukarıdaki küçük kuru üzümünü unutma." Başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Sabah görüşürüz."

Birayı buzdolabına geri koyup, Kimmie'nin küvette tanıdık bir kız şarkısı söylediğini duyduğum merdivenlere doğru koşarım. Dylan'ın onun yaşlarında dinleyeceği türden bir şarkı, araba kullanmayı öğrenmek ya da mahallede araba sürmekle ilgili.

"Hey, Peanut," diye sesleniyorum ve kapıyı açmak için elimi kapıya koyuyorum. "Baba!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, kalbim gırtlığıma çıkıyor.

"Kimmie!" Kapıya koşarken, onun bağırmasıyla durdum. "İçeri girme, baba, çıplığım!" Sesinde dehşet vardı, sanki nasıl onu çıplak görmeye cüret edersin?

Koridorda durup iki elimi kapı pervazına koydum. Bu yeni durumu nasıl idare edeceğim? Daha dün gece çıplak halde evin içinde dans ediyordu ve sonunda onu küvete soktuğumda, içine atlayabilmek için havluyu tutmamı istedi.

Bundan daha yirmi dört saat bile geçmemişti.

Merdivenlerin üstündeki pencereden dışarı baktım ama Dylan yoktu.

"Tamam..." Nefes verip düşünmeye çalıştım. "Küvetten kendi başına çıkıp kurulayabilir misin?"

"Ben yedi yaşındayım, baba." O, ergenlik ses tonunu oldukça iyi taklit ediyor.

Duvara yaslanarak, yorgunluk beni kaplıyor. "Ortallığı dağıtma, tamam mı? Bitince haber ver, seni yatağına yatırayım."

Kapının diğer tarafında su sesleri duyuyorum ve her şeyin su altında kaldığını hayal ediyorum. Kendimi tutarak odama gidip bütün gün giydiğim kıyafetleri değiştiriyorum. Benim de duş almam lazım ama sabah alırım. Bu gece etkileyebileceğim kimse yok.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor ve aklım Allie'ye gidiyor. Şu anda ne yapıyor acaba? Austin'in eve yorgun ve aç geldiğini hayal ediyorum. Ona bir şeyler hazırlayacağını hayal ediyorum. Televizyon izliyorlar mı? Austin hemen yatıyor mu?

"Hazırım baba!" Kimmie koridordan bana bağılıyor.

Tişörtümü giyip yatak odasına gidiyorum, onu yatırıp öpüyorum.

"Hala ıslaksın, fıstığım." Pamuklu geceliği cildine yapışmış, koyu renk saçlarının uçları nemli.

"Havluyla kurulandım." Küçük vücuduna bakıyor ve dudaklarım bükülüyor.

Kış olsaydı, muhtemelen tekrar yapmasını isterdim. Hava çok soğumadan Dylan'la bu konuyu konuşmam gerekecek.

Annem kız kardeşim küçükken hala hayattaydı ve ben onların yaptıklarına hiç dikkat etmemiştim.

Şimdi, ailemdeki herkes kadar inatçı, küstah bir küçük kızla baş başa kaldım.

"En azından saçını kurutayım." Ağır havluyu alıyorum ve kaşlarım çatılıyor. "Bu havlu neden bu kadar ıslak?"

Kızıl gözlerinin üstündeki kaşları kalkıyor ve başını sallayarak yana bakıyor. "Bana ortalığı dağıtma demiştin, ben de suyu temizlemek zorunda kaldım."

"Vücudunu kuruladıktan sonra mı temizledin, yoksa önce mi?" "Önce, baba!" Sanki deli olan benmişim gibi gülüyor.

Elimi ağzıma götürüp ovuşturuyorum, bu konuyu bu gece bırakmalıyım. Bununla uğraşacak kadar yorgunum ve sabah 7'de başlayacak uzun bir antrenman günüm var.

"Bir dahaki sefere önce vücudunu kurulaşın." Islak havluyu kapıya götürüp bir yığın halinde yere attım. "Banyo zemini bile senden daha temiz."

En azından öyle olmasını umuyorum.

O, yatma rutini için yastıklarını her zamanki düzenine yerleştirmeye meşgul. Küçük kitaplığından kitabı alıyorum ve o her şeyi yerleştirdiğinde, sırtımı başlığa dayayarak yanına oturuyorum.

Kolumu kaldırdığımda yanıma yaklaşıyor ve şu anda en sevdiği kitap olan Dav Pilkey'nin *Dogzilla kitabını* açıyorum.

"E.G.," diye okudum. "Bu kitap 'Son derece saçma' olarak derecelendirilmiş. Bazı kısımları yetişkinler için fazla saçma olabilir."

Kıkırdayarak bana daha da yaklaşıp ve ben gülümserim. Bu kitabı Hendrix'e çocukken okurdum ve o da kızım kadar çok severdi.

Onun da Hendrix'in güldüğü yerlerde gülmesi, sanki hayatımın rayından çıkmadan önceki zamanlara bir bağlantı gibi, bana iyi geliyor.

Benim de hala masum olduğum zamanlar. Dünya omuzlarıma çökmeden önce.

Sayfayı çevirmeye başlıyorum ama Kimmie beni durduruyor. "Oyuncuları yazmayı unutma, baba!"

"Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Başrolde Flash, Büyük Peynir, Rabies, Profesör Scarlett O'Hairy..."

Mousopoulos şehri tehdit eden devasa bir köpek hakkında olan kitabı okumaya devam ediyorum. Uzun bir kitap değil, ama cesur farelerin tüm güçleriyle hot dog'u kovaladıkları kısma geldiğimde kızımın gözleri kapanacak kadar uzun.

Son sayfaya geldiğimizde, Kimmie benimle birlikte "*Yavru köpekler!*" diye bağılıyor ve ben gülerek nefes veriyorum. *Dogzilla'nın* benim yatma rutininin de en az onunki kadar önemli bir parçası olduğunu fark ediyorum.

Gözlerim, yanımda kıvrılmış küçük enerji yumağına takılır. Kızım.

Eğilip, başının üstüne öpücük konduruyorum. O yıl, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geçen o yıl, Dylan'ın onun yaşındayken olduğu gibi, onun da yalnız kalacağını hayal edemiyorum.

Kimmie'nin sadece bizim kaybettiğimiz şeyleri, yani aile, sevgi ve güvenliği yaşamasını istiyorum. Annesi onu tanımadan önce onu terk etti, ama Dylan ve ben bu boşluğu doldurmak için çok çalıştık.

Yine de, bir gün Dylan'ın kendi çocukları olacak...

Aklım, parlak mavi gözlü güzel bir esmere gidiyor. Tek oğlunu koruyan, bana kahramanıymışım gibi bakan minyon bir güzellik. Bana bakışı, ruhumun derinliklerinde bir ihtiyaç uyandırıyor. İnkâr etmeye çalıştığım bir ihtiyaç.

İnce ciltli kitabı kapatıp yatağın başucuna koyarak bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Onunla şimdi bir şey başlatamam. Ben herkesin sandığı gibi bir adam değilim ve maskem düştüğünde ne olacağını gördüm.

Zihnimi boşaltıp küçük kızımı dürttüm. "Dua et."

Kafasını sallayarak, küçük ellerini kaldırıp burnunun önünde birleştirir. "Şimdi yatıp uyuyacağım" kısmıyla başlar, ama sonuna geldiğinde serbest stil yapmaya başlar.

"Deedee teyzeyi koru ve Logan amcayla bir bebekleri olsun ki ben de onunla oynayayım. Grizz amca, Liv teyze ve Gigi bebeği koru. Zane amca ve Rachel teyzeyi koru ve bir bebekleri olsun ki ben de onunla oynayayım. Craig amca ve Clint amca'yı koru ve bir bebekleri olsun ki ben de onunla oynayayım." Küçük kaşları çatılır ve bana bakar. "Onlar bebek sahibi olabilirler mi, baba?"

"Tabii." Onun küçük sırtını okşayarak, evlat edinme ve taşıyıcı annelik konusunu yorgun olmadığım başka bir geceye bırakıyorum.

"Yaşasın!" Diye gülümser ve hemen gözlerini tekrar kapatır. "Eddie'yi, Aussie'yi, Major Tom'u ve Bayan Allie'yi koru... ve babamın kör olmaması için yardım et ki, herkesin dediği gibi Bayan Allie'nin onu ne kadar sevdiğini görebilsin."

Çenem seğirir ve sıkıca kapalı gözlerini incelerim, az önce söylediğini anladım mı diye merak ederim. Anladiysa, bu konuda ne hissediyor acaba?

"Ve tüm kediciklere bereket ver, Apricot'u opossum yemesin." *Amin* diyerek bitirir ve gözleri birden açılır. "Dua güzel miydi?"

Yatağının yanına dizlerimin üzerine çöküp ona yaklaşarak alnına öpücük konduruyorum. "Evet, eminim herkesi dahil ettin."

Sabah 7'de kalkıp bütün gün sıcak güneşin altında pişmek için mutfakta durmadığım zamanlarda, bu maddelerin birkaçını, özellikle de Allie ile ilgili kısmı onunla konuşacağım.

Birkaç yıl önce, okulun rehberlik danışmanlarından biriyle boşanma, flört ve küçük çocuklar hakkında sohbet ettim. Danışman, gerçek bir terapist olmadığını, bu yüzden tavsiyelerini kayıt altına alamayacağını söyledi.

Yine de, Kimmie'nin olayları nasıl anladığını bana anlatmasını, sonra da yaşına uygun en iyi açıklamayı bulmamı önerdi. Ya da ne olduğuna bağlı olarak, kendi yorumuyla devam etmesini söyledi.

Konuştukça, danışmanın bana doğru eğildiğini, bana gülümsediğini ve göz kırptığını fark ettim. Ne kadar iyi bir baba olduğumu söylüyordu. Sonra bana flört etmeyi denemem için yardım etmeyi önerdiğinde, hemen geri çekildim.

Felaketle sonuçlanan evliliğimden bu yana, kimseyle aynı yolu tekrar yürümek istemiyordum. Ta ki Dylan, yeni arkadaşı Allie ile tanışmam için ısrar edene kadar.

O gün, oğlunun elini tutarak restorana girip bana dikkatli ama çok güçlü bir şekilde baktığını hatırlıyorum.

O da aynı nedenle Newhope'a gelmişti: umut. İlk gülümsemesinde içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. İçimdeki ilkel bir şeyi tetikledi. Ona dokunup, uzun zamandır çok cesur davrandığını, ama artık bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını söylemek istedim.

Uyurken bile mavi gözlerini ve tatlı gülümsemesini görebiliyorum. Parmaklarımı saçlarının iki yanına geçiriyorum. Saçlarını kıvrıp başını geriye çekiyorum, böylece ağzını ağzımla kapatabiliyorum. Onu öne eğip...

"Başka bir kitap okumak ister misin, baba?" Kimmie yatakta oturur ve bana gözlerini kırparak bakar.

"Ah, hayır." Omzuna hafifçe vurup, tekrar yatağa kayabilmesi için battaniyeyi tutuyorum. "Hadi uyuyalım."

Lambasını kapatıyorum ve lambanın ayağı soluk bir ay gibi parlıyor.

Kimmie yanına yuvarlanır, doldurulmuş kaplumbağalarını göğsüne sıkıştırır. "Snappy, Happy ve Earl'e iyi geceler de!"

"İyi geceler çocuklar." Peluş kaplumbağaların kafalarına okşayarak. "İyi geceler bebeğim.

Tatlı rüyalar."

Kapıya gidip, yatak odama geçmeden önce kapıyı aralık bırakıyorum.

Çıplak ayak, tişört ve eşofman altıyla yatakta sadece bir dizimi yatak üzerine koyabiliyorum, sonra kendimi bırakıp karnımın üstüne düşüyorum. Battaniyenin altına bile girmeden derin bir uykuya dalıyorum.

Allie

Austin'in kapıyı kapattığını duyduğum anda alarmım çalıyor. Inleyerek telefonumu alıyorum ve saatin 6:45 olduğunu görüyorum. Ona kahvaltı hazırlamak için zamanında kalkmak istemiştım ama kamp sırasında çok erken çıkıyor.

Yataktan kalkıp sandalyeden kalın havlu kumaştan bornozumu alıp kapıya koşuyorum. Kapıyı açtığımda küçük arabamda, çılgınca el sallıyor.

"Ne?" Austin beni görünce kaşlarını çatıyor ve başını açık pencereden dışarı çıkarıyor.

Burnumdan bir kahkaha çıkar ve çıplak ayakla arabaya doğru parmak uçlarında yürürüm. "Sadece hoşça kal demek istedim, seni seviyorum, iyi günler. Kahvaltı yaptın mı?"

"Koç Outlaw her zaman Krispy Kreme getirir."

Dudaklarım bükülür. "O yetmez mi?"

Krispy Kremes, şekerli glazeye batırılmış kızarmış mayalı çörekler. İnanılmaz lezzetlidirler, ama sahada ne kadar çok çalıştıklarını biliyorum. Çöreklerde protein yoktur.

Nefesini verip başını koltuğa yaslar. "Öğle yemeğinde hamburger alırım. Gitmeliyim anne. Geç kalacağım."

"Tamam." Elimizi uzatıp kolunu sıkıyorum, küçük oğlumun ne zaman bu huysuz, kaslı bir ergene dönüştüğünü merak ediyorum. "Seni seviyorum."

Ela gözleri yumuşar ve başını sallar, üç yıl önceki halini anımsatan en ufak bir gülümsemeyle. "Seni seviyorum."

"Bütün gün kütüphanede olacağım, ama öğleden sonra gelip antrenmanını izleyebilirim."

Başını sallar ama yüzü gerilir. "Tamam."

Bu cevap beni rahatsız etti. Austin genellikle onu izlememden çok heyecanlanırdı ve bunun Levi Powell ile ilgili olmasından endişelendim.

Onu geç kalmak istemiyorum, bu yüzden şimdilik konuyu kapatıyorum ve arabadan uzaklaşıyorum ki o da garajdan çıkabilsin.

Dylan, Kimmie'yi Jack'in evinden aldıktan sonra bir saat kadar sonra beni alacak. Sonra küçük yardımcım ile birlikte kütüphaneye gideceğiz.

Belki yok, bu öğleden sonra ne olacağını göreceğim.

"Şiire ne dersin, Edward?" Kütüphane masasının arkasında durmuş, bir evden satılan kitapların bağışlandığı kutunun içindekileri inceliyorum.

O da yanıma geliyor, yeni kitapların yığınının ince bir cilt alıyor ve kapağını okuyor. "*Mary Oliver'in Toplu Eserleri*."

"Oh, şunu bir bakayım!" O bana uzatır, ben de kapağı açar ve içindekiler kısmını hızlıca gözden geçiririm. "Varmış! Ne düşünüyorsun?"

Sayfaları hızlıca çeviriyorum ve Kimmie yanımdaki sandalyeye tırmanıyor, ayakta durup elini omzuma koyarak görebilmek için eğiliyor.

"Şiiri severim!" diyor.

"Öyle mi?" Ona bakıyorum. "Hangi şiirleri seviyorsun?"

"*Horton Hears a Who*, Grinch ve *Green Eggs and Ham*..." "Dr. Seuss anlatı şiiri," diyor Edward düz bir sesle.

"Sen yine de *şiir* dedin," diye itiraz etti Kimmie.

Dudaklarım bükülür ve başımı iki yana eğiyorum. "Bence o da şiir sayılır." Küçük kitabı Edward'a uzatıyorum. "Bunu oku ve ne düşündüğünü söyle bana, adı 'Wild Geese'."

Kimmie yanımdaki sandalyeden atlayıp Edward'ın yanına gider, tırmanır ve sessizce okurken sayfayı tarar.

Küçük kaşları çatılır ve bana bakar. "Babam iyi olmam gerektiğini söylüyor. Senin ve Deedee teyzenin dediklerini yapmam ve karşılık vermem gerektiğini söylüyor."

Şiirin ilk satırına atıfta bulunuyor: "*Uslu olmak zorunda değilsin*."

"Bu, *algılanan* iyilik anlamına gelir," diyor Edward. "Sana söyleneni yapmamak."

"Doğru, Edward." Sıcak bir gülümsemeyle. "Bunu fark etmene şaşırdım. Bu çok sofistike bir kavram."

"Beğendim." Kitabı tekrar bana uzatıyor. "Hayvanları tarif edişini beğendim."

"Benim de ailemde bir yerim var!" Kimmie bana ciddiyetle bakarak gözlerini kırıştırıyor.

Bu şiirin son satırı, vahşi kazlar, *bir şeylerin ailesindeki yerini tekrar tekrar ilan ediyor...*

"Evet, var." Yanına gidip kolumu omzuna atıyorum. "İkinizin de ailenizde çok önemli yerleriniz var ve Mary Oliver, dünyada da bir yeriniz olduğunu söylüyor."

Kimmie'nin gözleri tekrar kitaba kayar ve başını sallar. "O zaman yalnız hissetmemelisin."

"Öyle umuyorum." Onu sıkıca sararım ve o gururla gülümser. "Şimdi gidip babanı ve futbol oynayan çocukları kontrol edelim. Bu kitapları yarın düzenlemeye devam ederiz."

Stratejik beynim bu yeni kitap kutusu üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyor. Lise öğrencilerinin şiire şaşırtıcı derecede açık olduğunu keşfettim. Ya da bu yaşın ne kadar duygusal ve ateşli olabileceğini düşünürsek, o kadar da şaşırtıcı değil.

"Belki en sevdiğimiz dizeleri seçme yarışması yapabiliriz," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Ya da bunu sanat veya müzikle birleştirebiliriz."

Edward ve Kimmie salona doğru ilerlerken, ben kapıları kilitlemeden önce büyük medya merkezini bir kez daha gözden geçiriyorum. Yarın okul başlayabilir ve biz hazırız.

"Kitapla randevu" rafları sol köşede, büyük düz ekran bilgisayarlar ise odanın ortasındaki masaların üzerinde dizili. Belki sağ duvar şiir alanımız olabilir.

Dudaklarım gülümser ve Edward'ın haklı olduğunu düşünürüm. Burası sıcak bir ortam ve öğrenciler öğle arasında ve okuldan sonra medya merkezinde vakit geçirmeyi seviyorlar. Maaşı düşük olabilir ama bu işten büyük tatmin duyuyorum.

Kimmie elimi tutar ve erkeklerin antrenman yaptığı futbol sahasına doğru yanımda zıplayarak yürür. Taze biçilmiş çim kokuyor, hava çok sıcak ama neyse ki hafif bir esinti var. New Orleans'taki evimizde sıcak ve nemli hava hiç hareket etmez.

"Babama yabani kazları anlatacağım," diyor Kimmie, yanımda zıplayarak. "Belki *Dogzilla'dan* sonra yatmadan önce okuyabiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor." İkisini yatmadan önce birlikte kitap okurken hayal ediyorum. *Ne kadar sevimli ve romantik bir sahne!*

Keskin bir ıslık sesi dikkatimizi çeker ve sahaya yaklaşırken plastik pedlerin çarpışan sesi bizi karşılar.

Austin'in dizilişte quarterback pozisyonunda olmadığını fark edince gülümsemem kaybolur. Yeni çocuk Levi oradadır ve Austin'in bu sabahki ifadesi şimdi anlam kazanır. Midem düğümlenir ve Jack'in onu alçaltmış olabileceğini düşünmek istemem. *Bütün o sıkı çalışmanın ardından?*

"Grizzlaay amca!" Kimmie kocaman amcasına doğru koşarak gider ve amcası eğilip onu sırtına alır. "Selam, Peanut. Nasıl gidiyor? Selam, Al. İyi misin?"

Bana çenesini kaldırır ve ben duygularımı saklamak için elimden geleni yaparım.

"Evet, her şey yolunda!" Sesim tam tersini söylüyor, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Hey, şanslı bir çocuğa devriye arabasında bir tur attırmaya ne dersin?"

Koyu kaşları çatılır. "Ben devriye arabası kullanmıyorum, sadece kamyonetim var.

Neden sordun?"

Bu bir başarısızlık. "Bağış arıyorum ve bunun eğlenceli bir ödül olacağını düşündüm."

"Ne için ödül?"

"Okuma yarışması. Bir sürü farklı etkinlik düzenliyorum, çocukları okumaya teşvik etmek için. Bütün yerel işletmeler bağış yapıyor."

"Hay aksi, Allie, keşke ben okuldayken sen kütüphaneci olsaydın." Adam gülümser. "Gerçi, hiçbir şey kazanamadığım için muhtemelen sinirlenirdim."

Garrett kısa süre önce disleksi olduğunu öğrendi, ama üzülmek yerine rahatladı. Bu, kardeşleri için çok kolay olan okulda neden bu kadar zorlandığını açıklıyordu.

"Okumayı öğrendiğinde, sana fonetik öğretiler mi?"

"Harflerin seslerini çıkarmak için mi?" Ben başımı salladım, o ise hayır anlamında başını salladı. "Hayır."

"Gigi okumakta zorlanırsa bunu aklında tut. Çok büyük fark eder."

Çocuklar ara verir ve biz de onların antrenmanını izlemeye devam ederiz.

Levi geriye düşer, Austin sahada düz bir şekilde koşarken oyuncuları izler. Yeni çocuk oğluma bir pas atar. Pas düzgün ve alçaktır, Austin kolayca yakalar ve doğrudan son bölgeye koşar.

"Vay canına." Garrett başını sallar ve alkışlar. "Bunu geçmek zor."

Göğsüm sıkışır ve ona bakarım. "Jack, Levi'yi başlangıçta oyun kurucu mu yapıyor?"

Garrett sahayı incelerken çenesini sıkar. "Bilmiyorum, ama ne yaparsa yapsın, bu kararı kolay vermeyecektir. Yılın zor bir dönemi."

Kısa ve keskin bir düdük sesi duyulur ve gözlerim kenarda duran Jack'e kayar. Şapkasının siperliği aşağıya doğru eğiktir ve yüzünde hiçbir ifade yoktur. Gülümsemez. İki çocuk onun yanına koşarken sadece bekler.

Kısa bir sohbet ederler ve çocuklar başlarını sallayarak sahaya geri dönerler, bu sefer Austin quarterback pozisyonundadır.

"Ne yapıyor?" Tribünde bir erkek sesi, kenarda duran bizlerin duyabileceği kadar yüksek sesle sorar.

Omuzlarım gerilir ve bu sesin kime ait olduğunu biliyorum. Garrett duruşunu değiştirir, kollarını kavuşturur ve ona baktığımda, kardeşi ile aynı ifadeyi takınmıştır: dudakları sıkı, çenesi gergin, gözleri çocuklarda.

Bu, hiçbir şey belli etmeyen bir odak maskesi.

Sadie Duck, Kimmie'nin elini tutarak yaklaşır. O da Austin gibi son sınıf öğrencisidir ve üniversite cheerleader takımındadır. Kuzeni Salina, Cooters & Shooters'da benimle birlikte garson olarak çalışıyor, bu yüzden onu birkaç kez görmüştüm. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, büyük kahverengi gözleri olan güzel bir kızdır.

"Merhaba, Bayan Allie." Nazıkçe gülümsedikten sonra dikkatini sahaya çevirir.

"Hadi, Aussie, hadi!" Kimmie, bizim yanımızda parmak uçlarında zıplıyor ve ponpon kızların yaptığı gibi bacağına havaya kaldırıyor.

Sonra zıplıyor, kollarını başının üzerine kaldırıp olabildiğince yüksek sesle bağırıyor. Ancak bu, ponpon kızların bağırıışlarından çok, biri size saldırırken çıkardığınız seslere benziyor.

"Haydi ama, Peanut," Garrett ona homurdanır. "Timsah görmüş gibi bağırdın."

Sadie gülerek öne eğilir ve Jack'in kızını kucaklamak için diz çöker. "Enerjin güzel, KJ. Büyüdüğünde kesinlikle takıma gireceksin."

"En iyi ponpon kız olacağım." Kimmie sanki bunu zaten biliyormuş gibi başını sallar. "Bunun için gerekli bacaklarım var."

Sadie'nin kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve ikimiz de gülmemek için dudaklarımızı ısırıyoruz.

"Tamam!" der sadece.

Çocuklar dağıldı ve Levi bir lineman'dan uzaklaşarak, Austin'in daha önce izlediği yolu takip ederek sahanın dışından koşmaya başladı.

Ellerimi birleştirip ağızımın önüne getirerek onu izliyorum. Austin'in yaptığı gibi açık alana çıkmak için çok uğraşmıyor gibi görünüyor ve Austin sahayı taradığında, pas atacak kimseyi göremiyor.

İki iri adam oğlumu çevreliyor ama onu yere indirmiyorlar. Ellerini omuzlarına koyuyorlar ve Jack düdüğü çalıyor.

"Bu bir sack," diye açıklıyor Garrett. "Antrenmanda onu yere indirmeyecekler. En iyi oyuncumuzu incitmenin bir anlamı yok."

Bana göz kırpmıyor, ama tribündeki adam yine yüksek sesle şikayet edince göğsüm sıkışıyor. "Buna liderlik mi diyorsun?"

Midem gerilir ve başımı kaldırıp Levi'nin babasının ayağı kalkıp sahada durduğumuz yere doğru yürüdüğünü görürüm. Levi ve Austin yine Jack'in yanındadır ve Jack onlarla sessizce konuşmaktadır.

Levi'nin gözleri Jack'ten yanımda öfkeyle duran babasına kayıyor, ama hemen dönüp başını sallıyor ve Austin'in yine quarterback pozisyonunda olduğu sahaya doğru çıkıyor.

"Onu oyuna sokmayacak, değil mi?" George Powell, Garrett'a öfkeyle bakar ve onun cesaretinden etkilenirim.

Garrett Bradford ondan birkaç santim daha uzun ve 113 kilo saf kas, Jack'in kardeşi olduğunu da unutmamak lazım.

Yine de Garrett, iri bir adam için oldukça sakın biridir. Onu sadece birkaç kez kızgın gördüm ve ikisi de Dylan ve Liv'e sataşan zorbalar yüzündendi. Gerçi, lisedeyken Craig'i eşcinsel olduğu için zorbalık yapan birini çöp konteynerine tıkmış diye duydum.

"Jack, çocukları en parladıkları, takıma en çok fayda sağlayacakları yerlere koyar." Garrett adama sıkı bir gülümseme atar ve sesinde bir uyarı vardır. "Bütün hafta boyunca, bütün sezon boyunca onları izleyecek."

George kollarını kavuşturur ve ben onlardan hafifçe uzaklaşarak, sanki hiçbir şey olmamış gibi Austin'i tezahürat etmeye devam eden Sadie ve Kimmie'nin yanına yaklaşırım.

Çocuklar ayrılır ve Austin yine geriye düşerek sahayı tarar. Bu sefer Levi ortadan koşmaya çalışır ama hemen D-line'daki çocuklardan biri tarafından durdurulur.

Garrett başını sallar ve alkışlar. "İyi iş, Darnell!"

Hâlâ quarterback olan oğlumu izliyorum, ne yapacağını veya tekrar sack'lenecek mi diye merak ediyorum.

Tam o anda Noah Redford sahada belirir ve Austin geri çekilerek ona doğru yüksek ve sallantılı bir pas atar. Top elinden ayrılır ayrılmaz

başka bir iri çocuk Austin'i belinden yakalayıp, onu yere indirmeden şakacı bir şekilde havaya kaldırıyor.

Bu, topun ne olduğu konusunda dikkatimi bir anlığına da olsa dağıtır.

Noah geri dönerek pası tamamlamak için uzanır. Top neredeyse parmaklarından sekip düşecekken, onu tutmayı başarır ve ilk down'ı alır.

"İşte bunu diyordum!" Garrett'ın kükreyen haykırışı ayak parmaklarımı titretir.

Harika bir yakalayıştı ve Kimmie Joy daha da coşarak tezahürat ve çığlıklar atmaya başlar, ellerini başının üzerine kaldırıp zıplar, bacağını neredeyse burnuna kadar kaldırır.

"Şanslıydın," George yanımda homurdanır ve bu, anne içgüdülerimi harekete geçirir.

"En azından bazı oyunculardan yardım almadığı kesin." Gözlerim George'a kilitlenir ve ona saldırmaya hazırım.

Oğluma saldırıyor ve ben onu korumak için on iki raunt dövüşmeye hazırım. Levi'nin, nerede olursa olsun yüzde 110 performans gösteren Austin'in aksine, sadece quarterback pozisyonunda en iyi performansını sergilediği çok açık. "Aferin, D-line!" Garrett öne çıkarak, sanki biliyor gibi sanki her şeyi biliyormuş gibi.

Jack düdüğünü kısa bir şekilde çaldığında ve çocuklara bugünlük bu kadar olduğunu söylediğinde gülümsüyor. Hava çok sıcak ve hepsi terden sıırılsıklam.

Hemen büyük yeşil soğutucuya doğru yönelirler, ancak Jack Logan'ın durduğu yere doğru yürür ve Garrett de onlara katılır. Sadece birkaç metre uzaktadırlar ve konuşmalarını duyabiliyorum.

"D-line bir araya geliyor." Logan elini kaldırır ve Garrett onu sıkıca tutar. "Koçluk ekibine katılmak istemediğinden emin misin?"

"Newhope'u kim koruyacak?" Garrett sıırımsağı bir gülümsemeyle, "Toplumda iyi ilişkiler kuruyorum."

"Kararın belli gibi, Koç." George Powell, üçünün konuştuğu yere doğru yürümek için fırsatı kaçırmaz.

Jack'in çenesi gerilir ve bu bakışı iyi bilirim. Jack Bradford, çok ciddiye aldığı takımına ne yapması gerektiğini söylemelerinden hoşlanmaz, özellikle de ısrarcı ebeveynlerden.

"Bu hafta nasıl yapacağını göreceğim." Jack'in sesi sakindir ve mavi gözleri George'un gözlerine sabitlenir.

"Kendi gözlerinle gördüklerini inkar edemezsin." George'un sesi yükselir. "Levi sahadaki en iyi oyun kurucu."

"Ben öyle demedim." Jack'in sesi sakın. "Çok yetenekli, ama onu daha takım oyuncusu olarak görmek istiyorum."

"Takım oyuncusu mu? O takımın lideri." George geri adım atmıyor. "Sen onu oyundan çıkarmadan önce bir touchdown attı. Takımını böyle mi yönetiyorsun? Sen bir efsane olmalısın."

"Efsane olan babamdı." Şaka gibi geliyor, ama Jack'in sesinde bir keskinlik var. "Ben sadece baş koçum ve kimin nerede ve ne zaman oynayacağına ben karar veririm."

George bana dönüyor. "Bu Allie Sinclair mi? Austin'in annesi?"

Dudaklarım aralanıyor ama sırtım dikleşiyor. "Benim."

Küçük olabiliyim ama bu adamdan korkmuyorum.

"Uh-huh." Bir şey biliyormuş gibi başını sallar. "Ve o da Koç Bradford'un kızı mı? Her zaman yanında tuttuğun kız?"

Sadie'nin yanında zıplayan Kimmie Joy'u işaret etti.

Jack, Levi'nin babasıyla aramıza girer. "Aklında ne var, Powell?"

"Hiçbir şey, Koç." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Ama o çok güzel bir kadın. Oğluna ayrıcalıklı davranmanı suçlayamam. Belki bu iyilikler karşılıklıdır."

Jack o kadar hızlı hareket ediyor ki, Garrett'ın onu yakaladığına inanmıyorum. Kardeşinin kollarını tutarak omzunun üzerinden Powell'a bakıyor.

"Gitsen iyi olur, George." Garrett sert bir emir verir. "Bir kelime daha edersen, Levi üçüncü yedek oyuncu olursa şanslı sayılırsın."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve Jack'in çenesi sıkı. Zane kardeşlerinin yanına gidip duruyor ve yumruklarının sıkılı olduğunu fark ediyorum.

Logan, kenarda çocuklarla birlikte ve hepsi olayı izliyor. Yüzüm kızarmış, ama Austin kaşlarını çatmış. Levi gökyüzüne bakar, sonra sahaya koşar ve babasının kolunu tutar.

"Hadi, baba." Sesi alçak ama onu duyabiliyorum. "Boş ver." "Bana ne yapacağımı söyleme, evlat," diyor George sertçe ve oğlunun kolunu yana fırlatıyor.

Levi utanmış gibi gözlerini yere indiriyor ve ben Jack'e bakıyorum.

Garrett'ın kolları gevşiyor ve hala kızgın olsa da vücudundaki gerginlik biraz azalıyor.

George hala öfkeli, ama Jack ekibinin toplandığı yere bakıyor ve ne olacağını bekliyor.

"Baba!" Kimmie Jack'e koşarak elini tutar. "Beni tezahürat ederken gördün mü? Sadie iyi bir ponpon kız olduğumu söylüyor. Büyüyünce ponpon kız takımı olacağımı söylüyor!"

Onu yerden kaldırıp kalçasına oturtur. Kimmie gülümseyerek boynuna sarılır ve Jack dönerek oğullarının yanına gider.

Jack

"Önümüzde büyük bir yıl var ve burada gördüklerimden çok memnunum." Ses tonum düzgün, az kalsın olanlardan hiç bahsetmiyorum.

Garrett omuzlarımdan tutmuştu ve yalan söylemeyeceğim, çok sinirliydim. Kardeşlerim beni iyi tanır ve etrafımda toplanmakla haklıydılar.

Ama başımı kaldırıp takımımın beni izlediğini, genç gözlerinde endişeyi gördüğümde, babamın öldüğü gece o odaya geri döndüm.

Bir adım geri atıp buradaki konumumu hatırlamam gerekti. Öfkeye kapılmak kolaydır. Kontrolü sağlamak çok daha zordur, ama her zaman doğru seçimdir.

En zor kısmı, Allie'nin aceleyle okula geri döndüğünü görmektir. Yaralanmış ya da utanmış olabileceğinden endişelendim. Yalnız kalmasına çok üzüldüm.

Bunun yerine, küçükken tanıdığım çocuklarla bir araya gelmiş, parkta *bize ne yapacağımızı izlememiz* için bağırarak çocuklarla tek tek göz teması kuruyorum.

"Çabalarınız beni etkiledi, D-line. Çok çalıştığınız belli." Darnell'den Rome'a bakıyorum. "Bir gün bu maçları kazanacaksınız."

Oradan sıraya göre Noah'dan Rich'e, Tyreek'e, Flynn'e ve son olarak da oğlum Austin'e geçiyorum. "Bu senin yılın, dostum."

O başını sallar ve ben ona sıcak bir gülümseme atarım.

Sadece Levi kenarda durmuş, çimleri izliyor.

Elimi uzatıp koluna dokunuyorum. "Yarın görüşürüz, daha fazla takım çalışması görmek istiyorum."

Çocuğun dudakları büzülür, ama başını sallar. "Evet, efendim, Koç."

"Haydi, kaptanlar!" Kimmie, benim kalçama oturmuş, küçük kollarını başının üzerinde sallayarak gerginliği bozar.

Tüm çocuklar gülümser ve ben de onları bırakıp kamyonetime binip eve giderim.

KIMMIE YATAKTA, ben ise yorgunluktan bitkinim. Evde dolaşırken, gerginim ve sahadaki kavga anları hafızamda canlanıyor.

Bu kadar sinirleneli uzun zaman olmuştu. Uzun zamandır ilk kez bir adamın aptal suratına yumruk atmak istedim.

Bu gece restoranda ailemle birlikte olmak bile istemiyordum. Kimmie'yi kamyonete taşıdım, eve geldik ve dondurulmuş pizza ve tavuk nugget'tan oluşan bir akşam yemeği yedik, o bunu özel bir şey olarak gördü.

Onu banyoya gönderip, büyük bir karışıklığı temizlemeye hazırlandım. Küvetten atlayıp beni yakalamam için bağırmasına hazırlıklı değildim. Tabii ki, merdivenleri tırmanıp havluyu tutup onu kollarımın arasına aldım, sonra kurulayıp yatmaya hazırlamasına yardım ettim.

Dogzilla'yı okumak ruh halimi biraz düzeltti, ama dua ettikten ve duş aldıktan sonra bile içim hala burkuluyor. Bunun bir kısmı yüzleşme yüzünden, ama daha büyük kısmı Allie ile çıkmadan önce konuşmuş olmayı dilediğim için.

Onun iyi olduğundan emin olmalıydım. O, onun suçlamalarını dinliyor, onun hakkında korkunç şeyler söylediğini duyuyordu.

Levi'nin babası bir pislik ve söyledikleri çok haddini aşmıştı. Yine de, onun gibi ebeveynlerle daha önce de uğraştım. Hatta ondan daha kötü ebeveynlerle de uğraştım.

Oğulları aracılığıyla eski şöhretlerini yeniden yaşamaya çalışan erkekler gördüm ve bariz bağımlılık sorunları olan erkeklerin, benim gözümün önünde oyuncularımın birine vurmaya çalıştığını gördüm.

Her seferinde onlara sert ve kesin bir şekilde müdahale ettim. Çocuklarına vurmayı kesmelerini, yoksa çocuk koruma hizmetlerini arayacağımı söyledim. Diğerlerine ise, oğullarının benim takımımnda oynamasını istiyorlarsa, sorunlarını evde halletmeleri gerektiğini açıkça belirttim.

Bugüne kadar.

Kendi oğluna nasıl davrandığını görmek, kontrolü yeniden ele almamı sağlayan tek şeydi. Bir de, küçük kızım tüm olayı görmüş ve ellerini bana doğru uzatarak...

ve bana ellerini uzattı. O ve çocuklar, önemli olan şeyleri hatırlamama yardımcı oluyorlar.

Ama Allie'ye gitmeliydim.

Onun utanmasına, incinmesine ya da başka bir şeye maruz kalmasına izin vermemeliydim. Austin'in George'un söylediklerini ciddiye almamasına dikkat etmeliydim.

Önemli insanlar için değer verdiğimi bilmelerini sağlamalıydim. Elimi yüzüme sürerek saate baktım. Saat neredeyse on bir, ve Kimmie yatakta uyuyor. Şimdi oraya gidemem.

Telefonumu elime alıyorum, ekranda bir dizi mesaj var.

GARRETT

Dostum, neredesin?

LOGAN

Her şeyi kaçırdığımı inanamıyorum. Rich ile konuşuyordum.

ZANE

Sadece sonunu yakaladım, o adam çok haddini aştı. Levi takımından mı çıktı?

HENDRIX

Cidden, ne oldu lan?

GARRETT

Los Angeles'ta yaşamanın bedeli bu. HENDRIX

Yemin ederim, G...

LOGAN

Kasabaya yeni gelen çocuk, bugün kampta QB1 için sahaya çıkıyor. Jack onu ve Austin'i sırayla oyuna sokuyor ve babası çılgına dönüyor. Jack'in Austin'e Allie ile yattığı için en iyi pozisyonu verdiğini söylüyor.

HENDRIX

Saçmalık, Austin açıkça yetenekli bir oyuncu.

ZANE

Levi de çok iyi.

GARRETT

Jack onu takımdan atmazsa tabii.

LOGAN

Kişisel deneyimlerime dayanarak, bir çocuğu babası yüzünden cezalandırmayı sevmiyorum.

GARRETT

Oldukça utanmıştı.

LOGAN

Bundan nefret ediyorum.

HENDRIX

Eğer o kadar iyiye, ikisini de kullan. Liseler bunu sürekli yapıyor.

LOGAN

Bu, sahada daha az zaman geçirmelerine ve yeteneklerini gösterme fırsatlarının azalmasına neden olur, özellikle de yetenek avcıları varsa.

ZANE

Koçumuzdan haber bekliyoruz.

GARRETT

Neredesin dostum? İyi misin?

ZANE

Konuş bizimle Jack.

Ekrana uzun süre bakıp cevap yazmayı düşündüm ama geç oldu. Sohbet birkaç saat önce bitmişti. Yarın onlarla konuşurum.

Aklım Allie'de. Onu arayabilirim. Parmağım tuşun üzerindeyken kapımda hafif bir tıklama sesi duyuyorum. Çenemi kaldırıp sesin tekrar duyulmasını bekliyorum.

Ses duyduğumda, kim olduğunu görmek için kapıya doğru yürüdüm. Dylan'ın akşam yemeğimizi yediğimizi kontrol etmek için geldiğini sanıyordum. Austin'i görmeyi beklemiyordum.

"Hey, geç kaldın." Kapıyı açıp içeri girebilmesi için tutuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Selam, Koç." Mutfığa girer ve ben kapıyı arkasından kapatırım. "Böyle geldiğim için özür dilerim, ama uyuyamadım."

Aklımdan geçen tüm düşünceler şakaklarıma baskı yapıyor ve boğazım düğümleniyor. "Aklında ne var?"

Ellerini bara koyar ve derin bir nefes verir. "Levi'yi düşünüyordum."

Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslandım. Austin üç yıl önceki çocuk değildi. Kimmie'ye bakıcılık yaptığı, onu cuma kahvaltıları için penny keklere bağımlı hale getirdiği günlerden bu yana çok olgunlaşmıştı. Kimmie, *cuma günlerini "T-G-I-F"* diye adlandırırdı.

Boyu uzamış. Kahverengi saçları üstte biraz dağınık ama kulakları ve yakası düzgünce kesilmiş. Omuzları geniş ve ağırlık çalışmaya başladığından beri kasları belirginleşmiş.

Bunların hepsini ona oyununu geliştirmesi için söylemiştim. Austin, en iyi oyuncu olmak için ona söylediğim her şeyi yapıyor. ve ona davranışımı George'un Levi'ye davranışı arasındaki farkı düşünüyorum.

Çenemi kaldırıp ona hafifçe dokundum. "Levi ne olacak?"

"Babasının davranışlarından dolayı çok üzülüyor." Austin'in ela gözleri benimkilere bakıyor. "Gainesville'den, Kissimmee'den ve Apalachicola'dan ayrılmak zorunda kalmalarının sebebi buymuş."

Yere bakarak duruşumu değiştiriyorum. "Babasının davranışını görmezden gelemem. Görmezden gelirim, bu gerçek bir soruna dönüşür."

"Biliyorum." Austin başını sallar ama endişeli olduğunu anlayabiliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Çocuğun yüzü gerildi ve boğazını temizledi. "Bugün sahada gerçekten iyi oynadı. İyi görünüyordu. Gerçekten iyi."

"Öyle."

"Düşünüyordum da..." Austin'in çenesi gerildi. "Bu yıl eyalet şampiyonluğunu kazanmak istiyoruz ve bunu başarmak için en iyi oyun kurucuya ihtiyacımız var."

Belki de o olmalı."

Göğsüm gururla doldu. Baş oyun kurucunun Austin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve takımın iyiliği için bunu fedakar bir şekilde teklif etmesi benim gözümde çok değerlidir.

"Bu kararı ben vereceğim."

"Biliyorum." Başını salladı. "Sadece söylüyorum. Bence o... benden daha iyi. benden daha iyi."

"Hayır, değil." Kollarımı açarak ellerimi bara koydum ve daha nazik bir tavır takındım. "QB-1 olmak, pasları tamamlamaktan çok daha fazlasıdır. Sen bir lidersin, Austin. Çok çalıştın ve takım arkadaşların seni tanıyor. Sana güveniyorlar. Onları önemsiyorsun."

"Önemsiyorum." Çenesi gerildi ve derin bir nefes aldı. "Sanırım onun kendi hatası olmayan bir şey için cezalandırılmasını istemiyorum." Sesi alçaldı. "Benim de kötü bir babam var."

Bu sözler göğsüme yumruk gibi çarptı ve koruyucu bir enerji boşluğu doldurdu. "Bana güveniyor musun?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Evet?"

"Seni ve anneni çok önemsiyorum, ama bu sana doğru olmayan bir şey söyleyeceğim anlamına gelmez." Kaşları alçalır ve ben barın etrafından dolaşp elimi omzuna koyarım. "Sen sadece harika bir oyuncu değilsin, Austin. Sen iyi bir çocuksun. İyi bir kalbin var ve takımını önemsiyorsun. Seni lider yapan da bu."

Omuzları gevşer. "Ama Levi gibi oynadığımı hiç sanmıyorum."

"Hadi o zaman. Bir bakalım, unuttuğumuz bir şey var mı?"

Onu oturma odasına götürdüm ve birkaç dokunuşla özel YouTube kanalımızı açtım. Sonraki bir saatimizi, onun yedek oyun kurucu olduğu geçen yılın maçlarının önemli anlarını izleyerek geçirdik.

Pirates'e karşı kazanan pasını izliyoruz, otuz yard mesafeden Noah'ın bekleyen kollarına doğru. Birkaç tıklama ile, etrafına bakınıp boşluk bulamayınca ortadan koşarak yirmi yardlık bir ilk down kazandığını gösteriyorum.

Onun gerçek bir yıldız gibi davranışlarını bir süre izledikten sonra, kendine güveninin geri geldiğini görüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

O başını salladı. "Biraz daha izleyebilir miyim?"

"Tabii." Mutfağa doğru yürürken beni durdurur.

"Bir şey daha var, Koç?"

"Evet?"

Daha dik oturur. "Acaba... Yani, annem için bir şey yapmama yardım eder misin?"

Kaşlarım çatılır ve bir adım yaklaşıyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Noel sezonu başladığında zaman çok çabuk geçiyor ve ben maçlarda olduğum için para kazanamıyorum." Başımı salladım ve o devam etti. "Ona bir şey yapabilirim diye düşündüm ama onu görmeyeceği bir yer lazım. Burada yapılabilir miyim acaba?"

"Aklında ne vardı?"

"Şey, okumayı seviyor ve kitapları yatak odasının her yerine dağılmış durumda. Bir kitaplık olabilir mi diye düşündüm."

Allie'nin odasının her tarafında kitaplar olduğunu hayal ediyorum. *Seksi bir kütüphaneci*. "Bence bu harika bir fikir. Kullanabileceğin aletlerim bile var. Nasıl yapılacağını gösteririm."

Yüzü gülümsemeyle gevşiyor ve geldiği zamankinden daha rahatlamış olmasına seviniyorum. "Teşekkürler, Koç."

Mutfağa gidip Kimmie ve kendime yarınki öğle yemeğini hazırlayıp buzdolabına koydum. Oturma odasına döndüğümde Austin'in gözleri kapalıydı ve derin uykundaydı.

Dudaklarım gülümser ve göğsüm sevgiyle dolar. Austin, bu kasabaya annesinin arkasında saklanarak gelen sıska bir on üç yaşındaki çocukken tanıdığımdan beri iyi bir çocuk olmuştur.

O zamanlar ikisi de aynı boydaydı. Saçları gözlerinin üzerine uzanıyordu ve çenesini aşağıda tutuyordu. Fazla konuşmazdı ve erken ergenlik döneminin getirdiği güvensizlik ona bir palto gibi yapışmıştı.

Bunu birçok kez görmüştüm, ama aynı zamanda onun bu durumdan kurtulduğunu da gördüm. Yıllar geçtikçe, birlikte çalışırken, güçlendi. Arkadaşlar edindi ve özgüveni arttı.

Sonra takıma girdi ve başını eğmeyi bıraktı, mırıldanarak konuşuyordu. Gülüp şakalaşıyordu ve annesi gibi bizim klanımıza çok uyum sağlamıştı.

Tereddüt ederek, koridordan yatak odamın yönüne doğru baktım. Kanepede yatabilir, ama Allie onun burada olduğunu biliyor mu acaba?

Arka kapıya doğru yürüdüm ama arabaları garaj yolunda yoktu. Buraya yürüyerek gelmiş olmalı.

Allie'nin evi yarım mil bile uzaklıkta değil ve onun orada yalnız olduğunu düşünmek istemiyorum, özellikle de eski kocası ortada yokken.

Bildiğim kadarıyla Austin, babasının hapisten çıktığını hala bilmiyor, yoksa buraya gelmezdi.

Oturma odasına bir göz atıp karanlığa doğru çıkıyorum.

Allie

DYLAN

Neredesin? Bütün öğleden sonra restoranda seni bekledim!

LIV

Garrett bana olanları anlattı. İyi misin, tatlım?

RAVEN

Ne oldu??? Los Angeles'ta bu hiç hoşuma gitmedi. Yaralı var mı? 911!

RACHEL

Benim de senin kadar bilgim var Stormy Spice. Neler olduğunu hiç bilmiyorum. Bayan Gina ile su aerobiği yapıyordum.

DYLAN

Yeni gelen bir çocuğun babası herkesin önünde Jack'e bağırdı. Jack'in Austin'e ayrıcalıklı davrandığını, Allie'nin ona "iyilik" yaptığını söyledi.

RAVEN

Vay canına... O öldü. Adını, fotoğrafını, adresini istiyorum... LIV

Sakin ol, Stormy Spice. Yasalara uymaya yemin ettim.

DYLAN

Ben Rave'in yanındayım. Bu işe karışma Liv. Adam öldü. RACH
Ona ölümcül biberlerinden bir tane ver. Bir yerde kafeinli limonata içen
bir çocuk öldüğünü okumuştum. Biber limonataya karşı koyabilir
herhalde.

DYLAN

George Powell, Cooters & Shooters'a yüzünü göstermeye cesaret
ederse, biberden daha önemli şeyler için endişelenmesi gerekecek.

RAVEN

Allie, neredesin? İyi misin?

Merhaba arkadaşlar. Ben
iyiyim, biraz başım ağrıyor.
başım

RACHEL

Bazen şeker tüketimini azaltmak baş ağrısına neden olabilir.

DYLAN

Allie! Gel, sana sarılalım.

İsterim ama yataktayım.
Önemli değil, gerçekten!

LIV

Konuyu biraz değiştirelim, drill takımına koçluk yapmayı kabul ettim.
Dylan, Allie, ikinizin de bana yardım etmenizi bekliyorum. Dylan, söz
vermiştin!

DYLAN

Geliyorum!!! Çok eğlenceli olacak!

Ben de geliyorum

DYLAN

Takım George Powell'ı
atacağız 🤔

bacaklarına tekme

Telefonumu bir kenara koydum. Artık mesajlaşmak istemiyorum.

Levi'nin babası, Tanrı'nın ve herkesin önünde sahada Jack ve Austin'in peşine düştüğünden beri duygularım altüst oldu.

İlk başta, oğlunu takıma sokmaya çalışıp, bir günlük antrenmandan sonra Jack'i QB-1 pozisyonunu vermesi için zorlamasına karşı, bir anne gibi koruyucu bir öfkeye kapıldım.

Spor medyasının tümü yaklaşan sezonu ve onun oyununu konuşurken, Austin'in takımı yönetmeye yeterli olmadığını ima etmeye çalışmasına çok sinirlendim.

Aynı hızla, Jack'in oğlumu "karşılığında" benim verebileceğim "iyilikler" nedeniyle terfi ettirdiğini ima ettiğinde utanç duydum. Gözlerini oyup çıkarmak istedim. Beni fahişe olarak nitelendirdi ve Jack'in yüzüne yumruk atmasını istedim.

Jack de aynı tepkiyi vermiş gibi görünüyordu, ama sonra sadece kızını alıp uzaklaştı ve beni Garrett ve Zane ile orada bırakarak gitti.

Tribünlere bakıp George'un söylediklerini herkesin duyup duymadığını ve daha da kötüsü, hepsinin aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak edince boğazıma bir düğüm oturdu.

Sanki aklımı okumuş gibi, Garrett elini omzuma koydu ve sıktı. "O sesleri duymazdan gel. Austin'in sahada ne kadar yetenekli olduğunu göremiyorlarsa, gözlük almalılar."

Hızla gözlerimi kırıştırp ona gülümsedim, olayı önemsemediymiş gibi davranmaya çalıştım. Yine de utanmıştım ve herkesin gözünden uzaklaşmak istiyordum.

Austin'le eve döndüm ve hızlıca kirli pilav yaptım. Açlıktan ölen oğlum pilavı silip süpürdü ama ben aç değildim. Austin'e başımın ağrıdığını söyledim, o da sorgulamadı.

O da sahadaki karşılaşmadan beri oldukça dalgındı. Bu yüzden ona sarıldım ve erken yatacağımı söyledim.

Hızlı bir düşün ardından, yeni favori seksi romanımla yorganın altına kıvrıldım. Bu kitapta BDSM teması var ve ateş gibi sıcak. Kahraman her "*Aferin kızım*" dediğinde titriyorum.

İnsanlar benim gibi bir kütüphaneci'nin "ucuz" romantik romanlar okumasını anlamıyor, özellikle de içinde hakimiyet olanları. Benim kafamın karışık olduğunu ya da kötü ilişkiler yaşamak istediğimi söylüyorlar ve bu yüzden Rip ile birlikte olduğumu düşünüyorlar.

Birincisi, bu çok kaba. İkincisi, romantizm çöp *değildir*. İyi yazılmış ve birçok kadın için iyileştirici ve güçlendirici bir etkiye sahiptir. Benim feminizm anlayışım, kadınların kendilerini tahrik eden her türlü cinsel ilişkiye sahip olmaya hakkı olduğunu savunur — tabii ki güvenli ve rızaya dayalı bir ortamda.

Karanlık romantizm okumak, cinsel fantezilerimizi kontrol edebileceğimiz bir şekilde keşfetmemizi sağlar. Bunu anlayamamaları, bizimkinden çok *onların* cinsel takıntılarını gösterir.

Uyuya kalmış olmalıyım, çünkü başımı yastıktan kaldırdığımda dışarısı karanlık. Ev sessiz ve Austin alarmı kurmayı hatırladı mı diye merak ediyorum. Alarmı neden kullandığımı anlamıyor ve ona babası hakkında hala bir şey söylemedim.

Sonbahar kampından sonra söylemeyi planlamıştım, ama belki de zamanı gelmiştir, en azından daha dikkatli olur.

Gözlerimi ovuşturarak, ön kapının yanındaki duvardaki paneli kontrol etmek için oturma odasına yürüdüm. Sistem devrede değildi ve göğsümde bir korku hissettim. Gözlerim kısa koridorda oğlumun odasının yönüne doğru kaydı.

Oda karanlık, ama ona sabah söylerim.

Tuş takımına geri dönüp şifreyi girmek üzereyken pencereden dışarı bakıyorum ve neredeyse çığlık atıyorum. Bir adam gölgelerin içinde evi izliyor ve kalbim ağzıma geliyor.

Ellerim titriyor ve Garrett'ı aramak için yatak odama koşmak üzereyim ki bulutlar aydan uzaklaşıyor.

Adamın yüz hatları gümüş rengi ışıkla netleşir ve nefesimi tutarak onu tanırım. *Ay ışığı mı? Bu bir rüya mı?*

Bu Jack.

O muhteşem yüzü her yerde tanırım.

Ayaklarım çıplak, üzerimde sadece yumuşak pamuklu şort ve uzun kollu pamuklu bir gömlek var. Umurumda değil. Tek kelime etmeden beni kendine çekiyor.

Kapıyı açıp koşarak onun yanına gidiyorum.

Yaklaştıkça ellerini açıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Allie?" "Burada ne yapıyorsun?" Nefes nefeseyim, kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

O kadar uzun ki, ona bakmak için boynumu uzatmam gerekiyor. Kepi yok ve koyu renk saçları alnına dağınık bir şekilde dökülüyor. Bu yüzden daha genç ve daha savunmasız görünüyor.

Çıplak kolları kaslarla kaplı ve giydiği tişört göğsünü çekici bir şekilde gerginleştiriyor. Çok yakışıklı, alacakaranlıkta daha da yakışıklı.

Koyu kaşları mavi gözlerinin üzerine iniyor ve başını sallıyor, benim kadar şaşkın görünüyor. "Yürümeye başladım..."

Duygularımı yutuyorum. "Kimmie ne oldu?"

"Austin onunla birlikte. Kanepemde uyuyakaldı ama ben seni merak ettim. Burada yalnız kalmanı istemedim."

"Austin senin evinde mi?"

"Olanlara çok üzülmüştü ve konuşmak istedi. Sonra uykuya dalınca seni görmem gerekti."

Bir titreme beni sarar. Görmem gerekiyordu... "Neden?"

Ay ışığı altında birbirimize bakarak duruyoruz, kendimizi zor tutuyoruz.

Bir adım daha yaklaşır. "Bugün sahaya gelemediğim için özür dilerim. Kızgındım ve çocuklarla ilgilenmem gerekiyordu. Ama senin hakkında söylediklerine çok kızdım."

"Senin suçun değildi. Sen işini yapıyorsun, harika bir koçsun." Dilim alt dudağıma değiyor. "Keşke..."

Söyleyemiyorum.

O da yaklaşır. "Ne?"

Yumuşak bir rüzgar etrafımızda esiyor ve ben onun yoğun bakışlarına bakıyorum. Güzel mavi gözleri, sanki çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi yüzümün üzerinde dolaşıyor. Kolları yanlarında düz duruyor ama elleri, sanki onları tutmak için mücadele ediyormuş gibi kasılmış.

Nefesim göğsümde sıkışıyor ve parmaklarım titriyor. Onunla daha önce hiç böyle bir durumda bulunmamıştım, bu kadar yakın, bu kadar yalnız, bu kadar özgür.

Ona dokunmak için elimi kaldırdım. O her zaman uzak, yasak biriydi, ama şimdi burada, tam burada...

Fısıltı kadar hafif, elim onun kalbinin üzerinde süzülüyor. Cildinin sıcaklığı parmak uçlarımı ısıtıyor. "Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim."

Dudakları aralanıyor ama tereddüt ediyor. Ne diyeceğini öğrenmek için beklerken vücudumdaki kaslar geriliyor.

Dönüyor, bir adım yana atıyor ve aşağı bakıyor. "Her yıl, hayalleri olan yeni bir grup çocuk bana geliyor. Ebeveynleri de hayalleriyle geliyor ve hepsi hayallerini gerçekleştirmemi istiyor."

"Çok baskı var."

"Öyle değil... Hedeflerine ulaşmak için ellerinden geleni yapmalarına yardım etmekten çekinmiyorum."

Kaşlarım çatılır, ama sözünü kesmem. Söylemek istediği şeyde zorlanıyor gibi görünüyor.

"Seninle farklı." Çenesini kaldırıp gözlerime bakıyor ve enerjisi kalbimi sıkıştırıyor. "Her zaman istediğimi kontrol edebildim."

Yaklaşıyor ve ben bir iniltiyi yutuyorum. O sözleri söylemesini, gerginliği bozmasını çok istiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Eli bana dokunacakmış gibi hareket ediyor, ama kendini durduruyor.

"Güvende olmanı istiyorum. Korkmanı istemiyorum."

Yavaşça ona bakıyorum. "Seninleyken asla korkmuyorum."

"Allie..." Alçak sesindeki acı, damarlarımdaki sıcak bir sıvı gibi. "O sözlerin bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Nefes alamıyorum. "Söyle bana."

Düz beyaz dişleri sanki kendini durdurmak istercesine kapanıyor, sanki çok fazla konuşmuş gibi. "Yanlış kişiye güvenmenin, birinin farklı olmasını, ihtiyacın olan kişi olmasını dilemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Titrek bir nefes alıp, onun ihtiyacı olan kişi olmak istiyorum.

"Rip'in kötü biri olduğunu hep biliyordum. Sanırım hayatımı daha heyecanlı hale getireceğini düşünmüştüm. Çok aptaldım. Bana sadece zarar vereceğini bilmeliydim."

Kafasını salladı. "Asla bilemezsin." Uzaklaşarak alnını eliyle ovuşturdu.

"Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim."

Yine beni dışlıyor, uzaklaşıyor ve ona durmasını, bana geri dönmesini haykırmak istiyorum.

Bir adım yaklaşıyorum. "Jack!"

"Yapamam..." Duruyor. Gidecek sanıyorum ama onun yerine elimi sertçe tutuyor. "Hadi."

Önümde yürüyor, beni eve götürüyor. Gömleğini gerginleştiren geniş omuzlarını izliyorum, çok güçlü ve heybetli. Hızlı yürüyor ve kapıma yaklaşırken arkasında tökezliyorum.

Hala açık olan evimin girişine vardığımızda, dönüp beni önüne çekiyor. Her hızlı kalp atışında ihtiyaç hissi içimi kaplıyor.

"İçeri gir ve alarmı kur. Bu gece Austin'le ben ilgilenirim."

"Ama Jack..." Yalvaran bir ses çıkar ama o beni adeta yerden kaldırır ve açık kapıdan içeri iter.

"Dediğimi yap, Allie." Öne uzanıp kapı kolunu tuttu ve beni içeride bırakarak kapıyı kapattı. "Alarmı kur."

Gözlerimiz camın arkasından birbirine kilitlenir. Benimkiler yalvarıyor, ama onunkiler kararlı.

Ben yavaşça panele gidip numaraları girerken o bekliyor. Alarm kuruldu ve ben kilitli kapıdan ona bir kez daha bakıyorum.

Gülümsemiyor ve iyi geceler yerine sadece "İyi" diyor. Elimi kaldırıp soğuk bariyere bastırıyorum.

Sadece geldiği yoldan geri döner, karanlıkta kaybolana kadar hızlıca yürür.

Jack

"Edward takıma katılmak istiyor." Zane ellerini beline koymuş, sahadaki çocukları izliyor.

Kaşlarım çatılır ve kardeşime bakarım. "Öyle mi?"

"Görünüşe göre eski maç kasetlerimi izliyor ve tekme teknikleri hakkında kitaplar okuyor. Dün gece Roma oynayamazsa diye öğrenmek istediğini söyledi."

Bunu düşünmek için bir an duruyorum. Zane, Edward'ın yapabileceğini düşünmeseydi, özellikle de Edward'ın durumunu göz önüne alırsak, onu takıma önermezdi.

"Çok stresli bir iş." Kardeşimin yüzünü inceledim. "Bunu kaldırabilecek mi?"

Zane iki elini arka ceplerine sokarak kenarda duran Edward'a baktı. "Bilardo oynamayı kendi kendine öğrendi ve turnuvayı kazandı. Binmeyi de kendi kendine öğrendi ve en iyi at binicilerimizden biri. Yedek bir kickerimiz yok ve onunla evde çalışabilirim."

"Tamam, öyleyse."

Kardeşimin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve dün gece Allie'den ayrıldığımdan beri ilk kez doğru bir şey yapmış gibi hissettim.

Soğutucuya doğru yürürken, ay ışığında çıplak ayakla önümde durduğunu düşündüm.

Onu görmek için evden çıkmıştım. George'un söylediklerinden sonra çekip gittiğim için özür dilemek istiyordum. Karanlıkta bana doğru koşarken hissettiğim duyguların beni bu kadar saracağını beklemiyordum.

Parlak gözleri çok maviydi. Sanki gümüş ışıkla çevrili gibiydi. Dudakları bir şekilde daha dolgun görünüyordu ve "*Keşke...*" dediğinde

büyük bir hata yaptığımı anladım.

Gündüz vakti, etrafımızda tüm çocuklar ve ebeveynleri, ailem, erkekler ve her şey varken bir duvar örerim. Duygularımı kontrol edebilirim. Güvendeyimdir.

Karanlıkta, sadece ikimiz varken, her nefes alışında dolgun göğüslerinin şeklini görebildiğim ince pamuklu bir gömlek giymişken...

Elma kokulu vücut şampuanı ya da şampuanı ya da her neyse, ağız sulandıran kokusu, yasak meyve gibi beni kışkırtıyordu. Yalnız geçirdiğim onca yıl, onu istediğim, izlediğim onca zaman, beni çok etkilemişti.

Arzu göğsümde ateş gibi yanıyordu. Sikim kot pantolonumun içinde bir çubuk gibiydi. Onu kollarıma çekip öpmek üzereydim.

Onu evine sokup kapıyı kapatmak zorundaydım.

George Powell'ın ayak basmasına izin vermeyecektim. Ebeveynlerin fısıltılarının, Austin'e ona ulaşması için yardım ettiğim yönündeki suçlamalarının doğru olmasına izin vermeyecektim.

Belki onu fark etmemin sebebi o, ama Austin kendi ayakları üzerinde durabilir ve onun itibarını zedeleyebilecek bir skandal yaratmayacağı.

Ben baş koçum. Liderim. Kendimi kontrol etmeliyim.

Austin'in hayallerini gerçekleştirmesi istiyorum, sorgusuz sualsiz.

Dün gece eve döndüğümde, o hala kanepede uyuyordu, sadece Kimmie ayaklarının dibinde küçük bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış uyuyordu.

Başımı sallayarak onu dikkatlice kaldırdım ve yatağına taşıdım. Onu tekrar yatırdım ve Allie'nin oğluna battaniye örttükten sonra yatmaya gittim.

Sonra bu sabah alarm çok erken çaldı.

Bütün gece onu düşünerek, onu özleyerek ve her şeyi daha da kötü hale getirdiğimi düşünerek uykusuz bir gece geçirdim.

Mutfağa sürünerek gittiğimde Austin gitmişti ve Kimmie hala uyuyordu. Dylan geldiğinde giyinmiş ve kahvemi bitiriyordum.

"Bu sabah iyisin?" Dylan kolumu tutup sıktı. "Herkes dün gece Cooters & Shooters'da olanları konuşuyordu."

"Bu yüzden eve geldim." Fincanımı lavaboya koydum. "Son ihtiyacım olan şey, o dedikoduların arasında dolaşmaktı."

"Eğer bir fark yaratacaksa, hepimiz gerçeği biliyoruz." Kendi kahve fincanını doldurdu. "Gözleri olan herkes Austin'in ne kadar yetenekli olduğunu görebilir. George

Powell sadece durumunu daha da kötüleştiriyor. Levi'yi dışlanmış birine dönüştürme riski var.

Ciğerlerim gerildi ve dün gece buraya gelen Austin'i düşündüm. Dylan'ın sözleri onun korkusuydu ve onun için, bunun olmasını istemiyordu.

"Onu takımdan atacak mısınız?" Büyük kahverengi gözleriyle bana baktı.

Kardeşlerin konuşmasını ve Logan'ın söylediklerini düşündüm. Levi yetenekli bir çocuk ve babasının kendini kontrol edememesi yüzünden cezalandırılmamalı.

"Hayır."

Omuzları gevşedi ve öne adım atarak kollarını belime doladı. "Bu yüzden sen dünyanın en iyi koçu ve en iyi ağabeyisin."

Kollarımı ona doladım, gülerek kısaca ona sarıldım. "Bunu bilemem ama onu kendi başarılarına göre yargılayacağım. Şimdi okula gitmem gerek."

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diye seslendi arkamdan. "Liv, drill takımına koçluk yapıyor ve öğleden sonra ilk toplantıları var. Allie ve ben ona yardım edeceğiz."

Boğazımdaki düğümü yuttum, boynumun kızarması ve nabzımın hızlanması için içimden kendime kızdım. Bu olgun olmayan bir tepkiydi. Elbette Allie'yi tekrar görecektim. Okulda çalışıyor, ailemin restoranında çalışıyor, Austin'in annesi.

Bu duygularla her zamanki gibi başa çıkacaktım.

"Görüşürüz." Sesim düzgündü ve kapıdan çıktım.

Kısa süren yolculuk boyunca Allie'nin güzel yüzü aklımdan çıkmadı ve takımın geri kalanı gelmeden hemen önce otoparka girdim, tam da Zane'le sahada buluşup Edward'a başparmağımı kaldırmak için zamanında yetiştim.

Şimdi yorgunluktan bitkinim.

Uzun bir gün olacak.

LOGAN'IN DÜDÜĞÜ ÇALDI ve hücum dizildi. Austin, oyun kurucu pozisyonunda, Levi ise Noah'ın karşısında, temel split-back dizilişinde.

Aslında, beklediğim kadar berbat bir gün o l m a d ı .

George tribünde değil ve gökyüzü bulutlu, bu da sıcaklığı biraz azaltıyor.

"Austin bugün kamp boyunca oynadığından daha iyi oynuyor." Logan yanımda durmuş, onun sahte pasını izliyor, sonra ortaya doğru koşuyor, çizgiyi geçip ilk down'ı alıyor.

"Savunma nerede?" Buddy kenardan bağırıyor. "O boşluktan kamyon bile geçebilirdim. Daha fazla tur koşman mı lazım?"

Garrett bugün burada değil, ama yarın ve cuma öğleden sonra geri dönecek. Yardımcı olabildiği kısa sürede başlangıç kadromu oluşturdu ve bir kez oynamaya başladığımızda, gerçekten uyum sağlayacaklar.

Logan düdüğünü çalar ve çocuklar toplanır. Austin'in dik durup takım arkadaşlarına başını sallayarak "*Ace*" dediğini görüyorum. Ona el işaretleri kullanmasını söylemeliyim, çünkü tüm gözler onun dudaklarını okumak için ona bakacak.

Snap için yere çömeliyorlar ve kızların koşarak kenara gelme sesini duyunca omuzlarım geriliyor.

Gözlerimi takımdan ayırmıyorum.

Rich çizgiden ayrılır, sahaya doğru koşar ve Levi ortada başka bir boşluk bulur. Austin iki çocuğu hızla tarar, bir karar verir ve en yeni oyuncumuza pas atar.

Bu sefer Levi topu kolayca yakalar, bir defans oyuncusunu güçlü kollarıyla itip 20 yard koşarak ilk gol çizgisine ulaşır. Hücum oyuncuları Levi'yi çevreleyip sırtına vurarak onu havaya kaldırır ve sevinç gösterileri yapar.

Göğsüm ısınır ve Levi'nin yüzündeki gülümsemeyi görmek beni mutlu eder.

Ebeveynler tribünlerden alkışlayıp tezahürat yaparken, kenarda duran yeni drill takımı da zıplayarak çocukları destekliyor.

Neredeyse yirmi dört saat sonra ilk kez göğsümdeki gerginlik azalır. Bir takım gibi görünüyorlar ve eyalet şampiyonluğunu kazanma hayalleri gerçek olmaya başlıyor.

Sonra Allie'yi görüyorum.

Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşçasına, gözlerim doğrudan ona gider. Kızların oluşturduğu kalabalığın diğer tarafında duruyor, sanki Liv'in arkasına saklanmış gibi, ama onu buluyorum.

Gözlerimiz çarpışır ve göğsümde bir enerji patlar. Boğazım daralır ve gözlerimi ondan ayıramam. Onun görüntüsünü içime çekmek istiyorum. Ona yapabileceğim tüm şeyleri hayal etmek istiyorum.

Bugün, takımın renkleri olan kırmızı ve beyaza uygun beyaz bir etek ve kırmızı bir tişört giyiyor. Tişört dar, kıvrımlarına, dolgun göğüslerine ve dar beline yapışıyor, eteği kısa, sevimli poposunu ve bronzlaşmış bacaklarını gösteriyor.

Kısa saçları omuzlarında dans ediyor ve dudakları da kırmızı. Beyaz çoraplar ve kalın tenis ayakkabıları giymiş, tüm ponpon kızlardan daha güzel görünüyor. O lanet olası bir fantezi.

"Baba!" Kızım koşarak gelip bacaklarımdan tutuyor ve şehvetli düşüncelerimi bölüyor. "Allie Hanım, Deedee Teyze ve Liv Teyze'ye drill takımını çalıştırmada yardım ediyor! Ben de drill takımına girebilirim. Tekme atmakta iyiyim!"

Kimmie yanımda zıplıyor, bacağını düz bir şekilde tekmeliyor ve ben de hayalarımı incitmemesi için hızla geri adım atmak zorunda kalıyorum.

"Nereye tekmelediğine dikkat et, Peanut!" Zane eliyle ağzını kapatıp kıkırdayarak güldü. "Az kalsın babanı soprano yapacaktın."

Kimmie bir gözünü kısarak ona bakıyor. "O ne?" O hala gülüyor. "Çok yüksek sesli bir insan."

Elimi küçük kızımın omzuna koydum. "Liv teyze işini yapsın. Onu kesme ve yolundan çekil."

Kimmie başını sallar ve kenarda sıraya giren kızları izler. Liv aşağı iner ve boylarına göre insanları yerleştirir.

İki sıra halinde, her kız sahadan görülebilecek şekilde dizilmişler ve Dylan, Allie'nin kulağına bir şey söylemek için eğiliyor. Kız kardeşim de beyaz etek ve kırmızı tişört giymiş ve tüm kızların ya beyaz şort ya da tenis eteği ve kırmızı tişört giydiğini fark ediyorum.

Ben sadece bir kişiye bakıyordum.

"Bu yıl boyunca yeriniz burası olacak." Liv'in talimatlarını duyacak kadar yakındım. "Birbirinizin yerini bilin."

Logan'ın düdüğü beni geri getirir ve Allie Sinclair'i değil, sahayı izlemem gerektiğini hatırlarım.

"Bir tane daha, Koç?" Logan bana bakıyor ve dikkatimin nereye kaydığını fark edip etmediğini anlayamıyorum.

"Güzel bir gün." Bulutlu gökyüzüne bakıyorum. "Böyle bir günü boşa harcamak istemem." "Biraz ara verip sonra birkaç tur daha koşabiliriz."

Liv'in kızları, küçük bir hoparlörden gelen müziğin ritmine uyarak kalçalarını sallayarak bir dizi el hareketi yapmaya başlar.

Allie ve Dylan kollarını kavuşturup arkada dururken Liv onlara koreografiyi gösteriyor ve Allie birkaç dakikada bir bana gizlice bakıyor.

Gözlerimiz her buluşunda küçük bir patlama oluyor ve Logan'ın cevabımı beklediğini fark ederek boğazımı temizliyorum.

"Haklısın. Çocuklar çok çalıştı. Bir tur daha yapıp bitirelim."

"Emin misin?" Alaycı bir gülümseme dudaklarının köşesini kaldırıyor ve bu sefer beni yakaladığını biliyorum. "İstersen daha kalabiliriz."

"Eminim. Bugün görmem gereken her şeyi gördüm."

Logan düdüğü çaldı ve parmağını başının üzerinde daireler çizdi. "Bir tur daha, sonra bitti."

Çocuklar hızlıca toplanıp tekrar sıraya girerler. Bir başka şut ve kızlar onları izlerken sessizleşir. Noah dıştan sahaya doğru koşar, ama köşe oyuncumuz Flynn Barnes onun peşindedir. Austin, iki iri adamın üzerine çullanmasıyla baskı altındadır.

"Tyreek nerede?" Sesim alçak, ama hücum oyuncumuzun yerde olduğunu görüyorum. "Kahretsın."

Austin, sack'lenmek üzereyken gözleri parlar ve geri çekilir, topu kolayca Levi'nin bekleyen ellerine gönderir.

Yine seyirciler çılgına dönüyor.

Drill takımı zıplıyor, küçük ponponlarını başlarının üzerinde sallıyor ve burunlarına vuruyor, tribünlerdeki ebeveynler ise ayaklarını yere vurup tezahürat yapıyor. Kimmie bile zıplıyor, bacağına sallıyor ve Austin'e bağılıyor.

"Görünüşe göre kazanan bir çiftimiz var." Zane bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Yarın tersini yapıp nasıl olduklarına bakalım."

Çocuklar soğutucunun etrafında toplanıyor ve ben kendimi durduramıyorum. Bir kez daha, kız kardeşimle birlikte duran Allie'ye bakıyorum. Bu sefer o da bana bakıyor ve geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Bu, bütün öğleden sonra gördüğüm en güzel şey.

Allie

"Liv'e söyleme ama, drill takımı ile ponpon kızlar arasında ne fark var?" Cooters & Shooters'ın mutfağında Dylan'ın bu akşamki Dare Dish'i bitirmesini izliyorum.

Pepper X domuz eti, hindistan cevizi ve ekşi krema bazlı bir chili. Ellerinde plastik eldivenler var ve gözlerine plastik bir kalkan takmış, chili tenceresini dikkatlice tekerlekli arabaya taşıyor.

"Drill takımı, tamamen kızlardan oluşan bir hassas dans grubudur. Cheerleaderlar ise karma ve tezahüratlar, sloganlar, tırmanma figürleri ve taklalar yaparlar."

"Ama drill takımı da tezahürat yapıyor." Havada hissettiğim acı biber kokusu burnumu karıştırdı geri çekildim. "Hay aksi, Dylan! O ne? Burnumu yakıyor."

"Çok vahşi, değil mi?" Gözleri fal taşı gibi açılır, plastik eldivenlerini çıkarır ve birkaç somun Fransız ekmeği alır. "Pepper X şu anda dünyanın en acı biberi olarak kabul ediliyor." Gözleri güvenlik kalkanı arkasında daha da büyür. "Carolina Reaper'dan bile acı."

Korunmak için ağzımı ve burnumu bir havluyla kapattım. "Bunu kim yiyecek?"

"Oliver Duck," diye tersledi. "Ve bir daha benim Dare yemeklerinin düştüğünü söylerse, ona bir tanesini çiğ çiğ yediririm."

"Tamam, Bayan Feisty." Gülerек, odaya yeni giren Craig'e kaşlarını kaldırıyorum.

"Hala üzerinde mi çalışıyor?" Dylan geriye atlayarak büyük masanın diğer tarafına geçer ve burnunu eliyle kapatır. "Şimdiye kadar bitirmiş olursun diye düşünmüştüm. Dışarıda insanlar sıraya girmiş."

"Dikkatli davranıyorum. Bu zor bir iş." Dylan tencerenin kapağını kapatıp dondurucuya doğru başını salladı. "Bu gece bütün dondurmaya ihtiyacımız olacak, Al."

"Uyarı ne olacak? Ölmek istiyorsan dene" mi? "Al, yazdım." Bana iPad'i uzattı ve ekranındaki notu okudum.
ekranda yazan notu okudum.

İki gün boyunca Liv'le tatbikat ekibinde çalıştım. İki gün boyunca futbol sahasına gidip Jack'in güçlü kollarını kavuşturmuş, gözlerine kadar indirilmiş beyzbol şapkasıyla, kare çenesindeki kasları hareket ederken duruşunu izledim.

İki gündür, her bakışında aşık bir genç gibi davranmamaya çalışıyorum. Beni kollarından tutup evime itekleyip, aramızda bir engel oluşturmak için kapıyı kapatmış gibi yaptığından beri, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Gece boyunca uyanık kaldım. İçim yanıyordu ve tek görebildiğim onun gözlerindeki ateşti. Onun sözlerini zihnimde tekrar tekrar tekrarladım, *seni görmem gerekiyordu... Seninle farklı...*

Sonra elimi tuttu ve benden uzaklaşmak için tüm iradesini kullanır gibi beni eve sürükledi.

Şimdi aramızda bir orman yangını gibi yanıyor. Her gün sahaya gidip oğlumu izlemeye çalışıyorum. Jack ona ne dedi bilmiyorum ama özgüveni geri geldi. Tüm yıl boyunca hiç bu kadar iyi oynamamıştı.

Dün Jack pozisyonları değiştirip Levi'yi oyun kurucu pozisyonuna koyduğunda bile durum aynı değildi. Levi, Austin'in enerjisine yetişemedi ve tüm koşucular ellerinden geleni yapsa da, çocukların takım kaptanı olarak kimi istedikleri belliydi.

Austin bu öğleden sonra tekrar en üst sıraya çıktı ve herkes kaptanların eyalet şampiyonasına kadar gideceğinden bahsediyordu.

Bu, hiç olmadığı kadar mümkün görünüyor.

Jack bu akşam restorana gelecek mi acaba? Duyduğuma göre pazartesi gecesinden beri her gece gelmemiş. Salı günü ona yüzleşip bu konuyu kapatmak için geri geldim ama o yoktu.

Dün gece Rachel, Edward'ın yedek kaleci olarak takıma katıldığını söylediğinde de burada değildi.

Hepimiz heyecanlıydık ve onu cesaretlendiriyorduk, ama Edward'ın yüzündeki ifade hiç değişmedi.

"Kicker olmak, kaba kuvvetten çok odaklanma becerisi gerektirir," diye her zamanki mantıklı tonuyla açıkladı. "Takımda alabileceğim tek pozisyon bu, çünkü

çünkü kickerler nadiren yaralanır."

Austin gülümsedi ve omzuna hafifçe vurdu. "Bence takımda olman çok güzel. Umarım Rome sana bir şans verir."

Oğlumla her zaman gurur duymuşumdur, ama Rachel'in kardeşiyle arkadaş olması, okulda ve şimdi de takımda ona her zaman göz kulak olması, bana babasının kötü genlerini hiç almadığını hissettiriyor.

Şu ana kadar tek kelime bile etmeyen babası.

Her gün haberleri izliyorum ve memleketteki arkadaşlarımla mesajlaşıyorum. Onlar onun şehirde olduğunu söylüyorlar, ama saklanıyor. Onun eski mahallemizde dolaştığını düşünmek midemi bulandırıyor, ama onu binlerce göz izliyor. Bir şey olursa en azından birinin beni uyaracağına inanmak zorundayım.

"Başlıyoruz mu?" Craig, *Grease* filmindeki Sandy'nin sarı peruğuyla PA sisteminin başında durarak bağırıyor.

Her Dare Night'ta, cesur müşteriler Dylan'ın son karışımını denemek için sıraya girerken çılmak için özel bir ateş temalı şarkı seçer.

"Evet!" Uyarıyı vermek için bir sandalyenin üzerine çıkıyorum. "Tamam millet, bu çok acı. Uyarıya hazır mısınız?"

Sırada düşük bir uğultu duyulur ve ben okumaya başlarım. "Pepper X şu anda dünyanın en acı biberidir. Scoville acı ölçeğinde üç milyon puanla Carolina Reaper ve Komodo Dragon'dan daha üst sıradadır. Ciddi millet, bu sadece uzmanlar için."

Birkaç kişi sıradan çıkıp başlarını sallayarak gülüyor. Onları işaret ederek başımı sallayıp uyarıyı bitiriyorum.

"Dylan, hindistan cevizi ve ekşi krema bazlı lezzetli bir Pepper X domuz chili yaptı. Acıyı kesmek için fasulye ve peynirle doludur ve her zamanki gibi, laktoz intoleransı olan arkadaşlarımız için vanilyalı dondurma, süt ve domates suyu da var. Su veya bira, yağ olduğu için acıyı dindirmez."

iPad'i bırakmak üzereyim ki Dylan bana tıslar. "Son kısmı atladın!"

"Oh, pardon!" Bir parmağımı kaldırıyorum. "Son bir şey daha var, bu senin için Oliver Duck."

Dylan'ın gençlik düşmanı sırtarak sıranın önüne yürürken, kalabalıkta bir kakhaha dalgası yayılır. O, tel çerçeveli gözlüklü, zayıf, kıvıll saçlı bir adamdır ve yiyemediğı biber yoktur. O, bana "kıvıllar acı hissetmez" efsanesine inanmamı sağılar.

Dylan ona bir porsiyon uzatır, o da alır, kaşığı kaldırıp bir lokma almadan önce Dylan'ın eline bakarak gözlerini gezdirir.

Bir dakika bekler ve hepimiz onu dikkatle izleriz. Bir değişiklik görmüyorum, ya da belki sol gözünde hafif bir seğirme mi var?

Tek kelime etmeden dönüp masasına geri yürüdü. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dylan bana.

"Onu yakaladın mı?" Kulağına eğilip soruyorum.

"Hadi yapalım!" Craig müziği açar ve biz de sıradakileri servis ederiz.

Bu gece The Cult'un "Fire Woman" şarkısıyla başlıyor ve üç garson kız onunla birlikte küçük bara atlayıp dans etmeye başlıyor, kalçalarını sallayıp ellerini çırpıyorlar.

"Bu şarkıyı seviyorum!" Rachel, Dylan'ın kaşık ve vanilyalı dondurma dağıttığı masanın arkasında durduğum yere zıplar.

"Oraya çık!" Barı işaret ederek başımı salladım. "Tabii bu cehennemden çıkma acı biberi deneyecek kadar cesur değilsen."

O başını sallar. "Liv'in annesi için alacağım ama çok korkuyorum."

"Seni suçlamıyorum. Benim bağırsaklarımın kaldırabileceğinden emin değilim."

Müzik Jerry Lee Lewis'in "Great Balls of Fire" şarkısına geçer ve gözüm dışarıdaki çift kapının açıldığını fark eder. Jack, Garrett'in yanında odaya girdiğinde kalbim ağzıma gelir.

Kaşları çatık, ciddi bir konuşma yapıyorlar gibi görünüyor. Ama Craig, Garrett'i görür görmez mikrofonu eline alıyor. "Şerif Grizz, barda 10-33 var, acil yardım gerekli."

Garrett gülmeye başlar ve bir parmağını kaldırıp mutfığa girer. Jack kapıda yalnız kalır ve tabii ki doğrudan bana bakar.

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor ve ben kıpırdamıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Allie," Dylan kalçama dokunur. "Sırayı tutuyorsun, kızım." Garrett, sarı Sandra Dee peruğuyla tekrar odaya girer, kışını sallayarak küçük bara doğru gider. Kadınların ısıkları ve ciyaklamaları odada yankılanır ve eski bir Judas Priest şarkısı başlar.

Garrett tek bir hareketle 1,93 metrelik boyuyla dansçıların bulunduğu küçük bara tırmanır ve herkes, yemek salonunun ortasındaki boş alana kurulan geçici dans pistini doldururken alkışlar.

Bu, Jack'in üzerimdeki büyüünü bozar ve ben de bekleyenlere kaşık ve dondurma dağıtmaya devam ederim. Hepsi bahşiş kavanozuna birkaç dolar atar, ama bu tamamen gönüllüdür. Dylan, Dare Night'ta kimseye para ödettirmez.

Liv, Gigi'yi kucığında Jack'in arkasına girer ve ona hafifçe dırter. Jack gülümser ve o kadar sakın bir şekilde bir şey söyler ki, gözlerimiz buluştuğunda o depremi hisseden tek kişi ben miyim diye merak ederim.

Gigi, müziğin ritmine uymaya çalışır gibi küçük kollarını yukarı aşağı sallıyor. Son cesur müşteri bir kase Pepper X chili alıyor ve Dylan tencerenin kapağını kapatıyor.

"Bitti!" Kollarını kavuşturup odayı tarar. "Oliver nereye gitti? Servisini bitirdi mi? Ağlıyor mu?"

Kalabalığı tarıyoruz. Bazıları acı biberi yemeye çalışıyor, ama çoğu küçük vanilyalı dondurma kaplarını dilinin üzerine tutuyor. Diğerleri burnunu siliyor ya da gözlerini siliyor.

"İşte orada!" Gina ve Liv'in annesinin standının yakınındaki arka taraftaki bir masayı işaret ediyorum.

Kupası önünde duruyor ve Dylan'a başparmağını kaldırarak selam veriyor.

"Aynen öyle, seni küçük huysuz." Başını sallıyor. "O yaşta öyle davranmak için çok küçük."

"Sana aşık olduğumu biliyorsun." Kalan kaseleri ve plastik çatal bıçakları ona yardım ederek yerleştiriyorum ve kalan dondurma kaplarını dondurucuya koymak için büyük plastik kutuyu alıyorum. "Artık on sekiz yaşında, Logan'ı ortadan kaldırabilirse bir şansı olduğunu düşünüyor herhalde."

"O kendini aşabilir, çünkü ben çok mutlu bir evli kadıyım." Onu mutfağa kadar takip ederken gülüyorum, bu bizi Liv ve Gigi'nin durduğu yerin hemen önünden geçiriyor.

Liv ve Gigi'nin Jack'le birlikte durduğu yerden geçiyoruz. Boğazımdaki düğümü yutarak zorla gülümsüyorum.

Jack ve ben birbirimizin yanında hiç garip davranmadık, her ne kadar tanıştığımız günden beri ona aşık olsam da. O beni her zaman diğer ebeveynler gibi davrandı, bu da beni çok üzdü...

Ta ki maskesini düşürüp, o seksi perdenin arkasını görene kadar.

"İşte buradasın," diye bağıyor Dylan müziğin sesini bastırarak. "Akşam yemeğine gelmenin zamanı gelmişti. Pepper X chili ister misin?"

Jack elini kaldırır. "Hayır, teşekkürler."

"Merhaba Jack." Sesim garip çıkıyor, boğazımı temizliyorum. "Merhaba Liv ve küçük Bayan Gigi."

"Hey, Bayan Allie," Liv, kızının kolunu salladı, ama Gigi aşağı inmek için kıpırdanıyordu.

Küvete uzanıp bir kaşık vanilyalı dondurma alıp Liv'e uzattım. "İster misin?"

"Belki." Liv dondurmayı alır ve babasının dans ettiği bara doğru koşan iki yaşındaki kızının peşinden gider.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçır ve Jack'in beni izlediğini fark ederim. Bakışlarının yoğunluğu boynumdaki tüyleri diken diken eder.

"Yardım edeyim." Elimde tuttuğum plastik kutuyu alır ve kız kardeşinin peşinden mutfığa doğru döner.

Kollarım yanlarıma düşer ve onun arkasında Dylan'ın durduğu büyük gümüş masaya doğru yürürüm. Dylan, kalan chili'yi plastik bir kaseye aktarıyor.

"Chili ister misin, Thomas?" diye seslendi eski dostumuza, küçük siyah-beyaz televizyonunda spor izlerken hamburgerleri ızgara yapan. "Hayır, hanımefendi," diye cevapladı alçak sesle. "Biliyorsun, ben tüm bu saçmalıklardan uzak durduğumu biliyorsun."

"Akıllı adam." Logan arka kapıdan girer ve geçerken Thomas'ın omzuna hafifçe vurur. "Bana hamburger var mı?"

"Her zaman var. Koç Jack için de bir tane."

Jack, dondurma kaplarını dondurucuya boşalttığı yerden doğrulur. Geniş omuzlarını saran gri tişörtü ve sıkı kalçalarını tam oturan soluk kot pantolonu ile çok yakışıklıdır.

Hafta sonu ve benden bin güneşin yoğunluğuyla bakmadığı zamanlarda, önceki günlere göre daha rahat görünüyor.

"Yarın için hazır mısın?" Logan omzuna hafifçe vurur. "Senin başlangıç kadrosunu duymak için geri döneceğini umuyorum."

"Hazırım." Jack beyzbol şapkasını düzeltir.

"George Powell ağzını kapatsa iyi olur." Dylan, plastik kapağı chili'nin üzerine kapatıp masanın etrafında dolaşarak kocasına uzanıp onu öptü. "Hepimiz drill takımında olacağız ve Allie'nin yönüne bakarsa..."

"Yapmaz," diye Jack keser, sesinde sertlik vardır.

Logan minyon karısını kollarına alıp sıkıca sarar. "Bu akşam yemeğinde Oliver'a haddini bildirdin mi?"

"Bana başparmağını kaldırdı." Kız, meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

O kadar tatlılar ki dişlerim ağrıyor ve Jack'e baktığımda, benden gözlerini kaçırıp kapıya doğru gidiyor. "Kimmie'ye baksam iyi olacak."

"Austin ve Edward'la bilardo masasındalar," diyorum, o bana yaklaşırken.
"Ben de seninle gelirim."

Bana kapıyı tutmak için durur ve alt dudağımı dişlerimin arasına alırım.
Onun göğsüne yaklaşırken cildimde daha fazla sıcaklık hissederim.

Geniş salona girdiğimizde ışıklar kısılmış ve disko topu odaya ışık saçıyor.
Müzik daha yumuşak, daha yavaş bir country şarkısı, Deana Carter'ın
"Strawberry Wine" şarkısı.

Jack ve ben durup, dans pistinde dans eden çiftleri izliyoruz. Dare Night'ta
hiç slow dans etmedim, çünkü genellikle Dylan'a servis yapıp temizlikte yardım
etmekle meşguldüm, ama bu gece ikna edilebilirim. Doğru erkek isterse.

Logan, Dylan'ı yanımızdan geçerek dans pistine çıkarırken, biz yan yana
duruyoruz.

"Bu şarkıyı seviyorum," diyor, ellerini kocasının geniş omuzlarına koyarak.
"Jack, Allie ile dans et!"

Sanki yüzüme su serpilmiş gibi oldu ve dudaklarımdan küçük bir "Oh!" kaçı.
dudaklarımdan kaçı.

Bu aptalca bir tepki, çünkü kardeşlerinin her birinin düğününde birlikte
yürüdük
ama bu hafta olanlardan sonra, onun her gülümsemesinde içim ölen, sadece
arkadaşlık olduğunu sandığım şey, artık çok daha ciddi ve potansiyel olarak daha
patlayıcı bir şeye dönüştü.

"Onun dediğini boş ver," diye Logan salondan seslendi. "Dans etmeyen tek
ikiniz olamazsınız."

Odaya bakındım ve Liv ile Garrett'ın Johnny ve Baby gibi dans ettiklerini
gördüm. Zane, Rachel'ı göğsüne sıkıca sarılmıştı ve Craig ile Clint bile barın
yanında dans ediyorlardı.

Jack bana dönerek elini uzattı. "Sanırım dans ediyoruz."

Bu bir soru değil ve ben de elimi onun eline koyup ona yaklaşıyorum. "Öyle
görünüyor."

Beni grubun içine çekiyor, büyük elini belime koyuyor ve diğer elimi
tutarken odayı gözden geçiriyor.

Evli arkadaşlarımız gibi sarılmıyoruz. Ortaokul öğrencileri gibi bir yandan
diğer yana sallanıyoruz, ben alt dudağımı ısırırken ona gizlice bakıyorum.

Meraklı bir ifadeyle gözlerime bakıyor, sonra yaklaşıp kulağıma fısıldıyor.
"Böyle iyi mi?"

Kollarımdan ürperti geçer ve yüksek sesle cevap veririm. "Tabii ki!"

Sonra Garrett ve Liv yanıma yaklaşıyor ve Garrett beni hafifçe iterek Jack'in göğsüne yaklaştırıyor.

"Bu ne, *Mickey Mouse Kulübü* mü?" diye alay ediyor. "Kolunu onun omzuna at, dostum."

Yanaklarım kızardı. Burnum Jack'in göğsünün ortasındaydı ve onun antrenmandan sonra eve gidip duş aldığını fark ettim. Deri ve sandal ağacı gibi harika kokuyordu.

Ona gizlice bir kez daha bakıyorum ve o kolunu belime dolayarak beni sıcak bir kucaklamayla kendine çekiyor.

Yine kulağıma eğilip konuşur ve yine vücudumda bir ürperti dalgası yayılır. "*Bu* böyle iyi mi?"

Çenemi kaldırarak başımı sallıyorum. "Sanırım şimdi herkes bizi konuşacak."

Şarkı yavaşça sona eriyor ve Beyoncé'nin "II Most Wanted" şarkısı başlıyor.

Jack elimi tutup beni dans pistinden uzaklaştırıyor. "Eğer konuşacaklarsa, en azından bundan en iyi şekilde yararlanalım."

Ne demek istediğini anlamıyorum ama elimi hafifçe çekiyor. Onu takip ederek restoranın arkasındaki küçük oyun parkına doğru gidiyorum.

Yemek salonunun ortasındaki bir ekran kapı, çitle çevrili kumlu alana açılıyor ve arkamda bizi izleyen var mı diye bakmak için omzuma bakıyorum.

Oda dansçılarla o kadar kalabalık ki, masalarda ve kabinlerde oturanlardan neredeyse tamamen gizlenmiş durumdayız ve dansçılar bize değil, partnerlerine odaklanmışlar.

Ben de onu gecenin karanlığına doğru takip ediyorum, kalbim göğsümde tavşan gibi çarpıyor.

Jack

Sıcak bir gece, rüzgârla birlikte sonbaharın ilk işaretleri hissediliyor. Havada bir değişim vaadi var, Allie'nin elini tutarak onu kumlu yoldan tuzlu suyun kıyıya yumuşakça vurduğu yere götürürken hissettiğim gibi.

Ay, onun evine yürüdüğüm geceki kadar dolunay değil. Her gece biraz daha küçülüyor, ama yine de önümüzdeki yolu aydınlatmaya ve dalgaları gümüş rengi bir parıltıyla kaplamaya yetiyor.

Sörfün kenarına vardığımızda, Allie elini elimden çekip ayakkabılarını çıkarır. Ayakkabılarını bir kenara atar ve karanlık koya doğru durur. "Bundan asla bıkmayacağım." Yumuşak bir iç çekerek, kollarını beline dolayarak beline dolayarak.

Biraz arkasında durup, benim kadar burayı sevdiğini izliyorum. Burada büyüdüğümü, kardeşlerimle bu kumsalda koştüğümüzü düşünüyorum. Futbol oynayıp, gülüp oynarken su sıçratırdık.

Burası benim evim.

"Bizi ziyarete gelmelisin." Onun gitme düşüncesinden nefret etsem de sesim sakindir.

Bana dönüp baktığında kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Austin, Tennessee Üniversitesi'ne gitmek istiyor. Orada ailenin olduğunu söyledi."

"Oh." Omuzları düşer ve başını sallar. "Cookeville'de kuzenlerim var, Knoxville'den çok uzak değil."

"Okul seçme şansını olacak." Suya bakıyorum. "Sen de onunla gidersin diye düşündüm."

Bana bir adım yaklaşır ve yakınlığıyla tenim ürperir. "Neden yapayım?"
Omuz silkerim ve elimi cebime sokarım. "Daha güvende olmak için, ailenize daha yakın olmak için."

Aşağıya bakarak, alaycı bir kahkaha attı. "Tennessee'ye gitmek tam da Rip'in benden beklediğı şey olabilir."

Çenem sıkılaşır ve hiç tanımadığım bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi ifade edemem. "Bunu düşünmemiştim."

"Sorun değıl." Güzel gözleri benimkilere doğru hafifçe tereddütle kırpıştı. "Tennessee'ye taşınmayı düşünmüyorum."

"New Orleans'a geri dönmeyi mi planlıyorsun?"

Hafifçe gülerek nefes verdi. "Benden kurtulmak için can atıyorsun."

"Değılim." Çok hızlı söylüyorum ve kendimi ele verdiğimden endişeleniyorum. Boğazımı temizleyip ondan uzaklaşarak suya yaklaşıyorum. "Austin gittiğine göre seni burada tutan hiçbir şey yok."

"Öyle deme." Beni takip ederek su kenarına geldi. "Burada çok iyi arkadaşlar edindim. Okuldaki işimi seviyorum ve belki... Bilmiyorum."

Sesi kesiliyor ve ona bakıyorum. Çok yakın, tam arkamda, başı omzumda. "Ne?"

"Belki birinin bana kalmam için bir neden vermesini umuyordum." Bana gözlerini kırpıştırdı ve benim için kapıyı ardına kadar açık tuttuğunu anladım.

O kapıdan geçmeliyim. Kahretsin, geçmek istiyorum. Tek sorun, o beni gerçekten tanımıyor. Kimse tanımıyor.

Kollarımı kavuşturup denize bakıyorum. "Austin'i başlangıç oyun kurucusu yapmaya karar verdim."

Birkaç saniye geçer ve o yumuşakça nefes verip dikkatini dalgalara geri verir. "Çok mutlu olacak."

"Levi'yi de başlangıç oyun kurucusu yapacağım." Kollarımı indirip ellerimi belime koydum. "İdeal değıl, ama birkaç maçta nasıl gideceğini görelim. Haftaya Broncos'la oynuyoruz, ardından Lions. İkisi de 7-A takımları, iyi bir sınav olacak."

"Sana güveniyorum." Sesi sessiz, hala açık ve içimdeki bu savaştan nefret ediyorum

Eğer onun için doğru adam olamıyorsam, en azından onun güvende olduğundan emin olabilirim.
en azından oğlunu mutlu edebilirim.

Allie yeterince hayal kırıklığı yaşadı ve Danielle kapıdan çıkarken söylediği sözler hala aklımda. *Sapık herif...*

Geçmiş hafızamın bir köşesine iterek ses tonumu yumuşattım. "Kızımın artık drill takımına girmek istediğini duydum."

Bu onu gülümsetir. "Çok hevesli bir dansçıdır."

Kimmie'nin sahada neredeyse hayalarımı tekmelediğini düşünerek, kahkahayı içime atıyorum.

Gözleri yine benimkilere bakıyor, sıcak ve istekli. "Bu ciddi Koç Bradford'un gülüşü mü?"

"O kadar ciddi değilim." Bu bir yalan. Ciddiyetle kendimi koruyorum.

Dönüp bana bakar. "Her zaman yalnız olmak zor olmalı." "Dalga mı geçiyorsun?" Konuyu saptırırım. "Ben *asla* yalnız kalmam."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kimmie uyuduktan sonra geceleri ne yapıyorsun?"

Midem burkuldu, hemen restorana geri dönmeliyiz. "Geceleri genelde çok yorgun olurum."

"Yorgun olmadığın zamanlarda ne yaparsın?"

"Önemli anları izliyorum... Ailemi düşünüyorum." Dürüst cevabım istemeden ağzımdan kaçıyor.

"Gerçekten mi?" Dudaklarında sıcak bir gülümseme belirir ve yanıma yaklaşır. "Onlar hakkında ne var?"

Omuzlarım gerilir, ama nedense ona cevap vermeyi engelleyemem. "Her şeyi birlikte yaptılar. Bu restoran, bu aile... ama babamın tek umursadığı şey annemdi. Annemiz öldüğünde, onun için her şey bitti. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Ama bilmek istiyorum...

Koluma nazıkçe dokunur, sesi yumuşar. "Birini o kadar çok sevmek?"

Midem bulanıyor ama kendimi durduramıyorum. "Birisi tarafından bu kadar çok sevilme." Savunmam yükselmeye başlıyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Üzgünüm, ben sadece... Saat geç oldu ve yorgunum. Havayı bozmak istemiyorum."

"Yapma." Parmakları koluma dolanıyor, beni tutuyor. "Senin düşündüklerini bilmek istiyorum. Bu beni üzmez."

Kaşlarım çatılır ve bunu durdurmam gerekir. Hiç kimseyle bu şekilde konuşmamıştım. Her zaman kontrol bende olur.

Ama...

"Ailem masal gibiydi, ama mutlu sonları olmadı."

İnce kaşları bir araya geldi. "Ben öyle demezdim. Ailen çok sevdikleri büyük bir aile kurdular ve birbirlerine ve birçok insana yardım eden iyi insanlar olarak miras bıraktılar. Bu çok güzel bir son. Herkes ölür, ama herkes arkasında bu kadar çok sevgi bırakmaz."

Yüzüme bir rüzgâr esti ve şapkamı ters çevirdim. "Sanırım çok yakın olduğum için öyle göremiyorum."

"Sen de görebilirdin." Bir adım daha yaklaştı. "Sen yalnız kalmayacak kadar iyi bir adamsın."

Boğazımdaki ağrı devam ediyor. "Bunu bilemezsin."

"Seni bu kadar çok seven, geceleri rüyalarına giren, ihtiyaçlarını karşılamak isteyen biriyle olmayı hak ettiğini biliyorum."

Yine o kapı, ardına kadar açık.

Dönüp uzaklaşmalıyım. Oradan geçmemeliyim, ama o uzandığında, kendimi kontrol edemiyorum.

Bu bir hata, ama onun bana dokunmasına izin veriyorum. Başparmağı çenemin çizgisini hafifçe izlediğinde geri çekilmiyorum. "Neden ben değil?"

Eğilip, uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Ellerimi yumuşak yanaklarına koyup, saçlarını yüzünden geriye çekiyorum.

Gözleri yuvarlak ve derin, dolgun dudakları aralanıyor. Arzunun ateşi belimin altında alevleniyor ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak için eğiliyorum.

Boğazından bir inilti kaçır ve elleri bileklerimi kavrar. Ağzı açılır ve dillerimiz birbirine karışır ve oh, lanet olsun. Onu daha derin öpebilmek için başını yana eğiyorum. Tadı tatlı vanilyalı dondurma gibi ve onu yutmak istiyorum.

Ondan başka bir ses daha geliyor ve ben çok sertleşiyorum. İçeride olsaydık, onu duvara dayayıp ayaklarını yerden keserdim. Bunun yerine bir elimi sırtına götürüp yumuşak vücudunu kendime doğru çekiyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor ve ereksiyonumu hissettiğini biliyorum.

Elimi aşağı kaydırıp kalçalarını avuçlarım, parmaklarımı bacaklarının arasına sokup onu kendime doğru kaldırıyorum.

"Jack..." Her iki eli göğsümde, parmakları gömleğime kıvrılıyor.

İnce pamuğu karnımın üzerine daha yukarı çekiyor ve elleri aşağıya doğru iniyor. Ellerim karnımın üzerinden geçiyor ve kaslarım geriliyor.

"Bunu istiyorum." Dokunduğu yere bakıyor. Çok iyi hissettiriyor. "Bunu zihnimde defalarca yaptım."

Yine bana bakar ama burada istediğim şeyi yapamayız. "Biri bizi görürse, tüm söylentiler doğru çıkacak."

"Bizi görmezler." Daha yukarı çıkarak dudaklarını boğazıma bastırıyor.

Ellerim tişörtünün üzerinden göğüslerini avuçlar. Sütyeninin kumaşı üzerinden meme uçlarının sertleştiğini hissediyorum. Onları kaldırıp sıkarak, çıkarmak ve dişlerimin arasına almak istiyorum.

"Sezonun bitmesine sadece birkaç ay kaldı." Sesim kısık çıkıyor. "Beklemeliyiz."

"Yapabilir misin?" Bu kırık bir yalvarış.

"Doğru olan bu." Ağzım yanağında, kulağına doğru hareket ediyor, onu dudaklarımın arasına alıyorum. "Austin için."

Eli aşağıya doğru kayar ve kot pantolonumun önünü yukarı aşağı okşayarak ereksiyonumu tahrik eder. Düşük bir inilti çıkarırım. Onu ayaklarından kaldırıp burada sıklamak istiyorum.

"Haklısın." Diğer eli gömleğimin altına daha yukarı çıkıyor ve çıplak sırtımı kaplıyor. "Oğlumu düşünmeliyim. O her zaman önce gelir."

Dudaklarım tekrar dudaklarını bulur ve doğru sözleri söyleriz. Sadece eylemlerimiz bizi takip etmez.

"Allie..." İrademle kendimi zorlayarak ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Seni bir daha incitmeyeceğim."

Bana gözlerini kırparak, ay ışığında çok güzel görünüyor. Dudakları öpücüklerimden şişmiş, gözleri arzuyla kararmış. Göğüsleri hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyor ve konuştuğunda sesi saf seks. "Biliyorum." Bana kolunu uzatıyor, ben de elini tutup kaldırıyorum parmaklarının arkasını öpüyorum ve hızla uzaklaşıyorum.

Allie

"Ekim, farkına bile varmadan gelip geçecek." Dylan, siyah leotard ve siyah naylon eşofman giymiş, bale kıyafetiyle zincirli çitin önünde yanıma diz çöküyor.

Drill takımıyla birlikte sahadayız ve zincirlerin arasına kırmızı Solo bardaklar sıkıştırarak "*Go Captains!*" yazıyoruz.

Cheerleaderlar çitin diğer tarafında, maçtan önce takımın içinden geçeceği dev bir kağıt afişi boyuyorlar ve Liv biraz ileride, kızların Cuma gecesi uçurmak için kırmızı ve beyaz balonları helyumla doldurmasını denetliyor.

Erkekler çitin diğer tarafında antrenmanlarını bitiriyorlar ve ben bardakların arkasına saklanarak, her zamanki gibi mükemmel kalçalarını saran kot pantolonuyla, kaslı kollarını kavuşturmuş ve şapkasını gözlerine indirmiş seksi Koç Jack'e gizlice bakıyorum.

Arada sırada bizim yönümüze bakıyor. Kalbim gırtlığıma çıkıyor ve tek bir bakışıyla beni yakmadan gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum.

Bir haftadır havada uçuyorum. Beni
öptü.

Daha çok beni *yyip bitirdi*. Alt dudağımı ısırıp dikkatimi işime vermeye çalışıyorum.

Geçen Cuma'dan daha iyiyim. Hepimiz kenarda durmuş, onun başlangıç kadrosunu açıklaması için beklerken nefes alamıyordum.

Devasa, tehditkar George Powell bile beni sakinleştiremedi.

Jack, ebeveynler ve arkadaşlar etrafta "*Evet!*" diye bağırarak veya sessizce high-five yaparak beklerken isimleri hızlıca okudu. Savunma listesinden hücum listesine geçtiğinde ne olacağını zaten biliyordum.

O her ismi söylerken, erkekler koşarak sahadaki gruba katılırken, kızlar tezahürat yapıp küçük ponponlarını sallıyordu. Levi'yi ikinci başlangıç oyun kurucusu olarak okuduğunda, tüm gözler bana çevrilince tüylerim diken diken oldu.

Sonra ekledi: "İlk başlangıç oyun kurucusu Austin Sinclair." Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim.

Kızlar tezahüratlara başladı, bacaklarını havaya kaldırdı ve Kimmie bile onlarla birlikte Aussie'yi tezahürat ediyor ve avaz avaz bağıırıyordu.

Oğlumun onuruna, sahaya koşarak takım arkadaşlarının yanına giderken alçakgönüllülikle gülümsedi. Takım arkadaşları alkışladı, omuzlarına sarıldı, kollarını salladı ve birbirlerine sarıldı.

Levi bile onu tebrik etti, ardından hepsi Jack Koç'un son motivasyon sözlerini d i nlemek için oyun yüzlerini takındılar.

George Powell tek kelime etmedi, ama çenesi sıkıydı ve yüzünde açıkça rahatsızlık vardı.

Bana kalırsa cehenneme bile gidebilirdi. Oğlum o pozisyon için canını dişine takarak çalıştı ve dünyanın en iyi koçu ona inanıyor.

Göğsüm gururla doldu ve inatçı gözlerim Jack'in gözlerini aradı.

Tabii ki bana bakıyordu ve bakışlarındaki memnuniyet ışıltısı göğsümde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Herkes bizi izliyordu, bu yüzden dedikoduları körüklememek için ona sadece başımı sallayarak teşekkür edebildim.

Sonra Pazartesi okul başladı ve biz yine günlük rutinimize döndük, o sahada, ben kütüphanede. Yine de öğleden sonra havada daha fazla uğultu olacağına dair bir umut vardı.

"Yerel işletmelerden ödül bağışları toplamamı istediler." Dylan telefonundaki listeye bakıyor. "Sen bu işlerde çok iyisin, belki bana yardım edersin?"

Uzun saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı ve drill takımının yılın en büyük bağış etkinliğinden bahsediyordu.

Aslında bu, ponpon kız takımıyla ortak bir bağış etkinliği ve büyük bir Cadılar Bayramı panayırı olacak. Devasa bir saman labirenti de olacak, bu da beni ürpertmeye yetiyor.

Titriyorum. "Saman labirentlerinden nefret ederim."

"Ne? Saman labirentleri çok eğlencelidir!" Dylan yanımda, sırtını çitlere dayayarak oturuyor. "Ve bu *çok büyük* olacak. Üstünü göremeyeceksin diye iskele getiriyorlar."

Daha fazla titriyorum. "*The Shining*'i izlemedin mi?" "O bir çitdi, hem de kar fırtınasında."

"Fark etmez. Tek düşünebildiğim koşmak, koşmak, köşeleri görememek ve Jack Nicholson'ın beni baltayla kovalaması."

Dylan'ın gözleri gülümsemesiyle parlıyor. "Gerçekten çok korkunçtu. Raven'a Kızlar Film Gecesi listesine eklemesini söylemeliyiz."

"Onları tekrar görmek için sabırsızlanıyorum!" Diye iç çekerek son fincanımı çitin üzerine koyuyorum.

Dizlerimin üstüne basarak ayağa kalkarım ve arkadaşım da yanıma atlar. "Bu halin hoşuma gitti." Parmağını başımın etrafında döndürür.

"Beğenmelisin." Siyah çerçeveli gözlüklerimi burnumun üzerine kaydırıyorum. "Aylardır bunu istiyordun."

"Gerçekten çok sevimli ve o dağınık topuz saçın seni çok yaramaz gösteriyor."

"Ne demek istediğini anlamadım." Alt dudağıma parmağımı koyup, öğretmenine aşık olan eski bir müzik videosundaki gibi ileri geri yuvarlarım.

Kıkırdayarak güldü. "Huysuz ağabeyim nerede? Koç Jack, kupanın çitine gelmen gerekiyor, hemen!"

"Şşş!" Kolunu tutup onu kendime çekerek kahkahalara boğulduk. "Seni duyacaklar."

"Kimin umurunda?" Dylan sızlandı. "Kimmie seni seviyor, hepimiz seni seviyoruz. Huysuz kafasını kışından çıkarmalı."

Keskin bir düdük sesi duyulur ve çocuklar sahadan koşarak çıkar. Sadie Duck, çitin arkasında durduğumuz yere zıplayarak gelir.

"Koç Stef ile konuştum, cheerleader takımından drill takımına geçmemin sorun olmayacağını söyledi!" Sadie'nin sarı at kuyruğu omuzlarında sallanırken, parmak uçlarında zıplıyor. "Hala sorun olmazsa?"

Daha önce sahada Austin'in kolunu tuttuğunu hatırlıyorum ve Austin ona çıkma teklif edecek gibi görüldüğü için onu daha iyi tanımak istiyorum.

"Liv, sakıncası yoksa..." Dylan'a bakıyorum, haddimi aşıp aşmadığımı bilemiyorum. "Ama ben burada sadece üçüncü sıradayım. Bu tür işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

"Tabii ki yapabilirsin!" Dylan kızın beline kolunu dolayarak ona sarılır. "Formları ve üniformaları nereden alacağını e-postayla gönderirim. Teşvik toplantısında bize yardım edebilirsin, ama ilk maç için sıraya girmek için çok geç."

Midem hopladı ve ışıkların altında, maçın heyecanı içinde olduğumuzu hayal ettim. Jack erkeklerle her zaman çok iyidir ve şimdi sahada tezahürat yapacağım iki erkek var.

"Cooters & Shooters'da görüşürüz?" Dylan beni işaret etti ve ben başımı salladım. "Cesaret Gecesi var! Ama biraz geç kalabilirim."

"Ne oldu?"

"Bir şey yok, sadece Austin'le akşam yemeği yemek istiyorum. Son zamanlarda birbirimizi görmüyoruz, konuşmamız lazım."

Ona babası hakkında bir şey söyleyemedim ve benim flört etmem ve onun bu konuda ne hissettiği, özellikle de Koç Jack gibi biriyle çıkarsam ne olacağı konusunda onu yoklamak istiyorum.

"Thomas'tan sana bir şeyler yapmasını isteyeyim mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Kahretsin, bir haftadır gülümsemekten kendimi alamıyorum

—tüm olan bitenlere ve onları belirsiz bir şekilde bıraktığımıza rağmen.

Belki bekliyoruz. Belki gizlice dolaşıyoruz. Tek bildiğim, uzun zamandır bu kadar mutlu olmadığım ve ilk maçın cuma günü olduğu.

"THOMAS senin için baharatlı bir burger yaptı." Kimmie'yi bıraktığımda Dylan'ın bizim için hazırladığı yiyecek torbasını karıştırıyorum. "En sevdiğin burgermiş, öyle mi? Bilmiyordum."

"Teşekkürler." Austin hızla geçip plastik kabı alıp kapıya doğru yöneldi.

"Edward ve Sadie ile Coot-Shoot'ta buluşacağım."

"Hey, dur biraz!" Gülerek onun koluna uzanıyorum. "Seninle burada akşam yemeği yemek istedim."

Lavabonun üzerindeki saate baktı ve omuzları düştü. "Bu akşam mı?"

"Evet, bu akşam." Kolunu masanın yönüne doğru çekerim. "Gel, otur."

"Ama bu gece Dare Gecesi." Masaya yanaşır.

"Saat yediye kadar olmaz. Seninle konuşmak istiyorum."

Hamburgerini bırakıp bir sandalye çekiyor, kaşlarının altından bana bakıyor. "Başım belada mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Olman gerekmiyor mu?"

Hemen cevap vermez, karton kutuyu açar ve hamburgerini yavaşça çıkarır. "Bu yaz üç kitabı da okumam gerektiğini bilmiyordum. Sadece birini seçmem gerektiğini sanıyordum ve Bayan Easley gelecek hafta telafi sınavına girebileceğimi söyledi."

Sandalyeye daha dik oturuyorum. "Yaz okuma ödevini yapmadın mı?"

"Futbol antrenmanım vardı."

"Austin, ben okul kütüphanecisiyim!" Kutumun kapağını açtım ve romaine ve ıspanak üzerine ızgara tavuk, üzerine pancar, beyaz peynir, ceviz ve kurutulmuş kıvılcık koyulmuş bir yemek gördüm.

İçinde el yazısıyla "*şekersiz*" yazan bir not var ve ben başımı sallıyorum.

"Yanlışlıkla oldu." Hamburgerinden büyük bir ısırık alıp öne doğru eğildi, sonra inleyerek geriye yaslandı. "Güzel."

"Her zaman öyledir." Üzerine balzamik sirke sosu döktüm. "Ama Austin, *okuma* ödevini yapmadın mı? Beni kötü duruma düşürüyorsun."

Dudaklarını hafifçe gülümser gibi bastırır. "Üzgünüm, anne."

"Kızmadım." Çatalımla büyük bir parça tavuk alıp ağzıma atıyorum. O da çok lezzetli. "Eğer telafi etmene izin veriyorsa, sorun yok herhalde."

"Saçların ve gözlüklerinle kütüphaneciye benziyorsun." Gülümsayarak başını salladı.

Yanağında hardal lekesi var, ona peçete uzatıyorum. Bazen, çok da uzun zaman önce olmayan küçük bir çocuk olduğunu fark ediyorum ve içim ısınıyor.

"Teşekkürler, sanırım?"

"Yok, önemli değil. Öyle dedim, o kadar."

"İlk büyük maçın için heyecanlı mısın?"

Burgerinden bir ısırık daha alır ve başını sallar. "Mm-hm."

"Levi konusunda çok iyi davrandın. Kamp sırasında babası biraz olay çıkarmış diye duydum."

Oğlumun gözleri kutusundaki patates kızartmalarına sabitlenmiş, ama başını sallıyor. "Bunu sık sık yapar. Levi, bu yüzden üç kez taşınmak zorunda kaldıklarını söyledi."

"Bu çok kötü." Yemeğimin bir ısırık daha alıyorum. "Çok utanmış olmalı."

"Daha çok sinirli gibi." Austin hamburgerinin son ısırığını alır. "Ama iyi bir oyuncu."

"Öyle duydum. Ama senin kadar iyi birini hayal edemiyorum."

Bu sözler oğlumu güldürür, sandalyesine yaslanıp gözlerini devirir. "En iyi oyuncu ben değilim ki."

"En iyi on."

Başını sallayarak bir avuç patates kızartmasını ağzına tıktırdı. Salatamdan birkaç lokma daha alıp bir süre sessiz kaldık. Onunla konuşmam gereken iki önemli konu vardı ama ikisini de nasıl açacağımı hiç bilmiyordum. "Levi'nin babası benim hakkımda bir şey söylemiş." Sesim alçaktı ve salatamı biraz daha karıştırıyorum.

Şimdi kaşlarını çatıyor ve bana kısa bir bakış atıyor. "Bir sürü şey söyledi. Kimse ona aldırmış etmiyor bence."

Çatalımı bırakıyorum, bunu söylerken yemek yiyebileceğimden emin değilim. "Benim hakkımda söylediklerine ne hissettin?"

"O sadece... saçmalıyordu." Austin ayağa kalkıp çöpünü topladı. "Herkes bizim durumumuzu biliyor."

Boğazımda bir düğüm var, düşünmeye çalışarak tabağımı karıştırıyorum. Çöpünü çöp kutusuna atıyor ve ellerini başka bir peçeteye siliyor.

Gidecekmiş gibi görünüyor, dudaklarımı sıkıp soruyorum. "Biriyle çıkarsam sorun olur mu?"

O, dikkatini vermeden sandalyemin önünden hızla geçer. "Yok, sorun değil."

"Austin, dur." Onun sabırsızlıkla beklediği oturma odasına gittim. "Ciddiyim."

Omuzları düşer ve ellerini ceplerine sokar, yana doğru bakar. Kahverengi saçları gözlerinin üzerine düşer ve artık çok uzamıştır. Çıplak ayaklarımla başım onun göğsünün ortasına zar zor ulaşır. "Anne, gitmem gerek."

"Bana gerçeği söyle."

"Gerçeği söylüyorum." Elini uzatır. "Yalnız kalmanı istemiyorum ve bir yıl sonra üniversiteye gidiyorum."

"Evet, o konu. Koç Jack, UT'ye gitmek istediğini söyledi. Oraya gitmek istediğini bana söylememiştin."

Omuzları gevşiyor ve bir adım geri çekiliyor, bana bir dakika zaman veriyor. "Sadece belki diyeydim."

"Bence bu harika bir fikir. Myrtle Dale teyze ve ailesine yakın olursun."

Dudaklarını çıkardı ve başını salladı. "Takıma girersem, ziyaret etmeye pek vaktim olmaz. Antrenmanlar falan olacak. Seyahatler."

"Biliyorum." Yan tarafa dönüp parmaklarımı sıkıştırdım ve derin bir nefes aldım. "Bir süredir seninle bunu konuşmak istiyordum. Kamp ve olan biten her şey yüzünden çok yoğun bir dönemdi. Dikkatinin dağılmasını istemedim."

"Üniversite hakkında mı?" Bana kaşlarını çatarak bakar ve ben tekrar düşünürüm.

Belki de ilk büyük maçtan önce babası hakkında konuşmak da dikkatini dağıtır?

Gülümsemeye çalışarak elimi uzatıp kolunu sıktım. "Bekleyebilir. Hafta sonu konuşmak için bir tarih belirleyelim, maçı kazandıktan sonra."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrılır ve arkasında rafta çerçeveli bir fotoğraf görürüm. Dylan liseye balerin olarak yeni başlamış, ilk yılında çekilmiş bir fotoğraftır ve Dylan, Mia Pine'ı balerin pozunda tutarken çekilmiştir.

"Bunu hatırlıyor musun?" Onu işaret ediyorum ve o gülerek homurdanıyor.

"Nasıl unutabilirim? Tyreek, Josh ve beni Dylan teyzenin bale dersine gittiğimiz için hep takılıyor."

Dylan teyze... Onun bunu bu kadar rahat söylemesi beni cesaretlendirir.

"Mia mezun olmadan önce ona sarılabildiğin için kışkırtıyor." "Anne!"

Burnunu kapatarak homurdanır.

"Dylan'a yardım etmen çok tatlıydı ve gerçekten çok iyiydin. Sanırım senin performansının videosu bir yerlerde var."

"YouTube'da."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı.

"YouTube'da. Herkes izledi." Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama kapıya doğru gidiyor. "Gitmem gerek ama randevumuzda sana gösteririm."

"Dansçılardan bahsetmişken, Sadie dans takımına katılıyor." Ona hafifçe dürttüm. "Tatlı birine benziyor."

Utangaç bir gülümsemeyle bana sarılmak için kollarını açıyorum. Eğilerek bana kısa bir sarılma veriyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Saçını hafifçe çekiştiriyorum. "Bu gece eğlenmene bak."

"Sen de." Dikleşip kapıya doğru yürüdü. "Ve eğer tekrar Koç Jack ile dans etmek istersen, benim için sorun yok."

"Öyle mi?"

"Tatlı birine benziyor." Gözlerimiz bir saniye buluşur ve dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir.

Sonra kapıdan çıkıp gider, beni başımı sallayarak bırakır. O çocuk dikkatini vermemiş gibi görünebilir, ama hiçbir şeyi kaçırmaz.

"GEÇEN HAFTA SONRASI, bu akşam size kolaylık yapacağız ve en sevdiğiniz baharatlı yemeği geri getiriyoruz." Sandalyede oturmuş, cesur müşterilere Dylan'ın uyarısını okuyorum. "Habanero biberli baharatlı fasulye..."

Kalabalıktan onaylayan sesler yükseliyor, ama Oliver Duck yüzünü buruşturuyor.

"Bu, dünyanın en acı biberi olduğu bilinen Pepper X'ten üç derece daha hafif." Parmağımı ekranda yukarı kaydırarak Dylan'ın notuna devam ediyorum. "Acıyı hafifletmek için her zamanki malzemelerimiz var ve senin için özel bir şişe saf kapsaisin de var, Oliver Duck. Oh..."

Gözlerimi kaldırdığımda, onun kaşlarını çatmış yüzünü ve Dylan'ın kollarını kavuşturduğunu görüyorum ve gülmekten burnumu çekiyorum. "Hadi gidelim!"

Craig hemen The Talking Heads'in "Burning Down The House" şarkısını çalmaya başlar ve biz de müşteriler alabildiği kadar hızlı servis yaparız.

Parti başlıyor ve Jack'i aramak için odadaki herkesi gözden geçiriyorum. Onu hiçbir yerde göremiyorum, ama Dylan'a sorarsam başım belaya girer.

Bana kim söyleyeceğini biliyorum. "Kimmie çocukların bilardo oynamasını mı izliyor?" Tanıdık birine gülümseyerek bir kupa dondurma veriyorum.

"Sanırım." Dylan bir porsiyon daha baharatlı fasulye ezmesi alıyor. "Jack burada olmayacağı için bu gece benimle kalacak."

Bu bilgiyle midem düğümlenir. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım." Başını sallayarak, tanıdık bir müşteriye gülümsüyor. "Yarına kadar halletmesi gereken işleri olduğunu söyledi."

Son dondurma bardağını tamamen moralim bozuk bir şekilde dağıttım. Bütün hafta benden kaçıyordu ve ben belki tekrar birlikte dans edebiliriz diye ummuştum. Belki dışarı çıkarız, kim bilir başka neler olabilir. Geçen seferkinden daha fazlasını yapabiliriz diye ummuştum.

"Hepsi bu kadar!" O tencereyi kapatıyor, ben de servis aletlerini ve bahşış kavanozunu topluyorum.

Mutfğa yürürken parti havasında değilim. Dans etmek de istemiyorum.

"İşimiz bittiğine göre ben eve gidebilirim. Ben de biraz yorgunum." "Emin misin?" Bana kaşlarını çatarak bakar, ama Logan mutfğa girer uzun at kuyruğunu eliyle kavrar ve çekerek başını geriye doğru eğip onu öper. "Selam tatlım."

Yüzü aydınlanır ve tüm tavırları değişir. Liv'in Garrett'la dans edişini ve kalçalarını birbirine sürtüşünü düşünürüm. Lanet olsun, Zane bile Rachel'a sanki en ince porselenden yapılmış gibi dokunur.

"Evet, yarın büyük bir gece bizi bekliyor," diye bitiriyorum. "Kitabımın başına kıvrılıp biraz uyuyacağım."

"Solakların okuduğu bir kitap mı?" Gözleri bana doğru kayar ve kaşlarım yükselir. "Belki."

"Bu görünüşünü beğendim, Allie." Logan dağınık saçlarım ve gözlüklerime başını sallar. "Çok sevimli."

"Hmm..." Dylan'ın kulağına eğilip yumuşak bir sesle tekrar ediyorum.

"Sevimli mi?"

"Logan, köpek yavruları sevimli olur." Karısı telaşlanır. "Allie seksi bir kütüphaneci." "Bunu Jack'e bırakayım." Dylan'ı kollarına alır ve bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Beni öldürmeye çalışan kadınları tercih ettiğimi biliyorsun."

Karısı, kocasının kaslı koluna şakacı bir şekilde vurur. "Seni öldürmeye çalışmadım! Her şeyi kendin yaptın."

"Gerçeği söyle, Allie." Logan bana başını sallar. "Sen buradaydın. O, benim onu salsa sanacağımı bilerek o acı biberi orada bıraktı."

"Kesinlikle yapmadım!"

"Gitmem gerek." Elimi başımın üzerinde salladım. "Yarın maçta görüşürüz."

Logan, ben giderken korkak olduğumu söylüyor ama ona aldırmiyorum. Hayatlarının geri kalanında ilk tanıştıkları günü tartışacaklar.

Eve giderken, eski Chicks şarkısı "Cowboy Take Me Away"i avazım çıktığı kadar söylüyorum. Raven gibi güzel bir sesim yok, ama arabamda tek başıma, Adele'im.

Eve yaklaşırken güvenlik sistemini kapatıp boş eve tek başıma giriyorum. Omuzlarım düşüyor ve bir an kendime geliyorum.

Yalnız kalmayı pek sevmem ve Austin'in bir yıl sonra ayrılacak olması, bu duyguyu her zamankinden daha da yaklaştırıyor. Kendimi, Miss Gina'nın kedilerinden biriyle, etrafımda sadece aşk romanları varken hayal ediyorum.

Baharatlı kitap erkek arkadaşlarımı ne kadar sevsem de, geceleri üşüdüğümde bana sarılmıyorlar ya da at kuyruğunu çekip başımın üstüne öpücük kondurmuyorlar.

Aklım Jack'e gidiyor ve bu öğleden sonra sahada durup bana tek bir ateşli bakış attığını düşünüyorum. Plajda beni öptüğünü düşünüyorum. *Gerçekten bu kadar uzun süre bekleyebilir mi?*

Pencereye doğru yürür, başımı perdeye yaslayıp karanlığa bakarım. Onu orada tekrar görünce kalbim durur. Ama bu gece gölgelerde saklanmıyor. Her iki tarafa da bakıp caddeyi geçtikten sonra doğrudan kapıma doğru yürür.

Güvenlik kodunu giriyor ve o kapıyı çalana kadar kapıyı açıyorum.

"Gelmişsin." Nefes nefeseyim ve ona bakarak gözlerimi kırkıyorum.

"Restorana kadar geldim ama araban yoktu." Alçak sesi damarlarıma sıcaklık yayıyor.

"Dylan bu gece gelmeyeceğini söyledi." "İçeri girebilir miyim?"

"Evet..." Geri çekilip kapıyı açıyorum.

Oturma odama girer ve tüm alanı varlığıyla doldurur. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya dayarım ve orada durup bana bakan ona bakarım.

Her zaman taktığı şapka başında yoktu. Başka bir açık gri tişört ve bol, soluk kot pantolon giymişti. Ayaklarında tekne ayakkabıları vardı, sanki evden aceleyle çıkmış gibi görünüyordu.

"Beni mi arıyordun?" Öyle olmasını ancak hayal edebilirdim.

Elini kaldırıp parmaklarını çenesine sürter. "Austin'i düşünüyordum. Yarın onun için önemli bir gece olacak."

Kalbim sıkışıyor ve dudaklarım bir gülümsemeye bürünüyor. "Oğlum için mi endişelendin?"

"Senin endişelenmeni istemedim." Mavi gözleri benimkilere bakıyor.

"Başarılı olacak."

Kapıyı iterek, ona bir adım daha yaklaşıyorum. Beklememiz gerektiğini söylüyor, sonra buraya gelip bana böyle bir şey söylüyor.

Elimi uzattım ve o da iki eliyle tuttu. "Bana neden burada olduğunu söyle."

Jack

Allie, o sevimli beyaz eteği ve kırmızı Cooters & Shooters tişörtüyle karşımda duruyor. Bu gece kız kardeşime yardım ediyordu ve ben kendime uzak duracağımı söylemiştim.

Dare Night'a son gittiğimde o n u dışarı çıkardım ve öptüm. Sonra ona beklememiz gerektiğini söyledim.

Onunla oyun oynamak ya da karışık mesajlar vermek istemiyorum, bu yüzden bu *duygularla* başa çıkmanın en iyi yolunun, ona dokunmak isteyeceğim durumlardan uzak durmak olduğuına karar verdim — tüm kardeşlerimin birlikte dans etmemizi ısrar ettiği Dare Night gibi.

Sonra, ıplak ayakla evimde sadece iki saat dolaştıktan sonra, ona dokunma arzusun hiçbir şeyin öldüremeyeceğini fark ettim. Bunun olması için onu zihnimden silmem gerekirdi ve bunu yapıldığını gördüğüm tek yer filmlerdi.

Kafamın içinde baskı vardı ve başım ateş gibi yanıyordu. Onu inkar etmenin sadece ona olan özlemimi daha da şiddetlendirdiğini fark ettim. En azından Dare Night'a gidersem onu görebilirdim ve ailem ve kasabanın yarısı da orada olurdu.

Beni fazla ileri gitmekten alıkoyarlardı.

Geçen sefer yaptıkları gibi mi?

Yine de, ayaklarıma bir çift bot giydim, kamyonetimin anahtarlarını aldım ve geceye doğru yola ıktım. Restoranın ışıkları yanıyordu ve park yerine girdiğimde pencerelerden müzik sesi geliyordu, ama onun arabası yoktu.

Bir dakika oturdum, ne yapacağımı düşünürken, çift kapıdan daha fazla insan girmeye başladı. Bunun bir işaret olduğuına karar verdim. O restoranda değildi ve ben eve gitmeliydim.

Sonra şeytan gibi başka bir düşünce aklıma geldi: Herkes burada... İkimiz hariç herkes.

Hızla direksiyonu çevirdim ve geldiğim yöne doğru geri döndüm. Garaj yoluna park ettikten sonra, ne kadar zamanımız olduğunu bilmeden hızlıca yürüyerek yola çıktım.

Tahmin ettiğim gibi, Allie'nin arabası garaj yolundaydı.

Şimdi onun oturma odasında, tam da olduğum gibi, takıntılı bir adam olarak karşısındayım.

Sadece bu da *değil*, Allie beni tamamen görebiliyor. *Neden buradasın?*

Elimi kaldırıp alnımı ovuşturuyorum. Söyleyemiyorum çünkü onu çıplak görmeyi hayal etmekten kendini alamayan bir azgıyım.

Aklımı kaybediyorum ve nedenini bilmiyorum, yıllarca kendimi kontrol ettikten sonra, ondan bir saniye bile uzak kalamıyorum.

Ben büyük bir yalancıyım. Allie Sinclair, bu gece restoranda olmamamın sebebidir.

Soğuk eli benimkine dokunur ve bana yaklaşır, saçlarından elma kokusu taze ve sulu gelir. "Söyle bana Jack. Neden buradasın?"

Boğazımı temizleyip parlak mavi gözlerine bakıyorum ve görünmez bir el kalbimi sıkıyor. "Herkes restoranda."

"Biliyorum."

İşe yaramıyor. Elim uzatıp parlak bir saç telini yanağından, kulağının arkasına kaydırıyorum. "Saçın böyle hoşuma gidiyor. Bu hafta çok güzel görünüyordun."

Yanakları yumuşak bir pembeye döndü ve bana gülümsedi. "Hoşuna beğ

end "Evet, gözlük taktığını bilmiyordum."

in "Yeni." Bana umutla bakarak gözlerini kırıştırıyor.

mi? Elim başının yanına götürdüm. Yanağını avuçlayarak, başparmağım "

onun dolgun alt
dudağının üzerine
koyuyorum. "Seni
öpebilir miyim?"

O başını sallar, parmak uçlarına yükselir ve yumuşak göğsünü benim sert göğsüme dayar. Diğer elimi kaldırıp yüzünü tutarken, ağzını ağızla kapatırım.

Daha önce olduğu gibi bana hemen açılıyor ve dillerimiz birbirine karışıyor. Damarlarımdan kıvılcımlar saçılıyor. Elimde çok yumuşak ve esnek. Bu ihtiyaç göğsümde çok güçlü bir şekilde yanıyor. Beynimde bir davul gibi atıyor.

Endişe göğsümü burkuyor ama kendimi inkar edemiyorum. O bilmeli ve ben de onun ne diyeceğini bilmeliyim. Daha ileri gitmeden önce bunu söylemeliyim.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp önce kulak memesini öptüm. "Sana ne yapmanı söylersem ne hissedersin?"

Ellerim hala yanaklarını tutuyor ve kaşlarını çatıldığını hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

O da fısıldıyor, sanki bir sır paylaşıyoruz.

"Sana ne yapacağını söylemek, emirler vermek istiyorum ve sen de sorgulamadan itaat etmeni istiyorum."

Nefesi kesiliyor ve elini kaldırıp bileğimi tutuyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor ve beni itip, akıllı, zeki bir kadın olduğunu, emirleri yerine getirilecek bir nesne olmadığını söyleyeceğini düşünerek kendimi hazırlıyorum.

"Sen beni..." diye tereddüt ediyor. "Hakimiyet kurmak mı istiyorsun?"

"Buna ihtiyacım var." Sesim sessiz ve tarafsız, böylece beni anladığından emin olabilirim. Kollarımda titriyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Jack..." Bu, iniltiye benzeyen bir iç çekiş.

Vücudu omzunu göğsüme doğru çevirmiş, ışık onun kıvrımlarının, gömleğinin altındaki küçük noktaların silüetini oluşturuyor ve kemerimin altında bir sıcaklık dalgası yükseliyor.

Elimi kaldırıp avucumla göğüslerine, sert meme uçlarına hafifçe dokunuyorum. "Bu, fikri beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Kollarımın içinde bana dönüyor ve ben bir uçuşumun kenarında asılı kalmış gibiyim. Yüzü ciddi ve bir kez yutkunuyor.

Sonra başını sallayarak sessizce konuşuyor. "Sadece seninle." "Bana güvendiğin için mi?"

Yine başını salladı ve gözlerim kapandı. Onu kendime çekip bir kolumu beline doladım. Elimle başının arkasını tuttum ve çenemi kaldırarak vücudunun benimkine değdiğini hissettim.

İnce kolları belime dolanmış, birlikte nefes alıyoruz. O kadar iyi hissediyorum ki. Sanki benim için yaratılmış gibi. *Bu mümkün olabilir mi?*

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Dizlerinin üzerine çök." Sesim alçak ve güçlüydü.

Bir adım geri çekilirken, itaat etmeden önce gözleri benimkilerle buluşur.

Dizlerinin üzerine çöküp ayaklarının üzerine oturur ve avuçlarını uyluklarının üzerine koyar. Bunu nasıl bu kadar doğru yaptığını sorgulamam.

Onun yanına çömelıyorum, parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü kaldırıyorum, böylece gözlerimiz buluşuyor. Gözleri açık, derin ve özlemle dolu. Bu beni derinden etkiliyor.

"Bana öyle baktığında çok güzelsin."

Hızla gözlerini kırıştırır ve mutlu bir gülümseme yanaklarına yayılır. Onu övmek ve dokunuşumla bir gül gibi açmasını izlemek çok güzel bir duygu.

Dik durarak arkanı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Eski sevgilim anlamadı. Beni kırık bir adam sandı. Aslında '*sapık*' dedi." Ayak sesleri kulağıma ulaştı ve sesim keskinleşti. "Kalkmanı söylemedim."

Bir an tereddüt ettikten sonra, omzumun üzerinden bakınca onu yine dizlerinin üzerinde görüyorum. Bu sefer yanına gidip çenesini kaldırdığımda, gözlerinde öfke ve biraz da hüznün var.

Başparmağımı sıkılaştırmış çenesinden kaydırarak başımı eğiyorum. "Bu seni mutsuz mu ediyor?"

"Evet," diye cevapladı düz

bir sesle. "Neden?"

"Seni tanı mıyordun."

"Bence tanıyordun. İhtiyaçlarım hakkında dürüst olduğum ilk kişiydin. O benim karımdı."

"O senin karın değildi." Allie'nin güzel dudakları öfkeden düz bir çizgiye dönüşür ve bu beni etkiler.

Eğilip o dudakları dudaklarımla kapattım. Yine aralandılar ve dilimi onun diline sertçe sürerek dudaklarımızı birbirine doladım.

Boğazından yumuşak bir inilti kaçar ve ben tıslarım. "O küçük sesler..." Onu tekrar öperim, daha sert, daha talepkar. "Beni çok tahrik ediyorsun."

Geri adım atıp onu inceledim. Başım belime geliyordu. Yanakları kızarmış, hızlı nefes alıyordu ve gözleri arzuyla kararmıştı.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?"

diye soruyorum. "Evet."

"Ne dersem yapar mısın?" "Evet."

Hızlı cevaplarına gülümserim, parmaklarımı yanağına kaydırırım. "Çok güzelsin. Seninle oynamak için sabırsızlanıyorum."

Pembe dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve kendimi tutmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Önce bazı kurallar koymalıyız."

"Tamam."

Kapıya giderken, çıkmadan önce duruyorum. "Artık kalkabilirsin ve güvenlik sistemini devreye sokabilirsin."

Bu bizim ilk ev maçımız. Tribünler ebeveynler ve arkadaşlarla dolup taşmış. Rachel, Bayan Gina ile birlikte 50 yard çizgisinde. Kardeşlerim benimle birlikte kenarda duruyor, kollarını kavuşturmuşlar. Buddy locada, ben de boynumda kulaklıklarla duruyorum.

Amigo kızlar kırmızı-beyaz balonlardan oluşan bir kemerin altında uzun bir pankart tutuyorlar ve milli marş biter bitmez oyuncular kemerden geçerek sahaya koşuyorlar ve onları coşkulu tezahüratlar karşılıyor.

Yazı tura atışını kazanıyoruz ve Broncos'a ilk hücumu veriyoruz. Kaskların arpışması ve koşan, itişen çocukların düşük sesli homurtuları duyuluyor. Savunma hattımızda bir boşluk açılıyor ve Broncos'un oyun kurucusu bu boşluktan geçerek 30 yardlık bir ilk hücum kazanıyor.

Misafir takımın taraftarları çılgına dönüyor.

"Hadi, Darnell!" Garrett kenardan bağıırır. "Neredesin?"

enem sıkı, kollarım kavuşturulmuş. Parlak ışıklar koyu yeşil sahayı aydınlatıyor ve ponpon kızlar tek tek destekçilerinin omuzlarından atlıyor.

Allie dizlerinin üstüne çökmüş, güven ve arzu dolu mavi gözleriyle bana bakıyor. Bu anıyı kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kızlar kenarda tezahürat yaparken gözlerim yine ona kayıyor. Bu, saf adrenalin patlaması gibi.

Josh, neredeyse topu yakalamak için yana atlar ve trib nlerde kargaşa çıkar. Ev sahibi taraftarlar, çocuklar tekrar sıraya girerken Queen'in "We Will Rock You" şarkısının ritmine ayak uydurarak ayaklarını yere vurur.

Flynn Barnes birdenbire ortaya çıkıp Broncos'un oyun kurucusunu yere indirir ve çığlıklar kulakları sağır eder.

Kickerleri saha golü denemek için koşar ve kıl payı golü atarak Broncos'u skorborda yazdırır.

Sıra bize geldi ve çocuklar sahaya koşar. Austin, takım arkadaşlarına hızlıca bir şeyler söyler, onlar alkışlar ve çizgiye doğıru ilerler.

Snap'te geriye düşerek alıcı arar. Arayıp dururken boğazım düğümlenir... Sonra Rich'e sıkı bir pas atarak sack'ten kıl payı kurtulur ve ilk down'ı alır.

Bu benim dünyam.

Çocuklar bir sonraki deneme için sıraya girer. On metre daha ilerleriz ve sahada ilerleyerek ilk gol pozisyonuna yaklaşıyoruz.

Austin'in oyunu pürüzsüz. Kontrolü ve odaklanmış, sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi görünüyor.

Onlar snap'i yapar ve o geri adım atar, gözleri son bölgeye odaklanır. Sağı sola bakar, sonra birden yere düşer, k cının üstüne oturur,

yüzü acıdan buruşur.

"Austin!" Allie'nin çılgınlığını duyarım ve sanki sahaya koşacakmış gibi öne atılırım.

Kıçının yere değmeden önce, topu Levi'ye atmayı başarır. Levi dönüp topu dışarıya taşır. Austin kalkmaz, ama Levi rakibi hazırlıksız yakalamıştır. Bir savunma oyuncusunun üzerinden atlar ve golü yapar.

Austin'i kontrol etmek için koşarak yanına gittik. Austin yerde oturmuş, ayak bileğini tutuyordu. *Kahretsin.*

"Nasıl?" Takım antrenörü Hal, onun önünde diz çöküp ayak bileğini iki eliyle tutup sağa sola hareket ettiriyor.

Austin yüzünü buruşturur ve başını sallar. "Acıyor."

"Sarıp oynamasına izin verebiliriz." Hal, Austin'in önünde diz çökmüş halde bana bakar. "Ama daha fazla sakatlanma riskine girmemek daha iyi olur."

Telefonu açtığımda göğsüm sıkışıyor. "Levi maçı bitirecek." Austin'i işaret ederek emri veriyorum. "RICE."

O eski kısaltmayı biliyor: *dinlenme, buz, kompresyon, yükseğe kaldırma.* Austin'in çenesi sıkılır, ama itiraz etmez. Garrett, seyircilerin alkışları arasında onun sahadan çıkmasına yardım etmek için eğilir ve ben döndüğümde, Allie endişeli bir ifadeyle beni izliyor.

Ona gidip onu kendime çekmek, ona iyi olacağını söylemek istiyorum. Sezonun ilk maçı bu. Daha çok oynayabilir, ama iyileşmeyecek bir sakatlık yaşamasını istemiyorum. Bu maçı unutmam lazım. Daha yeni başladık.

Ama hiçbirini yapamıyorum. Bunun yerine, ben takımla bir araya gelirken Garrett koşarak ona doğru gidip konuşuyor.

Bu çok sinir bozucu.

Spikerler Levi Powell'ın maçı bitireceğini söylüyor ve Rome hızlı bir ekstra puan için sahaya koşuyor.

Broncos'un bir başka golü kaçırmasının ardından Levi, oyun kurucu olarak sahaya çıkıyor. Noah, koşucu olarak onun yerini alıyor.

İpeksi bir hareketle geri çekiliyor, alıcıyı bulana kadar kolayca hesap yapıyor ve temiz bir pas atıyor. Bir sonraki oyunda, sack'ten kurtulup topu dış tarafa doğru koşarak bir ilk down daha kazanıyor.

Maçı kazanıyoruz, ama Austin'in ayak bileği yukarıda, kenarda durduğu için bu acı tatlı bir zafer.

Buzzer çalar ve oyuncular sahaya akın ederek el sıkışır. Rakip takımın koçunun uzattığı eli "*İyi maçtı*" diyerek sıkıp, çocuklarla birlikte soyunma odasına giderim.

Austin koltuk değnekleriyle yürüyor, ama bu onun coşkusu azaltmıyor. Takım arkadaşlarının yanına gidip bağırıyor, alkışlıyor ve hangi oyunların işe yaradığını, hangilerinin yaramadığını tartışıyor.

Levi de onların yanında, gülümsüyor ve geldiğinden beri hiç bu kadar neşeli görünmemiştir.

Elimi kaldırdığımda tüm gözler bana çevrilir. "Harika bir başlangıçtı. Baskı altında iyi tepki verdiniz, hücum ve savunma. Savunma, ikinci yarı ilk yarıdan çok daha iyiydi. Gördüklerim hoşuma gitti. Böyle devam edersek, sonuna kadar gideriz. Şimdi gidin eğlenin."

Bir alkış yükselir ve oyuncular ekipmanlarını çıkararak üniformalarını değiştirmeye başlarlar.

Çıkarken Austin'i kenara çekiyorum. "Ayak bileğine dikkat et. Doktora baktırıp gelecek haftaki maç hakkında karar vereceğiz."

O başını sallar, çenesini sıkarak aşağı bakar. "Evet efendim, koç."

Sıkı bir gülümsemeyle omzuna hafifçe vuruyorum. "Daha dokuz maçımız var."

Parlayacağın bolca zamanın olacak."

Eskiden cuma geceleri maçtan sonra Cooters & Shooters'a gidip bir şeyler içer ve kız kardeşimden Kimmie'yi alırdım. Bu gece ise soyunma odasından çıktığımda aklımda tek bir kişi var.

Allie, Liv ve Dylan ile birlikte kenarda drill takımının yanında durmuş, kızlarla konuşuyor. Kimmie onun kucağında, bir yandan bir yana sallanıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, kafamdan çıkaramadığım bu kadının kızımı tuttuğunu izliyorum. Sanki geleceğimi görüyorum.

"Baba!" Kimmie beni görünce zıplıyor ve Allie onu hemen indiriyor.

Kızım bana doğru koşar ve ben onu kucağıma alırım.

"Maçı kazandınız!" Küçük yumruğunu havaya kaldırıp omzuma koyuyor. "Ama Aussie yaralandı."

"İyi olacak." Annelerine doğru yürümeye devam ederken cevabımı ona yöneltirim. "Kötü bir burkulma, ama dinlenmesini söyledim. Muayene edip gelecek hafta oynayabilir mi diye bakarız."

"Tamam." Sesi sessiz ve göğsüm sıkışıyor.

Onu kendime çekip yüzündeki endişeli ifadeyi öpmek istiyorum. Ama bunun yerine, duymak istemediğim bir sesle uğraşmak zorundayım.

"Doğru kararı verdin, Koç." George Powell yanımıza geliyor. "Levi bu gece maçı senin için kazandı. Gerçeklerle tartışamazsın."

Gözlerim hala Allie'nin üzerinde ve o dönmeden önce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Logan yanımda duruyor ve ben nefes verip bu adama dönerek yüzleşiyorum. "Harika bir iş çıkardı. Çok yetenekli bir çocuk."

"O senin başlangıç oyun kurucun. Onu oyuna sokmaya devam et, her maçı kazanırsın."

"Her maçı kazanmak için savunma hattımızı güçlendirmeliyiz." Ona kararlı bir gülümseme atıyorum. "Çocuklar benim söylediğim zaman ve yerde oynayacaklar."

George iki elini kaldırıp geri adım attı. "Sen koçsun." "Evet, o koç." Logan'ın sesi hiç duymadığım kadar keskin çıkmıştı.

Kavga etmek istemiyorum ve bu ebeveyne hak ettiğinden fazla ilgi göstermeye niyetim yok. "Gelip takımı desteklediğiniz için teşekkürler."

Aslında istediğim şey, bu kalabalığı bir şekilde savuşturup yıldız oyuncumun annesiyle baş başa kalmanın bir yolunu bulmak—dedikoduların canı cehenneme.

Allie

Cooters & Shooters'da cuma geceleri Dare Night kadar kalabalık olmaz, ama oyuncuların ebeveynleri ve arkadaşları, ilk büyük galibiyetin ardından bir içki içmek, kutlama yapmak ve rahatlamak için uğrarlar.

Austin arkadaşlarıyla birlikte ve artık neredeyse on sekiz yaşında olduğu için, ondan sadece dikkatli olmasını ve Şerif Grizz'i onu tutuklamak zorunda bırakacak bir şey yapmamasını istiyorum.

Gerçek şu ki, o iyi bir çocuk; ben on sekiz yaşında hamileyken ona göre daha sorumlu.

İlişkimizde, ona tavsiyelerde bulunmaya ve onun bu tavsiyelere uymasını ummaya çalıştığım bir noktaya geldik. Ve çok dua ediyorum.

Ayrıca, güvenli seks için ihtiyaç duyduğu tüm malzemeleri ve bilgileri aldığından emin oluyorum.

Evet, bu, oğluma prezervatif aldığım anlamına geliyor.

Bazı ebeveynler buna hoş bakmayabilir, ama ben bu konularda dürüst ve proaktif olmanın, yokmuş gibi davranmaktan daha iyi olduğunu öğrendim. Seks hakkında konuşmamak, planlanmamış bir genç hamileliğiyle sonuçlanmanın en iyi yolu.

"Bu gece drill takımı çok heyecanlıydı!" Bayan Gina, Liv, Dylan ve benim için üç Corona longneck açtığım yere doğru geliyor. "Ayağa kalkıp onlarla birlikte dans etmemek için kendimi zor tuttum."

Rachel'in kolunu tutarak küçük adımlarla dans ediyor.

"Seni takıma almalıyız belki." Dylan gülerek yaşlı kadına sarılır.

Bir bira daha alıyorum. "Corona ister misiniz, Bayan G?"

"Oh!" Gülerek, kör gözleri başımın üzerinden yavaşça dönen fanlara kayıyor. "En son ne zaman bira içtiğimi hatırlamıyorum."

"Bana evet gibi geldi." Bir tane daha uzun boylu bira açıyorum.

"Limon ister misiniz?" "Sence güvenli mi, Rachel?"

Rachel kulağına fısıldayarak, bana alaycı bir bakış atar. "Allie'nin içkilerine asla güvenmemem gerektiğini öğrendim, ama eve araba kullanmaktan endişeleniyorsan, Zane ve ben seni bırakırız."

Bayan Gina gülerek barın kenarına elini vurdu. "Tamam, ben de bir tane alayım. Siz kızlar beni genç tutuyorsunuz!"

Herkese bira veriyorum ama Liv bir yudum alırken gülümsemiyor.

"Onlarla yeterince zaman geçiremedim." O tam bir mükemmeliyetçi ve Bayan Laverne'in onu koç olarak istemesinin nedenini anlayabiliyorum. "Tekmelerini burnuna kadar düz bir çizgide vurmaları gerekiyor."

"Ama onların da eğlenmelerini istiyorsun, değil mi?" Dylan, karısının başına doğru koynuna eğildi.

"Onlar bebek değil Dylan. Burs almak ya da üniversite takımına girmek istiyorlarsa, mükemmel olmalılar. Golden Girls'e özensiz davranarak mı girdim sanıyorsun? Sen o halinle Amerikan Bale Akademisi'ne girebilir miydin?"

"Onları izlemek çok eğlenceliydi," diye dikkatlice ekledim. "Tekmeler biraz titriyordu, ama tek bir kalça hareketi bile kaçırmadılar."

"Haftaya her öğleden sonra prova yapacağız," diye cevapladı Liv.

Rachel ve ben, biralarımızı yudumlarken birbirimize "*hay aksi*" der gibi bakiştık. Neyse ki ben sadece üçüncü koçum. Sert davranmakta berbatım, ama bu yeni girişimden sonra Liv'i mahkemede bir savcıya haddini bildirirken görmek isterim.

"Bana mükemmel geldi." Bayan Gina'nın nazik sesi yankılanıyor ve bir yudum daha bira içiyor... ve kaşlarını çatıyor. "Sanırım birayı sevmiyorum."

"Ben alırım, Bayan G." Zane yaklaşp yaşlı kadının elinden birayı alır. "Size bir old fashioned hazırlayayım."

Bayan Gina rahatlamış bir şekilde yorum yapar ve ben Jack'in burada olup olmadığını görmek için Zane'in arkasından gizlice bakarım. Stadyumdan ayrıldığımızda kardeşler hep birlikteydiler.

"Deedee teyze, tekmelerimi gördün mü?" Kimmie grubumuza koşarak gelir. "Senin dediğin gibi burnuma kadar çok iyi tekmeledim. Görmek ister misin?"

Artık burada olduğunu biliyorum ve nefesim kesiliyor.

"Yarın, dışarıda." Dylan'ın sesi sert. "Neredeyse Lightning amcanın aile yadigârını yerinden oynatıyordun, biz de hamile kalmaya çalışıyoruz"

hamile kalmaya çalışıyoruz."

"Öyle mi?" Rachel'ın sesi yükselir.

"Bunu biliyordun, Rach." Dylan başını sallar. "Logan, Liv ve Raven bebeklerini doğurduğundan beri küçük bir wide receiver istiyor."

"Bebek sahibi olmak için her zaman bir yıl bekle." Liv'in annesi bizim durduğumuz yere yaklaşır. "Bebek sahibi olmak için bolca vaktin olacak, ama evliliğinin ilk yılını bir daha asla yaşayamayacaksın."

"Teşekkürler anne," Liv alaycı bir şekilde cevaplar.

"Tabii ki senden bahsetmiyordum, Olivia. Bana bir bira ver lütfen, Allie."

"Peki, hanımefendi." Odanın ortasındaki küçük barın arkasındaki soğutucuya uzanıyorum.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum Bayan Plum, ama Logan ve ben iki yıldır evliyiz."

"Öyle mi?" Soğuk şişeyi ona uzatırken kaşları yükseldi. "Zaman su gibi akıp gidiyor, değil mi?"

"Bu akşam neredeydin?" Liv elini kalçasına koydu. "Maça gelip drill takımını izleyeceksin sanmıştım."

Bayan Plum birasını uzun bir yudumla içti. "Öğleden sonra yaşlılar merkezinde acil bir D&D toplantısı vardı ve uzun sürdü. Garrett'a sana söylemesini istemiştım."

"Dungeons & Dragons'ın acil toplantıları olduğunu bilmiyordum," diye alay etti Dylan. "Ne oldu? Biri üçüncü boyutta sıkıştı mı?"

"Sen Quantum Conundrum'u düşünüyorsun." Liv'in annesi hiç şaşırmaz.

"Hey, Bayan Plum!" Garrett yaklaşır, kayınvalidesine sarılır ve onu havaya kaldırır. "Burada ne yapıyorsun? Ateş püskürten elf ozanlığı falan yapman gerekmiyor muydu?"

"Tanrı merhamet et, Garrett Bradford, ben gayda çalan ve yay ve ok kullanan elf ozanıyım." Kafasını sallar ve birasını bitirir. "Ateş püskürtmüyorum. Bu çok saçma olurdu."

Garrett iki elini kaldırdı. "Benim hatam."

"Neyse, maçı kaçırdığım için üzgünüm. Çok heyecanlı geçmiş ve Austin'in yaralandığını duydum. O iyi mi?" Bana bakıyor ama cevap verecek fırsatım olmuyor.

"İyi olacak." Jack'in derin sesi sohbete katılır ve tüm vücudum aydınlanır. "Ağır bir burkulma var ama bu hafta dinlenirse iyi

iyileşir."

Hızla soğutucuya uzanıp bir bira alıp onun için açtım. Birayı benden alırken gülümsedi ve parmaklarımız birbirine değdi. Neredeyse yere yığılacaktım.

"Bunu duyduğuma sevindim." Liv'in annesi başını sallar. "Peki, ben artık eve gidiyorum. Gigi bu gece benimle kalacak mı?"

"Evet." Liv annesinin yanağına öpücük vermek için öne doğru adım atar. "Simpson kızlarından biri senin evinde ona bakacak, parasını da ödedim bile."

"O zaman yarın görüşürüz. İyi geceler çocuklar."

"Ben de eve gitmeliyim." Bayan Gina, şalını dar omuzlarına daha sıkı sarar. "Yatma vaktim geçti."

"Tamam o zaman." Rachel'ın kaşları yükselir, sesi alaycıdır. "Sanırım seni eve bırakacağız, biz senin arabadaydık."

"Oh, benim için gitmenize gerek yok!"

Zane gülerek omzuna hafifçe vurur. "Yarın görüşürüz. İyi maçtı, kardeşim."

Jack'e başıyla selam verir. Jack, onların gitmesini izlerken bir yudum bira içer.

"Boş gecemizin tadını çıkarmaya hazır mısınız?" Liv, Garrett'a kaşlarını kaldırdı ve Garrett eğilip onu omzuna kaldırdı.

"Hadi gidip bir bebek yapalım!" diye bağırarak kıçına bir şaplak atar.

"Garrett!" Liv onu sırtına vurur. "Beni indir. Tanrım."

O yapmaz ve biri taksi düdüğü çalar, o da onu kapıdan dışarıya, otoparka taşır.

"Onu ayakları üzerinde tutmayı iyi biliyor." Dylan gülerek Kimmie'ye elini uzatır. "Bu gece benimle kalacak mısınız?"

"Evet! Evet! Evet!" Jack'in kızı zıplayarak ellerini başının üzerinde sallıyor. Sonra duruyor, bir şey hatırlamış gibi. "Bu olur mu, baba?"

Jack ona sevgiyle bakarak gülümser. "Sanırım bu gece kendimi yatırırım."

Kahverengi gözleri endişeyle büyür ve babasının elini tutar. "Üzgün ve yalnız kalacak mısınız?" Hızla elimi tutar. "Allie hanım seninle kalabilir. O da yalnız!"

Havayı yutuyorum ve Dylan kahkahayı patlatıyor. "Kimmie, bu harika bir fikir!" Jack'in yanağına öpücük vermek için öne çıkıyor. "Değil mi, ağabey?"

Gözleri kısılır ama cevap vermez.

"Bebek yapmaktan bahsetmişken..." Logan karısını belinden tutar. "Bu küçük hanımı yatıralım da pratik yapalım."

"Bu gece kardeşime eşlik edin, Bayan Allie!" Yüzüm yanıyor ve Dylan, zıplayan yeğenini mutfığa götürürken omzunun üzerinden bana el sallıyor.

Dudaklarımı ısırarak ona bakıyorum. "Bebek istemiyorum."

"İyi." Dönüp bana bakar. "Yine de haklılar. Bu gece ikimiz de yalnızız."

"Uyumak için çok yorgun değilsin, değil mi?" Bir şekilde alaycı bir şekilde soruyorum. Duruşunu değiştirerek bana yaklaşıyor. "Hayır."

"Hey, Allie!" Arkamdan gelen yüksek bir ses, neredeyse elimdeki birayı döküyorum.

"Kahretsin!" Avucumu göğsüme götürdüm ve arkama döndüğümde Ronnie Freeman'ın arkamda gülümseyerek durduğunu gördüm.

Ronnie lisede matematik öğretmeni ve benimle yaklaşık aynı boyda. Biraz tombul ama her zaman nazik ve arkadaş canlısıdır.

"Seni korkuttum mu?" Koyu renk kaşları çatıldı.

"Oh, hayır, sadece biraz irkildim, hepsi o."

"Özür dilerim!" Elini dirseğime koydu ve Jack arkama geçti. Ona bakmaya cesaret edemedim.

"Seni burada gördüm ve gelip merhaba demek istedim." Ronnie gülümsediğinde yuvarlak yanakları bana bir elfi hatırlatıyor. "Son zamanlarda çok güzel görünüyorsun."

Bu sefer gözlerim Jack'e kaydı ve kaşları kalktı. "Çok nazıksın. Teşekkürler, Ronnie."

"Bana Ron diyebilirsin. Yarın akşam Parky's'te akşam yemeğine çıkmak ister misin diye merak ediyordum." Yaklaşarak ekler, "Benimle."

Tamamen hazırlıksız yakalandım, bu da yalan söyleme becerilerim için hiç iyi değil. "Öyle mi?" diyebildim.

"Evet, hanımefendi." Orada durmaya devam ediyor, gülümsüyor.

"Şey, ben... Bu çok beklenmedik." Gülümsemeyen Jack'e geniş gözlerle baktım.

"Birkaç yıldır tanışıyoruz ve seni daha iyi tanımak istiyorum."

Dudaklarımı sıkıştırıp yavaşça başımı sallıyorum. "Programımı bir kontrol etmem gerek, ama çok hoş bir davet. Teşekkürler, Ronnie... şey, Ron."

"Fazla düşünme." Dirseğimi hafifçe sıkıyor.

Jack'ten yumuşak bir hırıltı gelir ve kolumdaki tüyler diken diken olur. Ronnie geri çekilirken ben hafifçe g lerim.

"D ş nmeyeceğim."

Jack'e şapkasını kaldırarak selam verdi. "İyi ma tı, Koç." "Teşekkürler, Ronnie." Kısa bir cevap.

Adam gider ve ben Jack'e dönerken yüzümde tamamen tarafsız bir ifade var. Yüzünden bir şey anlaşılmıyor ama gözleri ateş gibi. Kızgın mı, değil mi anlayamıyorum ama kalbimin göğsümde hızla attığını çok iyi hissediyorum.

"Ne diyorduk?" Ona bakarak, konuyu hafifletmeye çalışıyorum. "Kimmie senin yalnız kalmanı istemiyor mu?"

Benim ve kendi birasını alır ve ikisini de çöpe atar. "Benim evime, on dakika sonra, seksi kütüphaneci elbiseni giy."

Bu bir emir ve midem altüst oldu. "Evet, efendim..."

Burun delikleri genişledi ve kapıya doğru yürüdü. Nefes almak için bara yaslandım.

Jack

Ronnie Freeman, lise matematik öğretmeni olan zararsız bir adamdır. Allie onunla çıkmak istemediği çok açık, ama ona dokunmaya cüret ettiği için kollarını koparıp kıcına sokmak istemem, benim ruh halimin bir göstergesidir.

Rip Sinclair'den bahsetmedik bile, o adam Newhope'a ya da kızımın yakınına cesaret edip gelirse ona ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Ne zaman ve nasıl değiştiğimi bilmiyorum, ama artık geri dönüş yok. Allie benim ve kimsenin ona zarar vermesine ya da onunla çıkmasına izin vermeyeceğim.

Kapımın hafifçe çalınması, cinayet düşüncelerimi keser ve onu tekrar göreceğimi düşünerek kaslarım gerilir.

Hızla kapıya gidip açtım ve onu içeri çektim.

"Hey—Oh!" Nefesini vererek kapıya yaslandı. "İyi ki ben geldim, sanırım."

Onun hakkını vermek gerekirse, beni her zaman gülümsetmeyi başarır.

Ellerimi başının üzerine koyup eğildim. "Kimse bizi görmediğinden emin oluyorum."

Yanakları çekici bir şekilde kızarır ve sırtını düzeltir, yüzlerimizi dayanılmaz bir şekilde yaklaştırmak için bir kedi yavrusu gibi gerinir.

"Ben senin kirli sırrın mıyım, Koç Jack?" Bu seksi fısıltı, aletimi harekete geçirir.

Siktir. Eğilip burnumu saçlarının çizgisini takip ettim. Sulu yeşil elma gibi kokuyordu. *Yasak meyve.*

"Evet." Sesim boğuk çıkıyor.

Ellerini belime koyarak yumuşak bir mırıldanma çıkarır. Yaptığı her şey beni tahrik eder.

Kapıyı iterek bir adım geri çekilip ona bakıyorum. Tam olarak söylediğim gibi, baştan çıkarıcı V yakalı dar mor bir kazak ve beyaz çiçekli dökümlü altın rengi bir etek giymiş. *Kolay erişim.*

İpeksi koyu kahverengi saçları, başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmış, küçük bukleler yanaklarından sarkıyor. Siyah çerçeveli gözlükleri burnunun üstünde duruyor ve en güzel kısmı ise koyu kırmızı dudakları.

Kollarımı kavuşturup neredeyse gülümsüyorum. "Mükemmelsin."

Dikkatlice bir adım yaklaşarak çenesini kaldırdı. "Sadece emirleri uyguluyorum."

Rahat bir nefes alıp, viski doldurmak için yanına yürüdüm. Genelde geceleri sadece bir bira içerim, ama genelde tek başına çocuk bakmakla meşgulüm.

Bu gece viski gecesi.

Kristal bardağı kaldırıp ona dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Ronnie'ye evet diyecek misin?"

Çenesi geri çekilir, sonra eli düşer. "Ronnie *Freeman* mı?"

Söyleyiş şekli neredeyse karakterimden çıkmama neden oluyor.

"Düşüneceğini söylemiştin." Sandalyeye oturup, kızgınmış gibi ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum.

Kısa bir nefes verir. "O zararsız biri olduğu için. Bu konuda gerçekten kızgın değilsin, değil mi?" Gözleri hızla kırpışır ve sevimli bir şekilde telaşlanır. "Sadece seninle ilgilendiğimi biliyorsun."

Damarlarım kaynıyor. "Beni ikna etmen gerekecek."

Kadife kırmızısı dudakları büzülür ve oturduğum yere gelir. "Ne yapmam gerektiğini söyle, Koç. Oyuna girmeye hazırım."

Parmağımı bardaktan kaldırıp, yatak odama giden koridorun kemerli girişini işaret ediyorum.

"Orada dur." Gözlerim seksi göğüslerinde dolaşıyor. "Ve soyun."

Dudak bükmesi yaramaz bir gülümsemeye dönüşür ve koridora doğru yürürken kalçalarını sallayarak ilerler. Sonra bana dönüp süveterinin düğmelerini açmaya başlar.

"Dur."

Parmakları donar ve bacaklarımı açarak onun yanına giderim ve arkasındaki sarı tavan ışığını yakarım. Oradan mutfığa yürür ve ışıkları kapatırım, sadece sandalyemin yanındaki küçük lamba yanık kalır.

Bu ışık onu mükemmel bir silüete dönüştürdü ve ben deri koltuğa tekrar oturup bacak bacak üstüne attım. "Şimdi başla."

Dönerek sırtını duvara yaslar ve göğüslerini kaldırır. Vücudu ışıkla çizilir ve üstünün düğmelerini açmasını izlerim.

"Müzik yardımcı olur." Sesi yumuşak, gözlüklerini indirip bana bakıyor.

Telefonumu çıkarıp birkaç kez dokunuyorum ve Austin Giorgio'nun "You Put a Spell on Me" şarkısının şehvetli ritimleri odayı dolduruyor.

"Mmmm..." Yavaşça gülümsüyor. "Güzel." "Evet."

Öyle."

Kalçalarını ritimle hareket ettiriyor ve çok seksi görünüyor. Tüm vücudu okyanustaki bir dalga gibi sallanıyor ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Ellerini indiriyor ve üstü açılıyor, altında siyah dantelli sütyenini ortaya çıkarıyor, göğüslerini yukarı itiyor. Kalçalarını her çevirdiğinde göğüsleri zıplıyor ve kollarını kollarından çıkarıp eteğini yere itiyor.

Eşleşen siyah dantelli bir tanga giyiyor ve uzanarak saçlarını bir çekişte açıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor ve sırtını dönerek yuvarlak kalçalarını bana gösteriyor.

O döndürür ve benim sikim sertleşir.

Yüzünü tekrar bana çevirir, bacaklarını ayırır. Avuçlarını yanlarına kaydırarak göğüslerini kaldırır ve elim içgüdüsel olarak ereksiyonumun üzerine kayar. Onun bacaklarını bacaklarımın üzerine atmasını ve sürtünmesini istiyorum. Sonra onu masanın üzerine eğip sertçe sikmek istiyorum.

"Bana doğru emekle." Düşük bir emir, ayağımı yere koyup öne eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine dayıyorum.

Mavi gözleri genişler ve dikkatlice dizlerinin üzerine çökmeden önce sağa sola bakar. Her hareketinde yumuşak kahverengi dalgalar yanaklarında sıçrar ve dikkatlice bir elini diğerinin önüne koyarken göğüsleri sallanır.

O hareket halindeki bir sanat eseri. Sadece o seksi iç çamaşırı ve siyah çerçeveli gözlükleriyle bana yaklaşmasını izlerken ağzım sulanıyor.

Bana ulaştığında ellerimi açtım. "Buraya gel."

O dikleşir ve ben ellerimle yanaklarını kavrar, güzel gözlerini incelerim. Gözlüklerini çıkarır ve kenara koyarım. Ellerimde çok açık ve esnek.

"Çok güzelsin." Onu bırakıp geriye yaslanmadan önce dudaklarına yumuşakça öpüyorum. "Çıkar sikimi."

Pembe dili kiraz kırmızısı alt dudağına dokunur ve mavi gözleri ateşle dolar. Kot pantolonumun düğmesine uzanır, düğmeyi açar ve fermuarı indirir.

Sikim boxer şortuma baskı yapar ve o tırnaklarını üzerinde gezdirerek beni inletir.

Parmağımı çenesinin boyunca kaydırıyorum. "Ne yapmak istediğini söyle."

Gözleri, siyah kumaşın üzerinden beni okşayan ellerinde, göğüsleri pantolonuyla birlikte inip kalkıyor. "Her şeyi."

Çenem sıkışır ve sikim daha fazla sertleşemez.

İnlememi bastırırım. "Daha açık ol, Allie."

Dudaklarını yaladı ve bana bakarak gözlerini kırptı. "Ağzıma almak istiyorum." "Neyi ağzına almak istiyorsun?"

"Sikini." "Ve..."

Dudakları kıvrıldı ve gözleri kaydı.

Şarkı Maroon 5'in "Lips on You" şarkısına geçer. Onu arzulamaktan acıyorum, ama ellerini ellerimle kapattım, hareketlerini durdurup öne eğildim.

"Şu anda ne düşünüyorsun?"

Güzel başını sallar, gözleri aşağıya doğru kayar. "Neden senin yanında utangaç hissediyorum bilmiyorum."

Hayallerimin gerçeğe dönüştüğü gibi önümde diz çökmüş ve korkuyor mu?

"Bana bak." Yanaklarını avuçlarımla kavrayarak, güzel gözlerini benimkilere doğru kaldırdım. "Yıllardır tanışıyoruz. Tüm kardeşlerimin düğünlerinde seni damada teslim ettim. Bazen diğerlerinden daha fazla akşamdan kalmaydın, ama hatırlıyorsun."

"O bekarlığa veda partileri çılgın geçebilirdi."

"Allie." Ona nazıkçe gülümsedim. "Ben değişmedim."

"Ama anlamıyor musun?" Sesi sessiz. "O zamanlar sen muhteşem bir adamdın, Dylan'ın seksi ağabeyi, benim için imkansız bir hayaldi." Omuzları yükselir ve hafifçe nefes verir. "Şimdi sen benimsin. Ben sadece... bunu mahvetmek istemiyorum."

Yüzü elimde, diğer elimle saçlarını geriye doğru düzeltiyorum. "Bunu mahvetme tehlikesi sende değil, bende."

"Biraz sapkınlık umurumda değil." Başını yana eğiyor. "Ben New Orleanslıyım."

"Tabii." Kahkaha atarım.

"Ama... Bunlardan bazılarını konuşabilir miyiz?"

Yanağını bırakıp daha ciddi bir ifade takındım. "Tabii ki."

"İplere pek meraklı değilim." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, bağlanmak eğlenceli gibi geliyor, ama bazı bağlama şekilleri... acı verici görünüyor."

"Kravat ya da ipek eşarp nasıl?"

"Daha iyi." Dudakları bir gülümsemeye büründü ve onu gözleri bağlı, ağzı açık bir şekilde yatağıma bağlı hayal ettim.

Siktir, bu çok seksi.

"Ve yumruk atmak yok... ya da işemek." Gözlerini kapatıyor. "Ya da, aman Tanrım, kaka yapmak."

Bileklerine uzanıp gözlerini açtım, ellerini ellerimle tuttum. "Hiçbiri olmayacak."

"Nipples clamp veya kanca gibi garip aletlerle incitilmek istemiyorum."

"Bunları nereden biliyorsun?" İtiraf ediyorum, bilgisi beni etkiliyor ve acaba kendi gizli fantezilerini saklıyor mu diye merak ediyorum.
—bunu çok araştırmak isterim.

"Ben kütüphaneciyim Jack. Kitap okurum."

"Lise kütüphanesinde BDSM kitapları olduğunu bilmiyordum." "Kendi romantik romanlarım var."

Gülümserim ve kahkaha atarım. "İyi bilmek."

Çenesi düşer ve ellerini benim ellerimde inceler. Ben de onlara bakarım, ince ve beyaz, benim sert tutuşumda yumuşacık.

"Kaç tane oldu?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Yargılamayacağım. Ben sadece... Bunu daha önce hiç yapmadım ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Kötü olmak istemiyorum."

Göğsümde yeni bir duygu yükselir, koruma, kabul. "Sen benim ilkinsin."

"Öyle mi?" Bana bakıyor. "Bu rahatlatıcı."

Sonunda, her zaman tanıdığım küstah Allie'yi görebiliyorum.

"Bunu paylaştığım ilk kişi bana sapık dedi." "Duydum." Gözleri kısılır. "Sen değilsin."

"Onu unut." Yanağına öpücük konduruyorum. "Ben unuttum." "Şimdi sana ne istediğimi söyleyeceğim."

"Tamam..."

Mavi gözleri kararır ve yaklaşır, sesi fısıltıya dönüşür. "Sen boğazıma sokup adımı inleyene kadar sikini emmek istiyorum. Sonra amım kanayana kadar üstüne binmek istiyorum."

"Siktir." Sikim tamamen canlandı ve yüzünü iki elimle tuttum.

Eğilip onu sertçe öptüm. Dudaklarım onun dudaklarını kapattı ve dudaklarını ayırdım. Dilini dilimle aldım, parmaklarımı saçlarına doladım ve onu tamamen yutmamak için elimden geleni yaptım.

Bana yaklaşmak için dizlerinin üzerine yükselir, yüzümü ellerinin arasına alır ve öpücüğü aynı tutkuyla karşılık verir. Nefes nefese ayrılırız, sıcak bakışlarımız kısa bir süre birbirine kilitlenir, sonra tekrar birleşiriz, dudaklarımız birbirini kovalayarak çenelerimizi ve boyunlarımızı izler. Boğazından yumuşak inlemeler çıkar ve ben de karşılık olarak derin bir iniltiyle nefes veririm.

"Vücudunun her parçasını istiyorum." Düşük bir hırıltı, kanımda açlık ve arzu karışıyor.

"Bana ne istersen yapabilirsin. Her şeyi istiyorum. Her şeyi."

"Güvenlik kelimesi lazım."

"Anaïs."

"Anaïs..." Tekrarlıyorum. "Özel bir nedeni var mı?"

"En sevdiğim yazar. Dominant olmayı severdi, ama en çok sevişmeyi severdi."

Alnımı onun alnına yaslayarak yavaşça nefes veriyorum. Belki de hayatımın aşkını bulmuşumdur. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Evet." Gözlerini bana dikip kırıştırıyor. "Çok eminim."

"O zaman ağzını aç ve iyi bir kız gibi sikimi yut."

Allie

Ellerim onun kalçalarında ve dudaklarımı sikinin dibinden ucuna kadar gezdiriyorum, kenarlarını dilimle okşadıktan sonra onu ağzıma alıyorum.

Elleri saçlarımda ve kalçalarını kaldırırken boğazımın arkasına çarparak derin bir inilti çıkarır. Kusmamak için başımı kaldırıp ona bakarım.

Tanga iç çamaşırım sırlıslam olmuş ve ona göstermek istiyorum. Ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Adımı inleyerek söylemesini seviyorum. Sanki benim burada, onun sikini ağzımda tuttuğuma inanamıyormuş gibi bana bakmasını seviyorum.

Ben onun ilkiyim. O benim ilkim. Biz sapkın, yozlaşmış bakireler gibiyiz ve ikimiz de çok istekliyiz.

Belini tutarak, ağzımda kalınlaştığını hissedince başımı daha hızlı sallıyorum. Başı geriye doğru bastırıyor ve derin bir inilti çıkarıyor. Parmaklarını saçlarıma geçirip, doyamayacakmış gibi adımı tekrarlıyor.

Ben de kendimi tutamıyorum. Bir dokunuşla onun için parçalanacağım. Bu muhteşem adam, kollarını kavuşturup çenesini sıkarak çok sert davrandığını gördüğüm adam. Oğlumu seven ve onu kendi oğlu gibi davranan adam. Beni güzel bulup çok sevgiyle öven adam.

Onun iyi kızı olmak istiyorum. Sahip olduğu şeyin değerini bilmeyen o berbat kadını telafi etmek istiyorum.

"Dur," diye inliyor, yüzümü kaldırıp ayağa kalkıyor.

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum, kaşlarım çatılıyor.

Beni ayağa kaldırıp kollarının arasına aldı. "Gel benimle."

Koridordan hızla onun yatak odasına doğru ilerliyoruz. Beni yatağa atıyor ve ben dirseklerimin üzerine kalkmaya çalışırken, ıslak penisi tamamen dik, göğsündeki muhteşem kasları ve altı paket karın kasları

her nefes alışında kaslarını gererken, kapüşonlu, aç mavi gözleriyle bana bakıyor.

Belime uzanıp hızlıca tangamı çıkarıyor. "Bacaklarını aç."

Bacaklarım hemen açıldı ve o kaslı kollarını uyluklarımın etrafına dolayarak beni yatağın kenarına sürükledi. Bir anda ağzı amımı kapattı ve ben bir çığlık atarak geriye düştüm.

"Jack..." Parmaklarımı kalın saçlarına geçiriyorum, pelvisimden geçen enerji yüzünden adını zar zor söyleyebiliyorum.

Dilini sert bir hareketle üzerimde gezdirip klitorisimin üzerine gelip daireler çizmeye başladı. Birkaç hareket sonra, içimde biriken tüm arzu damarlarımdan fişkırdı.

Uyluklarım çılgınca titrerken onun adını haykırıyorum. Karın kaslarım gerilir ve inleyerek yataktan kalkarım. Vücudumu saran zevkin yoğunluğu zihnimi boşaltır. Titrememi durduramıyorum ve o, bacaklarımı hala ellerinde tutarken gülümsüyor.

"Şimdi seni becereceğim." Sesi boğuk, dudakları benim spermimle parlıyor.

Bir eliyle aşağı uzanarak kendini benim merkezime hizaladıktan sonra öne eğilip tamamen içime giriyor. Boğazımdan yüksek bir çığlık çıkıyor, o da boğuk bir iniltiyle karşılık veriyor.

"Sık beni, Allie, bu çok iyi geliyor." Yüzü düşüyor ve boynuma, göğsüme ve tekrar dudaklarıma sıcak öpücükler konduruyor. "Çok uzun zaman oldu."

"Öyle..." Cümle kurma yeteneğimi kaybetmişim. "Çok uzun..."

"Oh, Tanrım, duramıyorum." Kalçaları daha hızlı hareket ediyor.

Şiddetle itiyor ve bu o kadar iyi ki, onu teşvik etmek için kalçalarını tutmaya çalışıyorum. En son ne zaman sikiştiğimi hatırlamıyorum ve bunun hiç bu kadar iyi olmadığını biliyorum.

Onu ruhuma kadar hissetmek istiyorum. Yarın her hareketimde onu hissetmek istiyorum. Daha yakınına kayıyorum, onu tutmaya çalışarak vücudumu sıkıyorum.

Çok ıslakım. O çok ateşli. Sonunda özgürleşmiş, arzusun selinde kaybolmuşuz.

"Tanrım, eldiven gibisin." İnliyor ve beş, altı kez daha girip çıkıyor, sonra durup üzerime eğiliyor, sıkılaştan içimde derinlerde atıyor.

Bacağım onun elinden kayıyor ve eli yanımdaki yatağa çarpıyor. Muhteşem vücudundaki her kas geriliyor ve inleyerek sertçe boşalıyor.

uzun. Ona uzanıyorum, bedenini yanımda istiyorum.

Diğer bacağımı bırakıp kolunu belime doladı ve temasını hiç kaybetmeden beni yatağın içine çekti.

Birlikte titriyor ve nefes alıyoruz, o muazzam yükseklikten aşağı iniyoruz. Büyük bir avuç içi saçlarımı yüzümden çekiyor. Kollarında, vücuduna sıkıca sarılmış durumdayım. Aramızda ter akıyor ve buna inanamıyorum.

Bunu ben mi gerçekleştirdim? Yıllarca hayal kurup, umut edip, diledikten sonra, Jack Bradford'u kollarımda tutuyorum. Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi ve bu, beklediğimden çok daha inanılmaz ve akıllara durgunluk vericiydi.

Nefesimiz yavaşça normale dönüyor. Boynumu öpüyor, başparmağını yanağımın kemiklerine nazikçe kaydırıyor.

"Sen mükemmelsin." Sesi çok zengin. "Bu kadar uzun süre beklediğim için aptalım."

Sadece gülümsüyorum, göğsüne daha da sokuluyorum ve hangi kadın onu reddedebilir diye merak ediyorum. Aynı zamanda, onu reddettiği için çok mutluyum.

"Bekle." Yatağı terk etmeden önce omzumu öptü.

Birkaç dakika geçtikten sonra, sıcak bir havluyla geri gelir, ikimizi de temizler ve beni yorganın altına sokar.

"Buna gerek yok." Sütyenim çıkmış, elini çıplak göğsüme kaydırıyor, sertleşmiş meme ucumu başparmağıyla okşuyor. "Çok güzelsin."

Eğilerek, yumuşak tümseği öper ve ısırır. Sertçe emer, sonra diğerine geçip aynısını yapar.

"Beni yine azdıracaksın," diye alay ediyorum.

Gözleri göğüslerimden hiç ayrılmaz ve onları ellerine alır, sıkıp yoğurur. "Bu gece seni tekrar sikmeyi planlıyorum. Muhtemelen birkaç kez daha."

Mutlu bir ses çıkararak nefes veriyorum. "Sabırsızlanıyorum."

ŞAFAK, ufkun kenarını aydınlatıyor ve vücudum tamamen gevşemiş ve iyice kullanılmış durumda. Kahvenin zengin, acı-tatlı kokusu burnuma geliyor ve sıcak bir el saçlarımı yanağımdan çekip düzeltirken yavaşça gözlerimi kırpiyorum.

Yumuşak dudaklar alnıma dokunuyor ve sandal ağacı ve deri kokuları beni sarıyor. Karnımda bir karıncalanma hissediyorum ve yanaklarımdan yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Yan tarafa dönerek yüzümü elimle kapattım ve gözlerimi daha sıkı kapattım. "Yapma, çok güzel bir rüya görüyorum."

tüm gece beynimi sikti." Parmaklarımı ayırıp ona sııttım. "Oh... sensin."

Derin bir kakhaha ayak parmaklarımı kıvırdı. "Herkes burada uyuduğunu öğrenmeden seni eve götürmeliyim."

Elimi indirip, yanımda yatakta oturan adama bakıyorum. Koyu renk saçları yüzünden geriye tıklmış, kare çenesinde hafif bir sakal var. Dolgun dudakları düzgün beyaz dişlerini ortaya çıkarırken, kalp atışlarını hızlandıran mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Yavaşça otururum, içimde defalarca seviştiğimizizin tatlı acısını hissederek. İlkinden sonra en az üç kez daha seviştik. Arkadan, önden, yine arkadan...

Çıplak göğüslerimi çarşafıa örtüp, gözlerimi elindeki kahve fincanından ayırmıyorum. "Hâlâ içimde hissediyorum."

Çeneme uzanıyor, sanki beni öpecekmiş gibi öne eğiliyor, ama ben kaçıyorum. "Hayır, sabah nefesi!"

"Allie." Gözlerini bana dikti ve kahveyi elinden alıp hızlıca yudumladım.

"Her şey çok mükemmel." Sıcak içeceği yudumlarken başımı sallıyorum. "Bunu mahvetme."

Gülerek, bardağı elimden alıp komodinin üzerine koydu. Sonra belimden tutup beni kucağına çekti.

"Bana bak."

Saçlarımı geriye atarak, onun şakacı ve sert bakışlarıyla karşılaşıyorum ve midem altüst oluyor. "Mm-hmm?"

O kadar yakın ve yakışıklıken benden cümle kurmamı bekleyemezsin.

"Paylaştığımız şeyi hiçbir şey bozamaz." Kulakımın hemen altına, boynuma öpmek için eğildi. "Daha yeni başladık."

Enerji sırtımdan aşağı akıyor ve elimi uzatıp yanağını tutuyorum. Sonra tekrar geriye yaslanmadan önce dudaklarına kısa bir öpücük konduruyorum.

"Yine de biraz cazibemi korumak istiyorum."

"Senin benim için ne kadar çekici olduğunu bilemezsin."

Kucağından kalkıp iç çamaşırlarımı arıyorum. Sütyenimi buluyorum ama tangam ortada yok.

"Tanga'm nereye gitti?" Yukarı bakıyorum ve dudaklarında utangaç bir gülümseme var. "İç çamaşırlarımı mı çaldın?"

Ayağa kalkar, komodininize gider ve bir çekmeceyi açar. "Bunu giy."

Elinde açık mavi bir forma var, onu kaldırıp arkasında *Bradford'un* altında parlak kırmızı 18 rakamını inceliyorum. Önünde, rakamın üzerinde *Mustangs* yazıyor ve yanında küçük bir at figürü var.

Boğazımdan çıkmak isteyen küçük bir çığlığı yutuyorum ve çok sakin bir şekilde bariz olanı söylüyorum. "Bu senin futbol forması."

"Evet." Banyoya doğru yürürken, soluk kot pantolonunun içindeki dar belini ve sıkı kalçalarını inceledim.

Sutyenim üzerimde, yumuşak pamuğu başımdan hızla çekiyorum. "Umarım geri alacağını düşünmüyorsundur."

Banyodan geri döner ve yanağındaki gamze gülümsemesiyle daha da derinleşir. "Kim geri istedi? Bunlar sana olur mu?"

Kestane rengi pamuklu bir boxer alıyorum. "Bunlar nereden geldi?"

Dün gece boxer şortuyla çok seksi görüldüğünü biliyorum. "Sanırım Kimmie bebekken yanlışlıkla almışım. O zamanlar O günlerde neredeyse hiç uyumuyordum."

Onu, küçük bir kızı olan bekar bir baba olarak hayal etmeye çalışıyorum, ona bakmak için elinden geleni yapıyor. Danielle'in ayrılmasından kısa bir süre sonra, Kimmie henüz çok küçükken buraya geri döndüğünü ve Dylan'ın ona yardım ettiğini hikayelerinden biliyorum.

"Bunları da saklayacağım."

"Alabilirsin. Hiç giyilmemişler."

Onun yanında oturma odasına doğru süzülürken ayaklarımın yere değmediğinden eminim. Giysilerim sandalyenin arkasına özenle katlanmış, ayakkabılarım da yanında duruyor.

"Bunlara ihtiyacın var mı?" Gözlüğümü kaldırdı, ben de alıp başımın üstüne koydum.

"Çok gerek yok. Reçetem çok güçlü değil."

"Biliyorum. Kontrol ettim."

"Benim gözlüklerimi denedin mi?" Ben gülerek burnumu çektim.

"Sadece elime aldım. Gel benimle." Elimi tutarak beni kapıya götürdü, perdelerden dışarı bakmaya tereddüt etti. "Hala erken. Bir şey olmaz."

Hâlâ elimi tutarak, onun kamyonetine doğru yürüdük. "Eğer senin kirli sırrınsam, beni saklamak için pek uğraşmıyorsun."

Durur, sırtımı yolcu kapısına dayar. "Belki de saklamıyorum." Öne eğilir, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır, ama ben tam öpüşmeden dururum.

"Dişlerimi fırçaladıktan sonra."

Gözlerinde bir anlık rahatsızlık belirir ve sesi alçalır. "Seni öpmek istersem, öperim."

Midem sıçradı ve gergin bir kahkaha attım. Yalan söylemeyeceğim, Bossy Jack çok seksi.

Alt dudağımı yalayıp başımı sallayınca, ellerini yüzüme koydu, iki başparmağı da yanaklarımın üzerinde. Bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. Eğer külot giyseymdim, sıırılsıklam olurdu.

Beni tutuyor, ama ifademi incelerken yumuşamış gibi görünüyor. Çenesini kaldırıp alnımı öper.

"Kamyonete bin." Beni bırakıp aracın ön tarafına dolanıyor.

Orada yere yığılmamaya ve eşyalarımı düşürmemeye çalışıyorum. Kapıyı açıp içeri atlıyorum. Evime varmamız beş dakikadan az sürüyor ve yol boyunca elini tutuyorum.

Tüm vücudum heyecan, coşku, sevinçle yanıyor... Aklıma gelen tüm E-duygular. Bütün geceyi Jack Bradford'la geçirdim. Ön camdan aydınlanan gökyüzüne bakarken gülümsüyorum.

"Ne şarkı söylüyorsun?" Elimini dudaklarına götürüyor ve evimin garajına girerken parmaklarımın arkasını öpüyor.

"Şarkı mı söylüyordum?" Düşünmeye çalışıyorum. "Hiç bilmiyorum... Farkında bile değildim." "Lanet olsun, Allie." Gülüyor, beni kendine çekip boynumu öpüyor. "Sen çok tatlısın."

Sözleri tüm vücudumu sıcaklıkla dolduruyor.

"Şimdi yakalanmadan buradan çıkalım."

"Peki, efendim!" Nefesimde bir kahkaha boğulur ve o başını sallar.

Dudaklarında beliren gülümseme, beni küçük evime kadar uçuruyor.

"Dün gece eve ne zaman geldin?" Austin mutfağa girerken başımı kaldırıyorum.

Masada oturmuş, elimde bir fincan kahveyle telefonumda *Library Journal*'ın haber bültenini okuyorum. Jack'in tişörtünü ve boxer şortunu çıkardım, şimdi siyah tayt ve uzun kollu tişört giyiyorum.

Austin, tezgâha tutunarak buzdolabından Mountain Dew almak için zıplarken homurdandı.

"O kadar geç mi?" diye alay ediyorum, ayağımı yere koyup fırını kontrol etmeden önce ona sarılmak için zıplıyorum. "Pillsbury tarçınlı çörek yaptım. İster misin?"

Bir kez daha homurdandı, ama başını salladı. "Hepsini istiyorum."

Büyük oğlumun yanında durarak, uzun kahverengi kaküllerini karıştırıyorum. "Hiç sabah insanı olmadın. Ama yine de paylaşmak zorundasın."

Burnundan bir nefes verip çenesini kaldırdı. "Dün gece eve dün gece eve geldin?"

Kaşlarım yükselir ve rulolara bakarken ona gizlice bakarım. O da beni izliyor ve ben zorla gülümserim. "Ne demek istiyorsun?"

"Eve geldiğimde yatak odanın kapısı açıldı." Masaya oturmak için zıpladı ve ayağını sandalyeye koydu. "Yatakta değildin."

"Ahh..." Düşünmeye çalışarak saçımın önünü ovuşturuyorum. "Saat kaçtı?"

Kafam karışmış gibi yapıyorum ama o akıllı bir çocuk. İkna edici olmazsam bu işten kurtulamam.

"Bilmiyorum, bakmadım. Bir mi?" "Austin!"

Gece yarısından sonra dışarıda mıydın?"

"Anne." Başını yana eğip gözlerini bana dikti. "Sezonun ilk maçını kazandık. Hepimiz kamp ateşinin etrafında toplanmıştık. Bunu biliyorsun."

Biliyorum. Bu, Newhope'da uzun süredir devam eden bir gelenek — en azından futbol takımı ve ponpon kızlar için, ve sanırım drill takımı için de. Her ev maçından sonra, sahilde bir şenlik ateşi yakarlar, müzik dinlerler ve gençlerin yaptığı her şeyi yaparlar.

Başlarını belaya sokmazlar. En azından öyle umuyorum.

"Ben de dün gece biraz huzursuzdum." Doğru. "Bir ara yürüyüşe çıktım, sanırım sen eve geldiğinde."

"Hay aksi, anne!" Sesi tıslıyor. "Ben yapsam sen bana kızardın. Tehlikeli."

Dudaklarımı bükerek, ona inanılmaz gurur duyduğumu mu yoksa ergen çocuğumun bu kadar sorumlu olmasına sinirlendiğimi mi bilemiyorum.

"Haklısın." Başımı sallayarak, tarçınlı çörekleri masaya götürdüm. "Doğru bir karar vermedim ve Newhope gibi güvenli bir yerde yaşadığımız için çok şanslıyız. Özür dilerim, bir daha yapmayacağım."

Tabağımdan bir tarçınlı çörek alıyorum ve peçeteyle tutuyorum.

"Tamam." Omuzlarını silkiyor, küçük bir rulo alıyor ve hepsini ağzına tikiştiriyor.

Aklım dün geceye gider ve çubuğumdan küçük bir ısırık alırken dudaklarım hafifçe kıvrılır. Jack şu anda ne yapıyor acaba? Onun kirli sırrı olduğumu düşünürüm ve vücudumu bir heyecan sarar.

"O surat da ne öyle?" Bir çörek daha ağzına tıktırıyor. Tavayı görünce irkiliyorum ve yüzümü düzeltiyorum. "Tanrım, Austin!"

Dördünü birden yedin!"

"Küçükler!" Ağzındaki tarçınlı hamurla konuşuyor.

Bu, onun kısa bir süre önceki halini hatırlatıyor ve onu neredeyse bir erkek olarak sevmeme rağmen, bazen küçük adamımı özleyorum.

"Sorun değil," diye pes ettim. "Muhtemelen sadece bunu içeceğim."

Striptiz yapacaksam, şeker tüketimini kesinlikle azaltmam gerekecek. Belki biraz kuvvet antrenmanı da ekleyip kaslarımı şekillendirebilirim. Çıplakken daha iyi görünürüm.

"Daha önce ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sandalyesinde kıpırdanarak tabaktan son ruloyu aldı.

Ayağa kalkıp kahve fincanımı doldurmaya giderken, göğsüme kurşun ağırlığı çökmüş gibi hissediyorum. Genç bir kadın olarak yaptığım seçimlerden çok utanıyorum.

Rip olmasaydı Austin'in olmayacağını biliyorum, ama aynı zamanda onun babası olarak daha iyi bir adam seçmiş olmayı diliyorum.

Jack gibi bir adam... Kendi babasından daha iyi bir baba olan bir adam.

Masaya geri dönerken, son tarçınlı çörekleri bir şerit makarası gibi yavaşça açtığını izliyorum.

Boğazımı temizleyip sandalyede öne doğru eğildim, iki elimle fincanı kavradım. "Babanı hiç düşünüyor musun?"

Sandalyesinde kıpırdanıyor, ince kaşları gözlerinin üzerinde çatılıyor. "Hayır."

Dudaklarımın kenarını ısırarak, öfkesinin normal olup olmadığını, yoksa ona bu konuyu daha fazla açmaya çalışmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Bana olmasa bile, başka birine.

"Şey... hapishanede nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?" Hafifçe başını salladı ve ben devam ettim. "Artık dışarıda. Şartlı tahliye edildi. Çok yeni, bir aydan az oldu."

"Umarım buraya gelip bizi rahatsız etmez." Sesi biraz yükselir ve ben irkilirim.

"Eyaletten çıkamayacağını sanmıyorum." Sesim alçak kalıyor ve bundan nefret ediyorum. "Ama neler olduğunu bilmen önemli."

"Bu yüzden mi ev alarmı aldın?" "Evet... Ve bu yüzden kullanmak zorundayız."

"Buraya gelmesinden korkuyorsun." Bu bir soru değil.

Başımı sallayarak tabağımı inceliyorum. "Geri geleceğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini ya da ne olacağını düşündüğünü bilmiyorum."

Austin yanıma yaklaşıp bana sarılmak için yer değiştirir. "Merak etme anne. Seni koruyacağım."

."

Kalbim biraz kırıldı. Bunu yapmamalıydı.

Ama her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Bu boktan durumun içinde bir umut ışığı bulmaya çalışıyorum. Alnındaki dalgalı kaküllerini parmaklarımla izliyorum. "İyi bir yerdeyiz, güvenli bir yerdeyiz."

arkadaşlarımız ve müttefiklerimizle çevrili bir yerde. Garrett ne yapacağını biliyor ve Liv de uzaklaştırma emri çıkarmaya hazır. Ona fırsat vermek istemiyorum."

Austin başını salladı. "Neden beni rahatsız etsin ki?"

"Muhtemelen etmez."

Onun endişelenmesini istemiyorum. Bu konuyu düşünmesini istemiyorum.

Arkadaşlarıyla en güzel son sınıf yılını geçirmesini istiyorum. Futbol oynamasını, QB-1 olmasını ve hak ettiği tüm güzel anıları yaşamasını istiyorum.

"Hepsi bu." Çenemi kaldırıp gülümsemeye çalışıyorum. "Bildiğim kadarıyla, şu anda nerede yaşadığımızı bile bilmiyor, bu da umarım senin bu konuyu düşünmene gerek kalmayacağı anlamına gelir."

Dudakları bir tarafı aşağı doğru kıvrılır ve kaşları çatılır. "Ama sen hala bunu düşünüyorsun."

Öne eğilerek onu tekrar kucakladım, benim şefkatli oğlum. "

Bradfordlar, telefonuma uyarı geldiğinde hepsi oradaydı, yani onlar biliyor. Baban için endişelenmiyorum. Onunla daha önce de uğraştım. Lanet olsun, onunla birlikte yaşıyordum."

"Hapse girmeden önce."

Bu, kanımı donduran bir duygu, çünkü doğru. Rip, büyük miktarda uyuşturucu satmaktan yakalanmadan önce sert, vahşi ve öngörülemez bir adamdı. Angola'da geçirdiği yedi yılın ardından nasıl olduğunu ancak hayal edebiliyorum.

Sandalyeye yaslanıp oğluma bakıyorum. "Benim için bir şey yap, olur mu?"

"Tabii."

"Hayatını yaşı. En güzel yılını geçir ve onun senden hiçbir şeyini çalmasına izin verme. Bir değişiklik olursa sana haber veririm. Yapabilir misin?"

O da başını sallayarak masaya tutunarak ayağa kalktı. "Bu ayak bileğim iyileşince daha iyi bir yıl geçireceğim."

"Olacak, Jack de senin parlayacağın zamanın geleceğini söyledi. Daha yeni başlıyoruz."

"Jack mi?" Bana bir bakış attı ve ben de ayağa kalkıp kupamı lavaboya götürdüm. "Onun adı bu, değil mi?"

"Evet. Bilmediğini sanmıştım."

"Hadi ama, hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Yoga dersine hazırlanıyorum. Rachel'a Miss Gina'nın evinde buluşacağımızı söyledim."

Jack

"Apricot bir sincap yakaladı, baba! Kafasını kopardı ve cesedini Deedee teyze için merdivene bıraktı. Her yer kan içindeydi!" Cooters & Shooters'ın yukarısındaki tepedeki ailemin eski evine vardığımda Kimmie çok heyecanlıydı.

Dylan ve Logan artık burada yaşıyor ve evimden çok uzak değil. "Bu çok iğrenç, Peanut."

"Bayan Gina'nın dediği gibi fare avcısı mı bilmiyorum ama avlanmayı biliyor!" "Apricot restoranda yaşıyor sanıyordum." Kucaktaki

Enerji dolu, arka kapıdan girerken etrafımda zıplıyor.

"Hemen orada, baba!" Kapıyı işaret ederek, koyu renkli buklelerini salladı.

"Kendi bölgesinde dolaşacak. Kediler gececi hayvanlardır. Karanlıkta bile görebilirler! Bayan Allie söyledi."

Bayan Allie. Adını duyunca dudaklarım gülümsedi ve göğsümde bir özlem acısı hissettim.

Yedi yaşındaki bir çocuğa flört etmeyi nasıl anlatabilirim acaba? Bunun anlamını anlayabilir mi? Hiçbir şey söylemeyip, kendi kafasında düşünmesine izin versem daha mı iyi olur?

"Onu dışarı çıkarıp benim için bir tane daha yakalayacak mı diye bakacağım!" Kimmie ekran kapıyı iterek dışarı çıkar ve kapıyı arkasında çarpar.

"Selam, ağabey." Dylan mutfakta beni karşılıyor ve elinde bir fincan kahve tutuyor. "İyi uyudun mu?"

Hayır. Hiç uyuyamadım.

"Tabii." Konuyu saptırıyorum. "Küçük ateş topuma baktığın için teşekkürler."

Dylan gülümserken burnu kırıtır. "O küçük kızı kendi kızım gibi sevdiğimi biliyorsun."

"Senin kendi kızından bahsetmişken..." Kahvemi yudumlarken mutfakta dolaşmasını izliyorum. O ve Logan'ın hamile kalmaya çalıştıklarını biliyorum ve yanakları kızarınca gülümsüyorum. "Herkes söylemeyi düşünüyor musun?"

"Daha iki gün önce öğrendik. Evde hamilelik testi yaptım, sonra dün Dr. Pierce'a gidip doğrulattım."

Kahve fincanımı tezgaha bırakıp küçük kız kardeşimi kucaklamak için yanına gittim. "Tebrikler."

Omuzları düşer ve gözlerini silerek gülerek nefes verir. "Neden ağlıyorum bilmiyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım!"

Onu bırakıp tezgaha yaslanıyorum. "Duyduğuma göre hamilelik hormonları oldukça çılgınmış."

"Şey, şu ana kadar her şey yolunda, çok yorgun olmam dışında." Karar vermeye çalışır gibi kahve fincanına bakıyor. "Dr. Pierce, on haftalık hamile olduğumu söyledi. Herkes söylemek için üç hafta daha beklemeliyim."

"İkinci üç aylık dönem mi?"

Biraz yüzünü buruşturup başını salladı. "O zamana kadar her şey yoluna girmiş olurmuş."

"Ağzım kilitli."

"Benimkiler kapalı mı acaba?" Başını eğerek gülüyor. "Sır saklamakta berbat olduğumu biliyorsun."

"Selam, kardeşim." Logan mutfığa girer, doğrudan kahve makinesine gider ve bana bir bakış atar. "Allie ile dün gece birlikte mi kaldınız?"

Yüzüm ifadesiz kalır ve sorusunu duymazdan gelerek yanından geçerim. "Tebrikler duydum."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir ve Dylan'a döner. "Kimseye söylemeyeceğiz sanıyordum?"

"O tahmin etti!" Dylan'ın sesi Kimmie'ninkine çok benziyor. "Her neyse, o benim ağabeyim. Jack'e söylemek zorundaydım."

Ellerimi uzatıp omuz silkiyorum. "Bana söylemek zorundaydı."

Logan gülerek nefes verip, short, tişört ve çıplak ayakla bara yaslanmış minik kız kardeşimin yanına yürüdü.

"Seninle ne yapacağım ben?" Sesi alçaktı ve onu kucaklayarak başının üstüne öptü.

Göğsümdeki sıkıntıyı görmezden gelerek kahvemi doldurmak için arka dönüyorum.

Küçük kız kardeşim için mutluyum. O, benim hiç sahip olamadığım bir şeye sahip, ne kadar istesem de. Sevgi dolu bir eş, yeni bir hayata dair heyecan.

Danielle, Kimmie'ye hamile kaldığında evliliğimizden çoktan bıkmıştı. Bana söylediği ve affedilmez bir şey yapmadığı için minnettarım.

Allie'nin başka bir bebek sahibi olmaya nasıl baktığını merak ediyorum. Sanki bu tür sorulara yaklaşmışız gibi. Hayallerimi kontrol altına almalıyım.

"Sır tutamıyorum!" Dylan'ın kahkahası dikkatimi çekiyor. "Jack sana anlatır, Noel'i hep mahvederdim."

"Hiç mahvetmedin." Kupa bardağıma krema koyup bir yudum aldım. "Sana ne söylemememiz gerektiğini çabucak öğrendik."

"Gördün mü?" Kocasına bakarak bana işaret etti. "Bu, artık

çocuklara söyleyebilirim anlamına mı geliyor?"

Yavaşça nefes aldı. "Herkes söylemeden önce beklemeliyiz."

Logan bana bakıp başını salladı. "Hafta sonuna kadar bütün kızlar öğrenir. Bahse girerim."

"Hayır." Elimi kaldırıp kahvemi bitiriyorum. "Kavga başladığında arkamı kollayın."

"Anladım." Kupa fincanı lavaboya koyup kapıya doğru yürüdüm.

"Kimmie'yi o kediden uzaklaştırabilirsem onu da alayım."

"Apricot'u ona bırakmalısın," diye Dylan arkamdan seslendi. "O harika bir fare avcısıdır."

"Başlama. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Garrett'in evinde olacağım. Onu antrenmana götürmem lazım."

"Müsait olursan yakında programına katılmanı isterim."

Arka kapıda durup Logan'ın radyo programına çıkmayı düşünüyorum. Her zaman izlenmesi gereken son sınıf öğrencilerinden bahsetmemi ister ve duyduğuma göre birçok scout, ebeveyn ve hayran benim söylediklerimi dinliyormuş.

"Austin sahaya çıkabilecek duruma gelene kadar bekleyelim. Haftaya maça dönecektir."

"Sen hazır ol, ben hazırım."

Kızımı bulmak için dışarı çıkarken ona el sallıyorum.

"Umarım dün geceyi en iyi şekilde geçirmişsindir." Garrett, körfezdeki kulübesinin kapısında beni karşılıyor. "Allie o gözlüklerle ve saçını yaptığı şey çok yakışmış."

Kızım bizi itip geçince, omzuna yumruk atmak üzereyim.

"Bebek Gigi nerede?" Kimmie eve koşar. "Onu kucağıma almak istiyorum!"
"Vay canına," diyor Garrett. "Eskiden seni

"Vay canına," diyor Garrett. "Beni gördüğünde heyecanlan
"

"Gigi daha sevimli."

"Liv teyze Gigi'yi büyükannesinden alıyor."

"Ah!" Kimmie, küçük omuzları çökmüş bir şekilde, durduğumuz yere geri
dönerek ayaklarını yere vurur.
çökmüş. "Şimdi ne yapacağım?"

Kardeşim onun omzuna hafifçe vurur. "Birkaç dakika bizimle takılman
gerekecek."

Kimmie'nin alt dudağı dışarı çıkar ve Garrett eğilip onu kucağına alır.

"Grizzlay amca!" diye bağırır.

Onu sırtına alır. "Ne sevdiğini biliyorum." Kafamı
sallayarak onları mutfığa kadar takip ederim.

Oraya vardığımda, çocuğum odanın ortasındaki barda oturuyor ve kardeşim
elinde bir kutu krem şanti tutuyor. "Hazır mısınız?"

"Ne yapıyorsun..." Cümlemi bitiremeden, kızımın ağzına bir damla sıkıyor,
sonra aynı şeyi kendine de yapıyor.

"Redi-Whip!" Boğuk sesiyle sevinç çığlıkları atıyor. "Daha fazla! Daha
fazla!"

Garrett ona bir kez daha fişkırtmak için hazırdır, ama ben kutuyu elinden
alırım. "Yeter artık."

"*Da-day!*" Kimmie şikayet ediyor.

"Havayı bozma Jack." Garrett de koroya katılır.

"Buraya futbol konuşmaya geldim, kızımı şeker komasına sokmaya değil."

"Sakin bana sen de şekersiz diyete başladın deme." Gözleri parlar.

"Demek Allie ile birlikte oldun."

"Allie'yi seviyorum." Kimmie başını yana eğdi. "Babam neden onunla
çıkıyor?"

"Şey, bak..." kardeşim başlar ama ben kolunu sıkıca tutarım. "Dur." Sesim
düzgündür ve o da iki elini kaldırır.

"Bu bir oyun." Konuyu değiştirerek, işaret parmağı ve küçük parmağını
kaldırır. "Teksas'ta 'Hook 'em, Horns' derler."

"Ben de oynayabilir miyim?" Kimmie'nin küçük kaşları kalkar.

"Merhaba çocuklar!" Liv, neyse ki konuşmayı keser.

"Gigi!" Kimmie bardan atlayıp küçük kuzeninin yanına koşar.

Kızım, küçük çocuğun elini tutmaya çalışır, ama Gigi sadece çığlık atar, kollarını sallayarak ondan uzaklaşmaya çalışır.

Gigi kırmızı fırırlı bir tulum giymiş ve saçları pembe bir halka gibi kıvrılarak başını çevreliyor. Tombul bir bebek ve yürümeye başladığından beri çok bağımsız. Kimmie onu tutmaya, onunla oynamaya ve onu gezdirmeye çalışmayı bırakmış değil tabii.

"Haberler yüzünden mi geldin?" Liv mutfağa gelip bize katılırken yüzünde ciddi bir ifade var.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Dylan'ın hamile olduğunu kastetmiş olabilir, ama olmayabilir de.

"Hayır." Garrett beni kurtarıyor. "Ne oldu?"

"Dün gece Levi Powell'ın sahada nasıl hakimiyet kurduğu gazetelerin manşetinde." Sesinde rahatsızlık var ve kardeşimle bana bakıyor. "Herkes onun yükselen bir yıldız olduğunu söylüyor ama Austin'den tek kelime bile yok."

Gözleri endişeli ve boğazım düğümleniyor. Aklım Allie'de ve onun endişelenmesini istemiyorum.

"Levi iyi oynadı." Ses tonumu sakın tutarak, gerçeklere sadık kalıyorum. "Onun yetenekli olduğunu biliyorduk. Bu yüzden ikinci başlangıç oyun kurucusu."

"Bu adamlar sanki onun birinci olması gerektiğini söylüyorlardı." Sesi alçaldı.

"O adamlar koç değil." Garrett dikleşir ve kot pantolonunun belini çeker.

"Oynayacakları ve ne zaman oynayacaklarını Jack karar verir, onlar da bununla başa çıkmak zorundalar." Liv bana bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence Austin'in bileği iyileşmeli ve oyuna geri döndüğünde, onun için de aynı şeyleri söyleyecekler."

Kaşları çatıldı. "Oynamaması onun ivmesini kesmez mi?"

"Hayır, onu yavaş yavaş antrenmana alacağız ve kampın ikinci haftasındaki performansından sonra hemen toparlanacaktır." Krem şanti kutusunu tezgahın üzerine koydum. "Hiçbir şey kaybetmiyor."

"Pazartesi sabahı futbol yorumcusu gibi konuşuyorsun," diye homurdandı Garrett.

"Savunma hattımız hakkında konuşmak istiyordum. Geçen hafta şanslıydık ama önümüzde zorlu takımlar var. Bu hafta antrenmana gelebilir misin?"

"Gelirim." Garrett elini uzattı, ben de sıktım. "Gelirim, biliyorsun."

Gigi'nin odasından bebek çığlıkları duyulur ve Kimmie kollarını kavuşturarak oturma odasına girer. "Gigi ne dersem yapmıyor. Sürekli *köpek* diyor."

"Sana söylemiştim." Garrett Liv'e gülümser. "O kadının köpeği için dışarı ıktı. Ona bir köpek yavrusu almalıyız."

"Aynı anda hem köpek yavrusu hem de bebek istemiyorum." Liv elini kaldırır. "Büyüdüğünde ona köpek alırız."

Garrett onu yakalayacakmış gibi bir hareket yapar ve Liv onun arkasına atlar.

"Jack'in arkasına saklansan iyi olur. Bana terslik yapmaya kalkarsan seni omzuma atarım, biliyorsun."

"Garrett Bradford!"

"Garrett Bradford!" Sesi yükselir, ama gülmemeye çalışır.

Midem yine burkudur ve kardeşlerime ve lanet olası mutlu ailelerine karşı yine sinirlenirim.

"Biz gidiyoruz. Haftaya görüşürüz." Kimmie'nin elini tutuyorum ve kardeşim onun peşinden koşarken Liv ılık atıyor.

"Garrett amca Liv teyzeyi omzuna attı." Kızım arkamdan bakıyor. "Köpek yavrusu böyle mi alınır, baba?"

"Bir şeyi böyle alırsın."

Eski kırmızı kamyonetimin kapısını tutarak, onu yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini takıyorum.

Telefonum titriyor, cebimden çıkartıyorum. Ekranda Allie'den, yani benim *kirli sırrımdan gelen* tek bir cümle var.

DLS

Ronnie'ye hayır dedim.

Allie

Bir hafta daha geçer, ama Austin hala oyuna girmez.

Doktorlar ayak bileğini muayene etti ve bir hafta daha beklemesi gerektiğini söyledi, Jack bunu sorgulamadı bile.

Yine de, oğlumun sahanın kenarında koltuk değneklerine yaslanmış yüzündeki hayal kırıklığını gördüğümde, Jack'e gidip onunla konuşmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

O, ebeveynlerin karışmasından nefret eder ve ben ona güveniyorum. Ama bu gerçekten zor. Ben, Liv'e yardımcı olmak için elimden geleni yaparak, antrenman ekibiyle birlikte saha kenarında kalıyorum. ama gözlerim Jack'e kilitlenmiş durumda, o Austin'e doğru yürüyerek konuşmaya gidiyor.

"L-E-V-I! Levi, Levi, o bizim adamımız!" Cheerleaderlar arkamda yeni bir tezahürat yapıyorlar ve pom pomlarını sallayarak zıplarken dişlerimi sıkıyorum.

Sonra Levi onların yanından koşarak sahaya girer ve elini hafifçe sallar, onlar da kıkırdarak yere yığılırlar. Gözlerimi devirip, hafif bir homurtu çıkarırım.

Austin, soğutucunun yanında koltuk değnekleriyle duruyor ve o da izlerken çenesini sıkıyor.

"O oyuna geri döndüğünde her şey yoluna girecek." Liv yanımda, kolunu omzuma atıyor. "Onu cesaretlendirmeye çalış."

"Herkes kasabaya yeni gelen çocuğa takıntılıyken bu zor."

Cep telefonum cebimde titriyor, dalgın dalgın uzanıp alıyorum. Ekranda "Sir"den gelen mesajı görünce neredeyse düşürüyorum. *Sir*, Jack'in numarasını telefonuma kaydettiğim isim.

Liv bir göz atıyor ama sonra elini beline koyarak dizilmiş drill takımının yanına geri dönüyor.

"O tekmeleri burnuna kadar görmek istiyorum!" diye bağırarak emirler yağdırırken, ben Jack'in bana ne gönderdiğine bakmak için arka dönüyorum.

SIR

Bunun zor olduğunu biliyorum, ama bana güven. Ben hallederim.

Çok zor, ama sana
güveniyorum.

SIR

Akşam görüşürüz, ama uzun kalamayacağım. Yarın yoğun bir günüm var.

Maç günü.

SIR

Seni düşünüyorum. Her zaman.

Mutluluk karnımda parıldıyor ve yanaklarımdan yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum.

Oğlum kenarda unutulmuş gibi dururken, erkek arkadaş piyangosunu kazanmış gibi gülümsememin bir anlamı yok.

Aynı.

EFENDİM

Bana bu gece bir bira getir ki sana dokunabileyim.

Başka bir heyecan verici his içimi kapladı.

Birden fazla getiririm.

Bir düdük çalar ve Garrett savunma hattına bağırır. Gözlerimi kaldırdığımda Jack'in sahanın diğer ucundan bana baktığını görürüm. Adrenalin kaslarımda yükselir ve beni güçsüz bırakır.

El sallamak istiyorum. Ona doğru koşup kollarına atlamak istiyorum. Ama hiçbirini yapamıyorum.

Tek yapabildiğim ona küçük bir gülümseme atmak ve antrenman takımına dönmek. Sadece birkaç saat daha, sonra ona taşıyabildiğim kadar bira getireceğim.

"Bu adamlarla ne yapıyorsun?" Cooters & Shooters'ın mutfağına girip, maske ve plastik eldivenleriyle donanmış Dylan'ın yanına yürüdüm.

"Bu akşamki Dare yemeği için kullanacağım. Salsa ve peynirle doldurulmuş küba biberleri."

Çenemi geri çekerek ona kaşlarımı çattım. "Başka ne var?"

"Ne demek istiyorsun?" Başka bir büyük yeşil biber alıp ortasından ikiye böldü.

"Yani, başka biber var mı? Uyarı ne?"

"Küba biberleri acıdır! Bu sabah bir tane ısırđım ve acıyı dindirmek için iki bardak vanilyalı dondurma yemek zorunda kaldım. Neredeyse dilimi hindistancevizi yağına sokuyordum!"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, kalın, etli meyveden tohumları dikkatlice kazıyor.

"Tamam, iğrenç, ama burada bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

Craig odaya girer, yeşil biberlerden birini tuttuğumu görünce yana atlar.

"O ne?" Bir havlu kapar ve kalkan gibi kaldırır. "Neden çıplak elle dokunuyorsun?"

"Bu bir *cubanelle*." Başımı ona doğru eğiyorum. "Bu akşamın cesaret yemeği." "Neden böyle garip konuşuyorsun?" Dylan telaşlanarak elini sallıyor.

. "Cubanelle biberleri acıdır!"

Craig'in gözleri benimkilere takılır ve ikimiz de yarım saniye kaşlarımızı çatıp aynı anda aynı şeyi söyleriz. "Sen hamile misin?"

"Ne!" Dylan'ın sesi yükseldi. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

İkimiz de masadaki ona yaklaşıyoruz ve o, doldurmaya hazırladığı yarım biberi tutarak bir adım geri atar.

"Kubanelle Scoville ölçeğinin en altında yer alır." Craig, şüpheliyi sorgulayan bir polis gibi konuşuyor. "Bell biberlerden daha acı olan ilk biberdir."

"Ölçekte üç yüz bin puan düştün!" Bunu uydurdum, ama gerçeğe yakın.

Dylan hızlıca gözlerini kırpıştırarak bizden biberlere, biberlerden bize bakıyor. "Logan'ın bebeği biberden nefret ediyor!" Sesi dehşet dolu.

"Hamile misin?" Onu kucaklayarak zıplamaya başladım. "Tıpkı benim gibi biberden nefret eden bir bebeğin olacak!" Craig kollarını benim kollarıma doladı ve ikimiz de zıplamaya başladık.

"Bu biber çok acı sanmıştım." Dylan'ın sesi, kucaklaşan köpek yığını ortasından kederli bir şekilde duyuluyor.

"Önemli değil, küçük anne." Craig başını okşayarak geri çekildi. "Dokuz ay sonra tekrar Şeytan'ın meyvesini yiyebilirsin."

Gözleri büyür ve kolunu tutar. "Kimseye söyleme. Sır olarak saklamam gerekiyor. Logan beni öldürür."

Onu tekrar kucakladım. "Çok mutlu olmalı!"

"Bu yemeği ne yapacağız?" Craig kaşlarını çatarak, pişirilmeyi bekleyen tatlı biberleri gösterir. "Hiç cesurca değil."

"Onlara senin yaptığını söyleriz." İki tava alıp fırına koyuyorum. "Pepper X ve habanero biberlerinin aşırı acılığından biraz ara veriyoruz."

"Kimse bunu sevmeyecek," diye mırıldanarak çalma listesini karıştırıyor. "Onları telafi etmek için ne çalayım?"

Dudaklarım kıvrılır ve dayanamam. "Maroon 5'in 'Lips on You' şarkısı nasıl?"

5'in 'Lips on You' şarkısı nasıl?"

"Eski ama güzel bir şarkı." Craig telefonunun ön tarafına dokunur. "Sonra Chase Rice'ın 'Ride' şarkısını çalayım. Bu onları mutlu eder."

"Yani uyarı yok mu? Öylece dinleyecekler mi?" Dylan plastik eldivenlerini ve göz koruyucusunu çıkarırken ona bakıyorum.

"Sanırım yok. Uyarı Logan için değilse tabii." O gülerek burnundan nefes alır. "Onun zayıf dili bu yemekle yanar herhalde."

"Hiç sanmıyorum." Craig başını sallar. "Kimmie Joy bile bu yemeği yiyebilir."

Son tavaları çift fırına koyup zamanlayıcıyı ayarlarız. Dolaplarda kağıt tabak ve peçete ararım. Bu gece dondurmaya gerek yok.

Zil çalar ve biz de fırın tepsilerini çıkararak, hafif yemekleri servis tabaklarına yerleştiririz.

"Garip bir koku var." Craig kaşlarını çatıyor. "Nedir bu? Neredeyse ne olduğunu anlayacağım."

"

"Kahvaltıyı hatırlatıyor..." Başımı eğip ona bakıyorum. Ön taraftan ayak sesleri geliyor ve saate bakıyorum.

"Boş ver. Hadi dışarı çıkalım. Zaten zor bir satış olacak."

"Öyle olmamalı!" Dylan itiraz eder. "Bunu herkes yiyebilir, sanırım."

Craig sarı peruğunu alır ve üçümüz, ikişer tepsi taşıyarak dışarı çıkarız. Büyük yemek odası alkışlar ve tezahüratlarla dolar ve biz de küçük barın yanındaki köşede düzenlenmiş piknik masalarına gideriz.

Jack, Zane ve Garrett'in yanındaki bara yaslanır ve midem kıpır kıpır olur. Craig tepsilerini yere bırakır ve telefonunu Bluetooth'a bağlamak için hoparlör sistemine gider. Jack'in şarkı çalınca nasıl tepki vereceğini görmek için nefesimi tutarım.

"Bu gece herkes için bir sürprizimiz var!" Kalabalık beklerken duyuruyorum. "Craig bizim için özel bir aile tarifi hazırladı, herkesin güvenle yiyebileceği doldurulmuş Küba biberleri!" Kalabalıkta bir mırıldanma duyuluyor ama ben devam ediyorum. "Gelin ve kendinize alın, ama lütfen birer tane alın."

Küçük barın arkasında müzik çalmaya hazır olan Craig'e başımla selam verip, kalabalığın arasından yavaşça kardeşlerin durduğu yere doğru ilerliyorum.

Çocuklar, yemek salonunun geri kalanından ayrı olan bilardo masasından gelmişler. Onlara dikkat etmeden, soğutucudan üç Corona alıp kapaklarını açıyorum.

Dylan servis masasında her şey normalmiş gibi gülümsüyor ve Logan yanına gidip kollarıyla belini sararak boynunun yanına öpücük konduruyor.

Bira şişelerini tutarak Zane ve Jack'e yaklaşırken şarkının ilk notaları duyulmaya başlıyor ve kızlar küçük bara atlayıp kalçalarını sallamaya başlıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve onun bakışları kararıyor.

Kollarımdan şurup gibi sıcaklık akıyor ve Zane'e bir bira veriyorum.

"Hey, teşekkürler Allie." Gülümsüyor ama benim gözlerim kardeşinde.

Bu kadar bariz olduğumun farkında bile değilim. Şişeyi uzattı, bana baktı, mavi gözleri yüzümde, boynumda dolaştı, sonra tekrar gözlerime döndü.

Bu şarkıyı en son çaldığımız zamanı hatırlıyor. Siyah dantel sütyen ve tangamla nasıl görüldüğümü hatırlıyor. Dizlerimin üzerinde.

Benim onun için ne yapacağımı biliyor.

Her şeyi...

Elini kaldırıp şişeyi alıyor ve parmaklarımız birbirine değiyor. Nefesim göğsümde yanıyor ve bu temastan neredeyse titriyorum.

Dönerek, arka duvardaki ekran kapısına doğru ondan uzaklaşıyorum. Kalabalık arkamda toplanıyor ve biber yemeyenler

ezip dans ediyor. Çocuklar ellerini başlarının üzerine koyup zıplıyor.

Serin havaya çıkıyorum ama cildimin altında yanan ateşi hiçbir şey söndüremez. Şarkı devam ediyor ve ben bekliyorum, zihnim saniyeleri sayıyor. Bana gelecek mi bilmiyorum bile. Buraya içimden geldiği için çıktım.

Saniyeler geçiyor ve şarkı yarıya geldi. O geceden beri bana dokunmadı, konuşmadı, evimin önüne bile çıkmadı. Burada kontrol bende değil, onda. Onu, bu durumu, hatta onun duygularını kontrol edebileceğimi de nereden biliyorum?

Kalbim göğsümde batıyor ve kendimi çok aptal hissediyorum. Ağlamak için hiçbir nedenim yok.

Kapıya uzanıyorum, kapı elimde açıldığında nefesim kesiliyor. Uzun boylu vücudu hızla geçip gidiyor ve beni bileğimden tutup binadan uzaklaştırıyor.

Boğazımdan bir kahkaha kaçır ve aptalca gözyaşlarını hızla silip atarım. Hızla çekip beni oyun alanının kenarındaki büyük meşe ağacına sırtımı dayar.

Yaklaşır, zengin deri ve sıcak odun kokusuyla beni sarar. Konuşmadan, ellerini yanaklarıma koyar ve ağzımı ağzıyla kapatır.

Nefes alırken inlerim, ağzımı açarak onun ağzına karşılık veririm. Dili içime girer, dilimi alır ve kendi diliyle sarar. Her zamanki gibi başımı çevirir, beni yutar, her yerimi öper, dudaklarımı kendi dudaklarıyla çeker, dişlerini çeneme geçirir.

"Geldin," diye nefes nefese söylüyorum, aç bir adamın yiyecek bulmuş gibi beni öperken kollarını ve belini tutmaya çalışıyorum.

"Uzak kalamadım." diye inledi, ağzını tekrar ağzıma yaklaştırarak beni yine öpmeye başladı. "Acıyor." Bir öpücük daha. "Fiziksel acı..." Dudaklarımı tekrar çekip, dilini tekrar dilime sürttü. "Benim seksi küçük sırrım."

Gözlerim geriye yuvarlandı ve uyluklarımla arasında biriken sıcaklığa nefes nefese kaldım. "Neden yine sırsız?"

"Austin için."

"Ah, tabii." Austin'in neden umursadığını hatırlamaya çalışıyorum. Eminim umursamaz. "Ne kadar süreliğine?"

Sıcak dudakları yanağımın üstünü okşadı ve yüzünü kaldırıp gözlerime baktı. Gözleri sevgiyle doluydu. "Sekiz hafta daha."

"Siktir."

Gülümsüyor. Çenesini kaldırıp suya bakıyor ve gerçekten de bir kahkaha atıyor.

Nefesimi keserek, sevinçten ağlamamaya çalışıyorum.

Bakışları bana dönüyor ve ben, o anda eriyip bir su birikintisine dönüşmemek için bileklerini sıkıca tutuyorum. "Her şey düzelecek. Haftaya sahalara dönecek ve herkes ne kadar iyi olduğunu görecektir. Belki o kadar uzun süre beklememiz gerekmeyecek."

"Sen hazır ol, ben hazırım."

Bir öpücük daha, bir kez daha saf mutluluk, sonra beni bırakıyor. "Gitmeliyim, ama yarın görüşürüz. Maça o beyaz pileli eteği giy."

"Tamam." Maroon 5'in şarkılarının açık pencerelerden sızdığı restorana doğru yavaşça uzaklaşmasını izledim. "Ve senin formasıyla uyuyacağım."

"Bunun fotoğrafını görmek isterim." "Belki görürsün."

Başını sallayarak alt dudağını ısırды ve ben yumuşak bir iniltiyle nefes verdim.

Kahretsin, o çok yakışıklı.

Sonra kapıyı açıp kaybolur.

Jack

Allie'den uzaklaşmak, içimi söküp ayaklarının dibine bırakmak gibiydi.

O, şu anda sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor. Ben genç bir adam değilim. Özgür bir adam da değilim. Bana hayran olan kardeşlerim, güçlü bir lider olmama ihtiyaç duyan bir takım ve adil ve tarafsız olarak tanınan bir okul var.

Bu geceyi onun kollarında geçirmek için hepsini feda ederdim.

Kim bilir? Bırakın ne isterlerse söylesinler, beni ahlaksız, beynim yerine aletiyle düşünen biri olarak nitelendirsinler. Siktir et hepsini. Onu istiyorum.

Sesini duyuyorum ve vücudum alev alıyor. Güzel gözlerini görüyorum ve kaslarım geriliyor. Ona dokunuyorum ve vücudumda uzun süredir uykuda olan arzularım şiddetle uyanıyor.

Restorana geri dönerken, birlikte koridorda yürüdüğümüz tüm anları düşünüyorum. O yanımda olduğunda başım biraz daha dik dururdu. Her zaman gururlu bir adam oldum, ama o beni tamamlıyor.

İlk gecemiz, onun beni ne kadar tamamladığını gösterdi. Bana tam uyuyor.

Sekiz hafta daha.

Telefonum cebimde titriyor, onu umarak çıkarıyorum. Birbirimize çok mesajlaşmıyoruz, ara sıra bir kelime, ona her zaman aklımda olduğunu bildirmek için bir işaret.

Bana geri dönmem için mesaj atarsa, derhal giderim. Ama arayan kardeşim.

ZANE

Evde yaralarımı sararken Rachel'ın sürekli bana ulaşmaya çalıştığını hatırlıyor musun?

Nasıl unutabilirim? Sen inatçı bir eşek gibiydin.

Zane ve ben yaşça en yakın kardeşleriz ve en büyük iki kardeş olarak birbirimize sataşmada oldukça tecrübeliyiz.

ZANE

Ve sen bana kafamı kıcımdan çıkarmamı söyledin.

Aslında sana CBT'yi denemeni söyledim.

ZANE

Mutluluğun gözünün önünde olduğunu ve onu yakalamaktan korkmamamı söyledin.

İyi bir tavsiye.

ZANE

O zaman onu dinle. Babam öldüğünde çok şeyden vazgeçtin, hepimize baktın, hepimizin iyi olmasını sağladın.

Yardım ettin.

ZANE

Yine de herkes sana güveniyordu ve sen harika bir iş çıkardın.

Teşekkürler, kardeşim.

ZANE

O günler artık geride kaldı. Artık bizi gözetlemek zorunda değilsin. —Hepimizin birisi vardır. Artık senin de birisi olsun.

Çenemi kaldırıp derin bir nefes verdim. Bunu kaç kez düşündüm?

Seni duyuyorum.

ZANE

O Powell pislüğünün moralini bozmasına izin verme. O kadını istiyorsan, al onu.

Sen de mi? O filmi kaç kez izlediniz siz aptallar?

ZANE

Üç Amigo bir klasiktir. Cidden ama. Senin zamanın geldi ve hepimiz arkadayız.

Teşekkürler kardeşim. Seni seviyorum.

ZANE

Sana da.

LEVI Profesyonellere geçecekmiş gibi oynuyor, pasları tamamlıyor, sack'lerden kaçıyor, her top kaybında ilk down'ı yapıyor. Diğer takımların onu inceleme şansı olmadığı açık ve o da bunu sonuna kadar kullanıyor.

Garrett'in D-line ile yaptığı çalışma meyvesini veriyor ve Levi'nin performansı ile onların çizgiyi tutma yetenekleri sayesinde Lions'ı 21-7 yeniyoruz. Bu, o canavar takıma karşı aldığımız en büyük galibiyet ve eminim ki şampiyonluk yolunda onları yine geçeceğiz.

Bir sonraki maçımız deplasman ve Austin'i ilk on birde oynatacağım için başıma gelecek belaya hazırlıyorum.

O hazır. İki haftadır yedek kulübesinde dişlerini gıcırdatıp üzgün bir köpek yavrusu gibi duruyor. Yine de iyi bir sporcu gibi davranıyor, Levi'nin oyunlarını izlerken takımını tezahüratlarla destekliyor ve tribünde George'un oğlunun bir yıldız olduğunu yüksek sesle ilan etmesini dinliyor.

Onun için zor oldu ama karakterini gösterdi. O bir lider ve kimse beni onu yedek kulübesinde tutmam için baskı yapamaz.

Kız kardeşim ve Liv ile birlikte Allie'yi kenarda izlerken kendi işkencemle mücadele ettim. O küçük ponpon kız eteklerinden birkaç tane daha almış olmalı, çünkü artık sadece onları giyiyor ve kanım her an kaynama noktasında.

Söylediğim gibi, bana benim formamla çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Ama bu sadece bir fotoğraf değildi. Yatakta karnının üstüne yatmıştı. İpeksi kahverengi saçları yarısı yukarıda yarısı aşağıda toplanmıştı ve gözlükleri burnunun üzerinde duruyordu.

Başı yana eğikti, kırmızı dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve en iyi kısmı neydi? K1çı tamamen çıplaktı, formam sırtında yukarıya doğru toplanmıştı ve yatış şekli, yuvarlak göğüslerinin yanlarını rahatça görmemi sağlıyordu.

O fotoğrafa birkaç kez mastürbasyon yapmış olabilirim. Duşta gözlerimi kapatıp, dört ayak üzerinde benim sikimi yalayan görüntüsüne birkaç kez mastürbasyon yapmış olabilirim.

Şimdi, şehir dışındaki ilk maçımıza giden otobüste, tek düşünebildiğim o. Austin'i oyuna soktuğum için bana kızabilecek ailemin stresi değil. Haftalardır ilk kez oyuna dönecek olan Austin'in nasıl oynayacağına dair stres değil.

Sadece Allie var.

Eteğin güzelmiş.

Gönder tuşuna bastım ve burnumdan bir kahkaha attım.

Otobüsün arkasında çocuklar şakalaşüyor, birbirleriyle dalga geçiyorlar. Maça çıkmak için heyecanlılar, ama ben onu tekrar görmek için heyecanlıyım. Austin'i oyuna soktuğumda gülümsemesini görmek istiyorum, gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesini görmek istiyorum.

DLS

Teşekkürler, Koç.

Yatak odamın zeminine istiyorum.

DLS

İç çamaşırlarımla birlikte.

Sikim zıplıyor ve koltuğumda kıpırdanarak eliyle aşağı doğru bastırıyorum.

Daha da iyi.

DLS

Yedi hafta daha.

TROJANS TOSSU KAZANIYOR ve Austin ateşli bir şekilde çizgiden çıkıyor. Noah ona hazır ve koşan oyuncunun kollarına doğru sıkı bir spiral atıyor. Zaman kaybetmiyorlar.

Sanki bütün sezon birlikte oynamışlar gibi hareket ederek, tek kelime etmeden dizilişe geçiyorlar. Dudak okuma konusunda yaptığım kısa uyarıyı ciddiye almış gibi görünüyor.

Bir snap daha, ilk down için on yard daha. Oyunlar hızlı ve güçlü, ve ev sahibi takım ne olduğunu fark ettiğinde biz çoktan gol çizgisine ulaşmışız.

Austin merkezden koşmaya çalışır ve bir yard kaybeder. George Powell tribünden hemen şikayetler yağdırmaya başlar. Maçın bu kadar erken bir aşamasında mola almayacağım.

Bunun yerine, kenarda durup kollarımı kavuşturmuş, çenemi sıkmış, Austin'in içgüdülerini takip edeceğine güvenerek bekliyorum. Tekrar ortadan koşmaya çalışıyor ve yine geri itiliyorlar.

Dördüncü ve gol çizgisindeyiz ve Austin, Levi'nin izlediği kenara bakıyor. Birbirlerine başlarıyla selam veriyorlar ve Austin dönüp oyunu çağırıyor. O halledecek ve çocuklar arasında düşmanlık olmamasına gurur duyuyorum.

Top atılıyor ve Austin geriye düşüyor. Solundan sağına doğru son bölgeyi tarıyor ve hücumcular ona yaklaşırken tek ayak üstünde zıplıyor. Boğazım düğümleniyor, aklım o ayak bileğinde.

Yüzü bir anda aydınlanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar, gol çizgisinin hemen ötesinde bekleyen Rich'e bir pas atıyor. Pas biraz yüksek ve hafif sallanıyor, ama Rich geri koşuyor, küçük bir sıçrayışla havadan topu kolayca yakalıyor ve golü yapıyor.

Ziyaretçi tarafında çığlıklar yükselir. Amigo kızlar partnerlerinin omuzlarına çıkar ve bakışlarım Allie'yi bulur.

Gülümsemesi çok geniş. Kızım yanında, küçük bacağını tekmeliyor ve Austin için bağılıyor.

Gözlerimiz karşılaşıyor ve o, ellerini ağzının önüne getirip hareketsiz kalıyor. Hafif bir hareketle parmaklarını dudaklarına bastırıp bana öpücük gönderiyor. Çok basit bir hareket ama kalbimin tam ortasına işliyor. Saf bir sevinç dalgası.

Kolay bir maç değil ve ev sahibi takım her touchdown yaptığında veya pası neredeyse yakaladığında, George'un tribünden homurdandığını duyuyorum. Neredeyse şaka gibi oluyor, ta ki maçın sonuna gelene kadar. Skor 20-21, Trojans önde.

Sırtım gergin ve top bizde. Austin son dakikalarda çok uğraştı ama onu durdurdular ve bizi gol çizgisine 25 yarda ve dördüncü hakla bıraktılar.

O zaman molayı işaret ediyor ve ben başımı sallıyorum. Bu son molamız, ama kaybedecek vaktimiz yok. Bana doğru koşarak geliyor ve kaskını çıkarıyor.

"Eddie'yi oyuna sok, Koç." Austin'in sesi kendinden emin.

Çenemi geri çekip, Rome'un parmağını çiğneyip gergin bir şekilde volta attığı yere bakıyorum. Edward her zamanki gibi sakin. Hatta konuşurken kafasında hesap yapıyor gibi görünüyor.

"Emin misin?" En sevdiğim oyun kurucunun gözlerine bakıyorum ve o başını sallıyor.

O, güneşin doğuşu kadar emin ve ben nefes verip çimlere bakıyorum. Zane bu gece tribünde, Buddy ise Garrett'la birlikte saha kenarında.

Austin'e bir kez daha bakıyorum. "Sence hazır mı?"

"Onu antrenman yaparken izledim, çok iyi. Koç Zane de sana söyler. Bunu yapabilir."

Eğer yapacaksak, şimdi tam zamanı. Edward'a el sallıyorum ve o da Austin'in yanında durduğum yere koşarak geliyor.

Elimi uzatıp omuz pedinin üstüne koydum. "Austin, senin gol atabileceğini düşünüyor. Denemek ister misin?"

Edward'ın kaşları çatıldı ve 25 yard çizgisinden dikmelere baktı. "Evde otuz yarıdan çalışıyordum."

"Çık oraya ve kazan."

Edward başını sallıyor ve kaskını takar. Spikerler olan biteni anlatırken, Tyreek'in tutucu olarak görev yaptığı Edward sahaya koşarken ziyaretçi tarafında bir sessizlik hakim olur.

Yüzümde hiçbir ifade olmadan kollarımı kavuşturdum. Austin yanımda, kaskını çıkarmış, bir ayağından diğerine ağırlığını vererek sallanıyordu.

"Yapabilirsin Edward!" diye bağıır, genç sesiyle.

Oyuncular sıraya girer ve ev sahibi takımın savunması yerini alır. Kenara bakarım, tüm öğrencilerin yüzleri endişelidir. Hepsi umursuyorlar, buna seviniyorum ama itiraf etmeliyim ki ben de gerginim.

Rachel'ın küçük kardeşine bir şey olursa, kendimi berbat hissedeceğim. Başıma gelecek beladan bahsetmiyorum bile.

Ev sahibi takım zıplıyor, bağırıyor ve dikkatleri dağıtmak için ellerinden geleni yapıyor. Edward sanki başka bir dünyadaymış gibi, bir yandan bir yana adım atıp sonra biraz ileri koşarak şut çalışıyor.

Çocuklar sıraya giriyor. Midem düğümleniyor. Tyreek futbol topunu yakalıyor ve snap'ten sonra yere indiriyor. Edward'ın ifadesi tamamen odaklanmış, biraz ileri koşuyor ve şut çalışması yapıyor.

Saha tarafımız çığlıklarla doluyor. Top, dikmelerin ortasından geçerek düz bir çizgi çiziyor ve golü kazanıyoruz. Edward geri çekiliyor, galibiyeti izliyor ve Tyreek ayağa kalkıp ona doğru koşuyor.

Çocuklar ona dokunmamaları gerektiğini biliyorlar, ama birbirlerinin sırtına atlayıp Edward'ın yumruklarını vurması için ellerini uzatıyorlar. Edward çimlere bakıyor, gözlerini hızla kırptıyor ve ben omuzlarımı dikleştirip onun yürüdüğü yere doğru sahaya koşuyorum.

"Evan Noel, St. Stanislaus, 2024'te 61 yardlık bir saha golü atarak Mississippi eyalet rekorunu kırdı. Peyton Houstin ise..."

"Aferin Eddie." Elimi omzuna nazikçe koyup, yüz maskesinin yanına eğilip konuşuyorum. "Maçı bize sen kazandırdın. Bu, herhangi bir rekordan daha iyidir."

Zane yanımda, Edward'a doğru aceleyle geliyor. "Geriye doğru vuruşun ve temasın mükemmeldi." Genç kayınbiraderinin yanında yürüyor. "O takip vuruşu, senden gördüğüm en iyisiydi."

Edward'ın yüzü gevşedi ve onu hiç bu kadar gülümserken görmemiştim. "İyi hissettirdi. Doğru olduğunu hissettim."

Göğsüm gururla doldu ve Allie'ye baktım. Dylan, Liv ve Rachel ile grup kucaklaşması yapıyordu ve yüzlerinden gözyaşları akıyordu.

"AUSTIN SINCLAIR, son iki hafta sonu sahada bir profesyonel gibi görünüyordu." Logan, kulaklıklarını takmış mikrofonun arkasında duruyor.

Okul günü öğle vakti ve ben öğle yemeğimi Zane ile birlikte onun radyo programına konuk olarak geçiriyorum. Garrett de iş konuşmak için bizimle birlikte. Bu bizim her zamanki rutinimiz, ben uğrayıp lise oyuncularını tartışıyoruz.

Bulls'a karşı oynadığımız maçta bir zafer daha kazandık ve Austin tahmin ettiğim gibi oynuyor. Levi'nin performansı onu korkutmak yerine, bu kez içinde bir ateş yaktı. Tüm yıl boyunca oynadığından daha iyi oynuyor.

"Levi Powell'in sezona başlangıcı sonrasında büyük baskı altında olduğunu biliyorum," diye devam etti. "İki harika oyun kurucunuz var, Koç."

"Doğru." Sandalyemde kıpırdanıyorum. "Böyle yetenekli oyuncuları her zaman birden bulamazsın. İki çocuğun da parlama şansı bulmasını istiyorum."

"Görünüşe göre bu yıl Newhope'un yılı olacak." Zane, Logan ile iki yıl boyunca yayın yaptıktan sonra sesi sakın ve olgunlaşmış.

"Öyle görünüyor," diyorum.

Logan ve Zane'in talk show'u haftalık olarak yayınlanıyor ve profesyonel takımlara odaklanıyor. Garrett, yakın zamanda emekli olduğu için benden daha sık uğruyor ve en küçük kardeşimiz Hendrix de programı izin verdiğinde onlara katılıyor. O hala LA Tigers'ın tight end'i.

Her çeyrekte beni kabine çekiyorlar ve bu yıl Newhope'a ilk kez bu kadar odaklanıyoruz.

"Her zaman harika bir takımın vardı." Logan bana bir bakış atar. "Sence bu yıl farkı ne yarattı?"

"Çok sayıda son sınıf öğrencim var." Cevabım grubumuzda bir kahkaha dalgası yaratır.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Garrett sandalyesinde kıpırdanır.

"Gelecek yıl yeniden yapılanma yılı olabilir, ama mutlaka öyle olacak diye bir şey yok." Aramızdaki yuvarlak masaya dirseklerimi dayadım. "Bu yıl savunma hattımızda çok sayıda birinci sınıf öğrencisi var. Bu çocukları hazırlamada bize çok yardımcı oldun, ve güçlü bir savunma hattı maçları kazanır."

"Çaylaklardan bahsetmişken, Trojans'a karşı attığın saha golünden bahset bize." Logan bana sırtarak bakar ve Zane sandalyesine yaslanır.

"Zane bu konuda benim kadar iyi konuşabilir. Yaz kampından beri Edward Wells ile çalışıyor ve bu çalışmanın meyvelerini alıyor gibi görünüyor."

"İki çocukla da çalışıyorum," diye yanıtladı Zane. "Rome Allen de güçlü bir kicker."

"Yine de o kritik anda onu oyuna sokmadın." Logan yayıncılık mezunu, bu yüzden zor sorular sorma konusunda eğitilmiş olduğunu biliyorum. "Senin taraf tuttuğunu söyleyen ebeveynlere ne cevap veriyorsun?"

"Cevap vermiyorum."

Logan gülüyor. "Cevap vermiyorsun, yoksa kimseyi kayırmıyorsun?" Program kaydedilip YouTube'da yayınlanacağı için, cevap verirken ifademi olabildiğince nötr tutmaya çalışıyorum. "Austin, Edward'ın bunu yapabileceğinden emindi. Takım onu istiyordu, ben de kararını verdim. Ben favori oynamam

. Her oyuncuya şans veririm."

Şimdiye kadar, daha deneyimli bir oyuncumuz varken bilinmeyen bir birinci sınıf öğrencisini oyuna sokma kararından kimse şikayet etmedi. Muhtemelen maçı kazandığımız ve Rome'un ilk günden beri tahmin edilemez olduğu içindir.

"Kesinlikle şaşırtıcı bir hamleydi," diye Garrett araya girerek havayı yumuşatıyor. "Eddie'nin parlak bir kariyeri olacağını söylemek yanlış olmaz."

"Parlak kariyerlerden bahsetmişken, bu oyunların bazıları bölgesel ilgi görüyor." Zane, dikkatimizi genç kayınbiraderinden uzaklaştırır. "Austin, Tampa'dan New Orleans'a kadar tüm özetlerde yer alıyor..."

Oyunlar ve yaklaşan maçlar hakkında konuşmaya devam ediyoruz ve bir saat sonra Logan sohbeti sonlandırıyor. Işıklar değişiyor ve mikrofonlarımız kapanıyor.

"Lanet olsun Logan, Jack'i belaya sokmaya mı çalışıyorsun?" Garrett sandalyesinden kalkar ve haki renkli üniforma pantolonunu yukarı çeker.

"Ne demek istiyorsun?" Logan kaşlarını çatıyor.

"İnsanların kafasına yanlış fikirler sokmak için senin yardımına ihtiyaçları yok." Garrett omzuna hafifçe vurur.

"Jack'in bu konuyu doğrudan ele alması için iyi bir yol olacağını düşündüm. Edward harika bir vuruş yaptı ve Austin formunun zirvesinde." Logan bana döner. "Üzgünüm dostum. Yardım etmeye çalışıyordum."

Kafamı sallayarak gülümsedim. "Önemli değil. Yaptığına sevindim. Şimdi okula dönmem gerek. Yarın görüşürüz."

Öğle yemeği yeni bitmiş, enerjik ve biraz heyecanlıyım. Kasabada serin bir rüzgar esiyor ve bu sonbaharın ferahlığı çocukları kazaklardan, spor ceketlerinden ve sahildeki şenlik ateşlerinden bahsetmeye sevk ediyor.

Havada tarçın ve baharat kokusu var ve büyük vinçler, Halloween bağış etkinliği ve saman labirenti için şehir parkına saman balyalarını yığıyor. Sadece birkaç hafta kaldı ve herkes heyecanlı.

Hendrix küçük ailesiyle birlikte kasabaya gelecek ve ben Allie'yi ve onu yanıma çekip ateşin etrafında sarılmayı, belki de ellerimi süveterinin altına sokmayı düşünmeden duramıyorum.

Ailemi ya da kayırmayı düşünmüyorum. Kütüphaneye doğru yürürken tek bir şey düşünüyorum.

Allie

RACHEL

Jack Bradford benim kahramanım. Bütün hafta ağlamadan duramadım.

LIV

Onu oyuna sokmanın Austin'in fikri olduğunu söyledi.

RACHEL

Austin benim de kahramanım. Ama Jack bunu yapmak zorunda değildi.

DYLAN

Dünyanın en iyi ağabeylerine sahibim. Hepiniz hoş geldiniz

Doğru, Logan da harika
biridir!

RAVEN

Selam, öğle raporunu bitirdim. Ne kaçırdım?

Hey, Stormy Spice! Los
Angeles'ta hava nasıl?

RAVEN

Güneşli, en yüksek sıcaklık 26 derece.

DYLAN

Bizimle bizimkiyle aynı!

RA

405 numaralı otoyoldaki trafik durumunu duymak ister misiniz, yoksa biri bana Jack'in neden herkesi ağlattığını söyler mi?

RACH

Edward'ı oyuna soktu ve o da galibiyet golünü attı!!! Videoyu sana gönderirim. Hiç hazırlıklı değildim, o yüzden biraz zor görünüyor...

RAVEN

Senin Edward mu? Ne zaman futbol takımına katıldı???? Önemli şeyleri bana söylemiyorsunuz!!!

Üzgünüm ama dürüst olmak gerekirse, oynayacağını düşünmemiştik! O daha birinci sınıf öğrencisi ve Jack onu çok koruyor.

RAVEN

Videoyu aldım, bekle lütfen...

DYLAN

Dare Night'ta ne yapacağım?

LIV

Dare Night'ın nesi var?

DYLAN

Oh...

Söyle sen. Craig o yemekler
için sürekli suçlanamaz.

RACHEL

Aman Tanrım, ne? O mu... 😞

DYLAN

Hamileyim

LIV

DYLAN!!!!

RACHEL

DYLAN!!!

RAVEN

Dur dedim, şimdi ağlıyorum!!! Önce o tekme... Edward çok dengeli!
Sanki bir an bile iyi olacağından şüphe etmemiş gibi. İkincisi...
DYLAN!!!!

DYLAN

Biliyorum! Ve Logan'ın bebeği biberden nefret ediyor. 🤢

Bence senin bebeğin yemekten
nefret ediyor. Geçen haftaki
yemek yenilmezdi. Sanırım
çöp kutusuna kusmuş biri
gördüm.

DYLAN

Bu çok acımasızca.

LIV

Oldukça iğrençti. Ne yaptın?

Acı biber sosuna karanfil
koymuş! Sonra da
zavallı Craig'i suçlamaya çalıştı.

LIV

Bu gerçek bir arkadaşın işidir. Suçu üstlendi ve her şeyi üstlendi.

RAVEN

Oh hayır! 🌀 Salsa sosunda karanfil... ilginç mi?

RACHEL

Kötüydü.

DYLAN

Damak tadım mahvoldu. Acıya dayanamıyorum. Yemeklerin tadı farklı geliyor.

LIV

Tat alma duyularını yakarsan böyle olur.

RAVEN

Yardıma ihtiyacın var galiba. Kasabaya vardığımızda seni bulurum,
Pepper Spice. 🍷

DYLAN

Raven, tabii ki yapabilirsin!!! Ne harika bir fikir!

RAVEN

Bu arada... iyi şanslar

Bir çaresini buluruz, ama bu
hafta duyurmamız gerekiyor.

yoksa işimizi kaybederiz

DYLAN

Herkese haber vereceğim. Altı ay...

Zil çaldı, yakında devam edeceğiz!

Hepimiz vedalaşıp ayrılırken, telefonumu elbisenin cebine koyuyorum. Bugün orman yeşili ve lacivert kareli bir elbise giymişim ve saçlarımı topuz yapmışım. Klasik bir kütüphaneci görünümü olmayabilir ama gözlüklerim ve kırmızı rujumla kendimi cesur hissediyorum.

Sadie ve ponpon kız takımından iki arkadaşının şiir grafitileri duvarını incelediğini fark ediyorum. *Kör randevunun* karşısındaki *kitap* raflarının *bulunduğu* ilan tahtasının üzerine büyük bir çarşaf asmıştım. Sonra iplere Sharpies kalemleri ekledim ve üzerine şiir yazmak için ilham verici sözler yazdım.

"Duvara" eklenenler beni çok mutlu etti. Çoğu, Taylor Swift şarkı sözleri ve bazı çocuk şarkıları ile karıştırılmış, tanınmış şiirlerin varyasyonları. Yargılamıyorum. Açık ve derin olabilmek için aptalca davranabilmeleri gerektiğini biliyorum.

"Merhaba kızlar!" Gülümsayarak yanlarına gittim. "Özel bir şey mi arıyorsunuz?"

"Oh, merhaba Bayan Allie!" Sadie bana dönüp gülümsüyor. "Aşk hakkında bir şiir arıyoruz."

Çenemi kaldırıp düşünmeye çalışıyorum. İngilizce öğretmenlerinden hiçbiri şiir ünitesine başladıklarını haber vermedi. Genellikle önceden haber verirler.

"Lise seviyesi şiir mi?" Duvarın yanındaki raflara dizdiğim bağışlanmış kitaplara doğru yürüdüm. "Langston Hughes, Nikki Giovanni var... Ya da klasik Shakespeare'in Sonnet 18, 'Seni bir yaz gününe benzetebilir miyim?'"

Kızların burunları aynı anda kırılsır, sanki işaret almış gibi.

"Shakespeare..." Sadie başını sallar. "Hayır."

"Hiçbirini anlamıyorum," diye ekliyor esmer arkadaşı.

"Nikki Giovanni nasıl?" diye sorar diğer kız. "Ne yazmış?" "Nikki Giovanni bir kadın ve 'Biz seviyoruz

çünkü bu tek gerçek macera' sözüyle ünlüdür."

"Bunu sevdim!" Sadie'nin yüzü aydınlanır ve ben ona ince kitabı veririm.

"Shakespeare'i bir daha düşünmelisin." Odanın ön ortasına, ödünç verme masasının bulunduğu yere doğru yürürüz. "Düşündüğünden daha kolay."

"Bir şey sorabilir miyim?" Sadie, kartını tararken masaya yaslanır. "Tabii ki!" Gülümserim. "Bunun için buradayım."

"On altı yaşında Austin'i mi doğurdun?"

Sırtımı düzeltip kitabı ona uzattım. "On sekiz yaşındaydım, o da pek iyi sayılmaz."

"On altı yaşından iyidir," diye gülüyor. "En azından liseyi bitirmiştin."

Üç kız masamın etrafında duruyor ve kaşlarım çatılıyor. "Bunu sormak için özel bir neden var mı?"

Kalbim ağzımda. Sadie ve Austin birlikte vakit geçiriyorlar ve ben onun güvenliği ve dikkatli olması için çok uğraştım.

"Sen Lorelei Gilmore gibisin!" O gülümsüyor, ama rahatlamam gerekip gerekmediğinden emin değilim.

"O diziyi hiç izlemedim."

"O on altı yaşında hamile kalmış ve kızını büyütmek için bu küçük kasabaya taşınmış, her şey tuhaf ve eğlenceliymiş. Tıpkı senin gibi!"

"Birincisi, o dizi kurgu, ikincisi, görünüş aldatıcı olabilir."

"Bence harika görünüyorsun, çok genç ve havalısın." Sadie gülümser ve çenesini kaldırır. "Senin gibi olmak istiyorum."

"Ben rol model değilim." Aşağıya bakarak seksi kütüphaneci kıyafetimi yeniden değerlendiriyorum. "Sen... hamile değilsin, değil mi?"

"Hayır!" Kahkahayı patlatır ve ben rahatlamaktan neredeyse yere yığılırım. "Ama genç bir anne olmak istiyorum."

"Önce eğitimini bitir. Bebek sahibi olmak görüldüğü kadar kolay değil. Newhope'a gelmekle şanslıydım ama her zaman kolay olmadı."

"Sen öyle diyorsan!" O dönüp gider ve ben Austin ile tekrar konuşmaya karar veririm.

Güvenliği için gerekli her şeye sahip olduğundan ve bunları kullandığından emin olmalıyım.

"Merhaba, Koç!" Onun neşeli selamlaması kalbimi durdurur. "Merhaba, Sadie, Lana." Jack'tir.

Dönüp onu orada dururken, rüya gibi görünürken görüyorum. "Koç Bradford..." Nefesim kesiliyor.

"Merhaba, Bayan Sinclair." Bakışları üzerimde sabitlenir ve damarlarımdan elektrik akımı geçer. "Burada ne var?"

Geçici şiir duvarına bakar ve ben kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaparım.

Tanrı aşkına, kızların tam önünde duruyoruz.

"Bu bir grafiti duvarı, öğrenciler burada şiirlerini yazıp başkalarının okumasını ve yorum yapmasını ya da kendi şiirlerini yazmasını bekliyorlar."

"Çok romantik, Koç." Sadie'nin gözleri ondan bana kayıyor ve ben ifşat etmemek için ifademi sabit tutuyorum. "Erkekler aşk şiirleri bırakıyor ve kızlar da onlara cevap olarak şiir yazıyor."

"Öyle mi?" Dudaklarım aralanıyor ve şimdi her şey anlam kazanıyor.

"Evet, tabii," Sadie gülüyor. "Neden sorduğumu sandın? Ama bazıları orijinal... Ben o kadar iyi değilim."

"Vay canına, tamam... O zaman listene Shelley'nin 'Aşkın Felsefesi'ni veya Emily Dickinson'ın 'Vahşi Geceler'ini ekle."

Gülümsemesiyle gözleri parladı. "Teşekkürler, Bayan A!"

"Sorun değil." O dans ederek uzaklaşırken, gözlerim duvara kayar ve birkaç yeni beyit eklenmiş olduğunu görürüm.

Gülümsemeden edemiyorum. *İşe yarıyor...*

"Merhaba, Koç." Edward uzun masalardan birine oturur ve bir ders kitabı çıkarır.

"Merhaba, Edward." Jack, okulun en yeni yıldız sporcusuna gülümser, sonra o yaramaz gülümsemeyi bana çevirir. "Ofisine gelebilir miyim?"

Sesinde heyecan var ve tüm öğrencilerin derslerine odaklandığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

"Benim... ofisim yok," diye sessizce cevap veriyorum.

"Seninle özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Dilini alt dudağına sürer ve ben nefes alamaz hale gelirim.

Gerçekten burada mı yapıyor? Aklından ne geçtiğini biliyorum ve hayatta hayır diyemem. İnanamıyorum.

"Benim, şey... malzeme dolabım var. Bu taraftan."

Hızlı adımlarla, onu uzun kitap raflarının arasından geçerek odanın arkasına, köşede bulunan metal bir kapıya götürdüm.

Vücudum heyecandan titriyor ve uyluklarımın birbirine her sürtünmesi, azgınlığımı daha da körüklüyor. İç çamaşırım çoktan nemlenmiş durumda.

Etrafa bakındığımda, kütüphanenin bu bölümünde hiç öğrenci görmüyorum.

Ellerim kilidi açmaya çalışırken, hızlıca kapıyı açtım ve ilk düğmeye bastım. Oda arkasında bir dizi soluk yeşil ışık yandı.

Metal kapı çarpar ve o beni döndürerek sırtımı kapıya dayar.

"Oh!" Elini çeneme koyup ağzımı kapatmadan hemen önce bu kelime bir nefesle ağzımdan kaçıyor.

Dolgun dudakları benimkileri açıyor ve ben hızlıca nefes alıp veriyorum, ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Sert vücudu bana sıkıca yapışmış, eğilip iki bileğimi ellerinin arasına alıp başımın üzerine kaldırıyor.

"Jack," dudakları kulağıma yaklaşıırken nefes nefese söylüyorum.

"Bu hafta işkence gibiydi." Düşük bir homurtu ve eli bacaklarımın arasında. "Maça konsantre olamıyorum. Oyuna odaklanamıyorum."

Parmakları külotumu kenara çekiyor ve çıplak klitorisimi sertçe ovuşturuyor, yukarı aşağı, etrafında daireler çizerek, ben arzuyla inerken.

"Tek düşünebildiğim, benim sikimde boşaldığın zaman çıkardığın ses." Eli daha hızlı hareket ediyor ve ben ayak parmaklarımın ucunda, sırtım kavisli, onun her sert vuruşuyla daha da yükseğe çıkıyorum.

"Oh, Tanrım, evet." İki parmağını kaygan içime kaydırırken nefes nefese kalıyorum. Kulakımın kenarını ısırırken sıcak nefesi boynuma akıyor. Doğrudan, yumuşak bir sesle beynime konuşarak.

"Her mastürbasyon yaptığında, her penisimi elime aldığında, onu sana soktuğumu hayal ediyorum. Her yeri, her deliği, güzel küçük ağzından yuvarlak seksi kıkına kadar. Benim kirli küçük sırrım."

Beni tekrar öper ve ben tam sınırdayım. Enerji damarlarıma akıyor, uyluklarımdan yukarıya doğru yükseliyor. Orgazmım karnımda daha da sıkılaşıyor ve ben inleyerek vücuduna karşı kıvranıyorum.

"Çok ıslaksın." Bana bakıyor. "Bacaklarını aç."

"Jack..." O hızla pantolonunu açarken iç çekişim iniltiye dönüşüyor.

Sert penisini uyluklarımın arasında hissettiğimde, beklentiyle ciğerlerim doluyor. Ona dokunmak istiyorum, ama ellerim onun sıkı tutuşunda bağlı.

"Şimdi seni becereceğim. Ses çıkarma."

"Yapamam..." İnliyorum, parmakları hala klitorisimin etrafında dönüyor. "Boşalacağım."

"Allie." Sert bir emirdir ve ben inleyerek başımı sallarım.

Ellerimi serbest bırakıp, dış uyluklarımı kavrar, beni ayaklarımdan kaldırıp bacaklarımı genişçe açar. Sonra, sert bir itmeyeyle içime girer.

Dudaklarımı ısırıyorum, onun kalınlığı, sert girişi, lezzetli sahiplenışı karşısında inleyerek homurdanıyorum. Çok güzel.

Beni sert ve hızlı sikiyor. İhtiyaç, arzu ve övgü dolu düşük sesli kelimeler mırıldanırken, hareketleri acımasızca devam ediyor. Her

bacaklarım daha da açılıyor, beni kapıya dayayıp sanki ele geçirilmiş gibi sahipleniyor.

Onun zengin deri kokusu beni sarıyor. Parmakları kıcıma sıkıca yapışıyor ve ben de onun yanaklarını avuçlayıp, onun hareketleri kadar şiddetle, açgözlülükle onu öpüyorum.

Tuz dilimi kaplıyor, birbirimizi tüketirken ağzımı dolduruyor. Çok uzun zaman oldu. İkimiz de arzuyla yanıyoruz.

Parmaklarıyla uyandırılan orgazm, onun penisine karşı bir alev gibi patlar. Pelvisimden geçip gider ve başım geriye doğru eğilir. Gözlerim kapanır.

Ağzı tekrar ağzımı kapattı ve seslerimi yutarken inlediğimi fark ettim.

İçim daha da sıkılaşıyor, dayanılmaz bir şekilde sıkılaşıyor, sonra orgazmım patlıyor. Kaslarım titriyor. İç kaslarım seğiriyor, zihnimi boşaltan zevk dalgaları beni kontrol ederken spazmlar geçiriyorum.

Başı dönüyor ve inliyor, iki kez daha iterek, iki düşük homurtuyla bitiriyor, alnını göğsüme bastırıyor. Penisi vücudumun derinliklerinde atıyor.

"Allie," diye inliyor ve gözlerim yavaşça açılıyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz. Titriyorum, adrenalin yüzünden güçsüz ve bir anda tatmin olan arzularımdan bitkinim. Büyük elleri kalçamı sıkıyor ve bir kez daha itiyor, derin bir iniltiyle orgazmını uzatıyor.

Başımı öne eğip kulağına öpücük kondurdum. "Beni görmek mi istedin?"

Boğazından bir kahkaha yükselir ve mutluluk göğsümü doldurur.

Kollarımı ona daha sıkı sararak onu daha da yaklaşıtıyorum.

"Sen çok mükemmelsin. Yaptığın her şey beni mutlu ediyor." Boynumu öper ve tatlı sözleriyle beni mutlu eder.

Dikkatlice çekerek beni ayağa kaldırır. Karşısında duruyorum, saçlarımı yüzümden çekip, gözlerimin içine derinlemesine bakarak sevgiyle bakıyor.

Başparmakları yanaklarımı okşuyor ve ben hızla gözlerimi kırpiyorum. Neredeyse ağlayacak gibi olduğum için kendime şaşıyorum.

Çenemi öne doğru eğip, gözyaşlarımı yutuyorum. *Kahretsin, çok hızlı ve çok fazla.*

Evet, en az üç yıldır ona deli gibi aşığım, ama şu anda benim olduğu için bunu söyleyemem.

"Hey." Sesi sessiz ve bana hafifçe dokunuyor.

Boğazımı temizleyerek, ona bakarken bir gülümseme zorluyorum. "Evet?"

"Ben de." Bir kez daha öne eğilerek alnımı, burnumun ucunu, dudaklarımı yavaşça, nazikçe öptü. "Ben de, tatlı Allie."

Geri çekilip çıplak bacaklarıma baktım. "Berbat durumdayım."

Kitaplar, kutular, bantlar, kalemler ve post-itlerle dolu odaya bakıyor. "Bir şey var mı?"

"Ah!" Bir köşeye gidip, birkaç açılmamış kutu mendilin olduğu yere gittim.

"Evet." Benden kutuyu alır, hızla açar ve birkaç tane çıkarır.

Sonra dizlerinin üzerine çökerek, dikkatlice uyluklarımı temizler. Duygular boğazımı yine tıkar, ama çabucak yutarım. Kalçamın yanına eğilip öpmek için yüzünü karnıma bastırır ve derin bir nefes alır.

Parmaklarım onun kalın, koyu saçlarına dolanır. Güçlü kolları bacaklarımı sarar ve beni birkaç saniye sessizce tutar. Buradan hiç ayrılmak istemiyorum, ama zamanın nasıl geçtiğini unutmuşum.

Eğilip kulağının üstüne öpücük konduruyorum. "Bundan nefret ediyorum, ama kütüphaneye dönmem gerek."

Beni bırakıp yavaşça ayağa kalkıyor, parmaklarıyla kulağımın kenarını okşuyor. Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor ve güzel mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yakında, tatlı Allie'm."

"Senin kirli küçük sırrın değil mi?" Kaşlarım yükselir ve kendimi biraz daha kontrol altında hissederim.

"Belki sır kalmaz." Dudaklarıma bir kez daha öpücük kondurur. "Ama biz her zaman kirli kalacağız."

Boğazımda bir kahkaha patlar ve başımı sallarım. "Bunu yapabilirim."

Elimi tutarak kapıyı açar ve dışarıya bakar. "Tehlike yok." "Git hadi."

Başımı sallarım. "Saçımı düzelterip rujumu kontrol etmeliyim."

Bana dönüp başparmağını çenemin altına, alt dudağımın altına kaydırıyor. "Mükemmel."

Mutluluk yine içimi doldurur ve o kaybolmadan önce elini kısa bir süre tutarım. Beni parıldayan ve çok memnun bırakarak.

"Düz mü?" Rachel odanın bir tarafında basamaklı taburede, Liv ise diğer tarafta duruyor.

Odanın arkasında durmuş, "*Tebrikler, Dylan & Logan!*" yazan bir tabelayı kaldırmalarını izliyorum.

"Sağ tarafta biraz yukarı." Liv'in yanına işaret ediyorum ve o da tabelayı kaldırıyor. "Mükemmel!"

İki başparmağımı yukarı kaldırıp mutfağa koşuyorum. Craig, Dylan'ı oyalamaya çalışırken biz de büyük gece için süslemeleri hazırlıyoruz.

Son iki haftadır bulutlarda uçuyorum. Önce Austin sahalara dönüp maçları kazanmaya başladı ve çok iyi görünüyordu, ardından Koç Jack ile seksi karşılaşmalarım oldu.

"Neden benden bir şey yapmamı istiyorsun ki, formumda değilim." Dylan endüstriyel boyutta bir blenderin önünde somurtarak duruyor.

"Bu gece için ne var orada?" İleri adım atıp plastik kaba bakıyorum.

Garip bir koku burnuma geliyor ve gözlerim Craig'e kayıyor. O yavaşça başını sallıyor.

"İncir ve arpa ile Peter Peppers." Çenem seğiriyor. "İncir ve arpa mı?"

"En azından bu sefer biberler acı, tabii jalapeño biberlerini acı sayarsan." Craig kırmızı biberi sapından kaldırır. "Şuna bak."

Burnumdan bir kahkaha patladı. "Penis gibi görünüyor!"

"Çılgınca değil mi?" Dylan gülererek öne eğildi. "Birazını yemeğin etrafına serpiştirmek istiyorum."

"Yani, 'Bu yemek penis gibi tadı var' mı?" Garip kokulu karışımı büyük bir servis kasesine döktüm.

"Hayır, hanımefendi, penis bu mutfak felaketinden çok daha lezzetlidir." Craig koklar ve ben Dylan'ın üzerine düşerek kıkırdamaya başlarım.

"Hepiniz çok kötüsünüz. Bir daha yemek yapmayacağım." Dylan eldivenlerini çıkarır ve ellerini yıkamak için lavaboya gider.

"Hayır, hadi ama!" Kaseyi tekerlekli arabaya koyuyorum. "Güven bana, çok eğlenceli bir oyun olacak!"

"Zamanı geldi." Craig sarı peruğunu takar. "Bu yemekle ne oynayacağımı bilmiyorum. The Killers'ın 'Caution' mu?"

"Kötü!" Dylan huysuzlanır.

"Sadece 'Sally'yi çal." Arkadaşımın omzuna kolumu dolayarak ona sıkıca sarılmadan önce yemek salonuna doğru yöneliyoruz.

Geçen haftadan beri kalabalık artmış. Bu akşam özel bir sürprizimiz olacağını duyurduk ve insanlar yavaş yavaş gelmeye başladı.

"Umarız bu gece mizah anlayışınızı da getirmişsinizdir." Her zamanki gibi uyarı için basamaklı tabureye çıkıyorum. "Bu gecenin biberi, erkek anatomisinin belirli bir bölümünün adını taşıyor ve burada sizin için birkaç tane var. Peter biberi jalapeño'dan biraz daha acıdır, ama bu yemeğin tadının garantisini veremem..." Kalabalıkta bir uğultu yükseliyor. "En iyi haber ise, bizim Pepper Spice'ımız Dylan Bradford-Murphy'nin ilk bebeğini bekliyor olması! Ve bu, onun damak tadını da etkiliyor gibi görünüyor."

Alkışlar yükselir ve arka masada geniş "ailemizi" görürüm: Bayan Gina, Liv'in annesi Gloria ve Sandra, hepsi alkışlayıp birbirlerine sarılırlar. Logan, servis masasının arkasında bize katılır ve küçük karısına sarılır.

Birkaç taksi düdüğü gürültüyü yırtıyor ve ben elimi sallıyorum.

"Görünüşe göre birkaç ay daha çılgın yemeklere katlanmak zorunda kalacağız, ama bunu bir oyuna çeviriyoruz. Buradaki bahşiş kavanozuna Dylan'ın en kötü hamilelik cesaret yemeğini 1'den 5'e kadar puanlayabilirsiniz, 5 en kötüsü..."

"Kaba!" Dylan bağırır ve daha fazla kişi güler.

"Bu akşamki yemek, incir ve arpa ile Peter biberleri..." Omuz silkiyorum. "Cesaret oyunu, bunu kusmadan bitirebilmek ve biz de yıkamak için Budweiser'ı yarı fiyatına sunuyoruz."

Craig müziği açar ve "Sally, When the Wine Runs Out" şarkısı dans pistine insanları çıkarır. Bir sıra oluşur ve ben küçük tortilla cips tepsileri dağıtırken Dylan salsa sosunu kaşıkla doldurur.

Birkaç kişi pornografik biberler hakkında yorum yapar ve Oliver Duck bile ona kıskanç bir tebrik eder.

Jack yemek salonunda yok ve bu kez benim biraz somurtkan olma sırası. Son porsiyonu bitirip kızlarla birkaç dakika dans ettikten sonra erken çıkmak için bir bahane uyduruyorum.

Kapıdan çıkarken cebim titrer ve telefonu çıkardığımda engellenmiş bir numaradan mesaj gelmiştir. Mesajı açmak üzereyken, Jack'ten başka bir mesaj gelir.

SIR

Bu gece gelemedim, ama seksi vücudunu düşünüyorum.

Dudaklarım gülümsüyor ve arkamda dans edip eğlenen herkese bakıyorum. Austin arkadaşlarıyla birlikte ve en az bir saat daha eve gelmeyeceğini tahmin ediyorum.

Arabama biniyorum ve hızlıca cevap veriyorum.

Şimdi çıkıyorum. Eve gidince belki biraz yürüyüş yaparım.

SİR

Kimmie burada.

Belki gitmem

EFENDİM

Hiç anal denedin mi?

Cevap vermeden önce elimi ağızıma kapatarak öne eğildim.

Hayır, ama senin için yaparım.

EFENDİM

EFENDİM

Kıkırdarak arabamı eve sürerim. Duş aldım ve yatakta ateşli aşk romanımı okurken Austin gelir. Bana iyi geceler diler

ve evin alarmlarını kurduğunu söyledi.

Telefonumu alıp saati kontrol ediyorum ve daha önce okumadığım, engelli numaradan gelen mesajı hatırlıyorum. Kısa bir cümle ama nefesim kesiliyor.

Seni görüyorum.

Jack

"Sana işini nasıl yapacağını söylemeye çalışmıyorum. Mesele oğlumun burs alma şansı." George Powell ofisimde ve hakkını vermek gerekirse, sakinliğini koruyor. "Levi sahada aynı süreyi alamıyor."

Bu doğru ve ona karşı çıkamam.

Austin'i daha çok oynatıyorum, çünkü Austin oyundayken Allie çok mutlu oluyor. Allie mutlu olduğunda ben de mutlu oluyorum ve Austin'in oynamasını seviyorum. Bu tam anlamıyla kayırmacılık ve buna karşı çıkacak hiçbir argümanım yok.

Çenem sıkı, başımı sallayıp masama bakıyorum. "Haklısın. Bu akşam Crystal Shores maçında onu ilk onbirde oynatacağım."

Onlar uzun süredir rakip takımımız. Büyük ve güçlüler, ayrıca deplasman maçında oynama dezavantajımız da var. Yine de Powell'ın baskıları azalacak ve Austin gelecek haftaki ev sahibi olduğumuz maçta oynayabilecek.

Homecoming, Halloween bağış etkinliği ve Hendrix ile ekibinin dönüşüyle aynı zamana denk geliyor. Onlar da onun oynamasını görmek isteyecekler ve ben de ailenin tekrar bir araya gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Dylan'a hepimizi tekrar Newhope'a çağırdığı için zorluk çıkarıyoruz, ama ben de bu senaryoya karşı değilim. Zor bir yolculuk oldu, ama ailemiz sevgi ve destekle birbirine sıkı sıkıya bağlı.

George ayağa kalkar ve elini sıkmak için uzatır. "Çalışması kolay bir adam olduğunu duydum. Bu söylentilerin doğru olduğunu görüyorum."

Yavaşça ayağa kalkıp elini tutup sıkıyorum. "Tüm çocukların başarılı olmasını istiyorum."

O başını sallayıp ofisimden çıkmak için dönüyor. Allie'nin ne yaptığını görmek için kütüphaneye gitmeyi düşünüyorum. Dün geceki kısa mesajlaşmamızdan ve

son ziyaretimden sonra, onu düşününce kanım kaynıyor. Ayrıca aklımda küçük bir plan var...

Sonra onu lobide bir sandalyenin kenarında otururken görüyorum.

Üzerinde küçük beyaz çiçekler olan bordo renkli elbisesiyle çok güzel. Elbise, vücudunu günahkar bir şekilde sarıyor. Koyu renkli saçları başının arkasında toplanmış ve dudakları güzel bir şarap rengine.

Ama gözlüklerini takmamış ve gözlerimiz buluştuğunda, gözleri korkuyla açılmış.

Bu, göğsüme bir yumruk gibi geliyor ve George'un resepsiyon masasında durması umurumda bile değil. Doğruca ona doğru gidiyorum.

"İyi misin?" Sesim acil.

Hızla ayağa kalkar, George Powell'ın yanından geçip tek kelime etmeden ofisime girer. Onu içeriye kadar takip edip kapıyı kapatır ve kolumu onun omzuna atarım.

"Ne oldu?"

"Bu dün gece telefonuma geldi." Cihazı bana uzattı ve kaşlarım çatıldı. Ekranda engellenmiş bir numaradan gelen bir mesaj var.

Seni görüyorum.

Öfke boğazımda yanıyor ve gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. "O mu?"

"Bilmiyorum." Kollarını beline doladı ve kollarımdan kurtuldu. "New Orleans'taki birkaç arkadaşına mesaj attım, son zamanlarda onu görmemişler. Ne kadar oldu hatırlamıyorlar. Yani, bir kaza olabilir. Başka birine gönderilmiş olabilir..."

"Ama numara gizli." Kafamı sallıyorum. "Riske giremeyiz."

Gözleri benimkilere yükseldi ve önümde dururken o kadar korkmuştu ki, damarlarımdan koruma içgüdüğü fıskırdı.

"Buraya gel." Onu tekrar kendime çektim ve o küçük bir homurtuyla kollarımın arasına eridi.

Başı göğsüme yaslanmış ve vücudu titriyor.

Eğilip şakağına öpücük konduruyorum, elimi sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Bunda yalnız değilsin." Dudaklarımı onun başına dayayarak, elma kokusunu derinlemesine içime çekiyorum. "Sana ben bakacağım."

Göğsüme başını sallıyor, ama çenesini kaldırdığında kaşları çatık. "Nasıl?"
Onun güzel yüzüne bakmak beni sakinleştiriyor. "Onu bulana kadar benimle kalacaksın."

"Bunu yapamam." Alaycı bir şekilde nefes verdi. "Austin ne olacak?" "O zaman ben senin evinde kalırım."

"Peki Kimmie?"

"Dylan bana yardım eder." Elimi uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına attım. "Senin yanından ayrılmayacağım."

"Evde alarm var. O yeterlidir."

"*Olur umuduyla hareket etmeyi* sevmem." Onun güvenliğini sağlamak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyor. "Bunu Garrett'a gösterdin mi?"

"Hayır, doğrudan sana geldim."

Bana gelmesi hoşuma gitti. Her zaman bana gelmesini istiyorum. "Onu da bu işe dahil edelim, adamları da izlesin. Rip'in şartlı tahliye memuruna en son ne zaman gittiğini öğrenebilir, bu da bize neyle karşı karşıya olduğumuzu gösterir."

"Bundan çok nefret ediyorum." Allie'nin çenesi sıkışır ve tekrar volta atmaya başlar. "Onun üzerimizde bu kadar gücü olmasından nefret ediyorum. Korkmaktan nefret ediyorum. Bu beni çok kızdırıyor."

"O bizim üzerimizde bir güce sahip değil." Sesim kesin. "Buraya gelmek kadar aptalca bir şey yaparsa, ne kadar büyük bir hata yaptığını anlar. Biz kendimizden bakarız, kimse sana ya da Austin'e dokunamaz."

Kaşları hala çatık, yanağına dokunuyorum. "Bana bak." Yüzü kalkıyor ve gözlerine bakıyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Güvendiğimi biliyorsun." "O zaman korkma."

Birkaç kez gözlerini kırıyor ve mavi gözlerindeki sis göğsümü acı bir şekilde burkuyor.

"Allie," diye fısıldadım, elini tutarak. "Biz yanındayız."

Sonunda pes eder, aşağı bakar ama gülümsemeyi başarır. "Tamam."

"Garrett'la konuşalım."

"En son iki gün önce kontrol edildi." Garrett, şerifin ofisinde karşımızda otururken masaüstü bilgisayarına yazıyor. "Eyaletten ayrılma izni almadı, ama izin talebinde bulundu."

"Bunu yapabilir mi?" Allie'nin sesindeki panik, elini tutmamı sağladı.

Duygularımızı gizli tutma düşüncesi tamamen ortadan kalktı. Tehlikeli bir suçlunun onu veya oğlunu tehdit etmesine izin vermeyeceğim ve herkes bununla başa çıkabilir.

Garrett farkında bile değil gibi. "Talepte bulunabilir. Ama bu, izni alacağı anlamına gelmez. Aslında, reddedileceğini düşünüyorum. Dışarıda çok uzun süre kalmadı ve sabıka kaydında ağır suçlar var. Kolluk kuvvetleri onun izini kaybetmek istemiyor."

"Ne yapabiliriz?" Sesim keskin, kardeşim ayağa kalkıyor ve belindeki tabanca kılıfını düzeltiyor.

Garrett bana şerif olmak istediğini söylediğinde, bunun benim koçluk ekibine katılması planlarımı nasıl etkileyeceğini düşündüm. Şimdi onu resmi üniformasıyla 1,93 metre boyunda gördüğümde, kasabayı güvende tutma kararını çok daha iyi anlıyorum.

"Araç satın aldığına dair herhangi bir kayıt bulamadım."

"New Orleans'ta araba gerekmez ki." Allie'nin sesi alçak. "Bu onu biraz yavaşlatır. Otoyol devriyesine bu tarafa gelen ve Sam'e gece devriyeye senin sokağını da eklemesini söyleyeceğim."

"Sam Allen mi?" Ona kaşlarını çatarak baktım. "Onun Hayvan Kontrol'de olduğunu sanıyordum." "Hey, Hayvan Kontrol'ü küçümseme. En iyi memurlarımızdan bazıları

orada başladı." Kardeşim sırtıttı ve kendinden bahsettiğini anladım. "Birkaç ay önce oradan ayrıldı. Yoldan timsahları çıkarmaktan bıkmıştı, ama iyi bir memurdur."

Kardeşimin neşeli tavırları, küçük odadaki gerginliği büyük ölçüde yatıştırıyor.

Elini Allie'nin omzuna koyar. "Öyle görünmüyor biliyorum, ama yapabileceği en iyi şeylerden biri buraya gelmekti. Onu yakalayacağız ve Angola'ya geri göndereceğiz."

Allie parmaklarını alnında gezdirir. "Haklısın, eminim. Sadece ne olacağını bilmiyorum."

"Zor, ama şimdi adamlarla konuşacağım. Senin yapabileceğin en iyi şey işine bakmak. Onun kazanmasına izin verme."

Bana baktı. "Bu akşam maç var. Kızlarla birlikte olacağım, sonra geri döndüğümüzde..."

"Dylan'ın Kimmie'ye bakıp bakamayacağını sorayım, ben de geceyi sende geçiririm."

"Austin'e ne diyeceğim?"

Dudaklarım sıkışıyor ve düşünüyorum. "Henüz kesin bir şey bilmiyoruz. Hala yanlışlıkla gönderilmiş bir mesaj olabilir."

Garrett düşük bir ses çıkarır ve ben de ona katılıyorum. Buna güvenmiyorum.

"Dikkatli olması gerektiğini biliyor," diye kabul etti Allie. "Ama neden bizim evde olduğunu merak edecek."

"Tek merak eden o olmayacak." Garrett sandalyesine yaslanıp sırtıttı.

"Dikkatli olacağım." Sanki şu anda kasaba dedikoduları umurumda da.

"Saat geçte gelip işten sonra gelip gün doğmadan gidebilirim."

"Her ihtimale karşı ikinize de alarm kodumu vermeliyim." Allie hızlıca numarayı not aldı.

Ezberlemem iki saniye sürüyor. "Austin'le konuşurum, ama okula dönsek iyi olur."

Öğle yemeği neredeyse bitti ve Rip'in hayaleti, zihnimde büyük rekabet maçımızın önüne geçti.

Yine de, öğleden sonra katılmamız gereken moral toplantıları ve okul ruhunu canlandıracak etkinlikler var. En azından Allie maç günü olduğu konusunda haklı, onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Crystal Shores stadyumuna giden kısa otobüs yolculuğunda hızlıca bir mesaj atıyorum.

Levi bu akşam başlangıç QB'si. Sana daha önce söyleyecektim. daha önce söyleyecektim.

DLS

Zor bir gün oldu.

Austin haftaya dönecek.

DLS

Mezuniyet töreni var. Herkes burada olacak.

İkinize daha fazla göz olacak.

DLS

Bu beni ürpertti.

Seni seven daha fazla
göz.

DLS

Teşekkür

Gönderdiğim şeyi düşünüyorum. Son birkaç yılda nasıl bu kadar ailemin bir parçası haline geldiğini düşünüyorum. Kardeşlerim onu çok seviyor, Austin'i de.

Onu ve Austin'i seviyorum.

Elimdeki telefona bakarak, önümdeki gerçeği bir damga, inkar edilemez bir gerçek gibi kabul ediyorum.

Allie'yi seviyorum.

Onu seviyorum ve işte burada her şey değişiyor.

LEVI GÜÇLÜ OYNUYOR, ama Dolphins hazırlıklı. İki quarterback'ımıza da hazırlar ve o birden fazla kez sack'lendi.

Dördüncü çeyreğe girerken, yedi sayı öndeler. Skor her çeyrekte değişiyor, biz başlangıçta sayı yapıyoruz, onlar da hemen peşimizden geliyor.

Garrett bu geceye kadar antrenmanlara katıldı ve savunma hattımız sezonun en iyi maçını çıkardı. Yine de bu takımı durdurmaya yetmiyor.

Ne kadar güçlü oynarsak da, touchdown yapma şansımızı kaçıırıyoruz. Son saniyelerde Rome Allen bir field goal atıyor, ama bu skoru kapatmaya yetmiyor.

Bu sezonun ilk mağlubiyetimiz ve en büyük rakibimize karşı. Taraftarlarımız morali bozuk ve Newhope'a dönen otobüste hava çok kasvetli.

Bütün gece Allie'yi düşünmüşümdür, ama otobüs sürerken ayağa kalkıp çocuklara bakıyorum.

"Bu gece iyi oynadınız. Hepiniz kendinizle gurur duyun." Austin ve Levi'nin arka koltukta oturduğu yere bakıyorum.

Austin ortada oturuyor, konuşurken gözleri bana dikilmiş. Levi pencereden geçen ışıklara bakıyor ve eski bir oyun kurucu olarak, nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum.

"Kaybetmek hiç hoş bir şey değil, ama güçlü bir sezon geçirdik. Dört maçımız kaldı ve hala playofflar için yarışıyoruz." Her birinin yüzüne bakıyorum. "Defans, bu yılın en iyi maçını oynadınız. Böyle devam edelim, Levi?"

Pencereden başını kaldırmıyor.

"Levi?" Sonunda bana bakıyor ve ben ona başımı sallıyorum. "İyi oynadın. Yeteneğini bize göstermek için bir şansın daha olacak."

Gülümsemiyor ve ben de onun Austin ile birlikte eve dönüş maçında oynamasına karar veriyorum. Bears ile oynayacağız, onlar da zorlu bir takım ama maç bizim sahamızda olacak.

Tüm kutlamalar ve pozitif enerjiyle coşkulu bir maç olacak. Kazanacağımızı umuyorum.

Okula vardığımızda, çocuklar otobüsten iner. Austin, Levi, Tyreek ve Lucas ile birlikte otoparka doğru yürür ve onu durdurup bu gece kanepesinde yatacağını söylemeyi düşünürüm.

Son anda bekleyip daha sonra konuşmaya karar veriyorum. Bu arada Kimmie'yi teyzesine bırakıp Garrett'a bir şey duyup duymadığını soracağım.

Allie

Edward, eve gitmeden önce eşyalarımı almak için benimle kütüphaneye kadar yürüdü. Diğer çocuklar plaja kamp ateşi yakmaya gidiyorlardı, ama Edward gürültülü partileri ve maçlardan sonra enerji atmak için yaptıkları diğer şeyleri pek sevmez.

Onun takımda olmak istediğine inanamıyordum, ama Austin bana sahada kulak tıkacı taktığını söyledi.

Otobüsten indiğinde oğluma bu gece etrafına dikkat etmesini söyledim, ama mesajdan bahsetmedim.

Jack haklı. Hala başka birine gönderilmiş bir mesaj olma ihtimali var ve Austin'in son yılını benim gibi paranoyakça geçirmesini istemiyorum.

Jack'in benim ve benim kötü seçimlerim için endişelenmesinden nefret ediyorum. Kaybettiğimiz maç, George Powell'ın tribünde bağırıp her kararımızı eleştirmesiyle yeterince kafası karışık zaten.

Levi maça başlasa bile tatmin olmuyor. Jack'in, Crystal Shores'un en büyük rakibimiz olduğunu bilmesine rağmen onu oyuna soktuğu için gürültü yapıyor. Austin'in rekorunu korumak için Levi'yi kasten zayıf oyuncu gibi gösterdiğini söylüyor.

Oysa, kazanmış olsalardı, Levi'nin her maça oynaması gerektiğini ve önemli bir maça takımı kurtardığını övünerek anlatırdı. Onun açıkça daha güçlü oyuncu olduğunu söylerdi.

Başım ağrıyor ve o adamı düşünmek istemiyorum.

"Grafiti duvarında yeni bir şiir var." Edward, kağıdın yanında durmuş, beyitlere bakıyor.

Dolaşım masasının arkasından çantalarımı alıp, bu anın pozitifliğinin göğsümdeki gerginliği yatıştırmasına izin verdim. Öğrencilerin

böyle tepki vermelerine çok sevindim.

"Şiiri seveceklerini biliyordum." Gülümsüyorum ve onun yanına gidiyorum. "Göster bana."

"Burada." Erkek el yazısı gibi görünen dört satırı işaret ediyor.

Gözlerin çok güzel, çok mavi.
Yalnızken bile onları görüyorum.
Kendini ruhuma dokudun. Seni kaybetmek,
evimi kaybetmek gibi olur.

Sözleri okurken dudaklarım aralanır. "Bunu tanımıyorum. Özgün bir şiir mi?"

Edward'a bakıyorum, o sadece omuz silkiyor. "Bunu bilmek imkansız."

Bir an durup şiiri tekrar okurum, diğerlerinden daha sofistike olduğunu düşünürüm.

"Grafiti"lerin çoğu, mevcut eserlerden alıntılar ya da bunların varyasyonları. Robert Frost hayranımız var, "The Road Not Taken" ve "Stopping by the Woods on a Snowy Evening" şiirlerini kopyalamış.

Ve uyumadan önce gitmem gereken
uzun yollar var. Ve uyumadan önce
gitmem gereken uzun yollar var.

Ama bu yeni dize farklı bir şey.

"Gerçekten çok iyi," diye düşünürüm. "Yarışmanın sonunda kim olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben buna oy veriyorum." Edward, ipe asılı olan kalemlerden birini alır ve şiire 18 numarasını yazar, sonra kağıdı kutuya atar.

"Kütüphaneye kadar eşlik ettiğin için teşekkürler." Dışarı çıkıp koridordan geçerek otoparka doğru ilerliyoruz. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Zane ile restoranda buluşacağım, beni oraya bırakır mısın?"

Ben de öyle yaparım, sonra evime giderim. Garaj yoluna girdiğimde hava kararmıştır ve karanlık çimleri ve çevredeki ağaçları incelerken kalbim daha hızlı atar.

Jack bu gece burada uyuyacağını söyledi ve ben ne kadar sorun olmayacağını, bizim için endişelenmemesini söylemeye çalışsam da, onun burada olmasına sevindim.

Ön kapıya doğru yürürken nefesim kesildi.

"Güvendesin Allie," diye kendime telkin ederek güvenlik kodunu giriyorum. "Ev alarmı çalışıyor ve hiçbir şeye dokunulmamış."

İçeri girince kapıyı hızla kapatıp kilitledim ve sistemi tekrar devreye soktum. Garrett'in benimle birlikte eve geldiği geceyi hatırladım ve keşke o da burada olsaydı ya da başka biri olsaydı diye düşündüm.

Bu durumda, herhangi bir şey olursa, tek yapmam gereken kapıdan dışarı koşmak ve alarm çalacak. Çok mantıklı.

Kafamı sallayarak yatak odama gidip duş alıp eşyalarımı yerleştiriyorum.

Tüm cesaret verici düşüncelerim ve uyarılarım hareketlerimi yavaşlatmıyor. Hızlıca duş alıp pijama pantolonumu ve uzun kollu tişörtümü giyiyorum.

Jack'in forması yastığımın altında. Onu sadece Austin'in görmeyeceğinden emin olduğum zaman giyiyorum. Onun sorularına nasıl cevap vereceğimi henüz bilmiyorum.

Cadılar Bayramı yaklaştıkça geceler soğuyor ve titreyerek oturma odasındaki termostata gidip ısıtıcıyı biraz daha açıyorum.

Koridordan yürürken, alarm trenin oturma odasından geçiyormuş gibi çalmaya başlar. Kalbim ağzıma gelir ve çılgılık atarım.

Kontrol panelinin bulunduğu duvarda siyah kapüşonlu ve beyzbol şapkalı bir adam duruyor. Sırtı bana dönük ama çılgılık attığımda dönüyor.

Bir dizi bip sesi gürültüyü keser, ama tüm vücudum titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bayılacağım sanırım.

Güçlü kollar beni sarar ve deri ve sandal ağacı kokusunu içime çekince ağlamaya başlarım.

"Allie." Jack'in eli saçlarımı yüzümden çekiyor ama ben durduramıyorum. "Mesajlarımı görmedin mi? Buraya geldiğimi söylemiştim. Alarmı kurduğunu bilmiyordum."

"Ben..." Hıçkırık sözlerimi keser, "...mesajını görmedim. Sandım ki... Sandım ki..."

Midem acı bir şekilde kasıldı ve o beni ayağlarımdan kaldırıp kanepeye taşıdı ve kucağına oturttu. Beni susturarak kollarımı yukarı aşağı okşadı ve şakağıma öptü.

"Çok üzgünüm, güzel kızım. Seni korkutmak istemedim." Düşük sesi zengin ve yatıştırıcıdır ve parmaklarım ceketinin yumuşak kumaşına kıvrılır. "Şu anda buradayım."

Kontrolümü yeniden kazanmak için birkaç dakika nefes almam gerekiyor. Başımı sallayarak, gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum. "Özür dilerim. Sandım ki... Berbat durumdayım. Böyle bağırdığımı inanamıyorum."

"Aramalıyım. Mesajımı göreceğini düşünmemeliydim." "Duştan yeni çıktım." Çok utanıyorum.

Tam bir felaket gibi hissediyorum. Çok fazla iş. Çok fazla drama. Benim sorunlarımı da eklemeyen yeterince derdi var zaten.

Kollarını koruyucu bir bant gibi etrafıma doladı. Her şeye rağmen çok iyi geldi ve yavaş yavaş titremem geçti. Gözlerimden yaşları sildim.

"Aşırı tepki gösterdiğim için özür dilerim." Kanepeye geri oturup utangaç bir şekilde ona bakıyorum. "Sen olduğunu bilmeliydim... ya da Austin."

"Yapma. Sinirli olmaya hakkın var." Elini uzatıp çenemi kavradıktan sonra öne eğilip dudaklarımı dudaklarıyla çekti.

Bu hareket karnıma sıcaklık yaydı ve ben onun kucağına tırmanarak bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım, yüzünü tutup onu öptüm.

Dili içime girip benimkine dolanıyor ve büyük elleriyle kalçalarımı kavrayıp gri eşofmanının içinde ileri geri kaydırıyor. Karnımın derinliklerinde orgazm alevlenirken inliyorum. Elleri belime kayıyor, ben klitorisimi onun büyüyen ereksiyonuna ileri geri sürtmeye devam ederken gömleğimin kenarını karıştırıyor.

ve ileri geri sallamaya devam ediyorum.

Avuçlarını gömleğimin altına kaydırarak göğüslerimi avuçlayıp kaldırıp sıkıyor. İnce pamuklu kumaş ön kollarının üzerine çıkıyor ve öpücüğü keserek ağzını sertleşmiş meme uçlarıma götürüyor. Onları ısırp emiyor. Harika bir his ve başım geriye düşüyor. Aramızdaki sürtünme iç uyluklarımdan kıvılcımlar saçarken daha yüksek sesle inliyorum.

"Vücudun çok güzel," diye inliyor, bir göğüsten diğerine geçerek beni tadıyor ve tadını çıkarıyor.

Parmaklarını saçlarına dolanıyor ve kulağını, şakağını öpüyorum. "Beni sevme şeklin çok hoşuma gidiyor."

İnleyerek yüzünü kaldırıyor ve ağzımı kendine çekiyor. Bir kez, iki kez öpüşüyoruz. Gözlerimiz buluşuyor ve onun gözleri çok derin, söylenmemiş sözlerle dolu.

"Ayağa kalk." Düşük bir emir ve ben hemen itaat ediyorum. Onun söylediği her şeyi yapmaya hazırım.

"Pantolonunu indir."

Yine, dediğini hemen yapıyorum. İç çamaşırımı da çıkarmaya başlıyorum, ama elleri bileklerimi yakalıyor.

"Dur." Bu bir hırıltıdan biraz daha fazlası. "Onları çıkarmanı söylemedim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sikimi çıkar." Heyecan içimi kaplıyor ve gözlerim kalın pamuğun arkasında gizlenen sert kaslara kayıyor.

Diz çökmeye başlıyorum ama yine beni durduruyor. "Ayağa kalk."

Dudağımı ısırarak öne eğildim ve pantolonunun belini aşağı çekerek penisinin kumaştan çıkmasını sağladım. Uzun ve zonklayan penisi gözlerimin önüne geldi. Boğazımdaki acıyı yuttum ve ona baktığımda hala beni izliyordu.

"Bacaklarını aç ve sikimi amına al."

Onun üzerine dizlerimin üstüne çıkıp, onu ellerimle kaldırıyorum. Onu kaygan merkezime doğru yönlendiriyorum. O da elini kaldırıp, iç çamaşırımın kasık kısmını yana çekiyor.

Onun ucunu girişime yerleştiriyorum ve elleri tekrar kıcımlı kavlıyor. "Yavaşça."

Onun emrini yerine getirirken boğazımdan başka bir inilti çıkar. Her çıkıntı, her çizgi ve damar beni gerer, tamamen doldurur.

Gözlerim onun gözlerine kilitleniyor ve çok karanlık. Dudakları açılıyor ve ben vücuduma tamamen oturup onu içime aldığımda inleyen bir nefes veriyor.

"Siktir," diye tısladı, boynumun arkasına uzanıp ağzımı kendininkine çekti.

Gömleğim hala çıplak göğüslerimin üzerindedir ve alt dudağımı ısırırken kıcımlı sıkar.

"Beni sür, güzel kız. Sikimde parçalanırken güzel memelerinin sallanmasını izlemek istiyorum."

"Oh, Tanrım," diye inlerim, dizlerimin üzerine kalkar ve gözlerinin vücuduma sabitlendiğini izlerim.

Ben bir teşhirciyim, bir lap dansçısı. Kalçalarımı sallıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve onu boşaltmak için elimden geleni yapıyorum. Sertleşmiş meme uçlarımı büküyorum, kaldırıp indiriyorum, kendimi kraliçe gibi hissediyorum, güçlü ve özgür hissediyorum.

"İşte böyle," diye fısıldadı. "Çok güzel... Lanet olsun, beni çok iyi sikiyorsun."

Sesi alçak ve boğuk, sözleri içimi sıcaklık dalgalarıyla dolduruyor. Eli kıcımdan uyluklarımın arasına kayıyor, klitorisimi buluyor ve sertçe masaj yapıyor.

"Oh!" diye bağıriyorum.

Zaten doruk noktasına gelmişim; orgazm, karnımın dibinde daha sıkı, daha sıcak bir şekilde kıvrılıyor. Kalçalarımı ileri geri sallıyorum ve o daha hızlı masaj yapıyor. Tam orgazm olmak üzereyim ki, diğer elinin kıcıma kaydığını hissediyorum.

O parmağını yukarı aşağı hareket ettirip yaklaşırken midem burkuluyor, ta ki o parmağını o dar deliğe sokana kadar. Bir çığlık daha ve ben boşalmaya başlıyorum. Uyluklarım geriliyor ve neredeyse onun penisinin üzerinde zıplıyorum.

O inliyor ve ikinci parmağının da içeri girdiğini hissediyorum. Gerginlik topu o kadar sıkılaşıyor ki, patlayarak parıldayan ecstasy dalgalarına dönüşünce çığlık atıyorum.

Kaslarım beni öne doğru ittiğinde omuzlarını sıkıca tutuyorum. İnliyorum ve ağlıyorum, o da beni kalçalarımından tutup sikinin üzerinde daha hızlı hareket ettiriyor. İnlerken kendi orgazmını yaşarken, arzu ve karanlık dolu müstehcen sözler söylüyor.

Titriyor ve nabız gibi atıyorum, ağzı göğsüme yapışıp meme ucumu çekip emdikçe onu daha da derinliklerime çekiyorum. Sonra birdenbire sırtı kavisleniyor. Bana daha derine giriyor, kollarını belime dolayarak beni kendine sıkıca sarıyor ve bir çığlıkla boşalıyor.

O kadar sıkı birbirimize yapışmışız ki, beni doldururken her nabzını hissediyorum. Vücudu titriyor ve kırılıyor, kasları kollarımda dalgalanıyor. Onu tutarken, yumuşak bir nefes veriyorum. Bu muhteşem adam, bu şiddetli koruyucu, kollarımda parçalanıyor.

O benim tüm hayallerim, fantezilerimin gerçeğe dönüşmüş hali. Birbirimize sarılıyoruz ve bu küçük oda tekrar netleşirken, bu dünyaya geri dönerken mırıldanıyorum.

Yüzü göğsüme yaslanmış, saçlarımı ellerine alıp geriye doğru çekiyor ve sıcak dudaklarını boynuma bastırıyor.

"Çok güzelsin, Allie." Ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Benim için çok mükemmelsin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Her zaman kollarımda olacaksın. Her zaman."

Dudaklarım gülümser ve mutluluktan yumuşak bir ses çıkarırım... Ta ki ön kapının kilidinde anahtar sesi duyulana kadar.

"Oh, lanet olsun!" diye tıslayarak, pijama pantolonumu yerden kapıp yatak odama koşuyorum.

Benim kapım kapanır kapanmaz ön kapı açılır ve kulaklarıma düşük sesli mırıldanmalar ulaşır, ardından güvenlik sistemi şifresinin girilmesiyle gelen kesik kesik bip sesleri duyulur.

Yatak odasının kapısına sırtımı yaslayarak nefes almaya çalışıyorum.

Dolabımın aynasında yüzümü kaplayan gülümsemeyi görüyorum, ama aynı zamanda boynumda ve göğsümde kırmızı izleri de görüyorum. Aşk ısırıkları, şişmiş dudaklar, terli yanaklar...

Bir sıcaklık dalgası damarlarıma yayılır. Tüm korkularımı eriten aşkın sıcaklığıdır. Gözlerimi kapatıp onun sözlerini zihnimde tekrarlar.

Seni kimseye zarar vermeyeceğim. Her zaman kollarımda olacaksın. Her zaman.

Jack, Austin'e olanları açıklayacağını söyledi ve ben dışarı çıkacak durumda değilim. Yine de dudaklarımı sıkarak elimi kapı koluna koyuyorum ve ses çıkarmamak için dikkatlice açıyorum.

"Seni endişelendirmek istemedik." Jack'in kanepemde bulunma nedenini açıklarken son cümlesini duydum. "Garrett adamlarına her şeyi gözetlemelerini söyledi."

"Bana zarar vermeye çalışır mı sence?" Austin'in sorusu göğsümü acıtıyor. Babasının daha iyi bir adam olması için her şeyi verirdim.

"Hayır," diye cevapladı Jack hemen. "Bunun neye yarayacağını bilmiyorum ve onun böyle bir geçmişi yok."

Bir an sessizlik olur ve yakalanmaktan korkmasam, neler olup bittiğini görmek için gizlice bakardım.

"Anneme zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?" Bu bir soru değil ve Austin'in sesindeki şok beni derinden vurur.

Elimi ağzıma kapatıp yavaşça nefes alıyorum. Jack cevap vermiyor, doğru kelimeleri mi arıyor yoksa onaylayarak başını mı salladı bilmiyorum.

"İkinize de hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sesi kesin. "Duydun mu?"

Odada çıkan sesler, ne yaptıklarını görmek istememe neden oluyor. Sonunda oğlum cevap veriyor. "Sen hep bizi korursun."

"Her zaman koruyacağım." Daha fazla hareket sesi duyuyorum ve birinin başka birinin sırtını okşadığı gibi bir ses geliyor.

Onlar iyi geceler derken kapıyı dikkatlice kapatıyorum. Hiçbir zaman bizi koruyan bir erkek, bir koca, bir baba olmadı. Yorganımın altına kıvrılıp dizlerimi kucaklayarak hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum.

Jack

Cooters & Shooters, balkabakları, hayaletler, örümcek ağları ve devasa siyah örümceklerle doludur. Süpürge sopalarına binmiş mor pelerinli cadılar ağaçlara yapışmış, en küçük kardeşim Hendrix ise iki yaşındaki kızı Haddy'yi araba koltuğundan çıkarıyor.

"Sonunda geldik!" Raven koşarak bana sarılmak için bağıyor. "Seni görmek çok güzel. Dört ay geçtiğine inanamıyorum. Herkes içeride mi?"

"Evet. Hepsi seni bekliyor." Yengemin sarılmasına karşılık veriyorum. "Tam zamanında geldin. Dylan, bu akşamki Dare yemeğinde ona yardım etmeni bekliyor."

Raven gülerek burnunu çekip, beni geçerek restorana doğru ilerlerken öne eğilir. "Bunu duydum... İncir ve arpa mı?"

Başımı sallayarak, teslimiyetle iki elimi kaldırdım. "Ben karışmıyorum. Craig ve Allie sürekli onunla dalga geçiyor, yeterince somurtkan zaten."

Dürüst olmak gerekirse, küçük kız kardeşim son zamanlarda gerçekten çok garip tarifler deniyor.

"Hey, ağabey!" Hendrix dikleşerek, koyu saçlı küçük kopyasını tuttu.

Gözleri tıpkı onunki gibi parlak mavi ve Haddy'nin bebekliğine ne kadar benzediği inanılmaz.

"Selam." Ona sarılmak için bir adım öne çıkıp sırtına hafifçe vuruyorum.

"İyi görünüyorsun." O da başını sallayarak kaşlarını kaldırdı. "Oldukça rahat görünüyorsun. Hatta parlıyorsun bile diyebilirim. Sırrın ne? *A* ile başlayıp *ie ile* biten bir şey olabilir mi?"

"Yeter bu kadar." Haddy ellerini çırparak çığlık atınca onu boynundan tutmaya başlıyorum.

"Sakin ol dostum, elimde bir bebek var!"

"O iki yaşında, burada kimin patron olduğunu unutma."

"Allie nerede? Mutfakta mı?" Alay ediyor, ama beni gülümsetiyor.

Kahretsin, bu aralar çok gülümsüyorum. Allie'nin kanepesinde iki gece uyuduktan sonra, eski bir arkadaşından Rip'in New Orleans'ta bir barda görüldüğüne dair bir mesaj aldı.

Garrett, şartlı tahliye memuruyla görüşeceğini doğruladı ve biz de biraz rahatlayabildik. Kendi yatağında daha iyi uyuyorum, ama Allie'nin ayaklarımın dibinde kıvrılmış halde uyandığım sabahları özlüyorum.

Sahiplik, koruma, tatmin... Onu orada, bana yakın, bana güvenerek gördüğümde tüm bu duygular içimde birbirine karışıyordu.

Kimmie olsaydı, onu yatağına taşırdım. Bunun yerine, ona bir battaniye örttüm ve yumuşak yanağına bir öpücük kondurduktan sonra güneş doğarken odadan çıktım.

Austin'le konuşmak kolay olmadı. Allie onun son yılını mahvetmek istemiyordu, ama ben de en büyük oğul olarak ve onun Allie'yi ne kadar sevdiğini bildiğim için, gerçeği kaldırabileceğini biliyordum.

Mutlu değildi, ama sanırım onlara göz kulak olacağımı biliyor. Yine de, şimdilik her şeyin normale döndüğünü ona söylemekten memnun oldum.

Yarın akşam büyük mezuniyet maçı var ve tüm ailem şehre geliyor, sanki tatil gelmiş gibi hissediyorum.

Yaz sıcaklığı sona erdi ve etrafımız sonbaharın manzaraları ve kokularıyla doldu. Herkes heyecanlı ve coşkulu.

Hendrix'in peşinden restorana giriyorum ve hemen Sadie ve iki ponpon kız arkadaşı bize yaklaşıyor. Halloween festivali ve saman labirenti için bilet satıyorlar. *Hocus Pocus* filmindeki cadılar gibi giyinmişler, peruk ve makyajları bile var.

"Yarın akşamki büyük açılışı kaçırmayın!" Sadie bana iki bilet veriyor. "Bazı çocuklar Michael Myers, Freddy Krueger ve Jigsaw gibi giyiniyorlar. Çok eğlenceli olacak!"

Hendrix yüzünü buruşturur. "Tabii, siz eğlenirken ben Haddy'ye bakarım."

"Lise öğrencilerinden korkmuyorsun, değil mi?" Onu kızdırmadan duramıyorum.

"Hayır, ama insanların üzerime atlamasından hoşlanmıyorum. Kavgacı bir yapım var." Dudaklarımı büzüyorum ve kızlara başımı sallıyorum. "Haklı. "Evet, efendim, koç!"

"Evet, efendim, Koç!" Küçük bir selam verdikten sonra restorana giren bir sonraki müşterilere doğru koşar.

"Hendrix!" Liv koşarak kardeşime sarılır. "Bak kim gelmiş Gigi, Haddy!"

Kızını kucağında tutuyor ve iki küçük kız birbirlerini görür görmez çılgılık atmaya başlıyorlar. Aşağı inmek için kıpırdanıyorlar ve iner inmez koşmaya başlıyorlar, ebeveynleri de hemen arkalarından.

"Oyun parkını unutmayın," diye bağıriyorum, onlar odayı geçerken.

Dört yaramaz oğlan çocuğu olan annemiz, restoranda oyun parkı olması konusunda ısrarcıydı. Her dakika ayağa kalkmak zorunda kalmadan oturup yemeğini bitirebilmek için kapalı bir alan istiyordu.

Hendrix, küçük çocuğunu kucağına alır ve arka duvardaki körfeze bakan ekran kapıdan dışarı çıkarlar. Ben mutfığa doğru ilerlerken, Garrett ve Logan da perşembe gecesi ekibine katılırlar.

Kadınların kahkahaları duyuluyor, sohbetler canlı ve neşeli. "Çalışma masasından uzak dur Dylan." Raven keskin bıçağı ona doğru. "Chili de arbol'a portakal marmelatı koymayacağız."

"İlginç olur diye düşündüm," diye savunur Dylan. "Aşçılar tatlı ve baharatlı lezzetleri sürekli birleştirir ve bu çok iyi sonuç verir!"

"Şu anda damak tadın bozuk, Pepper Spice." Allie ellerini geniş bir hareketle sallıyor. "Git Logan'la takıl ve hamileliğinin tadını çıkar. Bırak Raven halletsin."

Dylan kollarını kavuşturarak kocasının yanına gider. "Sorun yok, bebeğim."

Logan eğilip kollarını onun omuzlarına sarar. "Biber içermeyen tüm yemeklerini seviyorum."

"Bu çok yanlıştır." Kız kardeşim sırtını onun göğsüne yaslar ve o da onu kollarını sardı.

Dudaklarım yarı gülümsemeyle kıvrılır ve aynı şeyi Allie'ye yapabileceğim günü düşünürüm. aynı şeyi yapabileceğim günü düşünürüm.

Raven'ın yanında durmuş, soğan doğrayıp sarımsak kıyıyor. Saçları dağınık bir topuzda toplanmış, gözlerindeki kahkaha ve dudaklarındaki rahat gülümseme omuzlarımı gevşetiyor.

Gözlüklerini koruyucu gözlüklerle değiştirmişler ve ikisi de acı biber yağının cildine bulaşmaması için plastik eldiven giyiyorlar.

Garrett ve Craig, sarışın peruklarını takmış, bir şarkı listesi hazırlıyorlar ve Kimmie, Apricot'u kollarında dans ediyor.

Göğsümde sevgi dalgaları yayılıyor. Bu benim ailem.

"Hey, kardeşim, kapıyı mı koruyorsun?" Garrett bana katılmamı işaret ediyor ve ben her zamanki gibi sessizce kenarda duran Zane'in yanına gidiyorum.

"Burada bir şey yanmıyor mu diye bakıyorum." Gözlerim Allie'nin gözleriyle buluşuyor ve dudakları bir gülümsemeye bürünüyor.

Yanakları sevimli bir pembe renkle kızarıyor ve çok tatlı görünüyor. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor? *Sen buraya aitsin. Burası senin evin. Seni seviyorum...*

"Yanan tek şey bu yemek!" diye bağılıyor Raven, ve ben de onun bu çılgın kalabalığa ne kadar uyduğunu görünce gülümsüyorum. "Uyarı için hazır mısın, Al?"

Allie plastik eldivenlerini çıkarır ve ellerini yıkamak için lavaboya gider. "Hazır!"

"Hadi yapalım."

Bekleyen kalabalığa doğru ilerliyoruz ve Dylan, Raven'ı kız kardeşi ve biber sever suç ortağı olarak tanıtıyor. Allie, bu akşamki yemeğin nasıl yenileceğini anlatan metnini okuyor ve parti başlıyor.

"Ring of Fire" Craig'in bu geceki ilk baharatlı şarkısı ve her zamanki gibi ben de kolları kavuşturup kutlamayı izlemek için geride duruyorum. Ondan sonra müzik Halloween temalı şarkılara geçiyor. Mor ve turuncu renkli yanıp sönen ışıklar yemek salonunun her yerine asılmış ve odanın ortasındaki sütunları sarıyor.

Kimmie'yi, Bayan Gina'nın her zaman oturduğu kabinin yakınında, küçük kuzenleriyle el ele tutuşmuş, "Ghostbusters" şarkısına eşlik ederek zıplarken görüyorum. Haddy daha çok Apricot ile ilgileniyor, ama Gigi dans etmeye hazır.

"Kimi arayacaksın?" Arkamdaki kadın sesi beni tetikliyor.

Dönüp, önümde duran Allie'ye bakıyorum. Kollarını arkasında kavuşturmuş. Çenesini kaldırıyor ve göğüsleri daha da yükseliyor. Bu partiden gitmeye hazırım.

"Bir hayaletle başa çıkabilirim."

"Hayaletlerden korkmuyorsun, öyle mi?" Küstahça başını yana eğip mavi gözlerini kırptırıyor.

"Muhtemelen daha iyi İngilizce kullanırdım, ama evet." Elini tutup onu kendime çekiyorum. "Eski hayaletler hakkında ne düşünüyorsun?"

Dudakları sıkışır ve bakışları yana kayar. "Evimde uyuyan yakışıklı koruyucumu özlüyorum."

"Çok uzağa gitmedim." Müzik "Monster Mash"e geçer ve çocuklar çılgık atar. Eğilip Allie'nin kulağına fısıldarım. "Yarın bağış etkinliğine benimle gelir misin?"

Başını salladı ve kulaklarıma cevap vermek için uzandı. "Liv, hepimizin burada buluşup birlikte yürüyeceğimizi söyledi. Ama ben seninle yürüyeceğim."

Eli göğsümde, vücudu hafifçe bana yaslanıyor. Belini tutuyorum, kanımın ısınıp düşürmek için elimden geleni yapıyorum. "Seni fazla bekletmeyeceğim."

"O zaman
randevumuz var."

"Evet, var."

"Giyinecek misin?"

Kaşlarım çatılır ve onun ifadesini incelerim. Ciddi görünüyor. "O notu almadım. Sen aldın mı?"

"Mm-hmm." Telefonunu çıkararak birkaç kez dokundu ve ekranı bana gösterdi. "Giymesi çok zor olmayan sevimli bir Regency elbise buldum. Çıkarması da zor değil."

Yumuşak gri elbiseyi incelerken karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum. Yakasında beyaz bir fırfır var ve düz eteğinin yan tarafında, beyaz, uyluk boyu çorapları gösteren bir yırtmaç var.

"Beğendim." Çenemi sıkarak, bununla ne giyebileceğimi düşündüm. Çok dikkat çekici bir elbise değildi. "Bir şey bulurum."

"Karmaşık bir şey olması gerekmez." Bana neredeyse özür diler gibi göz kırıyor. "Dylan ve Logan biber kostümü giyecekler. Liv eski dans kostümlerinden birini giyecek ve Garrett futbol forması giyecek."

"Hala ona olur mu?"

Bana yaklaşıp. "Senin formayı aldım ama geri vermeyeceğim."

Elini tutup bir an elimde tutuyorum, her yerde izlendiğimi biliyorum. "Sana saklaman için vermiştim."

Elini sıkarak onu bırakıp, Kimmie'nin etrafında dönüp bacağına tekmelediği yere doğru yürüdüm. Apricot bir şekilde kaçmayı başarmıştı ve Rachel kızları ve Bayan Gina'yı izliyordu.

"Gigi ne yapıyor?" diye sordu yaşlı kadın.

"Garrett onunla dans etmeye çalışıyor, o da inmeye çalışıyor." "Çok bağımsız bir kız." Bayan G gülümsedi. "Adına adanmış, benim yaptığım her şeyi yapan küçük bir kızın olması çok hoşuma gidiyor."

benim adımları taşıyan birinin etrafında koşuşturup benim yaptığım her şeyi yapması çok hoşuma gidiyor." "Sen çok şey yapıyorsun," diye Rachel espri yapıyor.

Küçük kızımın yanında durup omzuna dokunuyorum. "Yatma zamanı."

"Baba," diye sızlanıyor, küçük omuzları düşüyor. "Parti hala devam ediyor!"

"Fazla sürmez, yarın okul var. Yarın akşam da fuar var."

Düşünürken küçük yüzü buruşur. Sonra hemen başını sallar ve elimi tutar. "Fuarı sabırsızlıkla bekliyorum! Labirente gireceğim, kabak tarlasına gideceğim, kostüm giyip şeker yiyeceğim..."

Elini elimde tutarak saymaya devam ederken, Allie'nin Raven'la dans ettiğini görürüm. Kostümü çok güzel ve ona nasıl uyum sağlayabileceğime dair bir fikrim var. Unutulmaz bir gece olacak.

OKUL MAÇIMIZ GALIBİYETLE SONUÇLANDI.

Austin güçlü başladı ve arka arkaya üç touchdown pası attı.

Onu dışarı çıkarmak zor oldu, ama Levi'ye spot ışığını paylaşacağına söz verdim.

Genelde Homecoming krallığına pek dikkat etmem, ama Austin devre arasında kral ilan edildiğinde hepimiz onu alkışlamak için dışarı çıktık.

Allie ağlıyordu ve durum farklı olsaydı, ona gidip onu kollarıma alırdım. Bunun yerine Dylan ve Liv onun etrafını sarıp ona sarıldılar ve alkışladılar.

Sadie Homecoming kraliçesi seçildi ve Austin'in yanağına öptüğünde, Austin utanmış gibi yere baktı. Kız kardeşlerimin arasında Allie'nin bana baktığını gördüm.

Ona hafifçe gülümsedim, o da parmaklarını dudaklarına götürüp bana öpücük gönderdi. Sanki hissetmiş gibi yanağımı ovuşturarak aşağı baktım ve ona gözlerimi diktiğimde, gülmekten burnu kıvrıldı.

Maçın ikinci yarısında Levi hayal kırıklığına uğratmadı. Hiç touchdown pası yapamadı ama heyecan verici bir ilk down için otuz beş yard koştu.

Bir başka sack'e yakın pozisyon, Tyreek'in koşarak sayı yapmasıyla sonuçlandı. Hatta Edward'ın ekstra puanı atmasına izin verdik ve maç 29-0 bitti.

Diğer koçla tokalaşıp çocuklara kısa bir tebrik konuşması yaptıktan sonra, Halloween kostümüm için kontakt lenslerimi almak üzere ayrıldım.

Mobile'da topluluk tiyatrosu yapan bir arkadaşım sayesinde şansım yaver gitti ve bana uzun kadife bir ceket, bej renkli pantolon ve uzun

deri çizme buldu.

Çizmeler biraz büyük ama Cooters & Shooters'ın otoparkına girerken bir şekilde idare edebilirim. Işıklar yanıyor ve Kimmie Dylan'la birlikte çoktan gelmiş.

Drill takımında kenarda tüm kalbiyle dans etti ve Austin'in mezuniyet balosu kralı seçildiğinde o kadar yüksek sesle bağırdı ki, soyunma odasının kapısından bile duyabiliyordum.

Aptalca ama restoranın kapısının önünde durduğumda midem sıkışıyor. Kıyafetime bakınca, geri dönüşün olmadığını anlıyorum. Özellikle de Allie'nin giydiğiyle birlikte.

"Giriş yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Kapı açılır ve Zane kovboy kıyafetleriyle içeride durmaktadır.

"Vay, ne kadar şık olmuşsun!" Rachel, göğsünü ortaya çıkaran kırmızı kareli elbisesiyle onun yanında duruyor. Saçları iki at kuyruğu şeklinde toplanmış ve eski bir country müzik programı olan *Hee-Haw*'daki karakterlere benziyor.

"Baba, Prens Phillip'e benziyorsun!" Kimmie bana koşarak geliyor.

"O, Kraliçe Elizabeth ile evli olan mı?" Küçük zıplayan fasulyemi kaldırmak için eğiliyorum.

Liv, onu drill takımının bir üyesi gibi giydirmiş, o da kalın tayt ve tap ayakkabılarla parlak bir bodysuit giymiş. Saçları geriye taranmış, üzerine parıltılar serpilmiş bir topuz yapmış ve dudakları kırmızı.

"Hayır, baba!" Kahverengi gözlerini devirir. "O Prenses Aurora'yla evlendi!"

Allie odanın diğer ucundan beni görür ve gözleri büyür. Boğazımı temizlemem gerekir, çünkü o muhteşemdir.

Elbisesi nispeten sade, uzun ve düz, üst kısmı neredeyse bir palto gibi açık gri. Geniş pembe bir kurdele, göğüslerinin hemen altında bir kemer gibi sarılmış ve göğüslerini iştah açıcı bir şekilde öne çıkarmış. Saçları yana toplanmış ve gözlerimi aşağıya, göğüslerine çekecek şekilde düşüyor.

"En yakışıklı ağabeyi ben miyim neyim?" Dylan uzun kırmızı biber kostümüyle yanıma gelir ve açık mavi kadife paltomun yakasını çeker. "Neredeyse birine aitmişsin gibi görünüyorsun. Kim olabilir acaba?" Kehribar rengi gözleri düşünür gibi dönüyor ve ben gülerek iç çekiyorum. "Oh, biliyorum! Bizim Jane Austen-Allie!"

"Dostum, bu çok şık bir kostüm." Logan, muhtemelen biber kostümü olduğunu tahmin ettiğim yuvarlak, yeşil bir kostümle yanıma geliyor. "Atın nerede?"

"Gloria'nın evinde bıraktım," diye espri yapıp gülmemeye çalışıyorum.
"Senin..."

"Söyleme." Logan elini kaldırır. "Kız kardeşin bu aralar tüm bu... tatma işleriyle zor günler geçiriyor."

"Sen iyi bir adamsın." Koluna hafifçe vurup, partnerimi aramak için arkama döndüm. "Birini mi arıyorsun?" Garrett'ın forması karnını gerginleştiriyordu.

"Artık sen de bu trene binmelisin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen de koşu bandına çıkmanın zamanı gelmişti." Karnına vurdu. "Hayatı seviyorum."

"Ne zaman bıraktın ki?"

"Birkaç yıl ara verdim."

"Çok şık görünüyorsunuz, Koç." Hendrix, Haddy'yi koluna takmış olarak yanımıza gelir.

Haddy, yüzünün etrafında küçük kanatlar olan pembe bir tulum giymiş. "Bunu ne?"

"Axolotl kostümü. Raven'ın kardeşi yaptı. Okyanus temalı bir şey yapıyoruz." O korsan kostümü giymiş, Raven ise denizkızı kostümü giymiş. "Allie ile ilişkinizi resmileştirmenize sevindim. Bilmiyorsanız, uzun zamandır bunu istiyorduk."

Aşağıya bakarak biraz daha yaklaşıyorum. "Henüz resmi olarak kabul etmedim."

Hendrix gözlerini kısarak bana baktı. "Eğer ondan hoşlanmadığından endişeleniyorsan, eminim ki o senden hoşlanıyor. Ocak ayında melas kadar yavaş olsan bile."

"Onu rahatsız etme! Jack, ikiniz harika görünüyorsunuz." Raven, Allie'nin elinden tutup onu odanın diğer ucuna, benim durduğum yere çekiyor. "Romantik bir romandan çıkmış gibisiniz."

"Oh, şimdi anladım!" Dylan haykırdı. "Allie kütüphaneci olduğu için. Vay canına, bu biraz uzun sürdü."

Kız kardeşimin kaşları düşer ve Liv elini omzuna koyar. "Buna hamilelik beyni denmesinin bir nedeni var."

"Yine mi bu?" Dylan iç çekerek başını sallar ve Logan'ın beklediği yere geri döner.

"Biraz espri yapmaya çalış." Rachel sevgiyle koluna dokunur. "Birkaç ay sonra hepsi komik bir anı olacak."

"Onun mizah anlayışı yok mu diyorsun?" Hendrix'in sesi yükselir. "Logan'ı Fruit of the Loom karakteri gibi giydirmiş."

Garrett telefonunu çıkarıp fotoğraf çekiyor. "Bu kesinlikle yıllarca komik bir anı olacak."

"İstediğiniz kadar gülün. Ben bunu sevgilim için yapıyorum." Logan eğilip Dylan'ın kırmızı boyalı yanağına öpücük kondurur.

Zane kovboy şapkasını düzeltir. "Hazır mıyız, ortaklar?"

Grup kapıya doğru ilerler ve Garrett, Gigi'yi kucağına alır. Gigi futbol topu gibi giyinmiştir ve Garrett onu kucağına alır almaz, huysuzlanmaya ve debelenmeye başlar.

O sadece gülüyor, onu havaya atıp yakalıyor, bu da onun telaşını kahkahalara dönüştürüyor. "Hadi buradan gidelim."

Yanımda duran Allie'ye dönüp gülümsediğimde, yanakları güzel bir pembe renge büründü.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesi çok alçak.

"Sen de öyle." Sesim de aynı derecede alçak ve onu kollarıma alıp öpmek istiyorum. Bunun yerine dirseğimi kaldırıyorum. "Seni fuara eşlik edebilir miyim?"

Çenesini kaldırıp gülümser ve beyaz eldivenli elini koluma koyar. "Evet, lütfen, nazik beyefendi."

"Efendim..." Başımı

sallıyorum. "Bunu sevdim."

"Ben de," diye fısıldıyor.

Allie

Jack Bradford, ortaokul günlerimde kütüphanede Julia Quinn romanlarını gizlice okuduğumdan beri aşık olduğum tüm Regency romanlarındaki kahramanlara benziyor.

Çok uzun boylu ve her zaman gururlu bir duruşu var. Saçları dağınık, sanki güvenilir atıyla dörtnala gelmiş gibi. Yakası bağcıklı beyaz bir gömlek giyiyor ve o pamuklu pantolonun içindeki poposunu görmek isterdim.

"Nasıl yaptın?" Ona bakıyorum ve o gülümsüyor, gözleri vücudumda dolaşıyor ve kolumun üstündeki tüyleri diken diken ediyor.

"Tiyatrocu bir eski arkadaşım. Hazırlamama yardım etti." Gözleri ceketinin ön tarafına kayıyor ve ceketini açıyor. "Görünüşe göre tam olarak doğru değil, çünkü yeleşim yok."

"Burada kimse şikayet etmez." Kolunu tutup ona bakıyorum. "Mükemmelsin."

Durur, parmağıyla yanağıma hafifçe dokunur. "Sen mükemmelsin." "Önce labirenti yapalım!" Raven, Hendrix'in yanında zıplayarak seslenir.

"İçeride hangi karakterlerin koşturduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Boğazım düğümleniyor, ama bu konuda biraz gergin olduğumu itiraf eden tek kişi olmak istemiyorum.

Jack'in omzuna yaslanıp fısıldıyorum, "Keşke karakter seçeneği olmasaydı."

O gülüyor ve yanağındaki gamze beni neredeyse bayılttı. "Merak etme. Onları çok yaklaştırmam."

"Bebeklere ben bakarım." Hendrix elini kaldırarak karısını Garrett'in yanına götürür ve kardeşinden Gigi'yi alır.

"Tamam, Küçük Tavuk," diye alay eder Garrett. "Hayvanat bahçesinde buluşuruz."

"Ben bebek değilim!" Dylan onu amcasına götürmeye çalışınca Kimmie ağlar. "Neredeyse sekiz yaşındayım, saman labirentine de girebilirim!"

Dudaklarını bükülür ve Jack elimi sıkar. "Hemen dönerim."

O, parlak küçük kızının yanına diz çökmek için yürürken ben bekliyorum. "Yarın seni geri getirip güneş çıktığında birlikte geçelim, olur mu?" Kızına karşı sesi çok nazik ve tatlı.

"Aynı olmaz baba! Bu gece ışıklar ve müzik var, dumanlı şeyleri yapıyorlar ve herkes çılglık atıyor."

"Biliyorum, ama yarın da eğlenceli şeyler yapacaklar." Elini kızının beline koyar. "*The Nightmare Before Christmas*'ı izlediğimiz ve uyuyamadığın zamanı hatırlıyor musun?"

"O geçen yıldı, baba." Gözlerini devirir ve içindeki ergenlik çağı ortaya çıkar.

"Gigi ve Haddy'ye yardım etsen iyi olur." Hendrix yüksek sesle konuşarak yanlarına gelir. "Keşke benim kadar sevdikleri biri olsaydı da onları kabak tarlasına götürmeme yardım etseydi."

Jack ona bir bakış attı, sonra tekrar kızına döndü. "Hen amcanın yardımına ihtiyacı var."

Tam o sırada bir kız hay labirentinden ağlayarak koşarak çıkar ve arkadaşları gülmemeye çalışarak etrafında toplanır. Kız titriyor ve gözyaşlarını siliyor, Kimmie'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

Elini babasının omzuna koyar. "Hen amcaya yardım etmeliyim. Gigi çok yaramaz ve babam onunla benim kadar ilgilenemiyor."

"Aferin kızıma." Jack onu kucaklayarak kendine çeker.

"Bana gerçekten yardım ediyorsun, KJ." Hendrix elini uzatır ve KJ, ağlayan kıza bakarak elini tutar. "Karamelli patlamış mısır, belki bir ICEE ve pamuk şeker alalım."

Jack bir dakika onları izledikten sonra tekrar bana döndü. "Umarım hasta olmaz."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ona karşı çok iyi.

"Kim çılglık atmaya hazır?" diye bağırır Garrett ve Liv onun omuzlarını tutup sırtına atlar.

"Beni koruyacağını umuyorum," diye gülerek, Garrett'ın bacaklarını tutarken ona sıkıca sarılır.

"Kimse benim hanımımın yanına yaklaşamaz."

Jack elimi tutup kolunun içine soktu. "Benim de."

Uzanıp diğer elimle onun pazısını tutuyorum, her kalp atışında sıcaklık dalgaları yayılıyor. "Ben senin hanımefendin miyim?"

"Biliyorsun."

Dylan, Logan'ı tutup elinde biletlerle girişe doğru yönelir. Zane ve Rachel hemen arkalarından gelir, onları da Liv'i sırtında taşıyan Garrett izler.

Tiz hoparlörlerden ürkütücü bir müzik çalıyor ve ara sıra labirentin derinliklerinden bir çığlık yankılanarak kalbimi durduruyor.

Girişin iki yanında, beyaz elbiseler giymiş ve her tarafı kanla kaplı beyaz bebek bebekler dizili, beyaz boyalı maskeler balyaların arasından bize bakıyor.

"Bu çok ürkütücü," diye mırıldanarak Jack'in yanına daha da yaklaşıyorum.

Labirentin etrafına dağılmış uzun direklerden parlak ışıklar sarkıyor ve duvarlar mor ve turuncu renkli yanıp sönen ışıklarla ya da Cadılar Bayramı mağazalarından alınmış canavar ve cadı figürleriyle aydınlatılmış.

Biletlerimizi vermek için sıraya giriyoruz ve bir çarşafın arkasından otomatik bir el uzanınca sıçıyorum.

"Korkmadın, değil mi?" Bana sırtıtarak bakıyor ve bu çok seksi.

Bu labirentte ne kadar kalabalık olduğunu merak ediyorum. Her karanlık köşede bizi korkutmak için bekleyen bir genç var mı, yoksa kaçıp öpüşme şansı bulabilir miyiz diye merak ediyorum.

Korkmuş, heyecanlı ve bir genç gibi azgınım, tam o sırada arkamdan bir kız çığlık atıyor, ben de çığlık atıp Jack'in önüne atlıyorum.

"Yapma Levi!" diye bağırıyor ve arkama bakınca Sadie'nin pembe etekli, kabarık bir elbise, mezuniyet tacı ve sihirli değneği ile giyinmiş olduğunu görüyorum.

"Kes şunu, Levi." Austin onun yanında durur, gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırır.

gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırır.

O ve Levi ikisi de korsan kostümü giymiş. Austin'in bıyık çizmiş, ama Levi Jack Sparrow gibi boyanmış. "Üzgünüm, Queenie.

Kaydım." İki elini havaya kaldırıp hafifçe sallıyor gözlerinde flörtöz bir ışıltı var.

Kaşlarım çatıldı, ama Austin arkadaşının davranışından rahatsız görünmüyordu.

"Umarım o saman balyalarını sağlamlaştırmışlardır." Edward labirentin tepesine bakıyor. "Bazıları içe doğru eğilmiş."

"Merhaba, millet!" Jack'ten bir adım uzaklaşıyorum.

"Oh, Bayan Allie... Ve Koç Jack?" Sadie ellerini birleştirip coşkuyla konuşur. "İkiniz harika görünüyorsunuz! Romantik bir romandan çıkmış gibisiniz."

"Teşekkürler, Sadie." Çocukların önünde Koç Jack'in yanında rahat davranmaya çalışarak elbiseye bakıyorum. "Kütüphane için eğlenceli olur diye düşündüm. Bilirsin."

"Botlarınızı beğendim." Austin, Jack'in ayakkabılarına bakarak başını sallar. "Benimkilerden daha güzel."

"Aynı zaman diliminde miyiz?" Sadie'nin arkadaşı Austin'i iterek geçer. Seksi bir korsan kostümü giymiş. "Koç Jack'i esir alıp Bayan Allie'yi güverteye çıkarsak?"

Gülüşü ve Jack'e doğru eğilmesi *Lolita* havası veriyor ve Jack elini omzuna koyup onu kendinden uzaklaştırmadan önce, onun at kuyruğunu çekmek için hazırdım.

"Hayır," diye cevaplar Jack sertçe.

"Aslında korsanlar on yedinci yüzyılın sonlarında aktifti," Edward mantıklı bir şekilde açıklayarak, bizi potansiyel olarak garip bir andan uzaklaştırır. "Korsanlığın Altın Çağı, Regency Dönemi'nden neredeyse iki yüz yıl önceydi."

"Senin kostümün ne, Edward?" Levi yine sallanarak sorar. "Yürüyen Wikipedia mı?"

Gözlerim kısıılır ve Levi'nin tavrını beğenmediğimi fark ederim. Sonra babasını hatırlarım.

Edward şaşkın. "Ben Relativite Teorisi'yim."

Hepimiz ona bakıyoruz. Kot pantolon ve siyah tişört giymiş. "Bu ne anlama geliyor?" Austin sonunda soruyor.

"Nerede durduğuna bağlı."

Yine sessizlik. Ta ki Jack gülerek "İyi espriydi, Eddie" diyene kadar.

"Anlamadım." Sadie, Edward'a kaşlarını çatarak bakar. "Nerede durduğumun ne önemi var?"

"Geliyor musunuz?" Zane labirentin girişinden bize bağırıyor. "Kostümünü açıklaması için onu zorlama." Rachel elini ağzının önüne götürüyor. ağız. "Orada yirmi dakika kalacaksın ve yine de anlamayacaksın."

Edward kaşlarını çattı. "O kadar da zor değil. Uzay-zaman maddenin nasıl hareket edeceğini söyler. Madde ise uzay-zamana nasıl kıvrılacağını söyler, yani nerede durduğuna bağlı."

"Uzay-zaman mı?" Levi, Sadie ve Austin'in yanına gider ve kolunu Sadie'nin omuzlarına dolamıştır. "Dr. Spock kılığına girmeliydin. Zaten onun gibi konuşuyorsun."

"Bay Spock doktor değildi." Edward onların peşinden gider.

"Allie?" Solumdan gelen bir ses beni durdurur. "Sen misin?"

Dönüp baktığımda, Ronnie Freeman'ın hobbit ya da *Pamuk Prenses*'in cücelerinden biri gibi giyinmiş olduğunu gördüm.

"Ron, merhaba! Evet, benim." Gülümserim, o bize yetişirken tereddüt ederim. "Tanrım, gittikçe güzelleşiyorsun." Başını sallar.

Jack'in yaklaştığını hissediyorum ve bu sefer onun sahiplenici tavırları beni çok daha az rahatsız ediyor. Neredeyse kıkırdayacağım. Bu çok heyecan verici.

"Bu çok tatlı bir iltifat. Teşekkürler, Ron." Elimi uzatıp Jack'in koluna koyuyorum.

Ronnie'nin gözleri benim hareketime kayar ve o kadar hızlı bir şekilde dikleşir ki bir adım geri atar. "Ah, şimdi neden akşam yemeğine gelmek istemediğini anladım." Jack'e bakarak başını sallar. "Bir erkek, bir bayan Koç Jack'i tercih ettiğinde fazla üzülmemeli." Sonra gülerek, daha da Disney karakterine benziyor. "Seni suçlayamam."

"Ronnie." Biraz sempati duyarak başımı yana eğdim. Haksız sayılmazdı. "Sen çok tatlısın."

"Sakin ol, Freeman." Jack benim sempati duygularımı paylaşmıyor. Elini benimkinin üzerine koyarak beni labirentin girişine götürüyor.

Gözlerimi ona dikip, somurtkan ifadesine bayılıyorum. Tam Bay Darcy gibi. "Hadi ama. Ronnie Freeman'dan korkamazsın. Bu çok saçma."

Dönüp bana heyecan verici sert mavi gözleriyle bakar. "Seni benden almaya çalışan hiçbir erkeği sevmem."

Yaklaşarak kolunu karnıma sarar ve parmak uçlarına yükselirim. "Bunun olacağından asla endişelenmene gerek yok."

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı ve ağzının köşesi bile gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Grup bizi bekliyor."

Rachel'ın labirentin girişinde Edward'la fısıldaştığı yere gidiyoruz. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Strobe ışıkları ve yüksek sesli müzik var, bazı yerlerde aktörler ortaya çıkıp sana bağıyor."

Edward'ın dudağı kıvrılır ve Jack ona hafifçe dirsek atar. "Bence Hendrix'le hayvanat bahçesinde tekillik bulacaksın."

Rachel'ın kardeşi ona kaşlarını çatarak bir dakika düşünür. Sonra anlamış gibi görünür.

"Kim?" diye sorar.

Jack başını sallar.

"Anladın." "İyi buldun."

Hayvanat bahçesinin yönüne doğru yürürken, Rachel ve ben dudaklarımızı aralayıp Jack'e döneriz.

Rachel ilk sorar. "Bütün bunları gerçekten anladın mı?"

"Daha çok Kimmie nasıl tekillik?" diye ekliyorum.

"O çok küçük ve bilim kanunlarına hiç ilgi duymuyor."

Rachel kayınbiraderine göz kırpar ve ben elimi onun kolunun kıvrımına kaydırırım. "Senin bu kadar inek olduğunu bilmiyordum."

"Diğerlerine yetişmek için acele etmeliyiz." Zane, Rachel'ın beline kolunu dolayarak, göğüslerine bakarak yaklaşır. "Şikayet ettiğimden değil tabii."

"Siz gidin. Biz yetişiriz." Jack tekrar elimi tuttu ve damarlarımdan sıcaklık yayıldı.

"Hadi *ama!*" Rachel elimi tutup beni çeker. "Korku filmi gecesinde öpüşmek için bolca zaman var. Hem burada yaparsanız çocuklar görür."

Jack'e gözlerimi kocaman açtım ve o sırttı, bu da beni daha da kızdırdı. Rachel beni onun elinden çekmek üzereydi ama Jack elimi sıkıca tuttu ve bırakmadı.

"Neden bu kadar geç kaldınız?" Garrett, ilk virajda onlara yetiştiğimizde gür sesle sorar. "Burada birlikte kalmalıyız, bu çok zor!"

"O da öyle dedi!" Liv, hala sırtında dururken bağırır.

Dylan güler. "Allie labirente mor içecek mi soktu?"

"Ben değil!" Elim kaldırıyorum. "Ben kurallara uyan bir kütüphaneciyim."

"Ben öyle duymadım." Liv kaşlarını oynatır ve ben utangaçça başımı eğiyorum.

"Garrett!" Dylan alaycı bir şekilde sorar. "Gizlice içki şişesi getirmişsin, değil mi?"

"Bu ne cüret?" Garrett alaycı bir tavırla sorar. "Bu kasabanın şerifi benim, küçük hanım... şey, biber."

"Her neyse, gidelim!" Logan karısının elini çeker ve iki biber karanlığın içine doğru önümüzde yürümeye başlar.

The Shining filminin son sahnesinde Jack Nicholson'ın donmuş görüntüsünün olduğu bir televizyonun önünden geçerken tüylerim diken diken oldu.

"Saman labirentlerinden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, Jack'e tekrar sarılabilmeyi dileyerek.

Müzik sesleri yükselir ve hayalet gibi ulumalar havada yankılanır. Kahverengimsi kırmızı boyayla "*Buradan canlı çıkamazsınız*" yazan bir girişin önünden geçeriz.

"Gerçekten abartmışlar," diyor Zane gülerek.

Tam sakinleşmişken Rachel o kadar yüksek bir çığlık atar ki Liv de çığlık atar ve ben Jack'in kolunu tutup arkasına atlarım.

Sonra Rachel kahkahalara boğulur. "O mısır sapını insan sandım!"

"RACHEL!" Dylan bağırır. "Neredeyse altıma işeyecektim!"

"O kadar hamile değilsin Dee." Liv inliyor ve yürümeye devam ediyoruz.

Yol geniş ama tavandaki ışıkların düzeni gölgeli alanlar ve zifiri karanlık köşeler yaratıyor.

Yol başka bir düz yola çıkana kadar yürüyoruz. Sol ve sağa bakarak hangi yöne gideceğimize karar vermeye çalışırken, arkamızdan alçak bir hırıltı duyulur.

Bütün kızlar çığlık atar ve herkes hızla hareket eder. Jack'e uzanırım, ama yanımda bir sıcaklık hissederim.

Bir hayvanın hırıltısı ve tıslaması kulağımın dibinde ve kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Çığlık atarak canavardan kaçmak için tüm gücümle koşuyorum ama bir işe yaramıyor gibi görünüyör.

Nefes nefeseyim, bacaklarımı hızla hareket ettiriyorum ama ondan uzaklaşamıyorum. Hırıltılar hemen arkamda, hızla yaklaşıyor. Onu atlatmak için bir kez daha hızlıca yön değiştiriyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve nefes almak için durduğum köşeden tiz bir cadı kahkahası yükseliyor.

Bir çığlık daha atıyorum ve geldiğim yoldan geri koşmaya çalışıyorum, ama başlangıç noktası sandığım yere vardığımda kafam karışıyor.

Sol ve sağdan iki yol birleşiyor ve hangi yoldan geldiğimi hatırlayamıyorum.

Başımı ve vücudumu hızla çevirip etrafa bakınıyorum ama Jack, Dylan veya grubumuzdan kimseyi görmüyorum. Hareketsiz durup seslerini dinlemeye karar veriyorum.

Saman duvarına yaklaşırken, nefesimi kesmek için burnumu tıkadım. Her yerden sesler geliyordu ve Rachel'ın kahkahalarını saman duvarının ötesinden duyduğuma emindim.

Geri atlayıp, iki elimi duvara dayadım ve labirentin tepesinden sarkan mor ışıklara baktım.

"Rachel?" diye bağıyorum, tüm gücümle. "Neredesin?"

Müzik çok gürültülü ama elim dikenli balyaların üzerindeyken geldiğim yöne doğru yürüyorum, yukarı bakıp daha fazla ses duymak için kulaklarımı dikiyorum.

Nefesim göğsümde sıkışmış, bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum ve saman labirentlerinden nefret ediyorum.

"Allie?" Jack'in derin sesi hemen önümden yankılanıyor ve kalbim hızla atıyor.

"Jack?" Panik içinde bağıyorum ve eteğimi kaldırıp sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başlıyorum. "Buradayım! Jack?"

Bağıırken, karanlık bir köşeden bir goril yüksek bir kükremeyeyle atladı ve ben çığlık attım.

Sadece kostüm giymiş bir adam olduğunu biliyorum, ama o kadar ani ve beklenmedik bir şey ki, dönüp ters yöne koşmaya başlıyorum.

Maskenin içinden yüksek sesle nefes alıyor ve ben daha hızlı koşuyorum, ondan uzaklaşmak için dönüp duruyorum. En kötü kabusum gerçek oluyor. *The Shining* filminde kötü Jack'in küçük çocuğı kovaladığı sahne gibi.

Tüm gücümle koşuyorum ama nefes alamıyorum. Ve çok hızlı koşmama rağmen, beni kovalayan goril adamın sesinden kurtulamıyorum.

Her durduğumda, samanların içinde ayak sesleri duyuyorum, Darth Vader gibi maskenin içinden nefes alıp veriyor. Eteğimi daha yukarı çekip, kendimi koşmaya zorluyorum.

Bir dönüş daha yapıyorum, bir daha, ve aniden kendimi bir çıkmazın önünde buluyorum.

"Hayır!" diye bağıyorum, bayılmak üzereyim.

Her yerim titriyor. Gözlerim yaşlarla dolmuş, geldiğim yoldan geri dönmeye çalışıyorum. Ama goril kostümü giymiş kişi orada, tek çıkış yolunu kapatıyor.

Başını yana eğiyor, sanki daha önce hiç görmediği bir şeyi anlamaya çalışır gibi. Karanlık ama maskenin deliklerinden beyaz-mavi gözlerini görebiliyorum. Gözleri ürkütücü bir şekilde bana sabitlenmiş.

Bunun hepsinin bir oyun olduğunu biliyorum, ama hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

Yine de kendimi kontrol etmeliyim. *O sadece bir çocuk, Allie. Bu sadece bir oyun.*

Ama Rip'in hapisten çıktığı ilk uyarıdan beri bastırdığım tüm korku, bir anda patlayarak kafamın üzerine çöküyor.

"S-seni tanıyor muyum?" Titreyen sesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, eldivenli ellerimle yanaklarımdaki gözyaşlarını silmeye çalışırken zorla gülümsüyorum. "Sen benim öğrencilerimden biri misin?"

kişi salları başını hayır, yavaşça gibi canavar içinde *Halloween* filminde, ve ben bir nefes hıçkırıkla.

"İnsanları korkutmanın eğlenceli olduğunu biliyorum, ama gerçekten arkadaşlarımla, Koç Jack'in yanına dönmem gerekiyor." Elimi uzatıp, tek çıkışa doğru onun etrafından dolanmaya çalışırken mesafemi korumak için elimden geleni yapıyorum. "Hepsi beni arıyor."

Goril konuşmuyor ve kıpırdamıyor. Sadece ayakta durup beni izliyor.

"Şimdi geçeceğim." Ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve sözlerim onun kadar kendime de yönelik. "Bize dokunmamalısın, unuttun mu? Kurallar böyle."

Gözleri kısılır, sanki bana sırtıyormuş gibi. "Beni daha iyi tanırsın, Allie."

Damarlarımdan buz geçiyor. Evet, o cızırtılı sesi her yerde tanırım. Sekiz yıldır hiç değişmedi.

"Rip?" Adı çatlak bir fısıltıyla ağzımdan kaçıyor. "Burada ne işin var?"

"Geri döneceğimi söylemiştim." Kollarını genişçe açar. "İşte Johnny!"

"Hayır!" Elbisemi tekrar tutup koşmaya başladım, bu çıkmaz sokaktan çıkmaya çalışırken ondan kaçmak için elimden geleni yaptım.

"Hayır!" Beni belimden yakaladı ve kolaylıkla havaya kaldırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Ben olmadan olmaz."

Kollarını bana sıkıca doladı, kollarımı yanlarıma sabitleyerek kaçmamı engelledi.

"Bunu yapamazsın." Ona karşı direniyorum. "Eyaletten çıkmaman gerekiyor!"

"Bana karşı gelme, Allie." Sesi, korku filmlerinde duyduğum şarkı gibi. "Bana karşı gelmezsen bu çok daha kolay olacak."

Başımı geriye yaslayıp, burnum ve ağzım yumuşak bir bezle sıkıca kapatılmışken, tüm gücümle bağırarak için ağzımı açıyorum. Hızlı nefes alıyorum ve her şeyin karanlığa gömülmesi için sadece iki nefes yeterli oluyor.

Jack

“Bir terslik var.” Ellerimi belime koymuş, saman labirentinin sonunda duruyorum.

Allie'den on dakikadır haber yok. "Geri dönüyorum." Kapıya doğru ilerlerken Garrett beni omuzlarımdan yakaladı omuzlarımdan tutup durduruyor.

"Dayan, dostum." Sesi yatıştırıcı. "Sen içeri gireceksin, sonra Allie dışarı çıkacak, sonra biz de seni aramak için içeri gireceğiz... Bu bir kısır döngü."

"Telefonu yanında mı?" Dylan koşarak yanımıza geldi. "Hepimiz ona mesaj attık. Onu ara!"

Garrett ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Dostum." Zane başını sallar. "Şu anda birbirinize sürekli mesaj atıp aramıyormuş gibi davranmanın sırası değil."

Tartışmaya bile girmiyorum. Telefonumu hemen elime alıp *DLS'nin* ismine dokunuyorum. Telefonu kulağıma dayayıp volta atmaya başlıyorum. Aslında birbirimizi hiç aramayız ama mesajlaşırız.

Yine de bu kadar geç cevap vermemeliydi. Telefon tekrar tekrar çalıyor ve mavi gözlerim Garrett'a doğru yükseliyor.

"Telefonunu sessize mi aldı?" diye soruyor Garrett.

"Ben nereden bileyim?" Neredeyse bağırarak, iki kardeşimle birlikte labirentin çıkışına doğru ilerliyorum.

İlk boşluğa ulaştık ve sola sağa baktım. *Kahretsin*. "Hangi tarafa?"

Garrett'ın çenesi gergin ve sağa sola bakıyor. "Az önce buradan geçtik. Hangi yöne gideceğimizi bilmemiz gerekirdi."

"Hepsi aynı görünüyor," diyor Zane. "Mesele de bu."

O kadar sinirliyim ki, bağırmak üzereyim. Bunun onu ne kadar gergin ettiğini biliyorum. Sadece *The Shining*'i hatırlatması değil, Rip yüzünden. Onu gördüğünü mesaj attığı ve iki gün önce ortadan kaybolduğu gerçeği yüzünden.

New Orleans, Newhope'dan üç saatten az uzaklıkta. Bir günde, hatta bir öğleden sonra bile buraya kolayca gelebilir.

Şimdi sinirlerim bozuldu.

"Onu bulmalıyız, Garrett." Şakaklarımda basınç artıyor ve kendimi kaybetmek üzereyim. "Işıkları yakmalarını ve onu bulmalarını sağlamalısın."

Derin bir nefes aldı. "Bu tüm etkinliği mahveder. Eğer sadece kaybolduysa ve acil durum ışıklarını yakarsak..."

"Garrett..." Sesim bağırmaya çok yakınken, kızarmış yüzlü bir hobbit koşarak bize yaklaşır.

"Lanet olsun." Ronnie Freeman belinden eğilir, nefesini düzenlemeye çalışırken ellerini dizlerine koyar. "Bu çok zor bir labirent."

"Evet, iyi iş çıkardın." Onunla uğraşacak vaktim yok.

Lanet olası ışıkları kendim açmak için labirentin önüne doğru ilerlerken Ronnie bana bağırdı.

"Koç, bekleyin!" Tereddüt ederek omzuma bakarken, o kendini kaldırıp tekrar bana doğru koşmaya başlar. "Allie Hanım'ı mı arıyorsunuz?"

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp onu omuzlarından tutuyorum. "Ne biliyorsun?"

"Kayıp mı?" Kahverengi gözleri büyüdü ve burun deliklerim genişledi. Hemen devam etti. "Onu goril gibi bir adamla gördüm. Bir an için skeç olduğunu sandım, çünkü o çok güzel. Sanki o Donkey Kong, o da Pauline gibiydi."

"Ronnie..." Düşük bir homurtu.

"Onu omzuna atmıştı. Sonra sağa sola baktı ve mısır duvarını yıkıp geçti! Az önce çıktığım yerden çok uzak değildi. Komik olduğunu düşündüm. Yolu bile takip etmedi... Hey, nereye gidiyorsun? Yardım etmemi ister misin?"

Ronnie arkamdan bağılıyor, ama ben onun geldiği yöne doğru koşuyorum.

Nefesim ciğerlerimi yakıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gürültü yapıyor.

Biraz geride, Garrett'ın yüksek sesi yankılanıyor. "Ateşle!"

Birdenbire, tüm labirent bir beyzbol sahası kadar aydınlanır. Karışıklık, şikayetler ve merakla dolu sesler mekanı doldurur.

Bir köşeyi dönüp, mısır saplarının arasında açılmış büyük bir deliğin önünde kayarak duruyorum. Delik, karanlık bir otoparka çıkıyor.

İçeri girip etrafa bakınıyorum ama burası tamamen terk edilmiş. Garrett'ı aramak için labirente geri dönüyorum ama bir grup çocuk etrafımı sarıyor.

"Ne oluyor, Koç?" Sadie, Austin'in elini tutuyor. "Biri yaralandı mı?"

Austin'in endişeli gözlerine bakınca midem bulanır. Öfke ve adrenalinle doluyum ama onu korkutmak istemiyorum.

"Koç?" Austin kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu?" Garrett koşarak yanımıza geldi. "Onu buldun mu?"

Austin'in gözleri ondan bana kayıyor, Sadie'nin elini bırakıp labirent duvarındaki deliğe yaklaşıyor. Elimi uzatıp omzuna koyuyorum.

"Ronnie Freeman, annenle birlikte goril kostümü giymiş bir adam görmüş. Emin değiliz, ama bizce o..."

"Goril kostümü giyen kimse yoktu," diyor Sadie'nin korsan kız arkadaşı. "Koç Stef gönüllülerin listesini aldı, ama hepsi film karakterleri... Michael, Jigsaw, Freddy, Pennywise... hayvan yok."

"Ama gelen herkese kostüm giymesini istedik." Sadie'nin sesi endişeli. "Cadılar Bayramı için eğlenceli olur diye düşündük."

"Babamdı." Austin'in gözleri benimkilere kilitlenir. "Onu o aldı."

"Kesin olarak bilmiyoruz..." Boğazımdaki düğümü yutuyorum, ama yüzümden benim de aynı şeyi düşündüğümü anladığına eminim.

"Gidelim." Garrett, Austin'in koluna elini koydu. "Eğer anneni kaçırdıysa, onu geri alacağız. Güven bana. Bu işten paçayı kurtaramayacak."

Tereddüt ederek, kostümlü katılımcıların yüzlerinde şaşkın ifadelerle çıkışa doğru ilerledikleri sırayı izledim.

"Biri labirenti ve çevresini tekrar kontrol etmeli." Kaslarım gergin. "Sadece emin olmak için, o..."

Yerde yaralı ve karanlıkta tek başına yatıyor olabileceğini söylemekten vazgeçiyorum. Vücudumda uyandırdığı öfke yüzünden bunu düşünemiyorum bile. Onun bir köşede ya da daha kötü bir durumda olmadığından emin olmak için bu labirenti yerle bir etmek istiyorum.

"Orada her şeyi görebiliyoruz." Garrett, birinin zorla çıktığı yeri işaret ederek başını salladı. "Onun kaçmasına izin veremeyiz."

Zane yanıma yaklaşır. "Logan ve ben bu labirentin her santimini tekrar kontrol edeceğiz. Çevreyi dolaşıp rapor vereceğiz. Garrett'la git. Austin'in sana ihtiyacı var."

Gözlerimiz buluşur ve kardeşimle birlikte kamyonetine doğru yola çıkmadan önce ona başını sallarım.

"Otoyol devriyesine, I-10 otoyolunda güneye doğru giden Louisiana plakalı bir arabayı aramaları için genel arama emri verdim." Garrett, kasabadaki ofisinde masasının arkasında oturuyor. "Onu durdururlarsa, ellerinde bir ipucu olsun diye ehliyetini de ekleyeceğim."

Austin ve ben onun karşısında duruyoruz, ama oturamıyorum. Küçük ofiste volta atıyorum, kamyonetime binip peşlerine düşmem gerekiyor. Burada oturup zaman kaybetmekten başka her şey yapabilirim.

"Buradan New Orleans'a gitmenin pek çok yolu var," diyorum, duvarındaki eyalet haritasına bakarak.

"Tabii oraya gidiyorsa," diyor Garrett dalgın bir şekilde, kaşlarını çatarak. "Bu çok garip."

"Ne?" Bilgisayar ekranını görmek için masasının etrafından dolaşıyorum. Austin hemen yanımda.

"Araç kayıtlarını arıyorum, Allie dün bir araba kiralamış." Garrett ekrana işaret ediyor. "Bu sabah Daphne'den almış."

Kafamı sallayarak düşünmeye çalışıyorum. "Araba kiraladığından hiç bahsetmedi. Sana bir şey söyledi mi Austin?"

Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Ben de ilk kez duyuyorum."

"Mavi bir Chevy Malibu, plaka numarası..." Garrett tekrar yazmaya başlıyor. "Hala zaman varsa, arama emrini güncellemem gerek."

"Neden araba kiralsın ki?" Austin bana bakarak gözlerini kırptırdı. "Seninkini tamire mi verdi?"

"Öyleyse bana söylemedi."

"Hiç mantıklı değil." Garrett kaşlarını çatıyor.

"Belki de onu o yapmıştır." Burada beklemekten sıkıldım, kapıya doğru yöneldim. "Ya da tamamen başka bir şeydir. Onu bulduğumuzda ona sorarız."

en azından ne aradığımızı biliyoruz. Gidelim, Garrett."

Kardeşim ayağa kalkar, kemerini düzeltir. "Şerif olarak resmi görevim gereği eyalet sınırını geçemem. Eğer onu gerçekten kaçırıp eyalet dışına çıkardıysa, bu FBI'ın işi olur."

"O zaman görev dışındasın. Beni eve götür de üstümü değiştireyim."

Üçümüz geceye doğru yola çıktık ve Garrett araba sürerken ben Dylan'a mesaj attım.

En iyi tahminimiz, onu Nola'ya geri götürdüğü. Garrett mavi bir Malibu hakkında bir ipucu buldu... son bilinen adresini bulduk.

DYLAN

Kimie'ye ben bakarım. Siz sadece Allie'yi geri getirin.

Onsuz eve dönmem.

Eve vardığımızda, doğrudan yatak odama koşar, kadife ceketimi ve şık gömleğimi çıkarırım. Botlarımı çıkarırken aceleyle dar pantolonumu neredeyse yırtıyorum.

Kot pantolonumu ve uzun kollu siyah tişörtümü alıp, insanca mümkün olan en hızlı şekilde giyinirim. Kovboy botlarımı giyip dururum, dolabımın arkasındaki en üst rafa uzanırım. Siyah deri bir keseyi alıp kilidin şifresini girerim. Sonra Colt .45'imi çıkarır, dolu olup olmadığını kontrol ederim.

"Silahın olduğunu bilmiyordum." Austin yatak odamın kapısında durmuş beni izliyor.

Çenemi sıkarak başımı sallıyorum. "Acil durumlar için. Yoksa kilitli ve saklıdır."

"Hazır mısın?" Garrett yaklaşır ve ben tabancayı kot pantolonumun arkasına sokarım.

"Ben kamyonetimi alacağım." Üçümüz oturma odasına geri döndük. "Onları aradığımızı düşünürse otoyoldan kaçabilir."

"26 numaralı otoyoldan köprüye gitmek ister misin?" Garrett elini çenesinin üzerinde gezdirir. "Bu yolculuğu iki saat uzatır."

"Sen I-10'dan git." Elimde titreyen telefonuma bakıyorum. Arayan Zane, hemen telefonu açıyorum. "Ne oldu?"

Sesi alçak. "Labirentte telefonunu bulduk."

Soğuk bir ürperti damarlarımdan geçer ve geri adım atarım. Nefesimi toplamam bir dakika sürer.

"Ne?" Garrett omzumu tuttu.

"Zane onun telefonunu bulmuş." Sert bir cevap veriyorum ve boğazımı temizleyip aramaya geri dönüyorum. "Garrett'ın da duyabilmesi için hoparlöre alıyorum. Herhangi bir ipucu var mı?"

"Şifresini bilmiyorum," diye devam ediyor Zane. "Tek cevapsız arama senden ve kızlardan birkaç mesaj var, hepsi labirentte ayrıldığımız saatlerde gelmiş."

"Bu iyi, sanırım," diyor Garrett, bana bakarak. "Telefonu ne zaman düşürdüğüne dair bir ipucu veriyor."

Austin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve Garrett'ın yüzünün buruştuğunu görünce telefonu ona uzatırım.

Garrett, gözyaşlarını saklamak için elini gözlerine koyarak sertçe burnunu çeker.

"Hey, buraya gel." Onu kucaklayarak kendime çekiyorum, kollarımı onun omuzlarına doluyorum.

Vücudu titrer ve kalbim sızlar. Yukarı bakarak gözyaşlarımı tutmaya çalışırım.

Onun için benim kendimi kontrol altında tutmamın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İstedığımız sonucu alacağımızdan, onu bulacağımızdan emin olmalıyım.

Garrett, konuşmayı bitirmek için hoparlörü kapatır. "West Riverside'a gidiyoruz. Kiralık bir arabada bir kayıt buldum, en azından arayacak bir şeyimiz var."

Misafir odasına girer ve Austin kendini toparlamak için bir saniye bekler. Sırtını okşayıp bırakırım.

"Seninle annemin birlikte olduğunu biliyorum." Başını eğip burnunu siler. "Yani, kostümler, el ele tutuşmanız falan, bu gece oldukça belliydi."

Bu doğru ve artık saklanmayacağım. "Seninle bunu konuşmayı planlıyorduk." konuşmayı planlıyorduk."

"Sorun değil, anlıyorum, özellikle Levi'nin babasının söylediklerinden sonra. Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim. Annem çok mutlu görünüyor..." Sesi kesilir ve ben omzunu sıkıca tutarım.

"Bana bak. Annen iyi olacak. Garrett ve ben onu eve getireceğiz. Duyuyor musun?"

O başını sallar ve yanaklarından nemi siler. "Seninle geliyorum."

"Olmaz." *Tartışma bitmiştir.* "Seni yanımda götürürsem Allie beni asla affetmez."

"Bu doğru değil. O senin yaptığın her şeye güvenir."

"Bu yüzden burada kalacaksın. Sana zarar gelmesini istemiyorum." Tartışmaya başlar ama elimi kaldırıram. "Dylan'la kal. Kimmie'ye benim için bakmasına yardım et. Bir şey öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım."

Çenesi sıkılaşıır ve onu kendime çekip sararım. "Anneni seviyorum."

Sesim kısık çıkıyor. Bunu ilk kez birine söylüyorum ve bunun ne kadar doğru olduğu düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Allie'nin bana güvenle bakan güzel gözlerini hayal ediyorum. Onun tehlikeli bir durumda yalnız olduğunu düşünemiyorum.

Geri adım atıp gözlerine bakıyorum. "Onu eve getireceğim." O da pes edip çenesini indiriyor. "Tamam."

Bir kez daha okşadıktan sonra kardeşime bakıyorum. Bana telefonumu uzatıyor ve kapıdan çıkıyoruz.

Allie

Uyandığımda dilim damağıma yapışmış ve görüşüm bulanık. Hala Halloween kostümümün içindeyim, ama karanlık bir otoyolda hızla giden bir sedanın yolcu koltuğına kemerimle bağılıyım.

Radyoda country müzik çalıyor ve sigara dumanı burnuma geliyor. Gözlerimdeki sisin dağılması için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bileklerim derim yırtılıyormuş gibi acıyor ve koltuğumda hareket ettiğimde, bileklerimin plastik kelepçeyle bağlandığını fark ediyorum.

Sonra her şey bir anda geri geliyor—kaçarken, goril tarafından kovalanırken ve soluma baktığımda, göğsüm sıkışıyor.

Rip arabayı sürüyor.

Eli direksiyonda, pencerenin çatlağından esen rüzgar, griye çalan açık kahverengi saçlarını dalgalandırıyor.

Doğum kontrolü. Bu yüzden çocuklara bu konuyu ve nasıl kullanacaklarını öğretiyorum. Değerli oğlumu dünyadaki hiçbir şeye değişmem, ama bu ezik adama sonsuza kadar bağılı kalmayı kesinlikle değiştiririm.

Sigara içip bana bakıyor. "Günaydın, güneş ışığı... Yoksa akşam mı demeliyim?"

Korkmam gerekirdi. Ağlamam ve eski mahkum eski kocam tarafından kaçırıldığım için dehşete kapılmam gerekirdi. O, gece yarısı, kim bilir nereye, deli gibi araba kullanıyor.

Ama korkum öfkeye dönüşüyor.

Kuru dudaklarımı ayırarak, sesim zımpara kağıdı kadar sert çıkıyor. "Ne halt ettin sen?"

"Vay canına..." Bana sinsi bir gülümseme atmaya cüret ediyor. "Bu benim hatırladığım tatlı Allie değil. O elbiseyle, saçlarını öyle toplamış halinle çok güzel görünüyorsun. Bana güney Louisiana'daki sıcak bir yaz gününü hatırlatıyorsun.

Louisiana'yı hatırlatıyor. Evde kısa şort ve benim beyaz fanilalarımın birini giyip sütyen takmadan dolaşırdın." Dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Sen her zaman seksi bir kızdın. Benim New Orleans'lı kadını." "

"Ben senin New Orleans'ın hiçbir şeyin değilim." Karşı koymaya çalışırken sesim çatlıyor. "O anıları kışına sokabilirsin. Bunun için hapse gireceksin."

"Kendini küçümseme, hayatım. Sen bir hiç değilsin." Sırtarak gülümser ve sokak lambasının ışığı sağ köpek dışındaki altın kaplamaya yansır. "Beni sağlığına kavuşturduğun zamanı hatırlıyor musun? Böyle bir şeyi sadece gerçek aşk için yaparsın."

"Ya da gerçek korkudan," diye terslerim.

Evet, uyuşturucu satışı sırasında karnından vurulduğu geceyi *çok* iyi hatırlıyorum. Kan kaybından öleceğinden emindim ama beni onu hastaneye götürmeme izin vermedi. Uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanacağını biliyordu ve bu sefer uzun bir süre hapis yatmasına yetecekti.

Bunun yerine, beni onu nehrin kıvrımındaki Uptown'ın arka sokaklarında saklı küçük evimize götürmeye zorladı.

"Bana baktın," diyor, gerçekte olanlardan çok farklı bir hayal dünyası yaratarak. "Bandajlarımı değiştirdin ve ayağa kalkana kadar beni bekledin."

"İki kez ölümden döndün. Sonra enfeksiyon kaptın."

Onun ölmesinden ne kadar korktuğumu hatırlayınca titriyorum. *O zaman ne yapardım?*

Onun suç ortağı olduğum için hapse gireceğime emindim, her ne kadar onun suçlarına hiç karışmamış olsam da.

Kocamın sadece dövme, motosiklet süren ve saç keserek geçimini sağlayan kötü bir çocuk değil, *gerçek* bir suçlu olduğunu zor yoldan öğrendim.

O ölmediğinde, ilk yaptığım şey internete girip ondan boşanmanın ve New Orleans'tan olabildiğince uzaklaşmanın bir yolunu bulmak oldu.

"Biz Bonnie ve Clyde gibiydik." Hala devam ediyor.

"Ben senin Bonnie'nin olmak için anlaşımadım." Bu hayaline soğuk düş etkisi yarattım. "Bonnie ve Clyde öldü, seni aptal."

Austin'in, gece yarısı neden garip insanların ortaya çıktığını anlayamayacak kadar küçük olduğu için, onun davranışlarını Austin'den saklamak için tüm yaratıcılığımı kullandım.

"Sen hala benim kızımsın, Allie. Beni sarhoş etmeseydin boşanma belgelerini asla imzalamazdım." Acı çekiyormuş gibi konuşmaya cüret ediyor. "Neden yaptın bunu?"

"Senden uzaklaşmak için." Sesim tekrar güçleniyor. "Austin'i senden uzaklaştırmak için. Ona iyi bir hayat şansı vermek için."

"Bu kalbimi kırdı."

"*Kırmadı*," diye tersledim. "Tek umursadığın, hala karın olsaydım federal mahkemede aleyhine tanıklık yapmamı engelleyemeyecekleri için."

Hemen cevap vermiyor ve haklı olduğumu biliyorum. Bencil piç.

Sonra aniden geri çekildi ve yumruğunu ön panele vurarak beni koltuğumdan zıplatacak kadar gürültü çıkardı. Bileklerim hala bağlıydı ve boğazımdaki korkuyu yuttum.

Birlikte olduğumuz sürece Rip bana ya da Austin'e hiç vurmadı. Bazen sinirlenip eşyaları kırardı ama bize asla zarar vermedi. İşler gerçekten kötüye giderse esrar içer ya da hap alırdı, ya da ikisini birden, ve gecenin geri kalanında kendinden geçerd.

Ama o yedi yıldır Angola'da. Şu anda nasıl biri olduğunu bilmiyorum.

"Bu yüzden benimle geri döneceksin." Gözlerini dikip baktı ve ışık beliriyor, çaresiz bir parıltı. Kanım donuyor. "Yargıca ifadenin yalan olduğunu söyleyeceksin. Bütün o sözleri sana zorla söylediler, ben masumum."

"Sen şartlı tahliyenin ihlal edip beni kaçırdıktan ve hikayemi değiştirmek için eyalet sınırlarını geçtikten sonra yargıcın benim sözlerime inanacağını mı sanıyorsun?" Kafamı sallayarak koltuğa yaslandım. "O yalanı hemen anlarlar."

Hızını düşürdü ve Pontchartrain Gölü üzerindeki köprüyü geçmek için dönüşe geldik. Kırmızı ışıktaki durduk ve onu ilk kez ışık altında görüyorum.

Kilo vermiş. Yüz hatları keskinleşmiş, kol kasları daha belirgin. Çenesi gergin, ince dudakları sigaradan bir nefes daha çekerken titriyor.

Bu korkudan titreme değil. Daha çok gerginlikten, uçurumun kenarında duran birinin titremesi. Yoksunluk belirtisi olamaz, çünkü hapishanede uyuşturucu kullanmadığından eminim.

"Oraya geri dönmeyeceğim." Bu sözleri söylerken homurdanarak nefes verir.

"Bundan sonra nasıl hapishaneye geri dönmeyeceksin? FBI'yı peşine takmazlarsa şanslı sayılırsın."

Kolumu o kadar sertçe tuttu ki, ağzımdan bir çığlık kaçtı. "Kimseyi çağırmayacaklar çünkü seni kaçırdığımı söylemeyeceksin. Bana kendi isteğinle geldin."

Beyaz-mavi gözleri öfkeyle parlıyor ve nefesimi tutuyorum. Bu sefer bana zarar vermeyeceğinden emin değilim.

Neyse ki ışık yeşile dönüyor ve arkamızdaki araba kornaya basıyor. Gözleri dikiz aynasına kayıyor ve beni bırakıyor.

"Siktir git, orospu çocuğu!" diye bağıyor, kolunu camdan dışarı çıkarıp orta parmağını gösteriyor.

Kornaya basmaya devam ederler ve o kolunu içeri çekip, Mandeville ile New Orleans'ı birbirine bağlayan uzun köprüye girmek için sola kırar. Koltuğumda kıpırdanırım ve o sigarasını dışarı atıp camı kapatır.

"Onlara beni merak ettiğin için bana geldiğini söyleyeceksin." Sanki benim hikayemi o anda uyduruyormuş gibi konuşuyor. "Kendini kötü hissettin ve bunu düzeltmek istedin."

"Sana nasıl geldim?" Sesim alaycı. "Arabam Newhope'da iken bunu nasıl yaptım, söyle bana."

"Bu senin araban." Malibu'yu işaret ediyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Bu benim arabam değil."

"Daphne'de senin adına kiraladım."

Sırtım dikleşir ve sandalyede kaymaya çalışırım. "Benim iznim olmadan bunu nasıl yaptın?"

"Adını hiç değiştirmedin." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Adın hala Allie Sinclair ve evlilik cüzdanımız hala bende."

Çenem düşer ve ağzımdan tek kelime çıkmaz. Böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama burası Amerika'nın küçük bir kasabası, herkesin birbirine güvendiği bir yer.

Bu pisliğin, kafasına koyduğunda çekici bir orospu çocuğu olabilmesi de fena değil. Kim bilir, neleri yapıp paçayı kurtarabilir?

"Adını değiştirmediğin için, hala benim karım olmak istediğini ima ettiğini düşünüyorum."

Bu kadarı yeter.

"Senin karın olmak istemiyorum. Bana bir milyon dolar versen bile senin karın olmazdım. Hatta bir milyar dolar versen bile olmazdım. Austin yüzünden adımı değiştirmedim."

"Bence fazla direniyor." Gözlerini devirerek sırttı.

Öfkemden yüzüm kızardı. "Austin'le aynı soyadına sahip olmak için değiştirmedim. Onun soyadını değiştirebilseydim, değiştirdim."

Bradford gibi bir isme değiştirdim. Tanıdığım en iyi erkeğin ismine değiştirdim. Boğazım düğümlenir ve titrek bir nefes alırım.

Jack'i düşünmek beni gözyaşlarına boğabilecek tek şey ve ben yıkılmamalıyım. En son istediğim şey zayıflık belirtisi göstermek.

"Oğlumun futbol maçını izliyorum." Bir sigara daha çıkarır, elinin arkasına vurur ve dudaklarının arasına sıkıştırır. "Seni öyle buldum."

"Ne..." Bu düşünceyle göğsüm titrer. "Maçlara geliyor muydun?"

"Hayır, televizyonda maçların özetleri var." Sigarayı yakıp derin bir nefes aldıktan sonra dumanı penceredeki çatlağa doğru üfledi. "Çok yetenekli. Babasına çekmiş."

O sana hiç benzemiyor, diye sesli olarak söylemedim. Bu öngörülemez ayıyı kışkırtmanın bir anlamı yoktu.

"Adımı temize çıkardığın zaman, onun tüm maçlarına gitmeyi planlıyorum."

"Bu bir değişiklik." Pencereden karanlık sulara bakıyorum. "Daha önce ona babalık yapmayı hiç umursamamıştın."

"Evlendiğimizde böyle hissetmiyordun."

"Seninle evlendim çünkü genç ve aptaldım. Bu evliliği yürütmem gerektiğini düşünüyordum. Artık daha iyi biliyorum. Artık gerçek bir babanın nasıl olduğunu biliyorum."

"Yatıp kalktığın o koç gibi mi?"

"Yatıp kalktığım koç, senden on milyar kat daha iyi bir baba." Gözlerim parladı ve birden patladım. "Austin'in yanına bile yaklaşamayacaksın. Onu asla senin seviyesine çekemeyeceksin, çünkü adını temize çıkarmayacağım."

Elini uzatıp yüzümü öyle sıkı tuttu ki gözlerim yaşardı. "Sana söyledim, oraya geri dönmeyeceğim."

Beni o kadar sert itti ki, kafam cam pencereye çarptı ve yıldızlar gördüm. Kafatasımdan acı yayıldı, ama o silahını çektiğinde damarlarımdan korku doldu.

"Önce beni öldürmeleri gerek."

"Aptalca bir şey yapma, Rip." Sesim artık sessiz ve dikkatli. "Beni bırak, nereye istersen git. Sürmeye devam et. Meksika'ya git ve saklan. Seni orada asla bulamazlar ve krallar gibi yaşayabilirsin."

"Aptalca bir şey yapma," diye homurdandı. "Hikayeni düzeltmeye başlasan iyi olur, yoksa bu yaptığın son şey olur."

Sessiz kalıyoruz ve ben koltuğumda küçülüp duruyorum. Şimdiye kadar sadece bir kaçırılma olayıydı. Şimdiye kadar ne olacağını bilmiyordum. Şimdi korkuyorum.

Şimdi biri ölebilir.

"Meksika'da çok güzel yerler olduğunu duydum." Nehir kenarındaki eski evimize vardık.

Geceleri trenler geçer, sokakları geçerken kornalarını çalarlar. Gündüzleri, sokaklardan daha yüksek olan mavnalar, Mississippi Nehri'nin sularını tutan setlerin üzerinden geçerler.

Rip, plastik bağları naylon iple değiştirdi. Sanırım, bileklerimde çirkin mor mor morluklar olursa, ona iyi niyetle geldiğim izlenimi vermeyeceğini düşündü. Bu, zorla getirildiğimi gösterebilir.

"Sahilde yaşayabilirsin," diye devam ediyorum, onun dikkatini silahlı çatışmadan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Yine kuaförlük yapmaya başlayabilirsin. Bu işte çok iyidindin."

Onunla böyle tanışmıştım. Punk rockçı, havalı ve asi biriydi. Yırtık beyaz tişörtü, dövmeleri ve altın dişli gülümsemesi ile zayıftı ve onu tanıdığım en büyüleyici adam olduğunu düşünmüştüm.

"Ellerimin saçlarında olmasını seviyordun, değil mi bebeğim?" Çantasını toplarken başını kaldırıp bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

"Senin eşcinsel olmadığına inanamadım," diye alay ettim.

"Bu bir stereotip." Bir çift çorabı spor çantasına atıyor.

"Klişeler bir nedenden dolayı vardır." Masamızdaki sandalyede oturuyorum ve ondan uzaklaşarak karanlık pencereye bakıyorum. "Çok safım, aşık olduğumu sanmıştım. Artık gerçek aşkın ne olduğunu biliyorum. Nazik ve cömert..."

"Bir erkek sana cömert davranıyorsa, seninle yatmak istiyor demektir."

"Bir erkek nazik ve cömert davranıyorsa, bir kadının onunla yatmak istemesine ne kadar yol açtığını görsen şaşırırsın."

Bana doğru yürürken, botları sert ahşap zeminde gümür gümür sesler çıkarıyor. "Sen o konuda hiç sorun yaşamadın, değil mi Allie kızı?"

"O çantayla ne yapıyorsun?" Yatağın yönünü işaret ederek başımı salladım.

"Jackson'a Donnie ile buluşmaya gidiyoruz. Bana yargıçla görüşme ayarlayacak bir avukatı var."

"Donnie iki paralık bir gangster." Çenemi kaldırıyorum. "Bu iyilik için senden ne kadar istiyor?"

Rip'in gözleri kısılır ve başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi sıkıştırır. "Eskiden tatlı bir kızdın. Bu yeni tavrını sevmedim."

"Lanet olsun, tavrımın neden değiştiğini merak ediyorum." Gözlerine bakarak devam ettim. "Labirentte kovalandığım, bayıldığım, kaçırıldığım ve şimdi bir sandalyeye bağlandığım için olamaz. Bu aptalca bir cevap olur."

"Kendi başına bana yardım edeceğini düşünseydim, bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmazdım."

"Bunun ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın? O kadar da çıldırmadın, değil mi?"

Dudaklarından bir nefes verip odanın diğer ucundaki yatağa doğru ağır adımlarla yürüdü. "Sana giyecek bir şeyler bulmalıyız. Bu halde dışarı çıkamazsın... Bayan Priss ya da her kimsen."

"Jane Austen."

"O kim?" Bana kaşlarını çatarak bakar, ben de başımı sallar. "Belki Donnie bir şeyler bulabilir."

"Yani bu gece Jackson'a gidiyoruz?" Göğsüm sıkışır.

Rip, şartlı tahliye memuruna adresini vermek zorunda kaldığından beri, Garrett'in nerede olduğumu bildiğini umuyordum. Beni Louisiana'nın Jackson'ında asla aramazlar. Burası oradan 100 mil kuzeyde ve benim orayla hiçbir bağlantım yok.

"Bu gece burada kalıp sabah yola çıkarız. Donnie bizi öğlene kadar beklemiyor."

Yüzümdeki ifadeyi sabit tutarak sessizce nefes veriyorum. Çok rahatlamış görünerek onun şüphelenmesini istemiyorum.

"Bütün gece bu sandalyede mi uyuyacağım?" Sinirlilik yardımcı oluyor.

"Olmaz, bebeğim." Gülümser ve bana doğru yürür. "Bu gece benimle yatakta yatacaksın."

Geri çekildim. "Hayır."

Kıkırdar, elini yanağımdan aşağı kaydırır ama ben yüzümü çeviririm. Alaycı bir gülümsemeyle beni sandalyeden sertçe çeker.

"Korkma, öyle bir şey yapmayacağım." Beni banyoya götürürken, gözlerime bakarak tereddüt eder. "Seni çözüp işini halletmen ve yatmaya hazırlanman için bırakacağım. Kaçmaya falan kalkışırsan, seni bağlarım ve bir daha bu şansı asla elde edemezsin. Anladın mı?"

Çenem sıkılaşıır ve başımı sallayarak ipi gevşetmesini izlerim. Düşünmeye çalışırken zihnim hızla çalışır. Bu küçük evi tanıyorum. Banyo penceresi çok küçüktür, içinden geçemeyecek kadar dar ve geçebilsem bile ev ayakları üzerinde durmaktadır. Yere kadar çok yüksek.

İp düşüyor ve ağrıyan bileklerimi ovuştururken içimden bir nefes veriyorum. İz bırakmayacakmış gibi davranmaya çalışsa da, bileklerimde zip bağlarından ve iplerden kalan çirkin kırmızı izler var.

"Bir daha düşündüm de, sen ne yaparsan yap, ben burada duruyorum. Daha önce görmediğim bir şey değil."

"Senin önünde soyunmaya niyetim yok." "Tamam, çok kibar."

"Dış fırçan var mı?" "Benimkini kullan."

Dudaklarım kıvrıldı ve parmağımı kullanmaya karar verdim. Vücudumun hiçbir yerine onun sıvılarının bulaşmasını istemiyordum.

O kapıda durmuş, vücudumu göstermeden tuvaleti kullanmaya çalışırken beni izliyor.

Yüzüme su serpiyorum, bulaşan maskarayı umursamadan. Parmaklarıma dış macunu sürüp ağzımı temizliyormuş gibi yapıyorum.

Sonunda işimi bitirince ona dönerim. "Şimdilik bu kadar yeter."

Dudaklarını büzüp kaşlarını çatıyor ve alaycı bir kahkaha atıyor. "Tamam. Hadi yatalım." Onu çift kişilik yatağa kadar takip ediyorum ve o yine ipi çıkarıyor. "Yanına uzan."

Nefes alıp, üzerime çökmeye çalışan umutsuzluk duygusuyla mücadele ediyorum. Bu adama güvenmiyorum. Onu çok uzun zamandır tanımıyorum. Evliliğimizin bu kadar uzun süresince, kapımızın önünde kimlerin belireceğini veya silahlı olup olmadıklarını bilmeden korku içinde yaşadım.

Şimdi onun dediğini yapmaktan başka seçeneğim yok.

Eteğimi dizlerimin etrafında tutarak yan yatıyorum. İpi ilmek haline getirip bileğime geçiriyor ve metal yatak çerçevesinin arkasına bağlıyor. Ulaşamayacağım kadar uzak ve kolum şimdiden uyuşmaya başladı.

Gözlerimi sıkarak gözyaşlarımı tutuyorum. Korkumu yutuyorum ve Austin'e odaklanıyorum. Oğlumu düşünüyorum, Jack'i düşünüyorum. Hayatta kalmayı düşünüyorum. Buradan çıktığımda ilk yapacağım şeyi düşünüyorum.

Ona sarılacağım ve onu sıkıca tutacağım... sonra da lanet olası ismimi değiştireceğim.

Jack

Direksiyonu sıkıca tutmaktan parmak eklemlerim ağrıyor. 98 numaralı koridordaki tüm küçük kasabaları geçerek bir yol izliyorum.

Yol çok yavaş ilerliyor, cadılar bayramı ve partiler ve genel olarak cuma gecesi trafiği yüzünden daha da yavaşladı. Otoyoldan en hızlı yolu kullanmayı tercih ederdim, ama ya Rip bunu bekliyorsa? Ya o da bizim ondan önce oraya varacak mıyız diye bu yolu kullanıyorsa?

O aptal değil ve bu mantıklı. Ayrıca, etrafta hiç araba olmayan ıssız bir yerde uzun bir trafik ışığında durduğum her seferinde canım yanıyor.

Mississippi'ye yeni girmiştim ki Garrett aradı. Ekrana dokunarak hoparlörü açtım.

"Bir şey duydun mu?" Omuzlarım gerildi ve umutla karanlığa gözlerimi kısarak baktım. "West Riverside'daki adresteyim. Alabama plakalı mavi bir Malibu caddede park etmiş."

"Orası." Hızla 59'dan çıkıp, beni I-10'a götürecek ilk otoyola giriyorum. "Oraya olabildiğince çabuk geliyorum."

"Yolun yukarısına park edip bekleyeceğim. Bu gece bir yere gidecek gibi görünmüyorlar."

"Yerinden kıpırdamayın. En az bir saatlik yolum var." "Dikkatli sürün."

Bağlantıyı kesip, dudağımı ısırarak gaza bastım. Belki de Rip o kadar da zeki değildir. Bu düşünce, bizi izliyor olabileceği düşüncesinden daha çok endişelendiriyor beni. Eğer aptalsa, dikkatsiz davranır.

Dikkatsiz davranırsa, biri yaralanabilir ve o kişinin Allie olmasını istemiyorum. Hatta hiçbirimizin olmasını istemiyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve gaza daha sert basıyorum. Hemen oraya gitmeliyim. Benim işim korumak. Ailemi korurum ve Allie artık benim ailem.

ailem.

Direksiyonu daha sıkı kavrar ve radyoyu açmak için uzanırım.
Bu yolculuğu daha hızlı geçirmek için her şeyi yaparım.

Sonsuzluk gibi gelen ama aslında sadece bir saat süren bir yolculuktan sonra, sonunda Tchoupitoulas'a varıyorum ve telefonuma yazdığım adrese doğru kıvrılarak ilerliyorum. Garrett bana konumunu mesajla gönderdi ve bir blok önce dönüp, yolun kenarında gri kamyonetini görene kadar dolaşıyorum.

Onun arkasına park ediyorum ve olabildiğince sessizce dışarı çıkıyorum. Botlarım hafif çakıllarda çıtırdıyor ve onun park ettiği yere doğru yürürken evleri gözden geçiriyorum.

Sokağın karşısındaki pencereden televizyon ışığı yanıp sönüyor. Diğer evler karanlık. Yolcu tarafındaki kapıyı tıklıyorum ve kilit açılıyor, kabine atlayabiliyorum.

"NOPD'yi aradım ama buraya gelmeleri için bir neden yokmuş." Sabırsızca nefes verip öne doğru eğildi. "Şartlı tahliye kurallarını ihlal etmedi. Memuruna rapor verdi ve eyalet dışına çıkmadı."

"Onların bildiği kadarıyla."

Garrett kaşlarını çatıp aşağıya bakıyor. "Şuradaki araba ihtiyacımız olan tek kanıt, ama o kadar kolay değil. Araba Allie'nin adına kiralanmış, bir çocukları var. Onların bakış açısından, Allie buraya kendi isteğiyle gelmiş olabilir."

"Ne diyorsun sen bana?" Çenem sıkı, NOPD'nin ne düşündüğü umurunda değil.

"Sabah ilk iş olarak bir devriye arabası gönderip kontrol edeceklerini söylediler."

"Bu gece bize bir faydası olmaz."

Kardeşimin başı yavaşça dönüyor ve gözlerimiz buluştuğunda, ifadesinde kararlılığı görüyorum. "Kendi başımızayız. Onu tutuklayamam. Burada yetkim yok."

Koltukta daha dik oturuyorum. "Bir plan yapmalıyız. Öylece kapıya gidip onu teslim etmesini isteyemeyiz."

"Kardeşlerimize ihtiyacımız var." Garrett'ın sesi gergin. "Beşimiz birden kapıya gidersek, onu korkutup doğru şeyi yapmaya zorlayabiliriz."

"Olabilir." Düşünerek çenemi ovuşturuyorum. "Ya da paniğe kapılıp aptalca bir şey yapabilir."

Allie'nin eski sevgilisini hiç tanımıyorum, ama duyduğuma göre, kontrolü zor biriymiş.

"Sence silahlı mı?" Garrett'ın mavi gözleri benimkilere bakıyor ve kaç yıl geçerse geçsin, ne kadar büyümüş olursak olalım, o hala benim küçük kardeşim.

"Kesinlikle. Seni, Allie'yi ya da herhangi birimizi vurulmasını istemiyorum."

Adrenalin kaslarımda titriyor ve düşüncelerimin o yöne kaymasına izin veremem. Hayatımda çok fazla sevdiğim insanı kaybettim. Daha fazla kimseyi kaybetmeyeceğim.

Garrett koluma yumruk atıyor. "Hadi. Mekânı gözetleyelim."

Kamyonetten inip kapıları olabildiğince sessizce kapatıyoruz. Garrett kamyonetin ikinci sırasını karıştırıp siyah ceketleri çıkarıyor ve birini bana atıyor. Silahım kot pantolonumun arkasında ama henüz çıkarmıyorum.

Silahını çıkarmak kadar ortalığı kızıştıran bir şey yoktur. Ortamı sakın tutabilirsek, kimseye zarar vermeden buradan çıkabiliriz.

Küçük bahçeyi yoldan ayıran dar bir hendek var, biz de çalıların yanında, mümkün olduğunca alçakta kalmaya çalışarak hendekten atlıyoruz. Neredeyse gece yarısı ve umarım komşular bizi görmemiştir.

Sokak lambaları biraz ışık sağlıyor ama çoğunlukla her yer karanlık gölgelerle kaplı. Ay dolunay değil, bu da işimize yarıyor ve nemli çimlerin üzerinden evin yanına doğru koşar adımlarla ilerliyoruz.

Her yer tamamen karanlık ve sessiz. Ev ayakları üzerinde duruyor, bu yüzden pencereler çeneme kadar geliyor. Garrett benden birkaç santim uzun, öne eğilip camdan içeri bakıyor. Hemen geri çekiliyor ve sırtını yanımdaki duvara dayıyor.

Elini kaldırıp parmağını dudaklarına götürdükten sonra evin arkasını işaret ediyor. Çömelip mümkün olduğunca sessizce arkaya doğru ilerliyorum.

Köşeyi döndüğümüzde, elini omzuma koyar ve çömeliriz. "Orada uyanık."

"Nereden biliyorsun?"

"Sigara ışığını gördüm. Oturmuş sigara içiyor. Bizi izliyor." Boğazım acıyor. "Seni gördü mü?"

"Bilmiyorum." Garrett omzunun üzerinden geldiğimiz yolu izledi. "Belki."

Kalbim daha hızlı atıyor ve bu pislikle yüzleşmeye hazırım. "Allie'yi gördün mü?"

Kafasını sallar. "Kirazları gördüm ve olabildiğince hızlı geri çekildim."

Ekran kapısının gıcirtısı ile donup kalıyoruz. Tam üstümüzde, kısa bir sahanlığın ardından beş beton basamakla arka bahçeyi oluşturan dar otlu alana inen merdivenler var.

Garrett omzumu itiyor ve ışıktaki görünmemek için köşeyi dönüp uzaklaşıyoruz.

"Orada olduğunu biliyorum." Rip'in sesi beklediğim gibidir.

Bir dolandırıcı gibi konuşuyor.

Çocukluğumdan çok iyi hatırladığım bir ses, o zamanlar anlamak için yeterince büyük olan tek kişi bendim. Jayden Wells, ailemle birlikte verandadaki salıncakta oturur, restoran açtıklarında birlikte yapacakları şeyleri anlatırdı.

Gülümsemelerini, planlar yaparken annemin gözlerindeki umudu hatırlıyorum. Büyük planlar yaptığını hatırlıyorum...

Onları aldatıp tüm paramızı çalmadan önce.

"Onu alamazsın," diye devam ediyor o pislik. "O benim bu durumdan kurtulmama yardım edecek ve eğer bizi engellemeye çalışırsan, seni ve onu vururum."

Öfkeden ciğerlerim sıkışıyor ve elim kot pantolonumun arkasındaki tabancaya gidiyor. Garrett omzumu tutarak, oraya koşup onun lanet suratına ateş etmemi engelliyor.

"Şimdi geldiğin yere geri dön," diye devam ediyor. "Benim malımla işin yok."

"Benim..." Yanan boğazımdan düşük bir homurtu çıkıyor.

"Rip Sinclair?" Garrett'ın sesi yüksek ve otoriter. "Ben Newhope şerifiyim. Şartlı tahliyenizi ihlal ettiğinizi ve Allie'yi kaçırdığınızı biliyorum. Böyle davranarak kendinizi daha da zor duruma sokuyorsunuz. Onu bize teslim edin, biz onu eve götürelim ve sizi rahat bırakalım. Hala işleri yoluna koyma şansınız var. Seçim sizin."

Kaşlarım çatılır ve kardeşime öfkeyle bakarım. Onun hiçbir şansı yok. Bu orospu çocuğu istediğini elde edene kadar durmayacak ve görünüşe göre Allie'nin de buna dahil olduğunu sanacak kadar hayalperest.

Kafamı sallıyorum ama Garrett beklemem için elini kaldırıyor.

Yaklaşarak kulağıma fısıldadı. "Onu oradan çıkarmaya çalışıyorum. Onun güvende olduğunu öğrenince onunla hallederiz."

Dişlerimi sıkarak kabul ediyorum. Haklı. Allie'nin çapraz ateşte kalacağı bir çatışma istemiyoruz.

"Sen kanun adamı değilsin," diye hırladı Rip. "Öyle olsaydın burayı basmış olurdun. Sen karımı beceren o sikik koçsun."

Yine ona doğru atılırim, ama Garrett yine belimden tutup beni geri çeker.

"Bu son şansın, Sinclair," diye bağılıyor. "Biz sadece kız için buradayız. Şimdi onu bize ver, biz de yolumuza gidelim."

Nefesim hızlanıyor ve Garrett beni yerinde tutmak için tüm gücünü kullanıyor.

"Siktir git, pislik." Rip, korkuluğun üzerine tükürdü. "Onu mu istiyorsun? Gel de al!"

al."

"Memnuniyetle," diye homurdandım ve kardeşimi kenara iterek

Köşeyi dönerek, kot pantolonumun arkasından silahı çekip

Garrett koşarak bana yetişir ve evin yanından çıktığımız anda arka kapıdan iki kesik ses yankılanır. Kafamın yanında, arkamızdaki ahşap yapıya isabet eden bir mermi parçası parçalanır.

Kafamın yanında, arkamızdaki ahşap yapıya isabet eden bir mermi parçalanma sesi duyulur.

Diğeri ise kardeşim beni iterek yanıma düşmesine neden olan sağlam bir gümbürtüydü.

Garrett inleyerek yere yığılır.

"Lanet olsun." Garajın kulübesine yaslanmış eski bir motosikletin arkasına eğildim. "İyi misin, kardeşim?"

Kardeşim sırtüstü yerde hareketsiz yatıyor ve göğsüm yanıyor. Rip evin karanlık iç kısmına kayboldu ve ben de vurulma riskini göze alamadan oraya koşamayacağımı biliyorum.

Garrett yine düşük bir inilti çıkarır ve ben uzanıp siyah ceketinin önünü tutarım.

O, topuklarıyla iterek zorlanıyor ve ben de tüm gücümle onu küçük binanın yanına çekiyorum. Silahı tekrar kot pantolonumun arkasına sokup, onu yakasından tutup duvara yaslıyorum.

"Siktir," diye inliyor Garrett. "Nefesimi kesti."

"Yaralandın mı?" Ceketini çekip göğsünün üst kısmındaki gri tişörtünde siyah bir leke görüyorum.

Büyük elini kaldırıp gömleğimin önünü kavrar. "İçeri gir ve o adamı yakala. Hemen."

Nabzını kontrol ettim, yüksek ama biraz daha dayanabilir gibi görünüyor.

"Benden ayrılma, kardeşim."

Etrafa bakıyorum, sokaktaki metal çöp tenekesinin kapağını alıp kalkan gibi kullanarak tekrar evin yanına koşuyorum. Bir başka kesik kesik patlama sesi duyuluyor ve evin köşesindeki ahşap parçalanıyor.

Nefes nefeseyim ve Garrett haklı. Tüm kardeşlerimizi de getirmeliydik. Artık bunun için çok geç. Şimdi bu pislikle tek başıma başa çıkmak zorundayım.

Garrett hafifçe inliyor ve elini göğsüne götürdüğünü görüyorum. Bir başka kesik ses ve küçük garajın yan tarafındaki ahşap parçalara ayrılıyor.

Bu dördüncü kurşun. Ne tür bir silah kullandığını bilmiyorum, ama muhtemelen sadece iki mermi kalmıştır. *O kadar şanslı olabilir miyiz?*

Daha çok, o kadar aptal olabilir mi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

İleri atılırım, çöp tenekesinin kapağını arka merdivenlere fırlatırım ve o yönden bir el daha ateş edilir. O anda yumuşak bir inilti duyarım, bir kadın sesi, ve görüşüm daralır. *Allie*.

O içeride ve onu dışarı çıkarmam lazım.

Tek mermi kaldığını umarak, tüm gücümle arka merdivenlere koşarak bağırıma başladım. Silahı iki elimle tutarak, tavana nişan alıp üç el ateş ettim ve ekran kapısından içeri girdim.

Allie'yi kalkan olarak kullanıp kullanmadığını bilmiyorum ve ona kazara zarar vermek istemiyorum.

Onu korkutup kaçırmayı umuyorum. Umudum yanlış.

Bir başka patlama sesi duyulur ve omzuma bir kurşun isabet eder. Karanlıkta yere düşer, hareketsiz kalır ve dinlerim.

Odanın diğer ucunda Rip'in hareket ettiğini duyuyorum, ama solumdan gelen bir inilti ve ardından yumuşak bir ses Allie'nin yakınlarda olduğunu söylüyor. Hızla sürünerek, karanlıkta ellerimle zemini yoklayarak onu bulmaya çalışıyorum.

Çok karanlık, ama yatağın kenarını seçebiliyorum. Daha hızlı sürünerek yumuşak pamuklu bir şey hissediyorum. Bu bir etek ve alnım gergin. Göğsüm kalp krizi geçirir gibi ağrıyor, ta ki parmaklarım nihayet onun sıcak tenine dokunana kadar.

Bir başka boğuk ağlama sesi duyuldu ve ben, yatağın yanındaki köşede çömelmiş olduğu yere atıldım.

"Allie," diye fısıldıyorum, etrafımı yoklayarak.

Hâlâ ağlıyor ve ağzının bantlanmış olup olmadığını bilmiyorum. Kolu arkasında doğal olmayan bir şekilde kaldırılmış. Ellerimi yukarı kaydırıldığında bileğinde bir ip hissediyorum ve göğsümde bir öfke patlaması daha oluyor.

Ağır ayak sesleri ahşap zeminde yankılanıyor ve onu çözmek için vaktim yok.

"Yere yat," diye emrediyorum, uzaklaşıp silahımı tekrar iki elimle sıkıca kavıyorum.

Bize doğru koşuyor ve mermisi bitmiş olması umurumda değil. Silahımı kaldırdığımda, karanlıkta onun silueti belirirken hafif bir değişiklik görüyorum.

Tereddüt etmedim.

Tetiği çekiyorum ve silahı ateşlerken tutuyorum. Yüksek bir gürültüyle yere düşüyor ve üç atıştan sonra silahım tutukluk yapıyor.

"Siktir!" Göğsümden bir kükreme çıkıyor.

O gülme gibi bir ses çıkarır ve ben yere çökerek onun yattığı yere dizlerimin üstüne çöküp gömleğinin önünden tutup yumruğumu tekrar tekrar yüzüne indiririm.

Vücudum gergin. Öfke beni itiyor, sürükliyor. Allie'nin korkmuş ve çekinmiş halini görüyorum. Austin'in ağlarken yüzünün buruşmasını görüyorum. Onun hayatta mı öldü mü bilmeden gece araba sürdüğümü görüyorum.

Geri çekilip, yumruğum onun kanıyla ıslanana kadar daha sert vurmaya devam ettim. Onu çıplak ellerimle öldürmek istiyorum. O boğuk boğuk sesler çıkarırken, arkamdan devasa birisi kolumu tuttu.

"Jack!" Tanıdığım bir ses beni tutar. "Bitti Jack. Dur. O bitti. Artık yapamaz."

Garrett. Beni iki kolumdan tutuyor, ama devasa bir futbolcu olan küçük kardeşim bile öfkemi dizginleyemiyor. Rip yine ses çıkarır ve ben ona tekrar vurmaya çalışırım.

Her nefesim vahşi bir hayvan sesi gibi çıkıyor, ama Garrett beni sıkıca tutuyor. "Sorun yok, kardeşim." Beni tutmaya devam ediyor.

"Artık durabilirsin. Bitti."

Allie

Böceklerin uğultusu yerden yükseliyor, havaya ulaştıkça sesleri yükseliyor ve arka verandadaki salıncağı tutan metal zincirler, salıncak hafifçe ileri geri hareket ederken yumuşak bir ses çıkarıyor.

Açık pembe ufukta, güneş ince lavanta bulutları tarafından dört eşit parçaya bölünmüş neon sarısı bir top gibidir. Su, mor sisin üzerinde süzülen mor tonlarıyla deniz salyangozu mavisi renktedir.

Bir martı sürüsünün soluk turuncu gökyüzüne uçmasını, kanatlarını çırparak ve gagalarını dalgalanan suya daldırarak izliyorum.

Serin bir pazar sabahı. Ayaklarım yukarıda, kendimi tığ işi bir battaniyeye sarmış, elimde bir fincan kahve var. Jack'in güçlü kolları beni sarıyor, ben de başımı göğsüne yaslayıp, parmakları arasında saçlarımın bir tutamını çevirirken dinleniyorum.

Elini tutuyorum. Eski sevgilimi öldürmeye çalışırken şişmiş ve yaralanmış parmak eklemleri var. Onu daha fazla sevemezdim.

Çenemi kaldırıp ona bakıyorum. Mavi gözleri denizin üzerinde. Yanakları koyu kahverengi sakallarla kaplı ve yükselen güneş, cildini çekici sarı bir ışıkla kaplıyor.

Çenesi her zamanki gibi kararlı, cesur ve odaklanmış. O benim kahramanım. Beni kurtardı ve şimdi bütün gece onun kollarında güven içinde uyuduktan sonra, onun evindeyim.

"Yaran nasıl?" Sesim yumuşak, bu anın huzurunu bozmak istemiyorum.

Bana bakarak gözlerini kırptıyor, gözleri alnımdan burnuma, burnumdan dudaklarıma kayıyor. Yüzündeki ifade yumuşuyor ve başımın üstüne eğilerek kokluyor.

"İyi olacağım." Sesi damarlarımın içinde titriyor. "Omzun nasıl?"

"İyi." Çenemi göğsüne yaslayıp tekrar kollarına sokuluyorum. "Artık her şey yolunda."

Rip ile olanlar o kadar hızlı gelişti ki, kafam hâlâ dönüyor. Bir keresinde çoğu suçlunun zeki olmadığını okumuştum ve son birkaç günde olanlardan sonra bunun doğru olduğuna ikna oldum.

Aptal eski sevgilim için bulabildiğim tek mazeret, tüm bilgilerine erişimi olan ve tam olarak nerede yaşadığını bilen bir şerifin kız kardeşi ile en iyi arkadaş olacağımı hiç tahmin etmemiş olması.

Yıllar önce New Orleans'ta onun büyüleyici yalanlarına kanmış aptal kız olmaya devam edeceğimi sandı. Beni zorlayarak ona yardım ettirebileceğini düşündü, ama Garrett ve Jack olmasaydı bile ona asla yardım etmezdim.

En kötüsü, arkadaşlarımın incinmiş olması.

Garrett, onu ölümden kurtaran bir Kevlar yelek giyiyordu. Ateşle nefes nefese kaldı ve kötü bir çürük olacağını söyledi. Ama hayati tehlikesi yoktu.

Jack omzundan kurşun yedi. Kurşun omzunu delip geçti, acil servis doktoru bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Önemli bir sinire isabet etmemiş ve tamamen iyileşecekmiş.

Bandajları ve şişmiş, yaralı parmaklarını gördüğümde hala gözyaşlarımı tutamıyorum.

Elim yatağın kenarına bağlı halde yataktan atladığım için omzum incindi, ama bu en son endişelendiğim şey.

Günümüzü hastanede ve polis karakolunda rapor vererek geçirdikten sonra gece yarısından sonra eve döndük. Garrett her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için geride kaldı.

Jack Rip Sinclair'i öldürmedi. Öldürmediği için üzgün olduğunu söylüyor, ama bu yükün onun omuzlarında kalmadığına seviniyorum.

Meşru müdafaa olsa bile, Rip şartlı tahliye kurallarını ihlal etmiş, eyalet sınırlarını geçmiş, benim adıma yasadışı olarak araba kiralamış ve beni kaçırmış olsa bile, Jack'in bir can almaktan suçluluk duymasını istemiyorum. Kötü bir insan olsa bile.

"Dün gece uyuyabildin mi?" Jack'in sesi nazik ve sevdiğim yaralı elimi kolumda yukarı aşağı okşuyor.

"Bebek gibi uyudum." Onun büyük yatağının ortasında kollarına kıvrılmayı düşünerek gülümsüyorum. "Bebeklerden daha iyi, çünkü bebekler aslında çok derin uyumazlar."

"Uyurken çok tatlı görünüyorlar. Senin gibi."

Burnumdan bir kahkaha çıkar ve kolunu tutarım. "Bebeklerden bahsetmişken, benim büyük bebeğimi görmem lazım."

Güvenli bir yere varır varmaz Austin'e mesaj attım ve acil servise gittik. Labirentte telefonumu kaybettiğim için Jack'in telefonunu kullanmak zorunda kaldım.

Rip'in hapishaneye geri döndüğünden emin olunca FaceTime'dan onu aradım. Ona güvende olduğumuzu söyleyebildiğim için mutluydum. Babasının bir kez ve sonsuza kadar gittiğini söyleyebilirdim.

Ama yüzünü görmek bile yetmedi. Ona sarılmam, gözlerine bakmam ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Yaşananlar yeterince travmatikti ve uzun süre boyunca sadece Austin ve ben vardık.

"Dylan, bu sabah restoranda büyük bir kahvaltı hazırladıklarını söyledi. Herkes sana zarar gelmediğini görmek için sabırsızlanıyor."

"Bana zarar gelmediğini söylediğin halde mi?" Ona tekrar baktım ve ciddi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

O eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı ve ben de ellerimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Ağızlarımız açıldı ve dillerimiz birbirine dokundu, sonsuza kadar burada kalabilirdim.

Ta ki midem guruldayana kadar.

İkimiz de gülüyoruz ve dişlerimiz birbirine çarpıyor. "Seni beslesem iyi olur. Cuma gününden beri düzgün bir şey yemedin."

"McDonald's'ta kahvaltı sayılmaz mı?" "Sayılmaz."

Sesi alaycı bir azarlama tonunda.

Ben battaniyeden çıkıp ayağa kalkarken kolumu tutuyor. Kol askısı içindeki koluna bakınca dudaklarım sıkışıyor.

"Zaten Liv'le konuşmam lazım." Eğilip kahve fincanını alıyorum. "Ondan en kısa zamanda ismimi değiştirmeme yardım etmesini isteyeceğim. Rip'in böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim ve bir daha asla olmayacak."

Jack belimi tutarak mutfağa gitmemi engelledi. "Belki ben sana yardım edebilirim."

Kaşlarım çatıldı ve tereddüt ettim. "Ne konuda yardım?"

Askıyı dikkatlice çıkarır, kahve fincanlarını elimden alır ve yan masaya koyar. İki elimi de tutarak, otururken beni bacaklarının arasına çeker.

"Uzun zamandır kendimi işe gömüp aramızda olanları yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Duygularımı inkar etmeye ve senin beni öyle görmediğini kendime söylemeye çalıştım..."

Kalbim daha hızlı atıyor ve midemde bir enerji dalgası yükseliyor. "Jack..."

"Artık inkar etmiyorum." Mavi gözleri benimkilere bakıyor ve ben güneşe çekilen bir çiçek gibi ona doğru çekiliyorum. "Artık numara yapmıyorum. Yanımda durmanı istiyorum ve kim bilir ya da ne derler umurumda değil. Sen benimsin Allie ve eğer adını değiştireceksen, Bradford olarak değiştireceksin."

Gözlerimi kırptığımda gözyaşları yanaklarımdan süzülür. "Ne diyorsun?" Ne dediğini biliyorum, ama onu kendi ağzından duymam gerekiyor.

"O uzun, karanlık yolculukta, her kilometre sonsuzluk gibi gelirken, iyi olup olmadığını, korkup korkmadığını, sana zarar verip vermediğini bilmediğimde. Aklımda tekrar tekrar düşünerek, tek düşünebildiğim şey, hiç yapmadığımız şeylerdi... Seni tekrar kollarımda hissettiğimde, bunun sonsuza kadar olacağını anladım." Ellerime bakıyor, parmaklarımı, özellikle sol parmaklarımı inceliyor. "Benimle gel."

Aniden ayağa kalkar ve beni ekran kapıdan geçerek büyük evine götürür. Mutfaktan geçip oturma odasına, uzun koridordan geçerek ana yatak odasına varırız.

Hızla ilerliyoruz ve kalbim deli gibi atıyor. Gözlerim onun geniş omuzlarına sabitlenmiş, yanaklarımdaki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim yüksek, ne olacağını bildiğim için heyecanlıyım.

Karnımda küçük bir balık var... Hayır, karnımda bir balık sürüsü var, çırpınıp deli gibi dolanıyor. Yatağa vardığımızda durur, dönüp omuzlarımı tutar.

"Burada bekle."

O uzun dolaba girip kaybolana kadar bekliyorum. Eğiliyor ve kutuların hareket ettiğini duyuyorum. Bir dizi kısa bip sesinin ardından metal bir kapının açılma sesi geliyor. Parmak uçlarımda öne eğilerek, bir kutu tutan ve içinden bir şey çıkaran ona bakıyorum.

O dönüyor ve ben hızla geri çekiliyorum, sanki bakmıyormuş gibi etrafa bakıyorum. "Bu uzun zamandır bendeydi." Onu incelerken kaşları çatılıyor.

"Teksas'ta yanımda değildi, bu yüzden Kimmie'nin annesine vermedim. Ona verilecek bir şey değildi."

."

Elinde narin bir yüzük var ve derin bir nefes verirken midem düğümleniyor. Gözlerimi dolduran yaşlara engel olamıyorum.

"Oh, Jack..." Ellerimi birleştirip burnuma götürdüm. "Bu...?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve çok ciddiydi. "Bu annemin yüzüğüydü." Sesi çok alçaktı. "Annem öldükten sonra babam bana verdi. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın için saklamamı söyledi."

Hıçkırık tuttu ve boğazımdan sessiz bir inilti kaçtı. Sağ elimle ağzımı kapattım, o da sol elimi iki eliyle tuttu.

"Seni seviyorum, Allie." Bana bakar ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır. "Benimle evlenmeni istiyorum. Karım olmanı, bu evde yaşamayı, Kimmie'ye bakmama yardım etmeni ve senin ve Austin için yanımda olmanı istiyorum."

"Oğlumu sevme şeklini seviyorum. Ona şimdiye kadar sahip olduğu en iyi baba sensin."

"O harika bir çocuk." Gülümsüyor, bana bakarak gözlerini kırptırıyor. "Bana çok benziyor."

"Kimmie'yi de seviyorum." Hızlı konuşuyorum. "O çok komik, tatlı ve cesur. Umarım o da beni sever."

Ellerim titriyor ve zihnim durmak bilmiyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunu defalarca hayal etmiştim. Nasıl olacağını hayal etmiştim, ama onun annesinin yüzüğünü hiç beklemiyordum.

"O seni çok seviyor." Sesi sıcak. "Peki ya ben?" "Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana karşı ne hissediyorsun?"

Sesinde beklenmedik bir kırılganlık var ve duygular karnımdan göğsüme, oradan da kızaran yanaklarıma yayılıyor.

"Ciddi misin?" Dudaklarımdan bir kahkaha patladı ve ellerimi boynuna koydum. "Seni çok uzun zamandır seviyorum, Jack Bradford! Her gece seni hayal ettim ve her koridordan yürüdüğümüzde, seninle evlendiğimizi, kardeşin ya da kız kardeşin değil, bizim evlendiğimizi hayal ettim. Ya sen benim erkeğim olsaydın, gözlerinde o kadar çok sevgiyle bana bakıyor olsaydın?"

Kaşları çatılır ve eğilip dudaklarıma öpücük kondurur, sonra tekrar dikleşir. "Şimdi sana soran benim, Allie Sinclair..."

"LaSalle," diye hemen düzelttim. "Kızlık soyadım LaSalle."

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşür ve başını sallar. "Benimle evlenir misin, Allie LaSalle? Bu sefer gerçekten evlilik koridorunda yürüyecek ve sonsuza kadar benim karım olacağına söz verecek misin?"

Sözleri söylemeden önce başımı sallıyorum. "Evet! Evet, evet, evet, evet..." Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, o yüzüğü sol elimdeki üçüncü parmağıma takarken bir kez daha hıçkırıkla nefes alıyorum.

Yüzük parmağımın eklemine takılıp daha ileri gitmez.

"Oh..." Dudaklarım büzülür ve yüzüğü takmaya çalışırım. "Cinderella hayalleri suya düştü.

Sanırım parmaklarım çok büyük."

"Merak etme." Yüzüğü saklandığı siyah kadife keseye bırakıyor. "Birini tanıyorum."

Güzel, güzel gözlerinde bir ışıltı var. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim ve iyi kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekiyor.

"Başka bir adam mı?" diye alay ettim.

"Evet." Burnumu öper. "Boyunu değiştireceğim ve herkesin önünde bunu doğru düzgün yapacağım."

Dudaklarım somurtarak dışarı çıkıyor. "Bu, nişanlanmadığımız anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye cevapladı hızlıca. "Bu, bir yüzükle geri döneceğim anlamına geliyor, ama nişanlıyız. Sen zaten evet dedin."

"Tabii ki evet dedim." Dudaklarımın şişkinliği yerini kocaman, gözyaşlı bir gülümsemeye bırakırken avuçlarım göğsüne yapışıyor. "Bana evlenme teklif ettin Jack Bradford ve bunu geri almana asla izin vermeyeceğim."

"Asla almam." Büyük elleri yanaklarımı kavradı. "Sen bana aitsin."

."

Ağzımı dudaklarıyla kapattı, dudaklarımı ayırdı ve dilimi ele geçirdi. Her zaman yaptığı gibi, sadece rüyalarımda olsa bile, beni sahiplenir.

"Kahramanlar için özel bir kahvaltı hazırladım." Dylan, omuzlarında omlet ve patates kızartması gibi görünen tabakların olduğu bir tepsiyle dışarı çıkar.

"Yardım etmem gerekmiş gibi hissediyorum." Bunun yerine, Cooters & Shooters'da ilk kez, Jack'in kolu omuzlarımda, elim oğlumun elinde, masada oturuyorum.

İçeri girer girmez Austin'i gördüm ve uzun, gözyaşlı bir kucaklaşmaya koştuk. Tatlı oğlum beni sıkıca sarıp sarmaladı, sonra beni geri çekip her yere bakarak iyi olduğumdan emin oldu. Ona güvende olduğumuzu söylerken gözyaşlarımı tutamadım. Her şey bitmişti.

"Bekle." Hendrix elini kaldırdı. "Bunu sen mi pişirdin?"

"Merak etme, ben de başından beri oradaydım." Craig de elinde tabaklarla dolu bir tepsi ile dışarı çıktı.

"Kaba." Dylan kardeşine dilini çıkarır. "Craig, her zaman kullandığımız sıkıcı malzemeleri kullanmamı sağladı."

"Ben de orada denetliyordum." Raven, başka bir tepsiyle onların arkasında duruyor. "Hepimiz bir araya geldiğimizde gerçekten büyük bir grup oluyoruz."

"Umarım bir kişiye daha yetecek kadar yapmışsındır!" Garrett'in yüksek sesi kapıdan yankılanır ve Liv'i koluna almış, kıvranan Gigi'yi tutarak içeri girer.

Haddy küçük kuzenini görür görmez, masada Hendrix'in bacağına üzerinde otururken telaşlanmaya ve ona uzanmaya başlar.

Hepsini izlerken gülümsüyorum ve içimde dönen tüm duygularla midem sıkışıp duruyor. Ben buradayım. Rip yok.

En önemlisi, ben bir Bradford olacağım.

Austin'in elini sıkıyorum. O da öyle.

"Özel Eggs Florentine'imiz geldi," diyor Craig, önüme bir tabak koyarak. "Allie'nin en sevdiği yemek olduğunu biliyorum."

"Bunu nasıl bildin?" diye gülümserim, ona bakarak.

"Dikkatliyimdir." Kaşlarını kaldırıp Jack'in bacağına dokunan eline bakıyor. "Ayrıca erkek arkadaşımın yakında başka bir düğün planlaması için telefon alacağını düşünüyorum."

Austin keskin bir nefes alır ve kulağıma eğilir. "Sonunda sordu mu?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakarım. "Nasıl bildin?"

"Konuştuk."

Dudaklarım aralandı ve ne kadar uğraşsam da yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadım. "Sorun olmaz mı?" diye fısıldadım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Tabii ki."

Craig'e omuz silkiyorum, utangaç davranıyorum. "Gelecek ne getireceğini asla bilemezsin!"

"Uh-huh..." Craig, domates, dolmalık biber, kırmızı biber, siyah zeytin, ıspanak ve beyaz peynirle doldurulmuş açık sarı bir rulo içeren tabağı masaya koyarken kalçasıyla bana çarptı. "Koç Jack için bir tane bol malzemeli Akdeniz omleti."

Mutfakta çalışırken bunlardan çok yaptım ve çok lezzetliler. Ayrıca Jack'in en sevdiği omlet olduğunu da biliyorum.

"Teşekkürler, Craig." Jack'in alçak sesi karnımı gıdıklıyor ve eğilip yanağına öpmek istiyorum.

Kimmie aramıza girip onun kucığına tırmanıyor. "Babam bir kahraman." Sesinde titreme var ve kollarını onun boynuna doluyor. "Allie Hanım'ı kurtardı, ama elleri ve omuzu incindi."

Jack çatalını bırakıp küçük kızını kucaklamak için ayağa kalkar. "Ben iyiyim, bebeğim. Uyandın mı?"

Kız başını sallar ve Jack onu birkaç saniye kucaklar, kız onun kucağına kayana kadar, küçük elini boynunda tutar.

Jack kızının başını öper, çatalını tekrar alır ve ben biraz daha eririm. "Kahvaltı ister misin?"

Kız başını sallar. "Deedee teyze penny kek yapıyor."

Ben de burada çalıştığım yazlarda ona bu çeyrek büyüklüğündeki küçük keklerden çok fazla yapmıştım.

"Yardım ister misin?" Dylan sandalyesinin önünde durur ve yeğenine başını sallar.

"Hayır, ben hallederim."

Bu doğru. O harika bir koç, inanılmaz bir sevgili, kahramanım... ve çok tatlı bir baba. En yakın arkadaşım bana sarılır, beni kucaklar ve ben de ona sarılırım.

"Burada gördüklerim hoşuma gidiyor," diye kulağıma fısıldadı.

Kollarını tekrar sıkarak, fısıldayarak cevap veriyorum. "Ben de."

"İyi misin kardeşim?" Garrett, Jack'in yanındaki sandalyeye kayarak omletin olduğu tabağı alır. "Seni o adamın elinden kurtardığımı düşünürsek, fena görünmüyorsun."

"Sen orada olduğun için şanslı." Jack başını sallar ve Liv arkamda durup kollarını nazikçe omuzlarıma dolamıştır.

"İyi misin, Kitap Kurdu?" Çilek sarısı saçlı başını yana eğip gözlerime bakıyor.

"İki gece öncesine göre çok daha iyiyim." Ben de ona sarılırım.

"Drill takımı parkta bir nöbet düzenledi. Mumlar yakıp bütün gece dua ettiler."

"Oh!" Gözlerim büyür ve boğazıma bir ağrı saplanır. "Bu çok..."

Sesim kesilir ve Jack'in sıcak eli sırtımda kayar.

Başımı sallayarak acıyı yutuyorum. "Yarın onları görmekten çok mutlu olacağım. Sarılacağız."

Liv gülümser, başımın yanına bir öpücük kondurur ve Jack'in sağlam omzuna hafifçe vurur. "Aferin, Koç."

Liv, Garrett'in yanına otururken Jack cevap vermez. Dirseklerimi masaya dayayıp ona gülümserim ve mavi gözleri benimkilere kayınca midem sıkışır.

"Halloween film gecesini kaçırdığımıza çok üzıldüm," diye şikayet eder Raven, Hendrix'in yanında otururken. "Ama sağ salim eve döndüğüne çok, çok sevindim."

"Evet, çöpü çıkarmakta oldukça iyiyiz." Garrett, yumruğunu çarpıştırmak için uzatan Craig'i işaret etti.

Dylan, masanın başındaki Logan'ın dizine oturmuş, büyüyen karnının üzerinde elini gezdiriyor. Rachel başını yana eğip, Edward'ın yanında Zane'in yanında oturduğu yerden bana gülümsüyor.

Erken kararlarım kafama takılıp beni utandırsa da, buraya geldiğimi bilmek genç halimi affetmeme yardımcı oluyor.

Nereye varacağımı veya nasıl sonuçlanacağını bilmesem de buraya gelme cesaretini göstermiştim ve bu, hayatımın en iyi kararı oldu.

Jack

"Biraz hareket göreyim," diye bağıyorum, çocuklar Austin'in başlangıç pozisyonunda olduğu şekilde sahada sıralanırken.

Omzum sertleşmiş ve bir hafta daha bu lanet askıda tutmam gerekiyor. En azından parmak eklemlerim biraz normale döndü. Şişlik indi ama kesikler ve yaralar hala iyileşiyor.

Bununla ilgilenecek vaktim yok. Eyalet şampiyonası yaklaşıyor ve ilk playoff maçımız Cuma günü.

Sağıma bakınca, kenarda hareketlerini çalışırken kızları görüyorum. Allie de onlarla birlikte, saçları toplanmış ve yine gözlükleri takmış, çok güzel görünüyor. Sevdiğim kısa eteği giymiş ve ara sıra bana baktığımı fark edip el sallıyor.

Göğsümde adrenalin patlaması yaşıyorum ve bugün yüzüğü parmağına takmaya hazırım. Kuyumcunun yüzüğü yeniden boyutlandırmasını bekliyorum.

"Levi son birkaç maçta ortaya çıkmaya başladı, Koç." George Powell yine başladı.

O benim kulağımın dibinde duruyor ve ben o adamla sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Oğluna davranışını beğenmiyorum. Levi iyi bir çocuk, ama davranmaya başladığını görüyorum ve bu durumu daha önce de yaşamıştım. Bu, evde çok fazla baskı altında olduğu anlamına geliyor.

"İyi oynuyor." Ses tonum belirsiz.

"Kütüphaneciyle olanları duydum." George başını sallıyor, aşağı bakıyor ve sempati taklidi yapıyor. "Çok kötü."

"Tehlikeli ve hayatı tehdit edici bir durumdu." Gözlerimi ona dikip, bu sefer ne diyeceğini merak ediyorum.

"Ama sen hallettin." O, ruh halimdeki değişikliği hissetmiş gibi başını salladı.

Dikkatli olsa iyi olur. Kızım söz konusu olduğunda sabrım taşar.

Allie, Austin'in son yılında her şeyin olabildiğince normal olmasını istiyor, yoksa onu sürekli benim evimde kalmaya zorlardım. Kimmie henüz çok küçük olduğu için onunla istediğim kadar vakit geçiremiyorum, ama Rip Sinclair'in hapiste olduğunu ve oğlunun geceleri onunla birlikte evde olduğunu bilmek bana rahatlık veriyor.

"Playofflar sempati puanları için uygun zaman değil," diye devam etti George. "En iyi oyuncuların liderliği ele alması gereken zaman."

Ona dönerek, "*Sen* otur da işimi yapayım," diyorum. Logan tam zamanında geliyor.

"Nasıl gidiyor, George?" Kayınbiraderim, yaralanmaları umursamadan yumruğumun hedefi olmak üzere olan adamla benim aramıza girer. "Burada her şey kontrol altında, sen de diğer ebeveynlerin yanına, tribüne geç."

Adam homurdanarak, yaklaşan maç hakkında daha da sert sözler mırıldanır, ama ben dikkatimi tekrar çocuklara veririm.

"D-line gerçekten iyi uyum sağladı." Logan yanıma dönüp onların oynamasını izliyor. "Ofansif oyun ilk günden beri güçlüydü, ama şimdi kimse o hattı geçemiyor."

"Garrett doğuştan yetenekli." Austin'in Tyreek'e 30 yardlık bir pas atıp onun gol yapmasını gururla izliyorum.

Tribünler alkış ve tezahüratlarla çınlar, ponpon kızlar ve drill takımı tekmeler ve tezahüratlar yaparken, erkekler onları tebrik etmek için bir araya gelir.

"Aus-tin! Aus-tin!" Kızlar kenardan bağırıyor ve gözlerim Allie'nin gözleriyle buluşuyor.

Onun gülümsemesini görmek çok hoşuma gidiyor.

Kolum askıda olduğu için alkışlayamıyorum, ama bu Powell'ın çenesini kapatır herhalde. "Yine de şerifimiz olduğu için mutluyum."

Logan gülerek nefes verir. "Kesinlikle katılıyorum. Garrett Bradford'un bu kadar harika bir memur olacağını kim bilebilirdi?"

Kaşlarım çatılır ve artık inkar edemem. "Muhtemelen hep biliyordum. Okulda barış elçisiydi."

"İyi bir adam." Logan bana bakar. "Sen de öyle, Koç. O pisliliği halledip Allie'yi kurtardığın için seninle gurur duyuyorum."

Başımı sallarım. Allie'yi kurtarmak tartışılmaz bir şey.

"Ne zaman evlenme teklif edeceksin?" Bana hafifçe d rter. "Yoksa çoktan oldu mu?"

"Y z   n ölçüsünü bekliyorum."

"Tamam." Sesi yükselir ve alkışlar. "Yardımcı olabilece im bir şey olursa haber verin."

Bunu daha önce düşünmemiştim, ama aklıma bir fikir geldi. "Söylersin."

Montgomery'den gelen bir takımla ilk playoff maçını geçiyoruz. Levi'yi başlangıçta oyun kurucu olarak sahaya sürdüm, ama ikinci çeyrekte iki kez yere indirildi. Kaşlarım çatıldı ve ne yapacağına karar vermekte çok uzun sürdüğünü izledim.

George tribünde yüzü domates kırmızısına dönene kadar bağırıyor ve benim başka se ene im yok. Austin'i oyuna sokup galibiyeti garantilemek için.

Bir sonraki maçta da aynı şey olur, bir sonraki maçta da. Haftalar geçer ve Birmingham'daki eyalet şampiyonasına doğru ilerleriz.

Bir hafta kaldı ve çocuklar, ebeveynler, hatta tüm kasaba heyecanla titriyor. Her dükkanın önünde afişler var ve okul posterler ve kupa  itleriyle süslenmiş.

Evde, Allie için kitaplıkta son kat boyayı sürüyoruz.

Austin, testereyi kullanma ve rafların düzgün durması için braketlerin hizalı olmasını sağlama konusunda biraz yardım dışında için çoğunu kendisi yaptı.

"Bu  i ekler hakkında ne düşünüyorsun?" O, kavisli ahşap süslemenin üst köşelerindeki pembe şablonlara kaşlarını çatarak baktı. "Ucuz mu görünüyorlar? Üzerlerini boyamalı mıyım?"

Yana ını muhtemelen kaşıyarak çizdiği beyaz boya izi yana ının yan tarafında görünüyor ve elinin eserini inceliyor.

Sağlam, geniş bir mobilya parçası, beyaz boyalı, üst köşelerinde ve yanlarında pembe ve yeşil şablonla yapılmış kalpler ve çiçekler var.

Ben yokken bile erkenden gelip bu parçaya çalışmıştı. Allie'nin Noel'de bunu göreceğini düşününce, gözlerinde yaşlar beliriyor. O çok duygusal biridir ve oğlu onun her şeyi demektir.

"Üzerlerini boyama." Ellerimi belime koyuyorum. "Bunu gerçekten çok güzel yapmışsın. Annen ne kadar emek verdiğini göreceksin ve bence çok uygulanacak."

Omuzları düşer ve fırçayı palete koyar.

Sözlerimin onu mutlu edeceğini sanmıştım, ama tam tersi oldu. Maçlarda çok iyi oynuyor, Levi'yi çok geride bırakıyor.

Yine de şampiyonluk maçı sadece bir hafta sonra.

Cuma sabahı yüklemeyi yapıp Birmingham'a doğru yola çıkacağız. Profesyonel basketbolcu olduğum yıllarda Büyük Maç'a giderken nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

"Cuma günü için gergin misin?" Sonunda kol bandajından kurtulduğum ve normale döndüğüm için mutluyum.

"Hayır, hazırım." Çalışma odamın dışındaki bankta ağır ağır oturuyor, ben de onun eğildiği yere doğru yürüyorum, ön kolları dizlerinin üzerine dayalı.

Elimi omzuna koydum. "Annen ve benimle ilgili mi?"

O başını sallar. "Sana söyledim, sonunda resmi hale getirdiğine sevindim. Onu gerçekten mutlu ediyorsun."

Aklıma gelen tek şey Rip.

O ve ben, babası veya hayatındaki rolümün değişmesi hakkında pek konuşmadık. Allie'nin bu konuda ne hissettiğini oldukça iyi biliyorum, ama Austin'e hiç söylemedim.

"Umarım bir gün beni baban olarak görebilirsin." Bunu söylerken kendimi bu kadar savunmasız hissedeceğimi beklemiyordum. "Baban *olmadığımı* biliyorum, ama yine de..."

"Sen o adamdan çok daha iyi bir babasın." Austin'in ela gözleri benimkilere baktı ve ben de başımı sallayarak durumdan biraz daha iyi hissettim.

"Tamam." Dudaklarımı gülümsemeye zorladım. "Öyleyse, seni rahatsız eden şey neyse, yardımcı olabilir miyim?"

Dudakları büzülür ve yüzünde hayal kırıklığı ve sabırsızlık karışımı bir ifade belirir. Sonunda dizlerinden kalkar ve kapıya doğru sert adımlarla yürür.

"Boş ver," diye homurdandı. "Anlamazsın."

Kaşlarım havaya kalktı. Austin'i zayıf bir ortaokul öğrencisi olduğundan beri tanıyorum ve bu, bana ilk kez böyle ergenlik saçmalıklarıyla karşılık verdiği andı. Daha çok Kimmie'den duymaya hazırlandığım şeylerdi.

"Bir saniye bekle." El aletlerinin bulunduğu duvara doğru yürüdüm. "Beni kovmadan önce en azından ne olduğu hakkında bir fikir verebilir misin?"

"

Gözleri tavana doğru kayar ve omuzları düşer. "Kızlarla ilgili bir şey... *Senin* hiç endişelenmen gerekmeyen bir şey."

"Sen benim kızlar hakkında hiç endişelenmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Sözcüğü sertçe söyler.

"Sana bir şey söyleyeyim." Ona hafifçe dokunmak için uzanıyorum. "Dene bakalım."

Hazel gözleri benimkilerle buluştu ve ben onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Sonunda, sertçe nefes verip yere baktı.

"Benim oyunum yok."

"Ne? Sen harika bir oyuncusun..."

"Saha dışında. Benim oyunum yok." Sesi yükselir ve daha hızlı konuşmaya başlar. "Levi kızlarla konuşur. Onları kendine cevap verdirmek, onunla çıkmaya ikna etmek, bir şeyler yapmaya ikna etmek konusunda çok iyidir..."

Sözünü keser ve ben onun "*şeyler*" ile neyi kastettiğini sormama gerek kalmaz. "Tamam mı?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum. Orada aptal gibi gülerek duruyorum, sanki çiçek topluyormuş gibi onları toplarken onu izliyorum. Sanki onları toplamak dünyadaki en kolay şeymiş gibi."

Ellerimi tekrar arka ceplerime soktum ve evimi çevreleyen çalı çamlarına bakmak için döndüm.

Baba konuşmasına, hatta kötü baba konuşmasına bile hazırlıklıydım. Bana böyle bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Ben de öyle düşündüm," diye homurdandı ve beni eliyle uzaklaştırdı. "Senin hiç böyle bir sorunun olmadı. Kızlarla ya da *kadınlarla* nasıl konuşacağını hep bilirsin. Etrafında sinekler... şekerin etrafında uçar gibi toplanırlar."

"Teşekkürler." Çenemi kaldırdım, *kötü bir şey* söylemediği için mutluydum. "Ama aslında bu doğru değil. Benim de garip bir dönemim oldu."

"İnanmıyorum."

"Herkesin vardır. Dünyanın sonu değil." Bankın yanına yürüyüp oturuyorum. "Gel otur da konuşalım."

Kapıda biraz daha tereddüt ettikten sonra pes edip yanıma geldi.

"Cadılar Bayramı labirentinde Sadie Duck'ın elini tutuyordun.

O ne peki?"

"O beni sevmiyor." Tenis ayakkabılarına bakıyor. "O sadece yıldız bir oyuncu ile birlikte olmak istiyor. Benimle biraz konuşuyor, sonra Levi ile konuşuyor."

Saha içinde ondan daha iyi olabilirim, ama saha dışında o beni yeniyor."

"Dur biraz." Koluna elimi koydum. "*Senin* elini tutuyordu, Levi'nin değil."

"Evet, ama Levi ne yapacağını biliyor." Gözlerini bana dikip, sonra tekrar ayakkabılarına bakıyor. "Levi konuşmaktan öpüşmeye, oradan da..."

Geriye yaslanarak, kardeşlerimle bu konuşmayı hiç yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

Zane'in buna ihtiyacı yoktu. Sürekli kitap okurdu ve muhtemelen benden önce biliyordu. Garrett ise herkesi nasıl etkileyeceğini doğuştan biliyor gibiydi. Hendrix bu yaştayken ben yoktum, o yüzden sanırım kardeşlerinden biri onunla konuşmuştur.

"Seks hakkında konuşuyorsan, bence daha büyüyene kadar beklemelisin."

"Annem gibi konuşuyorsun," diye homurdandı. "O da hep beklememi söyler, sonra da prezervatif kullanmayı bildiğimden emin olur."

Dudaklarım sıkışır ve bir kahkaha yutarım. Tıpkı tutkulu kızım gibi ses çıkar ve Allie'nin şu anda ne yaptığını merak ederim. Onunla bazı *şeyler* yapmak isterdim...

Boğazımı temizleyip tekrar odaklanıyorum. "Kız arkadaşın olsun istiyorsan, bu başka biriyle arkadaş olmakla aynı şey." Bana gözlerini kısarak bakıyor ve ben devam ediyorum. "Hoşlandığın bir kızla tanıştığında, ona sorular sor. Sonra söylediklerini dinle. Gerçekten dinle. Neyi sevdiğine dikkat et ve onun için yapabileceklerini düşün. Bazı kızlar çiçekleri sever, bazıları sinemaya gitmeyi sever. Belki Sadie müziği seviyordur. En sevdiği şarkıyı sor. O şarkıları içeren bir çalma listesi hazırla."

Kaşlarını çatmış hali bir anda rahatlar ve bana tekrar baktığında yüzü gerçekten daha parlak. "Bunlar gerçekten iyi fikirler."

"Evet." Kendimle gurur duyuyorum. "Çiçeklerle başla, belki bir öpücük alırsın. Ama ona saldıрма... Ve seks yapma."

Allie'nin bu desteği takdir edeceğini düşünüyorum.

Burnundan hava üfleyerek, bankın arkasına yaslanır. "Tabii."

"Aus-tin! Aus-tin! Aus-tin!" Kimmie odaya girer ve yumruğunu havaya kaldırır. "Ben bir ponpon kızım."

Bankın üzerine tırmanıp onun arkasına geçiyor. Karnını sırtına yaslayıp kollarını onun başının üzerinde sallıyor. "Aus-tin! Aus-tin!"

Farkında bile değil gibi görünüyor. "Teşekkürler, Koç."

"Eve bırakayım mı?"

"Yok, yürümek sorun değil. Çok uzak değil." Ayağa kalkar ve Kimmie hala sırtında, kolları boynuna dolanmış halde durmaktadır.

Kız daha yukarı tırmanıyor ve o da bacaklarını tutuyor. "Grizz Amca ve Liv Teyze gibiyiz!"

"Nasıl gittiğini sana haber veririm." Yüzündeki ifade daha neşeli.

"Dur, yardım edeyim." Kızını sırtından indirmek için öne eğildim. "İyi şanslar."

"Hoşça kal, Aussie!" Kimmie, kapıdan geçerken el sallar.

Çıkarken elini kaldırır. "Hoşça kal, Peanut."

"Austin benimle evlenecek." Küçük çenesini dışarı çıkararak, onun gidişini izlerken gülümser.

"Lafı açılmışken..." Tekrar bankın üzerine oturmak için yanına gidip onu dizime oturtuyorum. "Sence evlenmek ne demek?"

"Prensler ve prensesler yapar." Kahverengi gözleri kocaman, çok ciddi. "Prens prensesin elini alır, kraliyet arabasına binerler, kuşlar etraflarında uçar, herkes el sallar ve prensin şatosuna giderler, orada sonsuza kadar mutlu yaşarlar."

Gerçekte olanlardan çok da uzak değil.

"Aslında, biriyle evlendiğinde, onu çok sevdiğin ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediğin anlamına gelir. Onu ailenin bir parçası yaparsın ve sen de onun ailesinin bir parçası olursun." Bana bakıp başını sallıyor ve ben gülümsüyorum, elimi onun küçük kafasına koyuyorum. "Allie Hanım'a evlenme teklif etsem ne hissederdin?"

Birkaç kez gözlerini kırpar, başını yana eğirir. "Allie Hanım ve Aussie bizimle yaşamaya gelir mi ve hepimiz sonsuza kadar mutlu olur muyuz?"

"Allie Hanım gelir." Elimi omzuna koyuyorum. "Austin üniversiteye gidecek. Futbol oynamak istiyor ve nereye karar verirse oraya kendi evine taşınacak."

Yanakları gülümsemeyle doldu. "Tıpkı senin gibi, baba!"

"Neredeyse." Sırtını okşadım. "Ve Zane amca, Garrett ve Hendrix."

"Allie Hanım'ı seviyorum. Benim en iyi yardımcısı olduğumu ve cheerleader olmak için uygun bacaklara sahip olduğumu söylüyor."

Çenemi geri çekip gülerek "Öyle mi?" diyorum.

"Ona, bunun için bacaklarım olduğunu ve iyi bir ponpon kız olacağımı söyledim, o da en iyi ponpon kız olacağımı söyledi."

"Anladım." Ayağa kalkıp elini tutarak eve doğru yürürüz. "Yani onunla evlenirsem sorun olmaz mı sence?"

"O benim annem olur mu?"

Boğazımda kuru bir ağrı hissediyorum. Bu konuşmalar bugün beklediğim gibi gitmiyor. "Olmasını ister misin?"

Küçük dudakları kıvrıldı ve burnu Dylan'inkine çok benzeyen bir şekilde kırıştı, sonra gülümsedi. "Bence olur! Bayan Allie etrafta olduğunda hep gülümsüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet." Yüzümü işaret ediyor. "Aynen öyle. Bence ona evlenme teklif etmelisin."

Onu kucaklamak için kendime çekerim. "Sanırım öyle yapacağım."

Allie

Perşembe gününe geldik ve yarın otobüslere binip eyalet şampiyonası maçı için Birmingham'a uzun bir yolculuğa çıkacağız.

Şehir çok hareketli. Drill takımı ve ponpon kızlar şehrin her yerine moral posterleri asmış ve okul için büyük afişler hazırlamış. Çitlerin üzerine "*Zafer*" ve "*Haydi Kaptanlar*" yazan bardaklar dizilmiş. Herkes heyecanlı ama ben sabırsız ve huzursuzum.

Jack'in bana evlenme teklif ettiği ve benim yüzlerce kez evet dediğim Halloween olayından bu yana bir ay geçti. O günden beri her gün evet dedim ve o da bana koridorda küçük öpücükler verdi.

Bazen elini eteğimin altına sokuyor ve tek kişilik öğretmenler tuvaletine gizlice girip hızlıca öpüşüyoruz... ya da günün saatine bağlı olarak daha fazlasını yapıyoruz.

Bu çok riskli ve aynı zamanda çok heyecanlı. Ama yetmiyor.

Jack iyileşiyor, playofflarla uğraşüyor ve üniversiteler ve burslar hakkında son sınıf öğrencileriyle konuşuyor.

Yüzük hazır.

Aldığında bana söyledi ama görmeme izin vermiyor. Özel bir şey düşündüğünü söyledi ve şimdi tavandan balonların düşmesini ya da dolaptan parlak konfeti patlamasını bekleyerek dolaşıyorum.

Öğle yemeğinden sonra kütüphanedeki masamda kahverengi kağıda sarılmış bir kutu olmasını beklemiyorum. Kimden geldiği yazmıyor ama bir fikrim var. Üstüne "*Özel olarak açın*" yazılmış.

Öğleden sonra kütüphaneye gelen her yeni öğrenci grubu, hayal gücümü yakıp kavuruyor.

"Yeni bir şiir daha var." Edward grafiti duvarını işaret ediyor. "Konusu ve kafiyesine bakılırsa, bence aynı yazar

"Nerede?"

"Nerede?" Onun durduğu yere gidip kağıda bakıyorum. "Göster bana."

Ağızlar, parmaklar, eller,
gözler. Senin iç çekişlerini
toplamak için yaşıyorum.
Zaman çok yavaş geçiyor, ama biz çok yakınız.
Senin bana çarpacağın ve eve varacağımız ana.

Kaşlarımı çatarak parmak uçlarımla kelimelere dokunuyorum. "Bu gerçekten çok güzel."

"Buna 18-B numarasını veriyorum ve oyumu da ona veriyorum."

Sharpie kalemi alıp sayının yanına duvara yazmasını izliyorum, sonra küçük bir kağıda sayıyı yazıp tüm dönem boyunca oyları topladığımız tahta kutuya atıyor.

Kim yazmış olabilir diye merak ederek kelimeleri tekrar okudum, sonra dönüp masama doğru yürüdüm. "Tuvalete çıkmam lazım. Biraz göz kulak olur musun? Uzun sürmez."

"Tabii." Oturup ders kitabını çıkarır.

Kutuyu alıp hırkaman içine saklıyorum. Artık bu gerilimi daha fazla kaldıramıyorum ve gün neredeyse bitti. Son zil çalana kadar bir saatimiz kaldı.

Suç işliyormuş gibi etrafa bakıp, tek kişilik öğretmen tuvaletine girip kapıyı kilitliyorum. Kapalı tuvalet kapağının üzerine oturup kağıdı yırtıyorum ve altında zarif, siyah bir karton kutu buluyorum.

Dikkatlice açtığımda, büyük, parlak pembe bir mücevher görürüm ve nefesim kesilir. Işığı yansıtan mücevheri görünce dudaklarım aralanır. Kutunun içindeki kartı kaldırıp, kutunun dışındaki ile aynı el yazısıyla yazılmış notu okurum.

Bu gece o etekle giy. İç çamaşırı giyme.

Karnım karıncalanır ve parlak pembe üst kısmı yavaşça çekerek avucumdan daha küçük, siyah silikon bir koni ortaya çıkar. Kutuda küçük bir tüp kayganlaştırıcı da vardır.

İlk birlikte olduğumuz günden beri, aşağısını tamamen ağda ile temizletiyorum ve tamamen çıplak olmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Alt dudağımı ısırarak, sanki biri beni görebilirmiş gibi küçük odanın etrafına bakıyorum. Sonra hızla ayağa kalkıp küçük oyuncağı cebime tıkıyorum.

"DAHA İYİ GİDİYORSUN. Tarifini takip et yeter." Craig, plastik gözlükler, eldivenler ve hatta burnu ve ağzını bağlayan bir bandana ile Dylan'ın yanında duruyor.

"En kötü hamilelik yemeğimi oylayacağımızı sanıyordum." En yakın arkadaşım ona gözlerini dikti.

Kenarda duruyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor. *Bu akşamki* talimatın ne anlama geldiğinden emin değildim, bu yüzden restorana varır varmaz tuvalete girip fişini taktım.

O kadar küçüktü ki hissetmeyeceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Şimdi her hareket ettiğimde veya yürüdüğümde karıncalanma ve ıslaklık hissediyorum, zorlukla yutkunuyorum. Göğüs uçlarım sertleşmiş, oturmak söz konusu bile değil.

"Öyle değil mi?" Dylan bana bakıyor, bekliyor.

Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Ne diyeceğimi bulmaya çalışırken ona göz kırpıyorum, o da kahkahayı patlatıyor. "Bu gece çok dalgınsın! Maç için mi endişeleniyorsun?"

"Ah... evet!" Parlak bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Austin için büyük bir gece."

"Harika olacak." Craig yanıma gelir ve elini omzuma koyar. "Tüm sezon boyunca çok formundaydı ve son birkaç maçta profesyonel gibi oynadı."

"Neden Bethlehem'e gidip Aussie'yi izleyemiyorum ki!" Kimmie'nin sesi beni irkiltir ve başımın üstü gerilir.

"Birmingham." Jack'in alçak sesi bacaklarımın arasında bir karıncalanma yaratıyor ve nefes alabilmek için dudaklarımı aralıyorum. "Okulun var ve Bayan Plum'un Gina'ya yardıma ihtiyacı var."

"Ama Aussie'yi desteklemem lazım," diye sızlanıyor Kimmie.

Jack odaya girer, kızının somurtkan başını omzuna yaslanmış. "Liv'in annesi geldi mi?" Dylan'a alçak sesle sorar.

"Senior Center'daki DnD oyunundan sonra geliyor."

"Ben onu beklerim." Tereddüt eder ve gitmek üzereyken, durur ve gözlerimiz karşılaşır. "Selam, kızım."

Havayı yutuyorum, yanaklarım yanıyor. *Hey* diyebiliyorum ama sesim yumuşak ve gergin. Ne olacağını düşününce midem düğümleniyor.

Kimkie, yarın hepimiz maça gideceğimiz için geceyi Bayan Plum'da geçirecek.

Bu gece nerede olacağımı biliyorum.

"Zamanı geldi galiba!" Craig, baharatlı yemeklerin bulunduğu tepsiyi tezgahdan kaldırır.

Ne yaptıklarına dikkat bile etmemiştim. Akşam boyunca kafam başka yerdeydi.

"Sen uzayda gibi görünüyorsun, duyuruyu ben yapayım," diye Dylan alay ediyor. "En azından dondurma kaplarını dağıtmaya yardım eder misin?"

"Tabii ki!" Normal davranmaya çalışarak hızlıca gözlerimi kırpmıyorum.

"Garrett bu akşamki karışımı hazırlıyor." Craig hala tüm koruyucu giysilerini giyiyor. "Ne çalacağı belli olmaz."

Plastik kutu içinde dondurma kaplarını taşıyarak mutfaktan onları takip ediyorum ve birdenbire Johnny Cash'in "Ring of Fire" şarkısı çalmaya başlıyor.

Craig onaylayarak başını sallar ve hepimiz masaya oturduğumuzda, Dylan uyarıyı okuyabilmesi için ses yavaşça kısılır. Gözlerimle odayı tararım ve Jack'in Liv'in annesiyle arka masada, Miss Gina'nın da bulunduğu yerde konuştuğunu görürüm.

Yaşlı kadın gülümsüyor, Kimkie ile konuşuyor ve Jack'in kızı onun söyledikleriyle sakinleşmiş görünüyor. O dönünce dudağımı ısıırıyorum ve mavi gözleri benimkilere takıldığında göğsüm alev alıyor.

Çenesini kaldırıyor ve kapıya doğru yürüyor. Onu izlerken sanki beni çağırıyor gibi hissediyorum ve sırayı gözden geçiriyorum.

"Bence artık kendileri alabilirler," diye Dylan'ın kulağına fısıldadım. "Bir işim var."

Arkadaşımın gözleri kısılır ve Kimkie'nin el ele tutuşup sevgili kör arkadaşımızla dans ettiği yere bakar, Jack ise ortalarda yoktur.

Kızıl kahverengi gözleri bana kayar ve sırtarak "İyi eğlenceler" der.

Ne kadar eğleneceğimi bilmiyor. Aslında ben de bilmiyorum ve heyecan ve beklentiyle doluyum.

Hızla dönüp mutfığa doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp oğluma kısa bir mesaj attım. Eve geç gelecekti ve genellikle doğrudan odasına giderdi. Ama ne olur ne olmaz, endişelenmesini istemiyordum.

Evim Jack'in evinden çok yakın, arabayla kısa bir mesafe. Cooters & Shooters'da fişi çekip arabayı hızlıca yıkadım. Fiş takılıyken eve gidemezdim.

şimdiden farkı hissedebiliyorum, göğsümde hava yükseliyor. Telefonum titriyor ve arabam mesajı yüksek sesle okuyor.

SIR

Benim evin önüne park et ve içeri gir.

Direksiyonu çevirip dediğini yapıyorum ve onun kamyonetinin yanına park ediyorum. Arabadan indiğimde, hızlıca etrafa bakınıp dizlerimi bükerek küçük koniyi hızla yerine takıyorum.

İçeri girdiğimde büyük oda sadece birkaç küçük lamba ile aydınlatılmış ve ne yapacağımı bilemiyorum. Dizlerimin üzerine çökmek üzereyken sesini duyuyorum.

"Buraya gel." Düşük sesle verilen bir emirdi ve göğüslerimden boynuma kadar sıcaklık yayıldı.

Deri koltuğunda oturduğu yere doğru yürüdüm, mavi gözleri benimkilerle aynı hızadaydı. Her adımda midem daha da sıkıştıyordu ve çok gergindim.

Onun önünde durup bir sonraki emrini bekliyorum. Gözlerinde yırtıcı bir parıltı var.

"Göster bana."

Sırtımı dönüp öne eğilirken dudaklarım aralanır ve eteğimin ucu uyluklarımın üzerine yükselir. Avuç içlerimi bacaklarımın yanlarına koyup, eteğin kenarı belimin altına gelene kadar yukarı kaydırırım.

Jack'in dudaklarından yumuşak bir tıslama duyuldu ve onun büyük eli uyluklarımın arasına kayınca inleyerek nefes verdim. Avucunun içi cildimde yukarı doğru kayd, parmaklarının kenarı klitorisime değene kadar.

Bir kez daha inleyerek nefes veriyorum ve o parmaklarını içime kadar kaydırıyor. "İslanıyorsun. Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?"

Başımı sallayarak hızlıca cevap veriyorum. "Evet."

İki eli kalçamı kavrar ve iki parmağını amıma soktuğunda çığlık atarım. "Masaya git, karnın üstüne eğil ve kenara tutun."

Dizlerim titreyerek dediğini yapıyorum, mutfaktaki sağlam ahşap masaya yürüyüp karnımı masaya yashıyorum. İki elimle başımın üstüne uzanıp parmaklarımı kenara takıyorum. Beklerken özel bölgelerime serin bir hava esiyor.

"Bırakma." Başka bir alçak sesli emir.

Hıştırtı sesi ve fermuarın açılma sesi beni daha da tahrik ediyor. Onun girişine hazırlanıyorum. Ama onun yerine, büyük elleri kalçalarımı kavırıyor ve dilini vücuduma sokarken beni iki yana ayırıyor.

"Oh!" O ileri doğru kayarken, klitorisimin üzerinde sertçe ve tekrar tekrar daireler çizerek, ben nefes nefese kalıyorum.

Düşük bir sesle homurdanıyor, beni yerken vücudumu titretir. O kadar gerginim ki, uyluklarım titremeye başlar ve orgazmım alt pelvisimde dayanılmaz bir şekilde sıkışır. Masayı kenarından tutunurum, onun usta dilinin her geçişinde inlerim.

Birdenbire durup ayağa kalkıyor, beni tekrar ayırıyor ve parmağının pembe mücevherin kenarını izlediğini, içimde hareket ettiğini hissediyorum. Ucu girişime dokunduğunu hissediyorum ve o öne eğilip kulağıma alçak sesle konuşuyor.

"Seni sertçe sikeceğim." Devam ederken nefesimle bir inilti daha kaçır. "Ve bunu seveceksin."

Tek bir sert itişle sikini sonuna kadar içeri soktu ve hislerim çok yoğundu. Tıkaç daldı ve neden bu kadar iyi hissettiğimi bilmiyordum. Anlamıyordum.

İnleyerek geri çekilir ve konuşurken tekrar içeri girer. "Bu, okulda beni o kısa, sikilesi eteğinle ve o kırmızı dudaklarınla alay ettiğin tüm zamanlar için. Beni dokunmak için nasıl acı çektiğimi biliyormuş gibi davranıp, ama yapamadığım için." Bir başka sert itme ve gözlerim ıslaklık iç bacaklarıma akarken sıkışıyor. "Takımın önünde beni sertleştirmek istermiş gibi bu seksi kıcını havaya kaldırıp sahada eğilmiştin..."

Daha hızlı hareket ediyor, daha derine giriyor, her itişinde içimdeki koniyi kaydırıyor. Basınç artarken nefes nefese kalıyorum. Parmak uçlarımda, kıcımı kaldırıyorum, daha fazlasını istiyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor. "Bunu seviyorsun çünkü doğru."

O benim kıcımı sertçe tokatlıyor ve ben çığlık atıyorum. Tekrar yapıyor ve ben inliyorum. Daha hızlı hareket ediyor ve görüşüm kararıyor. Başımın üstü yanıyor ve ben duyularımı kaybediyorum. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim ve bir anda ilahi bir şimşek çakıyor.

Tüm vücudum titriyor. Sanırım çığlık atıyorum.

Güçlü kolu göğsümü sarar ve karnımı masadan kaldırır, sırtım onun göğsüne yapışır. Hala beni sikiyor ve ben hala boşalıyorum.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Eli uyluklarımin arasında hareket ediyor, şiddetle daireler çizerek klitorisimi masaj yapıyor ve ben tekrar patlıyorum, titreyerek ve ağlayarak.

"Aynen öyle, al benim sikimi." Parmaklarını düzleştirip amımı ıslaklık kokana kadar defalarca tokatlıyor, dizlerim titreyene kadar, ben de dik durmak için geriye uzanıp kollarını tutuyorum. "Siktir, bunu seviyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak, titreyerek yalvarırcasına nefes alıyorum. "Evet... evet..."

Farklı bir boyuttayım, içim titriyor ve sadece onun durursa milyonlarca parçaya uçacağımı biliyorum. Eli omzumdan göğsüme kayıyor, karıncalanan meme uçlarımı yoğuruyor, birini sonra diğerini çimdikliyor.

Sonra bir çığlık atarak boşalıyor. Kasları titriyor ve onu tekrar tekrar nabız gibi atarken hissediyorum, yavaşlamaya başlamadan önce.

Hâlâ kendimden geçmiş durumdayım, yoğunluğu atlatmaya çalışıyorum, normal şekilde işlev görebilecek miyim diye merak ediyorum. Bundan sonra yürüyebilecek miyim diye.

İki kez daha itti, sonra bizi öne doğru yönlendirdi ve güçlü elini masanın üzerine dayadı.

Yatağa yığılır, kemiklerim erimiş, titreyerek, hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmın ardından gelen sarsıntılarla titriyorum.

Hâlâ içimde, ara sıra nabız gibi atıyor. Uyluklarının ön kısmı benim uyluklarımın arkasına baskı yapıyor ve parmak uçlarıyla kıcımı nazikçe okşuyor, parmakları mücevheri bulana kadar. Yavaşça, nazikçe çekip çıkarıyor, kenara koyuyor, sonra kıcımı okşuyor.

"Bu gece çok iyiydin." Sesi alçak, yatıştırıcı ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. "Mükemmeldin."

Beni ana yatak odasındaki büyük banyoya taşıyor ve küvet dolarken beni kucağında tutuyor. Yanağım göğsüne yaslanmış, elim omzunda. Uykulu, mutlu ve mutluluktan uçuyorum, bacaklarım jöle gibi.

"Cesaret Gecesi'ni atlatmak çok zordu." Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum, burnumu kırıştırıyorum. "O şey beni gerçekten azdırdı."

Gülümsüyor ve dudaklarımı öpüyor. Sonra ifadesi ciddileşiyor. Parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve yavaşça öpüyor, ağzımı açıp dilini içeri sokuyor. Elimi uzatıp yanağını tutuyorum ve onun hareketlerini takip ediyorum.

Üst dudağımı ağzıyla çeker, sonra tekrar yapar, dilini benim dilim boyunca gezdirir. Göğüs uçlarım karıncalanır ve sertleşir, ona o kadar aşığım ki. "Seni gördüğümde tek düşünebildiğim şey, güzel popon ve içinde olup olmadığını."

"Var..." Sır paylaşıyormuş gibi sırtarak öne eğildim. "Beni kilerde sürükleyip görmek isteyeceğinden emin değildim."

"Yapardın." Gülümsüyor, kaşımın üstüne öpücük konduruyor.

"Yapmanı umuyordum."

Beni asla bırakmaz, bakır küvetin kenarına bir bacağını atar ve ikimizi de girdaplı ılık suya indirir.

"Biraz ağrın olabilir." Bir kalıp sabun alır ve sırtımı nazikçe temizler.

Sıcak suda karın karına yatıyoruz ve ben öne doğru kayarak dudaklarına öpücük konduruyorum. "Buna değer."

Yanaklarımı tutar ve beni tekrar öper. "Seni seviyorum, Allie. Bu gece benimle kalır mısın?"

"Seni seviyorum, Jack." Ben de onu öpüyorum. "Sence bu iyi bir fikir mi?" "Umurumda değil. Nişanlandık."

"Gizli." Parmaklarımı onun dolgun dudaklarına bastırıyorum, o da öpmek için dudaklarını dışarı çıkarıyor.

"Uzun sürmez."

Gözlerimi kırıp ona baktığımda, gözlerimiz buluştu ve acı veren bir nehir gibi duygular döküldü.

Ciğerlerimden. "Austin'e mesaj atayım da endişelenmesin."

Jack

Birmingham'daki stadyum, tezahüratlar, müzik ve hoparlörlerden gelen seslerle gürültülü.

Pike Road Pirates ile karşı karşıyayız ve bu adamlar asla kaybetmezler. Geçen yıl rakip takımı kırk sayı farkla yendiler ve her iki takım da eyalet şampiyonası seviyesindeydi.

Çocuklar soyunma odasında sabırsızlanıyor, sahaya giden tünelde zıplıyor. Sahaya çıktığımızda tribünler çığlıklarla doluyor ve kenara geldiğimizde herkes ayağa kalkıp ayaklarını yere vuruyor.

Levi'yi Austin'in yanına çağırıyorum. "Bu akşam nasıl hissediyorsun?"

"Harika, koç!" Austin başını sallayarak ayaklarını yerden yere vuruyor.

Levi'ye bakıyorum ama yüzü taş gibi. Son birkaç haftadır olduğu gibi, göz teması kurmuyor ve sanki milyonlarca kilometre uzakta gibi görünüyor.

"Bu takım bir canavar. Hiçbir şeyden kurtulamayız." Levi'nin omzuna elimi koyup, bana bakana kadar hafifçe sarsıyorum. "Seninle QB-1 olarak sahaya çıkmak istiyorum. Benimle misin?"

Dudakları sıkılaşıyor ve çenesi düşüyor. "Bilmiyorum, Koç.

Deneyeceğim." Duymak istediğim cevap bu değil. "Eğer olmazsa, seni oyundan çıkarırım."

O, benimle tartışmaya bile girmeden başını sallar ve bu sanki mideme yumruk yemiş gibi hissettirir. Bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum, ama son iki haftadır her öğleden sonra sahada birlikteyiz. Babası her zamanki gibi davranıyor ve ben bunun nedenini anlayamıyorum.

"Toss'u bizim seçmemize izin veriyorlar." Onu bir kez daha sarsıyorum. "Git yap şunu."

Umarım bu onur onun coşkusunu artırır. Austin yanımda durmuş izliyor, ben de ona eğiliyorum. "Girmeye hazır ol."

O başını sallar ve yazı tura atışını kaybederiz. Levi kaskını almak için koşar ve ben onu sahaya koşmadan yakalarım. "Orada elinden geleni yap."

Yine pek bir şey yapmıyor ve Austin'e bakıyorum. Zor bir maç olacak ve tüm maç boyunca oynaması çok zor olacak.

Yine de o genç ve hırslı, ayrıca kasabanın yarısı burada. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Saha kenarındayız ve Levi topu alıyor. Geri koşarken sahayı gözden geçiriyor. Tyreek tamamen boş ve Rich bile topu almak için bekliyor. Çok uzun süre tereddüt ediyor ve sonunda koşmaya çalışıyor, ancak Pirates'ın savunması tarafından hemen durduruluyor.

"Onu oyundan çıkarmak zorundayız, Koç." Buddy yanımda ve çenem sıkışıyor.

Tribünde George'un bağırmaktan sesinin kısıldığını duyuyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Buddy genellikle locada olur, ama bu gece o yeri Logan aldı. Çenemi kaldırıyorum ve Garrett bizim durduğumuz yere doğru koşarak geliyor.

"Profesyonellerde de böyle şeyler görmüştüm." Garrett, tekrar başlamak için sıraya girerken yanımda duruyor. "Sanki çoktan emekli olmuş gibi. Kalbi bu işte değil."

"Bir şey mi oldu?" Buddy'ye bakıyorum, o sadece omuz silkiyor.

Dördüncü ve yirminci, Rome saha golü denemek için koşar. Omuzlarım gergin, Garrett sadece benim duyabileceğim şekilde eğilir. "Edward, Rome'dan daha güvenilir hale geldi."

"Biliyorum." Çenem gergin, boğazım düğümleniyor, top vuruşta çılgınca sallanıyor ve direğe çarpıyor.

"Burada yapamayız." Logan kulaklığımdan sesleniyor. "Liderlerimizi oyuna sok."

Garrett, sahaya çıkan savunma hattını harekete geçiriyor. "Bizi oyunda tutun!"

Austin'i kendime yaklaştırıyorum. "Maçın geri kalanını sen oynayacaksın." O da ciddi bir ifadeyle başını sallıyor.

"Tamam."

Sonra, takımın birkaç adım arkasında, tente altında sessizce kendi kendine konuşan Edward'ın yanına yürüdüm. Elimi salladım ve o da kulaklığını çıkarmak için elini uzattı.

"Kicker olarak sen devralıyorsun."

Yüzündeki ifade değişmez. Sadece başını sallar, kulak tıkacını tekrar kulağına takar ve kaosu engellemek için kullandığı mantrayı tekrarlamaya başlar.

Savunma onları durdurur, ama oyuncularımızdan biri sert bir darbe alır. Birkaç dakika boyunca sırtüstü yerde kalır ve Garrett onun yanında, elini omzuna koyarak ayağa kalkmasına ve sahadan topallayarak çıkmasına yardım eder.

Çenem sıkılaşıır. En iyi oyuncularımızdan bir diğeri daha oyundan çıkmıştır. Artık kaybedemeyiz.

İlk yarıyı skorborda hiç puan yazmadan bitiriyoruz ve soyunma odasına koşarken, oyuncuların moralini yükseltmem gerektiğini biliyorum. Yarı zaman gösterisi için hazırlanan kızların yanından geçerken Allie gözlerime bakıyor.

Güzel gözleri endişeli, ama ona göz kırpıyorum. Onu bütün gece kollarımda tutmak çok güzeldi ve şu anda, kollarımda uyurken rahat ve mutlu yüzünü düşünmek, bu gecenin acımasız gerginliğini kırmaya çok yardımcı oluyor.

Çocuklar soyunma odasında diz çöküyor ve ben onların genç yüzlerine bakıyorum. "Bu gece buraya gelmek için hepiniz çok çalıştınız. Son beş aydır fedakarlık yaptınız ve kendinizi zorladınız ve şimdi buradayız, eyalet şampiyonasında, bu takımın daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak üzereyiz. Benimle misiniz?"

Levi hariç hepsi coşkuyla bağılıyor ve ben de etrafımdakilerin ellerini sıkarak beşlik çıkıyorum. "Savunma, beni gururlandırılıyorsunuz. Hücum, hadi bitirelim bu işi."

Geri çekilip Garrett'ın sihrini konuşturmasına izin verdim ve sahaya dönme zamanı geldiğinde, göğsümde bir tatmin duygusu vardı.

Bu olacak ve hepsi bu kadar da değil...

İkinci yarıda rakip takım hiç gol atamıyor. Austin, Tyreek ve Rich, iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor. Topu sahada ilerletiyor, pasları tamamlıyor, atışları yakalıyor ve köşe bekçisini sert bir şekilde itiyorlar.

Bir anda Austin sıkışıyor ve sack'e maruz kalacağından korkuyorum, ama mucizevi bir şekilde Pirates'ın savunma oyuncusu kayıyor. Austin bir engel atlayıcı gibi onun üzerinden atlıyor ve ayakları çime değdiği anda, tüm sezon boyunca hiç görmediğim bir hızla 40 yardlık bir touchdown koşusu yapıyor.

Hem tezahürat takımı hem de drill takımı çığlık atıyor ve Allie, Rachel, Liv ve Dylan tarafından çevrelenmiş, onlar da çığlık atıp ağlıyorlar. Kafamı sallayıp gülümsüyorum ve çime bakıyorum.

Yarın manşetlerin benim nadir görülen duygusal tepkimle ilgili olacağını biliyorum, ama umurumda değil. Austin hayatının en güzel anlarını yaşıyor ve ben başka türlü olmasını istemezdim.

Pirates bir touchdown yapar, ama maçın son saniyelerinde Edward'a koşup field goal atması için işaret ederim. Lucas genellikle punt için topu tutar, ama bu sefer Austin'e bırakırım. Bu, onların sahada birlikte son kez oynadıkları maç ve kardeş gibiler.

Rachel'in elleri dudaklarının önünde birleşmiş, Allie ise arkadaşının beline sarılmış ve başını omzuna dayamış. Bu bir aile meselesi.

Top direklerin arasından temiz bir şekilde geçer ve bir top patlar. Etrafımıza kırmızı ve beyaz konfeti yağar ve ben sahaya koşarak diğer koçun elini sıkarım. Tribünlere dönerek orada bulunan scoutların sayısını sayarım ve Austin'in şehre döner dönmez teklifler alacağını bilirim.

Eyalet ve yılın kazınmış olduğu devasa plaketler dağıtıldığında sahadayız. *Eyalet Şampiyonu* yazısı mavi renkle yazılmış ve ben plaketi havaya kaldırırken çocuklar etrafımda toplanıp bağırarak plaketi başlarının üzerinde tutuyorlar.

Yılın oyuncuları daha sonra açıklanacak, ama Austin'in en azından en iyi oyuncu olmasa bile listede olacağını tahmin ediyorum.

Çocuklar geri çekiliyor ve aklım Allie'de. Soyunma odalarından geçip bekleyen otobüslere doğru ilerlerken bağırışlar duyuyorum. Boğazım düğümleniyor ve ne olduğunu görmek istemediğim için etrafa bakıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, George Powell Levi'yi duvara dayamış ve yüzüne bakıyor.

"Şimdi teklif alacağını mı sanıyorsun?" Adam onu formadan tutup duvara dayamış. "Ha? Böyle oynayarak en iyi okullara gideceğini mi sanıyorsun?"

"Umurumda değil!" diye bağırıyor Levi. "En iyi okullara gitmek istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum."

Adam geri çekilir, yumruğunu sıkar ve Levi'nin yüzüne vurmak üzereyken, ben öne atılır ve onun kolunu tutarım.

"Dur!" diye bağırıyorum.

Yaşlı Powell, kolunu benim tutuşumdan kurtarmaya çalışır ama ben bırakmam. "Çekil üstümden Bradford. Bu seni ilgilendirmez."

"*Bu* benim işim." Öfkeli gözlerine dik dik bakıyorum. "Bu sorunu çözmez."

Benim tutuşuma karşı direnerek, hırlayarak çekildi. "Bunun olmasına sen izin verdin. Bütün sezon boyunca beynin yerine aletinle düşündün."

"Yeter." Garrett, Logan'ın hemen arkasında, bizimle boğuşan yere doğru koşar. "İyi misin, kardeşim?"

"Hadi otobüse gidelim, Levi." Zane'in sesi çok ihtiyaç duyulan sakinliği getirir.

Nefes nefese, beton duvara yaslanmış çocuğa elini uzattı. Levi başını salladı, Zane'in peşinden otobüse doğru ilerledi ve ben de babasının kolunu bıraktım.

Durumun yatıştığını düşünürken, lanet olsun, George Levi'yi omzundan tutup yere itti ve yüzüne parmakla işaret etti. "Eve gelme."

Adamın peşinden gitmek üzereyim ki, çocuk benden önce davranır. Ayağa kalkar, babasının peşinden koşar ve onu iki eliyle iter.

Adam çitin üzerine düşüyor, başı çitin tellerine çarpıyor ve oğlu bağırıyor, "Bir daha asla dönmeyeceğim. Seninle işim bitti. Her şeyle."

Sesi parçalanmış, koşarak uzaklaşıyor. Logan elini kaldırıyor. "Bana bırak."

Garrett ve ben birbirimize bakarız ve cezalandırıcı bir babanın yarattığı özel travmayı en iyi Logan'ın anlayacağını bilirim. Öfkeliyim ve içim acıyor, George Powell'ı kontrol etmeye bile tenezzül etmiyorum.

Takım antrenörlerinden biri onunla birlikte ve ben yürümeye devam ediyorum. Beni bekleyen bir otobüs dolusu çocuk var ve sevdiğim güzel kadın için özel bir planım var.

Allie

Cooters & Shooters tamamen aydınlatılmış durumda.

Arka duvarda "*Tebrikler, Kaptanlar*" yazılı bir afiş asılı ve bu gece büyük kutlama var. Jack'in Newhope Lisesi'nde koç olarak görev yaptığı süre boyunca ilk kez eyalet şampiyonluğu kupasını eve getirdiler.

Herkes bunun ilkini takip edeceklerinin ilkini olduğunu söylüyor.

Sabah saat 2 civarında şehre döndüğümüzde otobüste herkes uyuyordu. Levi'nin babasıyla olan hesaplaşmanın haberi grupta hızla yayıldı ve eve kadar Jack'e mesaj atarak iyi olup olmadığını kontrol ettim.

Çocukları ne kadar önemseydiğini biliyorum, özellikle de ebeveynler aşırıya kaçtığında koruyuculuğu artıyor.

Bu çok tatlı. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri.

Levi'nin babası için
üzüldüm. Sen iyi misin?
Bundan nefret ettiğini
biliyorum.

EFENDİM

Logan onu aldı. Geceyi onlarla geçirecek, yarın bir çözüm buluruz.

Keşke bu gece beni
alabilseydin 😊

EFENDİM

Yatağımda olduğun kadar güzel, bu gece uyu. Yarın kutlamada seni görmeyi bekliyorum.

Senin formamla ön sırada olacağım.

SIR

Mükemmel

Şimdi buradayız ve ben beyaz pileli eteğimle, onun bebek mavisi ve kırmızı 18 numaralı Mustang formasıyla buradayım. İnsanların ne düşündüğü veya ne söylediği umurumda değil.

Gerçekten, çünkü Jack öyle dedi.

O, gizli görüşmelerimizin bittiğine bu kadar kararlı olmasaydı, hâlâ dolapta olurdum. Gerçi, onun kirli küçük sırrı olmak biraz seksi bir şeydi.

Artık onun kirli küçük karısı olacağım.

"Siz bayanlar, drill takımında çok iyi iş çıkardınız." Bayan Gina, Rachel'ın elini tutarak yaklaşıyor. "Her maçta bandoyu dinlemek ve kızların yüksek tekmeler attığını bilmek çok heyecan vericiydi. Tıpkı Liv kaptan olduğunda gibi."

"Bayan Gina, abartıyorsunuz." Liv koşarak ona sarılmak için yanına gider. "Beni bir kez bile görmediniz."

"Enerjin çok etkileyiciydi," diye karşılar yaşlı kör bayan. "Takımı sahaya çıkardığında stadyumun nasıl coştüğünü hatırlıyorum. Tıpkı Dylan'ın Fındıkkıran'da dans ettiği zamanki gibi."

"Her zaman ön sırada ve ortada dururdun." Dylan, üvey büyükannesine sarılmak için zıplar. "Ve maç bittiğinde, ayakta alkışlardın."

"Gerçekten belli oluyor!" Bayan Gina en yakın arkadaşımın karnını okşadı. "Kaç aylık oldun?"

"Yirmi haftalık. İnanabiliyor musun?"

"Yarısına geldin!" Bayan G'nin mavi gözleri sevinçle tavana doğru yükseldi. "Cinsiyetini biliyor musun?"

Dylan'ın gözleri parladı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. Rachel, Liv ve ben aynı anda öne doğru eğildik.

"Hey millet!" Dylan, kenarda asılı duran dördümüze bakarak gülüyor.

"Çarşamba günü son ultrasonumu oldum."

"Biliyorsun!" Rachel ayak parmaklarının ucunda zıplıyor.

Liv'in dudakları büzülür. "Cinsiyetini açıklayacağınız bir parti mi vereceksiniz?"

"Ne surat ama!" Dylan, baldızına şakacı bir şekilde itti. "Yaparsam ne olur?"

"Sadece ateşe bir şey atma. Ya da gözünü çıkarma."

"Tanrım, Liv!" Rachel gülererek başını sallar. "Bence çok eğlenceli! İçinde pembe veya mavi duman çıkan balonlar yapabiliriz ya da ortası tamamen mavi veya pembe bir pasta yapabiliriz..."

"Söyle bize!" Dylan'ın kolunu tutuyorum. "Kimseye söylemeyiz, istediğin gibi yapabilirsin."

"Logan beni öldürür." Dylan gülüyor. "Ona ikinci üç aylık döneme kadar kimseye hamile olduğumuzu söylemeyeceğimizi söylemiştim, ama bir gün içinde herkes öğrendi."

"Çünkü senin Dare yemeklerin tadı..." Kafamı sallayıp iğrenç bir yüz ifadesi yapıyorum.

"Kötü!" Dylan beni itti. "Üzgünüm, bebeğim. Bu sadece gerçek."

"Her neyse. Tek bildiğim, bu gece sana söylemeyeceğim." Dylan çenesini kaldırır. "Bu gece çoktan bitti."

"Futbol takımı için mi?" Liv'in yüzü buruşur. "Biz yeni bir Bradford'la daha çok ilgileniyoruz."

"O zaman çok mutlu olmalısınız!" Dylan gülererek, karnımı hoplatan bir bakış atar.

Müzik yükselir ve Garrett odanın önünde takımla dans etmektedir. Hepsi heyecanlı ve mutludur. Austin kolunu Edward'ın boynuna dolamıştır ve Rachel'in kardeşi gülümsememektedir. Kulaklıklarını sıkıca takmış, elinden geleni yapmaktadır ama ara sıra yüzünün buruştuğunu görebiliyorum.

"Umarım bu kadar uzun sürmez." Rachel'a yaklaşıp kulağına fısıldadım. "Edward çok rahatsız görünüyor."

"Takımda olmak istedi." Omuzlarını silkiyor, yapabileceği bir şey yokmuş gibi başını sallıyor.

Çocuklar Jack'in adını haykırmaya başlar ve Logan ile Zane onu sahneye iter. Buddy Outlaw bile gülümsüyor ve alkışlıyor, yanında yeğeni Lucas var, şüphesiz gelecek yıl, kendisi quarterback olarak başlayacağı günü düşünüyor.

"Evet, sizi görüyorum." Jack çekici bir şekilde gülümser ve tezahürat yapan çocuklarla alkışlar. Tezahüratlar ve müzik dinince, "Sizinle gurur duyuyorum çocuklar. Tüm sezon boyunca çok çalıştınız ve uzun bir yol kat ettik." der.

Oda içindeki herkese bakarak takımın her bir üyesiyle göz teması kuruyor ve göğsümde gururla kabaran duyguları engelleyemiyorum. Hepsi onun her sözünü dinliyor ve o da rolünü çok ciddiye alıyor. Onlarla çok iyi anlaşıyor.

"Başardık ve her biriniz bunun bir parçasıydınız." Kupayı havaya kaldırır ve odada alkışlar ve ısıklar yükselir. "Bu bizim için ve kasaba bu yılı asla unutmayacak. Umarım bu, daha nice yılların başlangıcı olur."

Daha fazla tezahürat ve bağırışlar. Çocuklar birbirlerine sarılır ve beşlik çakar, Jack mikrofonun önüne eğilir. "Sakıncası yoksa bir şey daha yapmak istiyorum." Kutlama tekrar sönükleşir ve mavi gözleri benimkilere takılır. "Allie LaSalle, buraya gelir misin lütfen?"

"Ne?" Boğazımda bir düğüm oluşur ve gözlerim büyür.

Herkes alkışlamaya başlar ve daha fazla ısıklık sesi duyulur. Eller beni sahneye doğru yönlendirir ve başımı kaldırıp yanımda duran Austin'i görürüm. O kadar büyük gülümsüyor ki nefesim kesilir.

"Evet de," diye fısıldayarak Jack'in yanındaki sahneye çıkmama yardım etti.

"Eyalet şampiyonluğu kazanmak bu yılki tek büyük olay değil." O, dudaklarında hala gülümsemeyle salona bakıyor. "Ben de kendim için büyük bir karar verdim."

"Jack..." Sesim yüksek çıkıyor ve o elimi tutup dudaklarına götürüyor.

"Bunun sürpriz olacağını düşünmüştüm," diyor alaycı bir şekilde. "Ama tek sürpriz

, bunu zaten kaçınızın bildiğini ya da ne zaman yapacağımı sorduğunu öğrenmek oldu."

Jack Bradford'un önümde diz çökmesiyle birlikte kahkahalar, ardından nefes kesen sesler ve çığlıklar duyuldu.

"Aman Tanrım..." Burnum yanıyor ve sağ elimle ağzımı kapatıyorum.

Sol elimi tutuyor ve yüzüğün parmağımın üçüncü eklemine takıyor. "Allie, beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın..." Sıcak bakışları benimkilere kilitleniyor ve gözlerimi kırptığımda gözyaşları yanaklarıma düşüyor. "Ve kasabayı kurtarır mısın?"

Grupta kahkahalar yükselir ve ön tarafta dört kızımın birbirlerine sarılmış, gözleri yaşlarla parıldadığını görürüm.

Çenemi kaldırıp hızlıca başımı sallıyorum. "Evet! Tekrar, evet evet evet evet evet..."

Ayağa kalkar, yüzümü iki eliyle kavrar, nefesimi kesen bir şekilde gözlerimin derinliklerine bakar. Sonra dudaklarımı dudaklarıyla kapar, dilini bir kez geçirdikten sonra kısa keser ve beni kendine çekerek kollarının arasına alır.

"Şimdi parti zamanı!" diye bağıyor Garrett ve bir alkış seli yükseliyor. yükselir.

Elini kaldırıp müziği başlatmak üzereyken, hırçın bir ses kutlamamızı keser.

"Her şey anlaşıldı." George Powell, kalabalığın etrafında yol açarken, sahnenin önündeki yere doğru ilerler. "İlk günden beri söylemiştim! Sizler burada olanları söyleyecek cesaretiniz yok, ama ben varım."

Levi kalabalığın arasından iterek, "Baba, dur! Yapma!" diye bağıır.

Babasını uzaklaştırmak için kolunu tutar, ama adam ona döner ve Levi'yi yere düşüren bir tokat atar.

"Hayır!" Austin ve Tyreek arkadaşlarının yanına koşarken sahneden bağıırıyorum.

Jack harekete geçer, ama Logan onu durdurur, adamın kollarını tutar ve geri çeker.

"Onu ben hallederim, gecenizin keyfini çıkarın." Logan bize kaşlarını çatarak bakar. "Sizin gitme vaktiniz geldi."

George'u kapıya doğru itmeye başlar, ancak adam Logan'ın tutuşundan kurtulur. Oğluna dönerek bağıır.

"Sana her şeyi verdim!" diye bağıır adam. "Her şeyimi feda ettim! Gitmen gereken her yere götürdüm. En iyisine, yeteneğe, azme sahip oldun. Benim olmadığım her şey olacaktın."

"Senin gibi olmak istemiyorum!" diye bağıır Levi, yanağı yumruktan kızarmış. "Futbol oynamak istemiyorum! Burada kalmak istiyorum!"

"Ve bir hiç olmak mı?"

Levi hızlıca gözlerini kırıştırır, başını sallayarak adama bakar. "Ve baba olmak! Sadie hamile."

Oda sessizliğe bürünür. Elini Jack'in elinde sıkıca tutarım ve arkadaşının arkasında duran Austin'e bakarım.

Yüzünde şok ifadesi vardır ve bir adım geri atar. Kalbim acır ve ona gitmek isterim, ama George henüz bitirmemiştir.

"Ee?" diye bağırdı. "Bunun senin ne alacası var?" Levi'nin gözleri parladı. "O benim."

"Kim diyor?" diye bağıır babası. "O küçük sürtük m? Altın ocuğun değil de onun olduğunu nereden biliyorsun? O bütün takımla yatıyor!"

"Yatmadım!" Sadie'nin titrek sesi kalabalığın içinden duyulur.

Onu bulana kadar odayı tararım ve arkadaşlarının arasında durduğunu görürüm. Yüzü kızarmış ve lekelidir, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. Kuzeni Oliver yanına gider ve elini sırtına koyar.

Levi babasına saldırır, ama Garrett onu belinden yakalar. "Sakin ol," diye fısıldar.

"O fahişe değil!" diye bağıır Levi. "Bebek benim ve onunla burada kalacağım. En iyi baba olacağım, senin gibi olmayacağım. Senden nefret ediyorum!"

George'un gözleri kısılır ve kalın dudaklarından hava çıkar. "ok olgunca, Levi. İşin yok, eğitimin yok, bu bebeğin masraflarını nasıl karşılayacaksın?"

"Onun işi var," diye araya girer Garrett. "Hayvan kontrolünde alışıyor."

Levi ona kaşlarını çatarak bakar.

"Hayvan kontrolünde mi?" diye alaycı bir şekilde sorar yaşlı Powell.

"Orada başlayacak ve benim yardımcım olana kadar yükselebilir." Garrett, Levi'ye bakar. "Eğer istersen. Konuşabiliriz."

"Tabii..." Levi'nin sesi kısık çıkıyor. "Tamam."

"Benim işim bitti." George kolunu oğluna doğru uzatır. "Benden nefret etmek mi istiyorsun? Benim yaşıma geldiğinde, sana daha iyi bir hayat vermek istediğimi unutma."

Adam restorandan fırlayarak çıkar ve ardında sessizlik bırakır. Jack ve ben hala birbirimize sarılmış durumdayız ve tüm salon şok içinde.

Çenemi kaldırıp Jack'e bakıyorum. "Evet dedim mi?"

Gülümser ve başımı dudaklarına çekerek başını sallar. Sadie kalabalığın arasından geçerek Levi'nin yanına gelir ve takım, Logan ve Dylan da onların etrafını sarar.

Onlar iyi olacaklar. Zor olacak ve başarabileceklerini bilmiyorum. Onlar kasırgada iki serçe gibiler, ama burada bir köyleri var. Zor zamanlarda kasabanın kendi insanlarını nasıl desteklediğini gördüm.

Gelecekte ne olacağını bilmiyorum, ama onlar da bizim kadar şanslı.

Jack

Eyalet şampiyonası maçı ve kutlama etkinliğindeki tüm olayların ardından Noel hızla yaklaşıyor.

Levi, Sadie ve babası arasında olanlar, nişanımızı neredeyse tamamen gölgede bıraktı, ama dürüst olmak gerekirse, biz zaten eski haber olmuştuk.

Kısa sürede herkesin bana evlenme teklif etmemi beklediğini ve neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettiğini fark ettim. Şimdi her gün aynı şeyi merak ediyorum, özellikle de Allie yavaş yavaş bizim eve taşınırken.

Kimmie, yatma vaktinde bize katıldığında, Allie'nin en sevdiği çocuk kitabı olan Stephen Cosgrove'un *The Evil Weevil*'ini ister. Allie, kitabın tüm karakterlerinin sesini taklit eder ve bu, kızımı çok mutlu eder.

"Weevil," diyor Allie, küçük bir böcek gibi emir veren bir sesle, ve Kimmie hemen araya girip sonraki kısmı onunla birlikte söylüyor. "Neden bu kadar kötüsün?"

Sonra gülüyorlar ve sarılıyorlar, ve lanet olsun, bu çok mükemmel. Kızımın hayatında bir anne olmasını bu kadar çok istediğimi şimdiye kadar bilmiyordum, ve Allie bu konuda çok iyi.

Austin Allie'nin evinde kalıyor, ama ikisi Noel arifesi gecesi bizimle kalıyor. Ağaç etrafında toplanıp baharatlı elma şarabı içiyoruz — yetişkinler için alkollü eggnog — ve Kimmie Austin'in üzerinde uykuya dalana ve ben de uykuya dalmaya başlayana kadar eski Noel filmleri izliyoruz.

Ertesi sabah, hediyelerimizi alırken, beklediğim gibi, Allie, oğlu tüm dönem boyunca onun için yaptığı kitaplığı açtığında gözyaşlarına boğulur.

"Bunu tek başına mı yaptın?" Gözyaşları içindeki sesi titreyerek, narin şablonların üzerinde titrek parmaklarıyla dokunur. "Çok güzel!"

Austin utanmış gibi gülümser ve göğsüm sıkışır. Mutluluk gözyaşları olduğunu bilsem de, Allie'nin ağlamasını görmek midemi burkar.

Austin, Levi ve Sadie'nin durumu hakkında düşündüğüm kadar üzülmemişti. Hayal kırıklığına uğramıştı. Annesinin korunma konusunda haklı olduğunu anlıyordu. Ama sözde kız arkadaşına olduğu kadar arkadaşına da kızgın görünüyordu.

Onu dolabını temizlerken gördüm ve bir dakika durup ona baktım.

"Beni sevdiğini söyledi, ama azmışmış." Kaşlarını çattı ve sesinden öfkesini duyabiliyordum. "Levi'nin bana bunu yaptığına inanamıyorum. Beni aptal yerine koymak yerine bana söyleyebilirdi... Üzgünüm, Koç."

"Önemli değil." Yanına oturdum, kollarımı uyluklarımın üzerine koyarak onun duruşunu taklit ettim. Yıllar önce, babamın arkadaşının onu nasıl ihanet edebildiğini anlayamadığımda bana söylediği sözleri düşündüm. "Hayatta bazen yanlış insanlara güveniriz. Bazen arkadaşlarımız bizi hayal kırıklığına uğratar. Yapabileceğin en iyi şey, kendini toparlamak, onların seçimini kabul etmek ve hayatına devam etmektir. Sonunda kaybeden onlar olur, sen değil."

Dudakları büzüldü ve ona yardımcı olup olmadığını bilemedim.

Onu yanına çekip sarıldım ve gerçeği hatırlattım. "Önünde uzun bir hayat var. Buna odaklan ve bu küçük dikkat dağıtıcı şeyleri boş ver."

Futbol sezonu çok yoğundur, bittiğinde yaz tatili başlıyor gibidir. Ancak Aralık ayındayız ve okulun bitmesine beş ay var.

Bu yılki mezunların sayısı nedeniyle zaman çok hızlı geçiyor. Dönem boyunca, öğrencilerin üniversite temsilcileriyle görüşmelerine yardımcı oluyor, onlara tavsiyelerde bulunuyor ve endişeli ebeveynlerle konuşuyorum.

Austin çok rağbet görüyor, ama sonunda Tennessee'ye gitme kararından vazgeçmiyor. Allie mutlu ve hatta ziyaretlere gittiğimizde kalacak yer aramaya bile başlıyor.

Geçen haftalar bizi Haziran'daki düğün tarihimize de yaklaştırıyor. Onun burada olması o kadar doğru ve o kadar uyumlu ki, dürüstçe söylemek gerekirse beklemek istemiyorum, ama o oğluyla geçirdiği bu son günlerin tadını çıkarıyor.

Kitaplığı artık benim yatak odamda ve en sevdiği baharatlı aşk romanlarıyla dolu. Renkli kitap sırtları, kahverengi ve lacivert tonlarında olan odamı aydınlatıyor. Ara sıra bana yüksek sesle okur, bu genellikle

Kimie'nin uyuduğundan ve kapının kilitli olduğundan emin olduğumuzda, pozisyonları denemeye çalışarak sona eriyor.

EŞ

Nasıl oldu da Mayıs oldu? Clint ve tüm bu ek düşün planlamaları yüzünden. Dikkatimi dağıtıyor.

Cuma günü düşün mü?

EŞ

Hayır! Austin masada mezuniyet belgelerini inceliyor ve ben ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. 🤔

Seni nasıl güldüreceğimi biliyorum. 😜

EŞ

Beni kışkırtma.

Kıkırdarak nefes verip yatağıma yaslanıyorum ve telefonumda onun yüzünü inceliyorum.

Allie benim için mükemmel.

Benimle aynı şeyleri isteyen birini bulmaktan vazgeçmişim, ama o sadece meraklı değil, yeni şeyler denemeye de hevesli. Bu, onu daha da korumacı yapıyorum. O benim için çok değerli. Ona her şeyi vermek istiyorum. Asla üzülmesini istemiyorum.

Balayı için özel bir şey planlayacağım ve onu üniversiteye bıraktığımızda

EŞ

Sakın söyleme! O günü düşünemiyorum bile.

O çok güzel zaman geçirecek.

EŞ

Biliyorum. Onu çok özleyeceğim.

Her hafta sonu onu görmeye gideceğiz.

EŞ

Bundan nefret eder! 🤔 Ama önerdiğin için çok sevindim. Bana çok iyi bakıyorsun.

Seni seviyorum.

EŞ

Ben seni daha çok seviyorum.

Seni eve kalıcı olarak almaya hazırım.

EŞ

Yakında. Keşke Austin baloya gidebilseydi. 😞 Sadie'ye kızmak istemiyorum ama kızgıyım. Onun kalbini kırdı.

Sadece birazcık. Onunla konuşurum.

EŞ

Sen en iyi babasın.

Göğsümde sıcaklık yayılıyor ve aylar önce garajda yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

Bu bana bir fikir veriyor.

Allie

"Mayıs ayı zaten yeterince yoğun değilmiş gibi, bir de şiir yarışması ekledim." Edward'la birlikte masada oturup oyları iki kez sayarken mırıldanıyorum. "Bunu Noel'de bitirmeliydik."

"Orijinal plan buydu sanıyordum." Edward benim sayımı kontrol ediyor.

"İyi ki bitirmemişsin." Sadie bana bakıp gülümsüyor.

O Ocak ayında kütüphane asistanı olarak işe başladı ve ben Jack'in söylediklerini kabul etmeye ve Austin'in arkadaşıyla birlikte olduğu için ona kızmamaya çalışıyorum.

Jack'e göre, Austin, Sadie'nin ihanetinden çok Levi'nin ihanetinden daha çok incinmişti ve hamile bir genç anne olmak onlar için kolay olmayacaktı. Yine de kolay değildi.

En azından ne yaptığının farkında gibi görünüyor ve etrafımda parmak uçlarında yürüyor.

"Noel'den sonra çok iyi yeni kitaplar geldi." Sesi alçak. "Yazarların listesini hazırladım ama bazıları eksik."

"18 numara kim?" Edward, listesine bakmak için eğildi. "Benim oyumu aldı, neredeyse herkesin oyu da."

Sadie başını eğip sayfaları çevirerek parmağını listenin üzerinde gezdiriyor. "Kimse talep etmemiş."

"Eğer kimse almadıysa, listedeki bir sonraki kişiye geçmeliyiz." Klasörü kapatıp masamın arkasına geçerek çekmecedeki ödülleri çıkardım.

Edward kaşlarını çatarak sarı not defterine bakıyor. "İkinci sıraya kadar çok var."

Öğle yemeği zili çalar ve öğrenciler çift kapıdan içeri akın etmeye başlar. Sabah duyurularında, kazananların öğle yemeğinde açıklanacağı söylenmişti ve herkes okulun son haftasındaki etkinlikler için heyecanlı.

Son sınıf öğrencileri son haftalarına girmişler ve koridorlar, sınıfın en sevilen öğrencileri ile çeşitli akademik ve sportif başarılarını anlatan, bir önceki sınıfın hazırladığı posterlerle süslenmiş.

Austin, *Sports Illustrated* dergisi tarafından yılın lise oyuncusu seçildi ve bununla birlikte güzel bir burs kazandı, ama Tennessee'ye tam burslu olarak kabul edildikten sonra buna ihtiyacı yoktu. Jack, bunun kitap ve diğer masraflar için yardımcı olacağını söyledi.

Onun posterini her gördüğümde göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarımı zor tutuyorum.

Masamın etrafından dolanırken Sadie'nin yanaklarının kızardığını fark ettim. Başımı kaldırıp Austin'in kapıdan girerken Tyreek ve Lucas Outlaw ile gülüşerek yürüdüğünü gördüm.

Elinde bir yığın kırmızı plastik bardak var ve Edward'ın birinci, ikinci ve üçüncü olanları işaretlediği kısa kitap rafına doğru yürüyor.

Oğlum bardakları piramit şeklinde dizmeye başlarken Edward başını bile kaldırmıyor, ama ben kaşlarımı çatarak ne yaptığını görmek için yanına gidiyorum.

"Hey, bebeğim," diye başlıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Sonra aniden geriye uzanır ve Lucas hızla öne çıkarak ona katlanmış bir poster verir. O da posteri açar ve üzerinde "*Beni baloya yalnız gönderme*" yazan büyük bir mesaj belirir.

Edward'ın karşısındaki kitaplığın önünde duruyor, Edward hala başını kaldırmamış, ama kütüphanedeki diğer çocukların dikkatini çekmiş, ara sıra duyulan boğuk kahkahalar dışında herkes sessizleşmiş.

Austin sonunda arkadaşının bakmayacağını anlayıp yüksek sesle boğazını temizledi. Edward hala bakmıyordu, ben de ona hafifçe dürttüm.

"Sadece numaraların doğru olduğundan emin oluyorum," der ve bekleyen oğluma doğru başımı sallarım.

Hâlâ kaşlarını çatmış halde Austin'e bakar ve Austin hemen konuşmaya başlar. "Edward Wells, benimle baloya gider misin?"

Kütüphanenin tamamı ne olacağını görmek için beklerken, daha fazla homurtu ve kısık kahkahalar duyulur.

Edward birkaç kez gözlerini kırptırır, posteri okur, sonra yanındaki kitap rafındaki kırmızı plastik bardak piramidini inceler.

Kaşlarını çatmaya devam ederek, "Beni baloya davet mi ediyorsun?" diyor.

"Evet, lütfen." Austin'in gözleri parlıyor, ama yüzü ciddi.

Edward'ın sırtı dikleşir. "Şey... nesnel olarak yakışıklısın ve tartışmasız takımın en iyi futbolcususun." Posteri

ve görsel yardıma başını sallar. "Balo teklifin beklenmedik ve cesurca, bunu takdir ediyorum. Ancak, benim eşcinsel olmadığımı bilmelisin."

Oğlumun burnundan bir kakhaha patlar ve eliyle ağzını kapatarak boğazını temizler. "Madem öyle diyorsun, ben de değilim, ama bunun önemi yok."

"Ben son sınıf
değilim." "Ben son
sınıfım."

Edward'ın üst dudağı kıvrılır. "Elbise giymemi ister misin?"

"Hayır!" Austin neredeyse tekrar gülmek üzereydi, ama yerine Edward'ın omzuna elini koymak için bir adım öne çıktı. "Sen benim en iyi arkadaşımın. Hadi gidip sınıfın geri kalanıyla biraz eğlenelim. Tamam mı?"

Rachel'in kardeşi bir an tereddüt etti. Sonra neredeyse memnunmuş gibi göründü ve başını salladı. "Kulak tıkaçlarımı getireceğim."

"Saat yedide seni alırım. Smokin giy."

Kütüphane alkışlarla çınladı ve birkaç çocuk ıslık çaldı. Gülümserken elimi ağzıma götürdüm ve başımı salladım.

Austin en iyi arkadaşının yanındaki kısa kitaplığa yaslanmak için etrafta dolaşıyor ve ben daha fazla gurur duyamazdım.

"ŞUNA BAK!" Rachel telefonunu çıkardı ve evinin önündeki büyük meşe ağacının önünde poz veren Austin ve Edward'ın fotoğraflarını kaydırıyor.

Austin dizlerinin üzerine çökmüş, Edward ise ona şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu çocuklar beni çok güldürüyor." Raven gülerek Rachel'in fotoğraflarını kaydırıyor ve Austin'in Edward'ın yakasına bir çiçek takarken çekilmiş bir fotoğrafı gösteriyor. "Tüm bu eğlenceli anları kaçırıyoruz, çok yazık. Çocuklar büyümeden Newhope'a geri dönmeliyiz."

"Önemli anlar için buradasın." Kolumu omzuna doladım ve ona mor bir içecek verdim. "Düğünüm gibi... kaçırılmam gibi..."

"Gah!" Raven elini sallayarak bağırdı. "Sakın öyle söyleme! İyi olduğuna ve o sapığın sonsuza kadar hapiste olduğuna çok sevindim."

"Buna içelim." Liv bardağını kaldırdı, ben de bir bardak aldım.

Haziran ayına kadar geldik. Mezuniyet geçen hafta sonu oldu ve yarın tüm hayallerim gerçek olacak.

Aylarca süren planlamanın ardından -ki bu planlamayı neredeyse tamamen Craig'in düğün planlayıcısı erkek arkadaşı Clint'e bıraktım- koridordan yürüyeceğim ve

hayallerimin erkeği Jack Bradford ile evleneceğim.

Noel'den bu yana olan onca Şeyden sonra, neye evet dediğimi bile bilmiyorum, ama üç düğün ve bir doğum günü partisinden sonra Clint'in kusursuz bir zevki olduğunu kanıtladı.

Tören, iskelenin aşağısındaki körfeze bakan parkta yapılacak. Pembe begonvillerle kaplı bir kemerin altında, beyaz zambak ve neon pembe açelya buketleriyle "evet" diyeceğiz.

Jack ve ben, ikimiz için de ikinci evlilik olduğu için, sadece aile ve yakın arkadaşların katılacağı küçük bir tören yapmaya karar verdik. Yine de, o küçük çaplı bir ünlü olduğu için, bazı seyircilerin de gelmesini bekliyoruz.

Őehirdeki butik mağazalardan birinde çok güzel bir gelinlik buldum. Diz boyu, krem rengi, ince askılı ve üst kısmı ve eteği Şifon katmanlarla süslenmiş bir gelinlik. Gözlüklerimi takacağım, saçlarımı toplayacağım ve dudaklarımı seksi bir Şaka olarak kırmızıya boyayacağım.

Ve bu gece, her zamanki bekarlığa veda partimizi yapacağız, mor içecekler ve Dylan için alkolsüz mor içecekler de olacak, bu sefer benim Őerefine.

"Çok yakışıklılar." Jack ve Kimmie ile evimde çektiğimiz fotoğrafları göstermek için telefonumu çıkarıyorum. "Smokinler içinde ne kadar büyümüşler, inanamıyorum!"

Kimmie, elimi sıkıca tutarak tüm olayı hayretle izledi. Gidemeyeceği için sadece biraz ağladı, ama onu telafi etmek için dondurma yemeye götürdük.

"Çok yakışıklılar." Liv, telefonuma bakmak için öne eğildi. "Eminim tüm kızlar onlarla dans etmek için topuklu ayakkabılarında tökezlemişlerdir."

"Öyle olduklarını doğrulayabilirim." Dylan, bir eliyle hamile karnını tutarken, diğer elinde tost parçalarıyla mutfaktan çıktı. "Modeller gibi görünüyorlardı ve Austin çok eğlendi. Edward'ın ne hissettiğini anlayamadım."

"İyi misin Dee?" Tepsisini alıp bara koyuyorum. Burnu kırıŐıyor. "Bütün gün mide ekşimesi var."

Gülümsemeye çalışıyor ama hala rahatsız görünüyor.

Ona alkolsüz mor içektken bir bardak uzattım. "Bir hafta kaldı!"

"Austin'in tavrını seviyorum." Liv, bardağını doldururken çenesini kaldırdı.

"Sadie'nin saçmalıklarını kafasından silip attı ve eğlenceli bir son yıl geçirdi."

"Bu yıl çok Şeyin üstesinden geldi." Ruh halim biraz bozulur. "Jack çok yardımcı oldu."

"Edward'ın baloya gideceğini kim düşünürdü?" Rachel'ın sesi yükselir ve parmak uçlarıyla yanaklarından gözyaşlarını siler. "Austin harika bir çocuk. Eddie'yi en başından beri her şeye dahil etti. Sonra ona en iyi arkadaşım dedi..."

"O gerçekten harika." Gözlerini silmesi için ona bir peçete ve mor bir içecek uzattım. "Onsuz gelecek yıl ne yapacağım bilmiyorum."

"Benim ağabeyimle sevişeceksin!" Dylan, bardağını kaldırarak ağlayarak bağırdı. "Ve bunun zamanı da gelmişti."

Hepimiz kadeh kaldırırız ve Dylan çantasına bakmak için garip bir şekilde çömelir. "Bekarlığa veda partisi için Marry-Fuck-Kill zamanı geldi ve bu gece için birkaç seçenek hazırladım. Seçmek çok zor olacak... Seçmek... Oh!" Gözleri fal taşı gibi açılır ve çantasını ve tüm kalemleri düşürür. "Oh, hayır!"

Yüksek bir hışırtı sesinin ardından, sanki su yere dökülüyormuş gibi bir ses duyulur.

"Ne oluyor?" Rachel makyajını düzeltmek için gittiği yerden koşarak geri gelir. "Dylan, aman Tanrım! İşedin mi?"

"Rachel, Logan'ı ara!" Liv ve ben Dylan'ın kollarını tutmak için ileri atılırız. "Ona hastaneye gitmesini söyle. Dylan'ın suyu geldi!"

"Oh hayır, oh hayır!" Rachel yerinde koşarak telefonuna dokunurken, Liv ve ben Dylan'ı kapıya götürmek için elimizden geleni yapıyoruz.

"Bu taraftan!" Raven kapıyı açık tutarak eliyle işaret ediyor.

"Hayır, bu olamaz!" Dylan ağlayarak bağırdı, sonra birden durdu ve kollarını yanlarına çekti.

"Ne oldu?" Ona bakmak için öne eğildim.

Yüzü kızarmış ve korkunç bir şekilde buruşmuş, karnını tutarken delici bir çığlık atıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıırıyor. "Çok acıyor!"

Raven ve Liv ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunurken, arkamızda Rachel'ın sesini duyuyorum.

"Evet, hemen! Onu hastaneye götürüyoruz. Orada buluşalım!"

"Liv, çok acıyor," Dylan ağlayarak başını baldızının omzuna yasladı.

"Başarabilirsin." Liv'in sesi sakinidir. "Mantramız neydi?"

"Unuttum." Kapılardan yavaşça geçip otoparka doğru yürümeye başlıyoruz.

"Rover'ım en yakınında!" Raven arabasının kilidini açmak için önden koşar.

"Benimle birlikte söyle, Dylan." Liv yürürken kolunu tutar. "Yumuşat... Sakinleş... Rahatla."

Dylan tekrar durur, neredeyse çömelir ve çığlık atar. "İşe yaramıyor! Yapamıyorum!"

"Yapabilirsin!" Elini tutuyorum. "Hepimiz yaptık, sen de yapabilirsin. Hemen hastaneye gitmeliyiz. Hadi, Dee."

Kaşları çatılır ve hızla başını sallar. Raven arabayı yaklaştırmıştır ve biz de onu yolcu koltuğuna oturturuz. Liv ve ben hızla arka koltuğa atlarız ve Raven park yerinden çıkarken taşlar fırlatır.

"Rachel'ı unuttuk!" diye bağıır Dylan.

"Onun arabası var," diye cevapladı Liv. "Orada bizimle buluşur. Şimdi benimle birlikte söyle, sakın ol... Sakinleş..."

"Rahatla," diyor Dylan, acıyla nefes almaya çalışarak.

Raven ve ben birbirimize bakarız. Bu hipnozla doğum hakkında bir şey bilmiyorum ama Liv buna çok güveniyor.

Bir derin nefes daha ve Dylan, Raven'ın GPS'ine bağıırırken yüzünü buruşturur.

Raven'ın gözleri panikle dolmuştur. "Nereye gideyim?"

"Muhtemelen ben sürmeliydim," diye düşünür Liv. "Buradan sağa dön."

Raven köşeyi dönüyor ve hastane görünmeye başlıyor. "Oh, şükürler olsun... Neredeyse geldik!"

"Hayır!" Dylan ağlar. "Neden bu kadar hızlı geliyorlar?"

"O bebeği arabada bırakma!" Raven'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, park yerine girerken hepimizi kaldırıma çarptı.

Dylan'ı koltuğun arkasına tutuyorum ve acil servis kapısının önündeki dairesel yola giriyoruz.

Bir adam bizi durdurmak için öne çıkıyor. "Hanımefendi, ambulans indirme yerine park edemezsiniz..."

"Park etmiyorum!" Raven arabadan atlayıp yolcu tarafına koşar. "Yardım edin!"

Dylan tekrar bağıırıyor. "Dışarı çıkıyor!"

"Kahretsin!" Arabadan atladım ve diğer iki arkadaşımız da bize katılırken kapıyı açtım. "Birkaç dakika daha tut!"

"Tutamıyorum!"

Bir erkek hemşire tekerlekli sandalyeyle bize katılır ve Dylan oturur oturmaz, onu koridordan doğum servisine götürmek için hızla uzaklaşır.

"Evrak işlerini ben hallederim!" Raven bize el sallayarak "Gidin siz!" der.

Biz koşmak üzereyken Logan kapıdan içeri girer. "Nerede o?"

Yüzü çılgına dönmüş, arkasında ise Garrett ve Craig, kısa şortlar ve tişörtler giymiş. Ayrıca sarı peruklar, parlak pembe rujlar ve endişeli gözlerine sürülmüş rimel var.

Jack ve Hendrix de hemen ardından içeri girer. "Zane Rachel'ı almaya gitti, Clint de yolda."

"Daha yeni geldik." Jack'in elini tutuyorum ve o beni kendine çekiyor. "İyi misin?" Kaşları çatık.

"Başardık." Gülererek göğsüne yaslanıyorum. "Vay canına, çok heyecanlıydı."

"Yoğun mu dedin?" Garrett alay ediyor. "Nişanlını hayatının en iyi lap dance'ıyla ödüllendirmek üzereydik."

"Küçük kız kardeşime teşekkür etmemi hatırlat," Jack kulağıma fısıldadı.

"Clint'in tamamen çökmeyeceğinden emin olduğunda ona teşekkür ederim."

"Merak etme, bebeğim." Craig, uzun koridordan doğum servisine doğru yürürken elimi tuttu. "O çoktan telefon görüşmeleri yapıyor."

Üç saat sonra, hepimiz doğum koğuşunun bekleme salonunda sıkışık kalmışız. Logan ve Liv doğum odasındalar; geri kalanımız haber bekleyerek volta atıyoruz.

Clint telefonunu çıkarmış, geldiğinden beri mesajlaşıyor. "Her şeyi öğleden sonraya alabilirim, ama böyle mi yapmak istiyorsun?"

Gülümsemem daha çok bir yüz buruşturma gibiydi ve ona baktım. "Dylan olmadan evlenemeyiz."

O da başını sallayarak tekrar aşağı bakıyor. "Düğün küçük bir tören, birkaç gün erteleyebiliriz. Catering şirketi bizimle işbirliği yapıyor, çiçekçi de tüm düzenlemeleri buzdolabında saklıyor. Bu genelde ne kadar sürer?"

"Emin değilim." Elim Jack'in elinde sıkıca tutunmuş durumda.

"Her şey yoluna girecek." Sakin sesi sinirlerimi yatıştırmaya çok yardımcı oluyor.

"Geldi!" Liv odaya girer, yüzünde parlak bir gülümseme vardır. "Doktor, ilk kez doğum yapan bir kadın için bu kadar hızlı geldiğine inanamadı. Dylan bir profesyonel gibiydi. Onu çok hızlı doğurdu ve ikisi de gülümsüyor ve iyiler!"

Garrett ayağa kalkıp karısının omzuna kolunu doladı. "Bizi içeri alıyorlar mı?"

"Ailesini istiyor."

Hepimiz harekete geçiyoruz ve ben Clint'in kolunu tutuyorum. "İki gün."

Jack

İki gün sonra

Körfez pürüzsüz, gri bir sisle kaplı ve ben salıncakta tek başıma oturmuş, kahvemi yudumlarken pelikanların su üzerinde süzülüşünü izliyorum.

Kimie dün gece Allie'nin evinde kaldı ve Austin benimle birlikte burada.

Kollarım gelinimi kucaklamak için acıyor, ama karnım heyecandan sıkışıyor. Telefonumu çıkarıp ona kısa bir mesaj gönderiyorum.

Sabah düğünü planladığımıza sevindim. Resepsiyonda ne kadar kalmamız gerekiyor?
?

EŞ

En azından birkaç saat.

Birkaç mı?

EŞ

En azından iki saat kalmalıyız. Clint çok çalıştı ve herkes orada olacak.

Miss Gina'nın kulübesinde seninle yalnız kalana kadar saniyeleri sayacağım.

EŞ

Ben de "evet" diyene kadar saniyeleri sayacağım.

Kalbimde yüzlerce kez
söyledim bile.

EŞ

Şimdi ağlıyorum.

Gözlerini sil, güzelim. Önde
seni öpmek için bekleyen kişi
ben olacağım.

Telefonuma gülümseyerek, cihazı cebime koyup arkama yaslanarak kahvemi yudumladım.

Austin üniversiteye gidene kadar balayı seyahatimizi ertelemek karar verdik. Karım oğlumuzla geçireceği zamanı kaçırmak istemiyor ve ben de bu baskıyı ortadan kaldırmak istiyorum.

Herkes Kimmie'ye yardım etmeyi teklif etti, ama küçük kızımın hayatının değiştiğini veya onu unuttuğumu hissetmesini istemiyorum — tabii ki böyle bir şey mümkün değil.

Kimmie, özellikle ailesi söz konusu olduğunda, kendini ortama dahil etmekte hiç sorun yaşamaz.

Kapı açılır ve mutfaktan ayak sesleri gelir. Austin buzdolabını karıştırır, neon yeşili bir Mountain Dew çıkarır ve arka verandaya çıkar.

"Gergin misin?" Bana gözlerini kısarak bakar ve ben gülümserim.

Saçları dağınık ve sadece eşofman altı giymiş. O artık kocaman bir çocuk, erkekliğe adım atmak üzere, ama şu anda hala benim takımımnda oynamaya kararlı bir ortaokul öğrencisi gibi görünüyor.

"Hiç de değil." Ayağa kalkıyorum. "Sizi resmi Bradford'lar yapmaya hazırım."

Gülümsedi ve içkisini yudumladı. "Ben de."

Suyun üzerinden bir esinti geliyor ve haziranın bu saatlerinde sabahları hava hala serin. Tanıdığımız ve çok sevdiğimiz insanlara bakıyorum. Craig, Thomas ve karısını ailemiz için ayırdığımız sıraya götürüyor.

Arkasından Edward, Bayan Gina'yı eşlik ediyor. Aynı şeyi Thelma teyze ve Liv'in annesi için de yapıyorlar. Gloria ve Sandra da onların arkasında ayrılmış koltuklara oturuyorlar.

Buddy ve takımdaki çocuklar kalabalığın içinde dağınık bir şekilde duruyorlar. Hatta Levi ve çok hamile olan Sadie'yi kuzenleri Oliver ve Salina ile birlikte otururken görüyorum.

Noel'deki patlamadan sonra George Florida'ya geri taşındı ve Levi, Logan ve Dylan ile birlikte eski aile evimize taşındı. Liseyi bitirdikten sonra Garrett ile çalışmaya başladı ve ikisi şehir dışında küçük bir daireye taşındılar.

Sadie, çevrimiçi olarak öğretmenlik diploması almaktan bahsediyor ve burada ailesi var. Belki de iyi olacaklardır.

Tanıdık bir klasik şarkı başlar ve dikkatimi kardeşlerime çeviririm, son yıllarda defalarca yaptığımız gibi koridorda yürümek için dışarı çıkarım.

Erkekler gri takım elbise giymiş, kızlar ise diz boyu, okyanus mavisi elbiseler giymiş, üstleri farklı tarzda, straplez, tek omuzlu veya ince askılı.

Zane ve Rachel önde, onları Garrett ve Liv izliyor. Çiçeklerle süslenmiş kemerin ortasında öpüşerek ayrılıyorlar ve her biri kendi tarafına geçiyor.

Hendrix, Raven'ı koridorda yürürken bana göz kırptıyor ve Logan, Dylan'ın beline sarılırken, Dylan da yeni doğan oğlunu göğsünde taşıyor ve koridorda oturan bayanların hayranlık dolu seslerini duyuyorum.

Clint, Gina ve Haddy'yi ön tarafa doğru yönlendirmeye çalışırken geride kalır ve gelin için çiçek yaprakları serpiştirir. Kızımı onlarla birlikte görmeyince kaşlarımı çatıp ne olabileceğini merak ederim.

Liv'in annesi Clint'e onları kenara yönlendirmesine yardım eder ve Gina, parka giden geniş yolda köpeğini gezdiren bir bayan görünce onu neredeyse kaybediyoruz. Grubun içinden yumuşak bir kahkaha yükselir, ama müzik değişince hepimiz ciddileşiriz.

Düğün marşı başlar ve herkes ayağa kalkar. Koridorun ortasında durduğum için, Austin'in annesinin kolunda son sıra konukların arkasından çıktığını görebiliyorum.

Boğazım düğümlenir ve kum rengi şifon gelinlik içinde bir rüya gibi ortaya çıktığında yutkunmak için uğraşırım. Eli Austin'in kolunun kıvrımında ve Kimmie onun yanında, elini tutuyor.

Çok önemli insanlarla dolu kalabalığın içinde, en önemli üç kişiyi gözlerimle içime çekerek, karnımdaki ağrının üzerine avucumu koyuyorum. Allie'nin yanaklarında gözyaşları olmasına rağmen, kırmızı dudakları büyük, güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. Yüzünden gözlerimi alamıyorum, güzel kahverengi saçları düzgün bir şekilde toplanmış ve burnunun üzerinde duran gözlükleri.

Birkaç adım sonra bir araya geliyoruz. Kimmie küçük elini benimkine koyuyor, Allie'nin eline götürüyor ve ben eğilip onun elini sıkıyorum. Rachel elini uzatıyor ve kızım teyzesinin yanına gidiyor.

Thomas'ın kilisesinden Papaz Rick öne çıkıp sorar: "Bu kadını bu adama kim veriyor?"

Austin kendinden emin bir şekilde "Ben" der ve bana gülümser.

Öne çıkıp onu kucakladım ve gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım.

"Teşekkürler, dostum," diye fısıldarım kulağına.

O başını sallar, keskin bir şekilde burnunu çeker ve eliyle burnunu siler. Zane'in yanına yaklaşır ve Zane ona sırtını okşar.

Allie'nin elleri benim ellerimde ve bana baktığında güzel mavi gözleri berrak ve ışıltılı. Yanaklarını ellerimle kavrayıp öpmek istiyorum, ama yeminlerimizi etmemiz gerektiğini biliyorum.

Papaz, ikimiz hayatta olduğumuz sürece birbirimizi seveceğimize, onurlandıracağımıza ve koruyacağımıza dair geleneksel yeminleri okur ve sanki bu sözleri ilk kez duyuyormuşum gibi gelir. Onları tüm kalbimle söylerim.

Tören bittiğinde ve yüzükleri takma zamanı geldiğinde, altın yüzüğü parmağıma takmasını izliyorum.

"Bu yüzükle, seni karım olarak kabul ediyorum." Sesinin tınısını seviyorum, çok net ve kendinden emin.

Elini elimde tutarak, narin altın yüzüğü parmağına takarken incelikte inceliyorum. Annemin nişan yüzüğünün yanına mükemmel uyuyor.

"Kendini ruhuma dokundun," diyorum sessizce, sanki ona bir sır veriyormuş gibi. "Senin iç çekişlerini toplamak için yaşıyorum. Sonunda eve dönme zamanı geldi, aşkım, karım."

Gözlerimi kaldırdığımda, onun gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Sen miydin!" Bir adım öne çıkarak ceketimin önünü tuttu. "Şiirleri sen mi yazdın?"

Elimi kaldırıp yanağından bir bukle saçını çekiyorum. "Senin için yazdım."

"Artık gelini öpebilirsin." Papaz gülümseyerek eğilir. "Sen yapmadan önce ben söylesem iyi olur diye düşündüm."

İkimiz de gülerek eğiliriz ve ben eğilip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım. Dudaklarını çekerek, nezaketen ona kısa bir öpücük veririm. Sonra kalabalığa dönerek Bay ve Bayan Jack Bradford ilan ediliriz.

Küçük grup alkış ve tezahüratlarla patladı ve müzik düğün marşına geçti. Allie'nin eli kolumda, Kimmie ise Austin'in elini tutmak için yanımıza koştu ve düğün alayı dışarı çıktı.

Göğsümde güçlü bir sevinç yanıyor. Bu, son dokuz ayda çok iyi tanıdığım bir duygu. Son sırayı geçerken Allie'yi yana çekip güzel yüzüne bakıyorum.

"Bu hayatımın en güzel günü." Başparmaklarımla yanaklarını okşayarak taze gözyaşlarını sildim. "Bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

"Ah, Jack." Gözlerini bana dikip yanaklarıma uzanıyor. "Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum. Yanılmışım."

Onu tekrar öptüm, onu yutmak için kendimi zor tutuyordum. Kafamı kaldırdığımda, onun gözlerinde de aynı ateşi gördüm.

"Bir saat." Onu bekleyen limuzine götürüyorum.

COOTERS & Shooters düğünümüz için kapalı, ama tanıdığımız onca insanla, açık olsa da fark etmez.

Craig her zamanki şarkı karışımını çalıyor ve herkes dans edip şampanya içiyor. Clint açık büfe öğle yemeği ayarlamış ama ben aç değilim.

Allie kollarımda ve tek istediğim onu buradan götürmek, elbisesini çıkarmak ve onu öpücüklerle kaplamak. Elleri omuzlarımda ve bana öyle bakıyor ki, kendimi dünyadaki tek erkekmişim gibi hissediyorum.

Şarkı biter ve kardeşlerimin Dylan ve bebeğin etrafında toplandığı yere doğru sürükleniriz. Rachel onun omzunda, parmağını onun koyu saç çizgisini takip ediyor.

"Doktor, ilk kez doğum yapanlar için rekor kırdığını söyledi, otuz beş dakika!" Liv, Garrett'in kollarında.

Dylan, minik oğluna bakmaktan gözlerini ayırmadan başını kaldırıyor. "İtiraf ediyorum, bekarlığa veda partisi öncesinde bütün gün acı biber yedim."

"Onu dumanladı." Logan ikisinin üzerinde durmuş, sanki Büyük Maçı yeniden kazanmış gibi aşağıya bakıyor.

"Ona *Top Gun*'dan esinlenerek isim verdiğine inanamıyorum," diye inledi Garrett.

"Beğendim!" Raven karşılık verir. "Maverick Murphy bir yıldız gibi geliyor kulağa!" "Efsanevi bir geniş alıcı." Logan çenesini kaldırır ve gururla sırtar.

"Efsanevi bir golfçü!" Dylan onu düzeltir.

Austin ve Edward bizim durduğumuz yere doğru yürürler ve Kimmie'nin onları takip ettiğini fark ederim. Kolları kavuşturulmuş ve yüzünde somurtkan bir ifade vardır.

"Şiir yarışmasını açık ara kazandın." Edward kaşlarını çatarak bana bakar. "Neden ödülü almadın? William Carlos Williams gibi beklenmedik bir şeydi."

"Şair olan kardeşim." Garrett ayağa kalkar ve kolunu omuzlarıma dolamıştır. "Kim bilebilirdi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Kimmie'yi yatırdıktan sonra, yalnız kaldığımda kelimelerle oynamaya başladım."

"Ne kadar tatlı." Dylan başını eğip bana gülümser. "Biraz hüzünlü ama çok sevdim."

"Onları çok seviyorum." Allie elini koluma koyar. Onun güzel yüzüne bakarım. "Onlar seninle ilgili hayallerimdi."

"Hay aksi, Jack." Liv gülerken kolumu itti. "Kim bilebilirdi senin bu kadar romantik olduğunu?"

"Rüyalardan bahsetmişken..." Garrett'ın sesinde bir keskinlik var. "Kabus geliyor."

Omzuma bakıp neye kaşlarını çattığını görmek için arkama döndüğümde, kapıda duran kadını görünce grubun havası birden değişir.

Zane yanıma yaklaşır, sesi alçaktır. "O burada ne arıyor?"

"Ne oluyor?" Dylan etrafına bakıyor. "Oh."

"Ne oluyor, Danielle?" Hendrix ilk konuşan olur ve küfür ettiği için onu azarlamam bile.

Raven onun kolunu çeker, ama aslında hepimizin düşündüğü şey budur.

Allie'nin parmakları koluma sıkıca yapışır ve ben de onun elini benimkiyle kapayarak onu sakinleştirmek için sıkıca tutarım. Bu kadın beni rahatsız etmiyor.

"Danielle?" Onun durduğu yere doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Jack..." Gözlerini hızla kırıştırıyor, gergin görünüyor.

Sarı saçları kabarık ve dalgalı, açık mavi kot pantolon ve uzun kollu beyaz gömleğin üzerine uyumlu bir kot yelek giymiş.

"Şehirden geçiyorduk ve inanmadım." Etrafına bakınıyor. "Ünlü Cooters & Shooters. Otobüsü durdurmak zorunda kaldım."

"Tamam." İnanmıyorum ama açıklamasını kabul ediyorum.

"Üzgünüm, galiba sizi kötü bir zamanda yakaladım." Bana göz kırpmıyor. Dudaklarını kıvrılıyor.

Bu kadına karşı hiçbir şey hissetmiyorum, sadece tur otobüsüne binip yoluna devam etmesini diliyorum.

"Aslında, beni çok iyi bir zamanda yakaladınız." Dik duruyorum. "Kimmie'nin doğduğu gün hariç, hayatımın en güzel anında yakaladınız beni."

Kızım tam bu anda bana doğru yürümek için seçti. Sanırım surat asmasının sebebi sonunda patladı.

"Baba..." İki eliyle benim elimi tutuyor. "Allie Hanım'la evliliğini hemen bitirmelisin."

Danielle'in gözleri, zıplayan kahverengi bukleli yedi yaşındaki ateşli kıza kayıyor. "Bu mu?"

Küçük kızımın yanına diz çöküyorum. "Ne oldu, bebeğim?"

"Edward, sen Bayan Allie ile evlendiğin için artık Austin ile evlenemeyeceğimi söyledi." Yüzü ağlayacakmış gibi buruşmuş. "Ama ben Aussie ile evlenmek zorundayım! O benim yakışıklı prensim ve cuma günleri T-G-I-F olduğu için bana krep yapıyor!"

Allie'nin oğluna olan hayranlığını bariz nedenlerden dolayı görmezden geliyordum. O daha yedi yaşında ve sonunda bu hayranlığı geçeceğini düşünmüştüm. "Kimmie, Austin üniversiteye gitmek üzere."

"Ee?" Sesi yükseldi.

Danielle bizi izlerken gülümsüyor ve ben, bir şekilde yaratmama yardım ettiği bu mükemmel küçük mucizeye tüm haklarını vazgeçtiği için pişman olup olmadığını merak ediyorum.

Geriye bakmadan terk ettiği şeyin farkında mı acaba?

Onun kaybı.

"Önemli değil, küçük hanım." Sanki annelik içgüdüleriyle, eğilip parmaklarını hafifçe Kimmie'nin omzuna koyar.

"Hayır, değil," diye tersler Kimmie. "Aussie'yi seviyorum. Bana iyi bakıyor ve babam gibi en iyi futbol oyuncusu, onunla evleneceğim."

Danielle her şeyi biliyormuş gibi başını sallar. "Benden sana tavsiye, denizde balık çok. Sana kahvaltı yapan ilk erkeğe aşık olma."

Bir şey söylemek üzereyim ki Kimmie kollarını kavuşturur ve Danielle'e kaşlarını çatarak bakar.

"Sen kimsin?" diye sorar.

"Ben ahh..." Danielle'in gözleri kısa bir an benimkilere kaydı. "Ben babanın bir arkadaşıyım."

"Babamın tüm arkadaşlarını tanırım."

"Tamam..." Danielle başını sallar. "Çok güzelsin."

Kimmie'nin gözleri kısılr ve o da bir baş belasıdır. Ayrıca çok zekidir. "Teşekkür ederim."

Allie bu sırada yaklaşır ve Kimmie'nin elini tutar. "Hadi, bebeğim." Karımın sesi içimi yatıştırır. "Konuşabiliriz, tamam mı?"

Kimmie'nin küçük dudakları büzülür ve başını sallar. "Olmaz, Bayan Allie."

"Biliyorum," diye kabul eder Allie. "Ben de onu özleyeceğim."

"Bu yeni karın mı?" Danielle gülümser ve elini uzatır.

"Evet, benim." Allie çenesini kaldırıp eski karımın gözlerine bakarak elini görmezden geldi.

"Tebrikler. İyi bir adam bulmuşsun."

Nereden geldiğini bilmiyorum ama Allie'nin sesi keskin.

"Evet, öyle. O *en iyi* adam. Harika bir baba ve... şey, *her* açıdan harika bir adam, anlarsın ya."

Danielle'in kaşları yükselir ve ben kendimi alaycı bir gülümsemeden alıkoyamam.

"*Her* şekilde demişken..." Bana dönerek sesini alçaltıyor. "Ben, şey, özür dilemek istedim. Birlikteyken bazı şeyler söyledim ve şey... Özür dilerim. Sert ve cahilce davrandım ve sanırım... Demek istediğim, artık daha açık biriyim."

Gözlerim kısılr. "O kapı kapandı."

Daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi bana bakar ama Allie aramıza girer ve ekler, "Ve kilitli. Artık gitsen iyi olur."

Danielle başını eğip gülerek nefes verdi. "Neyse, özür dilerim." Kızına bakıp gülümsedi. "Kimmie, Austin'le iyi şanslar, Jack, görüşürüz."

"Hayır, görmeyeceksin." Allie bir adım yaklaşır. "Burada işin bitti, anladın mı?"

Elimi uzatıp, enerjik karımın bileğini tutuyorum. "İyi bir hayat dilerim, Danielle.

Umarım aradığın şeyi bulursun." Çenesini kaldırır.

"Sen de."

"Ben buldum." Sesim kesin.

İki elini kaldırdı. "Tamam o zaman. Söylemek istediğim tek şey buydu."

Hepsi farklı derecelerde ölümcül bakışlar atan kardeşlerime başını sallar. Botlu topuklarıyla dönerek kapıya doğru yürür ve hayatımızdan sonsuza dek çıkar.

"Lanet olsun, Allie!" Raven kapılar kapanınca ağlayarak bağırdı. "Bana bir daha senin kötü tarafına geçmememi hatırlat."

Allie kolumu tutuyor ve arkadaşlarına sırtıyor. Kimmie hala yanında somurtuyor ve Dylan elini uzatıyor.

"Buraya gel, KJ." Kimmie kız kardeşimin yanına yürür ve kız kardeşim elini onun beline koyar. "Babam ve Bayan Allie bu gece biraz sessiz bir zamana ihtiyaçları var..." Ona bir bakış atarım ve o, bebeğini emzirirken bana sırtarak devam eder. "Sen Logan amcan ve benimle kalacaksın, biz de Austin'in durumunu konuşacağız, tamam mı?"

Kimmie şiddetle başını sallar ve Allie ona *teşekkür eder*. Dylan eliyle onu uzaklaştırır ve "*Ben hallederim*" der. Altı aylık bir bebekle Newhope'a döndüğümünden beri kız kardeşim Kimmie'nin yedek annesi olduğu için ona güveniyorum.

Allie'yi göğsüme çekiyorum. "Balayı zamanı geldi mi?"

Dudakları gülümser ve başını eğirir. "Pastayı kesmemiz lazım."

Başımı geriye yaslayıp inlerim, bu onu güldürür. Aslında kendimi şaşırtıcı derecede hafif hissediyorum. Danielle'in beklenmedik ortaya çıkışı, o durumdan hiçbir bağ kalmadan kurtulduğum için yoğun bir minnettarlık hissetmemi sağladı.

Kızıma doğru yürüyerek onu kucağıma alıp sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum, fıstığım."

O da yumuşayarak kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum, babacığım." "Ben de seni seviyorum." Allie elini küçük kızımın sırtına koydu.

Kimmie'nin başı yukarı kalkar ve Allie'ye uzanır. "Ben de seni seviyorum, Bayan Allie. Babamı gülümsetiyorsun."

"Oh... tamam mı?" Allie hızlıca gözlerini kırptırıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Kızımı ayağa kaldırır ve ben onun elini tutarım. Hemen oradan kaçmak istiyorum ama Clint sanki zihin okuma yeteneği var. Sapında şifon kurdele olan büyük bir bıçak tutuyor.

"Pasta!" Kimmie zıplıyor. "Pasta istiyorum!"

Craig'in erkek arkadaşının beklediği yere doğru koşar ve ben karımın koluna girerim. "Pastadan sonra."

ORGAZM midemde daha da sıklaşıyor ve boşalma dürtüsüyle mücadele ederken yanağımdan bir damla ter süzülüyor. Allie kucağımda, sırtı göğsüme dönük. Kırmızı saten bir göz bağı gözlerini kapatıyor ve bilekleri arkasında aynı renkteki saten bir fiyonkla bağlanmış.

Bu, sırtını kavisli hale getiriyor ve benim sikimi daha hızlı sürerken seksi memeleri zıplıyor. O çok seksi. Sulu elma kokusu beni çıldırtıyor.

Meme uçları, emdiğim için koyu kırmızı renkte küçük noktalar haline gelmiş. Onu yaladığım, ısırdığım ve öptüğüm her yerden dilime tuz tadı geliyor ve o da kalçalarını her salladığında inlemeler ve hıçkırıklar çıkarıyor.

"Sen çok seksi bir kadınsın," diye inliyorum ve nefesleri titreyerek geliyor. "Al benim sikimi, güzel karım."

Elim bacaklarının arasına giriyor ve bullet vibratörü bir kez daha klitorisine tutuyorum.

Bir çığlık atarak, şehvetli titremelerle patlar, nefes nefese ve bacaklarımın arasında sarsılır, amcığı ereksiyonumu içine çeker. İnleyerek boşalırım, o da beni kendisiyle birlikte doruğa çıkarır.

Gözlerimi kapatıp, her nabızla vücudumu saran zevk dalgasının tadını çıkarırım.

Allie titriyor, öne eğiliyor ve ben onun bileklerinden sateni çıkarıyorum. Gözlerindeki bağı çıkarmak için uzanıyorum, sonra onu kollarıma sarıp yumuşak çarşafların üzerine yatırıyorum.

Saatler sonra, seksi ve doygunuz. Karımı kollarımda tutuyorum ve geldiğimizde buzdolabında bizi bekleyen büyük hediye sepetinden bir kadeh şampanya içiyoruz.

"Belki biraz sonra çıplak yüzebiliriz." Allie kadehini benimkine vuruyor. "Bayan Gina'nın havuzu ısıtmalı."

"Çıplak sevişmeyi tercih ederim." Şarabımdan bir yudum alıyorum ve o burnunu kapatıp gülerek kıkırdıyor.

Bu beni gülümsetiyor. Yaptığı her şey çok sevimli.

"Az kalsın şarabımı tükürüyordu."

"Sadece dürüst oluyorum."

Arkasını bana yaslamak için yana kaydı ve ben elimi belinden karnına kaydırarak benimle bir bebek daha yapmaya ne dersin diye düşündüm.

"Danielle'in ünlü bir country şarkıcısı olduğunu bana hiç söylemedin."

Kaşlarım çatılır ve kadehimi kenara koyarım. "Bilmiyordum."

"Onu gördüğünde ne hissettin?" Başını çevirip bana bakar.

Dudaklarımı başına bastırıp yeşil elma kokusunu içime çektim. "Dünyanın en şanslı adamı gibi hissettim."

Bu onu hafifçe güldürdü ve göğsüm sıcaklıkla doldu. Bardağını alıp komodinin üzerine koydum ve onu bana doğru çevirdim.

"Ben dünyanın en şanslı adamıyım." Gözlerimiz buluşur ve o bana bakarak gözlerini kırpar. "Kızım, ailem, sevdiğim bir işim var... Ve şimdi sen varsın."

Dolgun dudakları mutlu bir gülümsemeye yayılır ve parmağını çeneme doğru uzatır. "Seni seviyorum, kocacığım."

"Seni seviyorum, benim kirli küçük karım." Gülerek çenesini kaldırır ve ben eğilip boynunu öperim. "Seksi kütüphanecim..." Bir öpücük daha. "Güzel hanımım..." Başımı kaldırıp gözlerine tekrar bakarım. "Bebeğimin annesi?"

Gözleri parladı ve sevimli bir şekilde gülümsedi. "Gelecekte ne olacağını asla bilemezsin."

"Belki başka bir Bradford?"

"Bana bir şiir söyle."

EPİLOG

Allie

İki yıl sonra

"Ağabeyine merhaba de, Knoxey!" Altı haftalık oğlumu kucağıma alıp iPad'de Austin'i görebilecek şekilde yerleştiriyorum.

"Merhaba, küçük Knox!" Austin ekrana el sallıyor. "Bugün büyük bir çocuk oldun!"

Koyu saçlı bebek kardeşi başını sallayıp ekrana baloncuklar üflüyor. Kimmie içeri giriyor, ben ona başımla selam veriyorum.

"Austin'e merhaba demek ister misin?"

"Oh, merhaba Austin." Kısa bir süre el salladıktan sonra dizlerinin üzerine çökerek küçük kardeşinin parmağını tutup minik burnunu öptü.

Austin gülümser. "Merhaba, Peanut."

Kız cevap vermez ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. Dylan'ın düğünden sonra ona ne söylediğini bilmiyorum ama o günden beri Austin'le evlenmekten ya da Jack'le evlenmekten hiç bahsetmedi.

Sanki konu kapanmış gibi, Tennessee maçlarını hiç kaçırmamak ve hepimizin turuncu 17 numaralı forması olsa bile.

"Benim hayalimdeki takım Texas." Oğlum, lisansüstü planları hakkındaki konuşmamıza devam ediyor. "En çok ilgiyi onlar gösterdi ve Jack oradaki herkesi tanıyor."

"Hoşuma gitti." Hızla bir erkeğe dönüşen oğluma sıcak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bana bahsettiğin diğer teklifler kadar uzak değil."

"Burası Buffalo değil," diye inliyor. "O kadar soğuğa dayanabileceğimi sanmıyorum. Minnesota'da oynadığımız hazırlık maçında bile yeterince kötüydü."

"Burada alıştığımız soğukla alakası bile yok."

"Bir daha söyle de."

Knox huysuzlanmaya başlar ve onu omzuma alırım. "Gitmeliyim. Seni özleyeceğim, tatlım."

"Seni seviyorum anne."

Telefonu kapatırız ve küçük oğlumu gömleğimin altına yerleştirip öğle yemeğini veririm. Salıncakta geriye yaslanıp kıyıda dalgalanan suyu seyrederim.

Sonbahar esintisi perdelerden içeri girer ve kocama düşüncelerini ve kısa şiirlerini yazması için aldığım deri ciltli deftere bakarım.

O kadar güzeller ki, bazen babası, anne babası ve ailesinin kaybıyla ilgili sözleri kalbimi acıtıyor.

Sonra bana, kardeşlerine, kızına, yeni oğluna olan sevgisini dile getiriyor...

Işık, umut, hayat ve sahip olduğum tüm hayaller.
Bu küçük yumrukta, bu güzel elde,
bu eve.

"Knoxey'i tutabilir miyim?" Kimmie yanımdaki salıncakta oturuyor ve ben küçük kardeşini omzuna kaldırıyorum.

"Az önce öğle yemeği yedi, geçirmesi lazım. Sana nasıl gösterdiğimi hatırlıyor musun?" Gülümsüyor, başını sallıyor ve onun dokuz yaşında olduğuna inanmak zor.

O kadar uzun süre çok küçüktü ki, otoriter ve komik bir mini Dylan gibiydi. Şimdi ise çift haneli yaşlara yaklaşıyor, daha sessiz ve ara sıra onu en yakın arkadaşı Maggie ile teyzesinin iPad'inde futbol oynayan çocukların resimlerine bakarken görüyorum.

Maverick iki yaşında ve Dylan ona kaç tane oyuncak golf sopası alırsa alsın, golfe hiç ilgi göstermiyor. Aslında futbola da pek ilgi duymuyor gibi görünüyor, kim bilir. Belki hepimizi şaşırtacaktır.

Gina ve Haddy gelecek yıl anaokuluna başlayacak, bu beni çok şaşırtıyor, Edward ise lise son sınıfta olacak.

Aynı zamanda Captains takımının baş kickeri ve Jack, yeteneği ve istikrarıyla birkaç okuldan teklif alacağını söyledi.

Rachel bu konuyu her açtığında ağlamaya başlıyor, ama Zane sadece gülüyor ve onu kucaklıyor. Ayrıca ilk bebeklerini bekliyor.

Edward'ın hayatı düzene girene kadar başka bir aile kurmak istemediğini ve Edward'ın da neredeyse düzene girdiğini söyledi.

Kimmie ve ben yavaşça salıncakta sallanırken, küçük ailemizi düşünüyorum. Sonra Knox o kadar yüksek sesle geçiriyor ki, ikimiz de şaşkın şaşkın birbirimize bakıyoruz... sonra kahkahalara boğuluyoruz.

"Aman Tanrım, Knoxey!" Onun küçük sırtını okşuyorum. "Ne kadar hava yuttun?"

"Öğle yemeğini çok beğendi." Kimmie ayağa kalkar, küçük kardeşini kucağına alır ve onu eve taşıırken gülümserim.

Kardeş sahibi olmak için mükemmel bir yaşta. Kardeşinin yaptığı her şey ona sonsuz bir şekilde ilginç geliyor, tabii ki bezini değiştirmek hariç, o konuda da Hen amcasına dert yanıyor.

Jack kapıda onu karşılar, eğilip oğlunun başına öpücük kondurur ve kızının saçlarını karıştırır, bu da onu çığlık attırır. Başımı elime dayayıp ona bakarak gözlerimi kırıştırırım.

Kocamın güzel mavi gözleri benimkilere takıldığında gülümsüyor. "Duygusal mı oldun?"

Yanımda oturur ve ben ona yaklaşıyorum, beni saran güçlü kollarını seviyorum.

"İkinci şanslar hakkında düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Austin'in iyi bir babası olmadığı için uzun zamandır kendimi başarısız hissettim. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm." Jack'in kaşları çatılır ve ben elimi kaldırıp dudaklarına dokunurum. "Sonra sen hayatıma girdin ve her şeyi değiştirdin. Şimdi Knox ile ikinci bir şansım var."

Dudaklarını parmaklarıma öpmek için uzatıyor ve elimi eline alıyor. "Sen başarısız değilsin. Cesursun ve güçlüsün, işler ters gittiğinde sadece düzeltmekle kalmazdın, daha iyi hale getirdin. Her şeyi daha iyi hale getiriyorsun."

Başımı sallayarak gülerek, "O kadar da emin değilim."

"Şiiri kurtardın." Elimde tuttuğum kitaba hafifçe vurur. "Dare Night'ı bir oyuna dönüştürerek kurtardın. Austin'i buraya getirerek kurtardın... Ve beni yalnız bir hayattan kurtardın."

Ona gülümsedim. "Her zaman kötü çocuklardan hoşlanmışımdır, ama sen çok sabırlı ve çocuklarla çok iyisin. Herkese iyi bakıyorsun. Sonunda doğru seçimleri yapıyorum, iyi bir adam seçiyorum."

"Ben iyi değilim." Kaşları yükselir ve içimden bir sıcaklık yayılır.

Uzanıp yüzünü kendime çekiyorum. "Sen en iyi anlamda kötü bir çocuksun. Seni ilk gördüğüm gün kalbimi çaldın."

"Sen beni ilk Akdeniz omletini kazandın."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Erkeklerin kalbini kazanmanın yolu budur derler."

"Sen her zaman kalbimdeydin." Eli yanağımdan kayar ve dudaklarımı yiyip bitiren, ayak parmaklarımı kıvırtan, ateşli bir öpücükle kaplar.

Bu, başka türlü elde edemeyeceğim bir zafer.

The Way We Win'i okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Ücretsiz bonus sahneyi kaçırmayın. Ve 16 Ekim'de PINCH (link) ile başlayacak "New Bradfords" serisine hazır olun...

Hayden "Haddy" Bradford, hokey yıldızı ve kuzeni Maverick'in en iyi arkadaşı Gavin Knight'a aşık değildir. Üniversitede en iyi arkadaşını terk ettiğinden beri onun kibirli tavırlarını bilmektedir ve onun yakışıklılığı ya da takımın geçit töreninde düştüğünde onu yakalamış olması (*Allie teyzesinin mor içkisini içmemiştir!*) onu etkilemeyecektir.

Bu, sizi tekmelemeye, çılgılık atmaya ve DAHA FAZLASINI istemeye sevk edecek, baharatlı, komik, düşmanlardan aşıklara dönüşen, ikinci bir şansın hikayesi! *Kısa* ön izleme için...

PINCH (link) 16 Ekim'de Kindle Unlimited ve Duet Audio'da!

★ Kopyasını **buradan ön sipariş verin** VEYA

★ **buradan yeni çıkan kitaplar için e-posta uyarısı** alın ve/veya

★ 855-902-6387 numarasına TIALOUISE yazıp SMS göndererek **yeni sürüm uyarısı** alın

(Yalnızca ABD)

★ **AİLEYE YENİ MİSİNİZ?**

The Way We Touch (bağlantı), Logan ve Dylan'ın küçük kasabada geçen, kardeşin en iyi arkadaşı ve futbol romantizmiyle dolu hikayesidir. Serinin ilk kitabı, ilginç karakterler, yeni bulunan aile, komik acı biber kazaları, endişe ve arzuladığınız **tüm heyecanla** başlıyor.

Hemen okuyun! Veya kısa bir ön izleme için tıklamaya devam edin!

**Kindle Unlimited ve sesli kitap olarak mevcuttur!*

★ **TiaLouise.com/Books** adresinde **tüm kitaplarım hakkında** bilgi edinebilir, indirilebilir Okuma Kılavuzu da dahil olmak üzere **tüm kitaplarım hakkında** bilgi edine

PINCH

TIA LOUISE

Hayden "Haddy" Bradford, hokey yıldızı ve kuzeni Maverick'in en iyi arkadaşı Gavin Knight'a aşık değildir.

Üniversitede en yakın arkadaşını terk ettiğinden beri onun kibirli tavırlarını biliyor ve oyuncu görünüşüne ya da takımın geçit töreninde düştüğünde onu yakaladığı gerçeğine kapılmayacaktır (*Allie teyzesinin mor içecek!*).

O, kadının tüm hikayeyi bilmediğini iddia eder, ama kadının bildiği hikaye oldukça kötüdür... Sonra Maverick, onların yeni ev arkadaşı olduğunu duyurur.

(*Pinch*, düşmanlardan aşıklara, ikinci bir şans, baharatlı, kahkahalı, STEM kahramanı ve çok yaramaz bir playboyun yer aldığı bir hokey romantizmi. Aldatma yok, heyecan yok ve üçüncü perdede ayrılık yok!)

Haddy

"Kim demiş güzellik kraliçesi ve bilim insanı olamazsın diye?" En iyi arkadaşıım, oda arkadaşıım ve kuzenim Gigi Bradford, büyük, boş bir küvette sabitlenmiş uzun boylu, altın rengi bir köpeğin kıvrıcık tüylerini makasla kesiyor.

Zarf posta kutusuna düşer düőmez onu kapıp, Los Angeles'ta paylaştığımız evin arkasındaki küçük bakım stüdyosuna koőtum.

Yalnız başına açmak istemedim, aptalca biliyorum. Sadece, yüksek lisansımın bir sonraki döneminin tüm eğitim, konaklama ve yemek masraflarını karşılayacak bir  ek. Yine de, yeşil kağıda basılmıő çeki dikkatlice açıp dolar miktarını okurken parmaklarım titriyor.

 st nde altın kabartmalı "Tebrikler, Prenses!" yazan bir mektup da zarfın içindeydi.

"Bu biraz... utanç verici." Dr. Warwick'e sonbaharda yüksek lisans asistanlığı yapmayacağımı söylediğimde yüzündeki ifadeyi hatırlayınca sesim alçalıyor.

"Neden utanıyorsun?" Gigi konuşmaya devam ederken, kıvıll renkli köpek kıvrımlarının küvetin zeminine düşmesini izliyorum. "Bu basit genetik, köpek dünyasında olduğu gibi."

"Söyleme..."

"Sen tıpkı annen gibisin."

"Sen söyledin." Porselen karo tezgaha yaslandım.

Kuzenim duraksar, yeşil gözlerini bana çevirir. "Drama kraliçesi gibi davranma. Annen meteorolog, bu yüzden bilimi seviyorsun, büyükannen ise Miss Georgia World'd . Sen doğuştan uluslararası prenses bursu alacak bir inek kızsın. Bu senin kanında var."

"Yani benim için yaratılmıőım mı diyorsun?"

"Evet!" Gina dudaklarını büzerek, altın rengi doodle'ın mutlu yüzüne iki elini s rt rek bebek sesiyle konuşuyor. "Elbette  ylesin! O aptal bilim adamları bunu anlamalı. Bu senin DNA'nda var."

Bu can sıkıcı, ama bir köpek yeti tiricisi, bakıcısı, eēitmeni ve  ampiyonluk köpek gösterilerinde jüri  yesi olarak kuzenimin dünyayı böyle g rd ē n  kabul etmeliyim.

Benim soy aēacım var. Ailem bilimde ve çok para  d len saçma isimlerin verildiēi güzellik yari malarında mükemmeldir.

"Bu aptalca." Büyük çeke kaşlarını  atıyorum. "Her yıl milyonlarca dolar burs veren bir program için, neden isminde *prenses* kelimesi olması gerektiēini anlamıyorum. Bu a aēılayıcı. Adını Uluslararası Burslu Kadınlar yapmalılar."

"Ama sana ta  takıyorlar?" Başını eēip bana bakar. "Evet."

"Ve etkinliklerde gece elbisesi ve ku aēınla birlikte takıyorsun."

Derin bir nefes veriyorum. Karşı  ıkamıyorum. Böyle bir unvanın getirdiēi yükümlülükler var.

"Bazı kadınlar prenses olmak ister." Gina dikle ir ve keskin bir makas alır.

"Profes rlerim çok kafası karışık."  eki katlayıp cebime koyuyorum. Mobil bankacılık için çok büyük, bu yüzden bankaya özel olarak gitmem gerekecek. "Bana prenses demek sadece durumu daha garip hale getiriyor."

Gigi,  ilek sarısı saçlarını kulaēının arkasına itip k peēin bıyıklarını kesmek için eēilir. "Kafası karışık olması gereken kişi baban. Senin tüm masraflarını karşılayacak kadar parası var. Bu güzellik yari malarına katılmaya devam etmek zorunda deēilsin."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Kendi masraflarımı kendim kar ılıyorum. Onlardan para almaya devam edersem, hep  ımarık bir nepo-bebek olarak kalırım. Kimse beni ciddiye almaz."

Gigi yeşil-ela gözlerini bana çevirir. "Annenin Hen amcayla aynı baēımsızlık  zelliēi yüzünden evlendiēine eminim. Seni sandıēından daha iyi anlıyor."

Dudaklarım bükülür ve güzellik yari ması bro  r n n kapaēında bana gülümseyen kadına bakarım. Benim düz, parlak siyah saçlarımın aksine, onun saçları dalgalı ve sarıdır. Saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve üzerinde kırmızı-beyaz  izgili, "*International Princess Woman*" yazan beyaz, straplez bir elbise giymektedir.

"Her neyse." Her şeyi kafamdan silip attım. "Bu yarışmayı kazanmak, para derdi olmadan laboratuvar derslerimi bitirebileceğim anlamına geliyor. Bu ayrıcalık için bütün gün mutlu bir şekilde poz verip, gülümseyip, el sallayabilirim."

"Ve yarınki geçit töreninde *Welcome Back* arabasında gezineceksin." Diğer kuzenim ve üçüncü oda arkadaşım Maverick Murphy odaya girerken ekran kapısı çarpar. "Saat 10'da çıkıyoruz."

Gigi makası kenara koyar ve köpeğin tasmaını çıkarır. "Senin hizmetçin olmaktan çok mutluyuz. Değil mi, Haze?"

"Birisi köpeğine *Haze mi* adını vermiş?" Mav'in koyu kaşları çatıldı. "Mor bile değil ki."

"Adı Some Like it Hot Hazel, ama ben kısaca *Haze* diyorum." "Ne lan bu?"

Mav dolaba gider, kapıyı açar ve etrafı karıştırır. etrafı karıştırmaya başladı. "Hangi köpek *Some Like it Hot Hazel'a* gelir ki? Buraya gel, Some Like it Hot Hazel!" Köpeği çağırıyormuş gibi yaptı ama köpek kıpırdamadı bile. "Köpek yetiştiricileri deli."

"Benim malzemelerimde ne arıyorsun?" Gigi büyük köpeği bakım kafesinden çıkarır.

"İyi cımbızını ödünç alabilir miyim?" Paslanmaz çelik aletleri çıkarır. "Bıçağıma bir şey sıkışmış."

"Maverick, hayır." Gigi aleti almak için omzunun üzerinden uzanır. "Onları kırmana izin veremem. İki yüz dolar yaptılar!"

"Yenilerini alabilirim." O, Gigi'nin kollarından kaçır.

Gigi benim gibi 1,70 boyunda, ama Mav 1,88 boyunda ve kurnaz. Çocukken yaptığımız gibi güreşen ikisine başımı sallayarak kapıya doğru yürüdüm.

Doğru, kuzenim LA Champions'ta hokey oynayarak yeterince para kazanıyor, bizimle yaşamak zorunda değil. Sadece bizimle birlikte olmayı ve bizi çıldırtmayı seviyor.

"Kağıtları notlandırmam lazım. Sabah görüşürüz."

"Güzel el salla," diye bağıyor Maverick arkamdan, ben de başımın üstünden orta parmağımı sallıyorum. "O benim kraliçem. Seninle gurur duyuyorum."

"Tıpkı annen gibi," diye bağıyorum.

Mav'in annesi, teyzem Dylan, tek oğlunun güney bölgesinin en iyi hokey oyuncusu olduğunu öğrendiğinde gerçekten ağlamıştı. Onu "güvenli bir spor" olan golfe yönlendirmek için çok uğraşmıştı.

Ülkenin her yerinden teklifler aldı ve bizi çıldırtmak için Los Angeles'ı seçti.

Gigi ve ben, Los Feliz'in en iyi bölgesinde dört yatak odası ve iki banyolu sevimli bir iki katlı bungalovda yaşıyoruz. Ev arkadaşı aramıyorduk, ama bu günlerde her şeyin pahalı olması nedeniyle masrafları paylaşacak birinin daha olması bizi mutlu etti.

O da bizimle birlikte yaşamaya çok sevindi, özellikle de hepimiz kardeş gibi büyüdüğümüz için. Ne derse desin, Mav tam bir aile adamıdır.

"Mor içeceği ben getiririm!" Gigi arkamdan bağılıyor ve ben gülerek burnumu çekiyorum.

Mor içecek, mor Kool-Aid ve Everclear ile yapılan bir New Orleans içkisi. Biz doğmadan önce de ailemizde vardı, tabii ki 21 yaşına girer girmez tarifini alıp kaçtık.

"Sabahın onundan önce mor içecek mi?" Dönüp kapıyı sırtımla iterek açarım.

"Annemiz bizi iyi yetiştirdi!" diye cevap veriyor ve göz kırpmıyor.

Yarın sabah mor içecek içecekseniz, bu gece kesinlikle odama kilitlenmeliyim. Muhtemelen iki gün dışarıda olacağım ve bu final sınavları kendiliğinden notlanmayacak.

"NEDEN BU KADAR SOĞUK?" Maverick'in paltosunu omuzlarıma atmış, arabaların arkasında duruyorum. "Eylül, Los Angeles'ı ziyaret etmek için en iyi zamanlardan biri olmalı!"

"Annenle konuş," diye alaycı bir şekilde Gina.

"O da küresel iklim değişikliğini suçlayacaktır."

Maverick kırmızı bir plastik bardağı elime tutuşturur. "Biraz daha mor içki. Seni ısıtır."

"Bir saniye bekle." Koyu renkli saçlarımı omuzlarımdan arkasına düzelterip taçımı kafama takıyorum. "Bunu tuturur musun, Geeg?"

"Haze'in tasmağını tut." Saç tokaları almadan önce parlak kayışı bana uzatır.

Mav'in parlak mor ve siyah takım ceketinin altında, Şampiyonlar'ın formalarına uyması için siyah detaylı, payetli beyaz bir elbise giyiyorum.

Uluslararası Prenses Kadın kuşağım yerinde ve bir yardımcı, tutmam için büyük bir beyaz ve siyah gül buketi tutuyor.

"Siyah gülleri nereden buldun?" Gina buketi gözlerini kısarak bakıyor.

"Onları ve güvenlik çubuğunu tutabilecek misin?"

"Tabii ki." Mav'dan Solo bardağı alıyorum. "Bu benim ilk rodeom değil."

Ya da güzellik yarışması geçit töreni.

"Acele et, neredeyse zamanı geldi." Bardağıma başını salladı.

Büyük bir yudum alıp, yutarken çenemi geri çekiyorum. "Buna ne kadar Everclear koydun, Gigi? Tadı hissedilmemesi gerekiyordu."

"Mav başardı. Dün gece köpeğim acil bir durum geçirdi."

Mav'e mavi gözlerimle bakıyorum. Başını sallarken yüzünde çılgın bir gülümseme beliriyor ve dilini çıkarıyor. "Ekstra güç, Queenie!"

Benim midem bulanırken o bir yudum daha aldı.

Uluslararası Prenses Kadın Burs Programı'nın temsilcisi olarak, bir şamandırada sarhoş olamayacağımı söyleyerek ona kızmak üzereydim ki, megafonla bir bayan tüm binicilerin yerlerini almasını duyurdu.

Sokakları dolduran hayranların arasından geçecek platformun kısa merdivenlerine ilk adımımı attığımda, çok fazla tahıl alkolünün etkisini hissetmeye başlamıştım.

"Neden beni uyarmadın?" diye fısıldıyorum, Mav'in ceketini, el sallarken tutacağım süslü podyumun arkasına saklarken. "Köpek acil durumu da neymiş ki?"

Gigi eteğimi düzelterip Hazel'ı ve kendi gösteri köpeği olan Spanky adını verdiği beyaz standart Poodle'ı yanına yerleştirir.

"Yetiştiricilerden biri sinir krizi geçirdi. Karmaşık boşanmasıyla ilgili olabilir." Gigi endişeli bir yüz ifadesi takınır. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir köpeği bakacağız."

Daha fazla köpek bakmayacağımızı söylediğimizi söylemeye fırsat bulamadan, görevli kocaman bir gül buketini kollarıma tutuşturur.

"Bunları omzunun üzerine koy..." Tekrar saçlarımı arkama itti. "Sonra bu kayışı bileğine tak."

"Kayıştan daha sağlam bir şeye ihtiyacım var." Adam kenara doğru yürürken ve şamandıradan atlarken hala konuşuyorum. "Bekle, 7,5 cm topuklu ayakkabı giyiyorum!"

Üstelik iki bardak ekstra güçlü mor içecek içmiştim.

Adam arkasına bakmadan, hareket etmeye hazırlanan organizatörlerin arasına karışıyor.

Gigi yaklaşıyor. "Dengesin bozulursa koluma tutun."

"Ve bu çiçekleri her yere atayım mı? Çok ağırlar!" *Mor içecek* ve son evcil hayvanımızın köpek kusuğunun korkunç hatırası yüzünden, buraya oturup kollarımı kavuşturmak istiyorum. "Bu evcil köpek kim ki?"

"Oh, o çok tatlı bir şey!" Gigi hayranlıkla gülümser. "O, Princess Petunia adında küçük bir çay fincanı pudel. Onu seveceksin. Sanki senin evcil hayvanın olmak için yaratılmış!"

"Evcil hayvan istemiyorum. Nerede?"

"Evde." Gigi'nin gözleri kısılr. "İyi misin? Sallanıyorsun ve henüz yola çıkmadık bile."

Haklı. Kahvaltı yapmadım ve sanki araba çoktan hareket etmiş gibi hissediyorum.

"Hey, bayanlar!" Maverick, platformun kenarında durduğu yerden bize el sallıyor. "Yeni takım arkadaşım ile tanışmanızı istiyorum. Kendi evini bulana kadar birkaç gün bizim evde kalacak."

"Maverick!" Gigi'nin sesi yüksek ve kızgın. "Bunu önceden konuşmadık!"

"Sen mi konuşuyorsun?" Hala sürpriz evcil köpeğimiz yüzünden kızgınım. "Eğer bu köpek yatağıma kusarsa..."

"Onu seveceksin," diye kesiyor Gigi.

Kuzenimiz, kahverengi saçlı iri bir adama eliyle işaret etti, sonra Mav'a erkekçe sarılmak için aceleyle yaklaşırken ona kırmızı bir plastik bardak uzattı.

"İşte benim adamım!" Maverick hala bağılıyor, sırtı dönük olan adama işaret ediyor.

Kadın yine megafona sarıldı ve hepimize yerlerimize geçmemizi söyledi.

Bu heyecanı üzerinden atmak için elimden geleni yapıyorum, omuzlarımı geriye doğru çekip duruşumu düzeltiyorum. Float aniden öne doğru sallanıyor ve ben topuklarımın üzerinde sendeleyip kayışları sertçe çekiyorum.

"Vay..." Düşük bir ılgık atıyorum ve Gina elimi tutuyor. "İyi misin?"

"Hey, Queenie, Maid Marion, buraya bakın!" Mav bağılıyor ve şimdi kolunu yeni takım arkadaşının omuzlarına dolamış. "Size ünlü Gavin Knight'ı takdim ediyorum!"

Uzun boylu adam kare çenesini kaldırır. Zümrüt yeşili gözleri benimkilere bakar ve gözlerimiz çarpıştığında, kanımdan soğuk su akar.

Hemen ardından ateş geliyor.

Orada duruyor, 1,90 boyunda, geniş omuzlu, yuvarlak pazılı, çenesinin ortasında gamzesi olan kare çeneli. Düz beyaz dişlerinin üzerinde dolgun dudakları açılıyor ve midem bulanıyor.

Zihnim Kuzey Carolina, Chapel Hill'deki üniversite günlerine geri dönüyor, oda arkadaşım Karen kanepede ağlıyor

Çünkü sevdiği adam, küçük Georgia kasabasından niversiteye gitmek için terk ettiği adam, Tri-Delta kız ğrenci yurdundaki tüm kızlarla yatıyordu.

Adını ne zaman Gavin olarak değiştirdiğini bilmiyorum, ama *Lane Knight* tanıdığım en kötü playboydur. Tanrının vücuduna ve bir canının kalbine sahiptir.

"Hayır!" Sesim keskin çıkıyor ve kayışı bırakıp kuzenime doğru bir adım atıyorum.

Sanırım mor içecek, burayı, geçit töreninin ortasında, elbisem, tacım ve tüm güzellik yarışması kıyafetlerimle durdurmak için bir şey yapacağımı düşündürüyor.

"O olmasın!" Geçit arabası hareket etmeye başlar ve beyaz ve siyah glleri havaya fırlatırken sözlerim çığlığa dönüşür.

Spanky, sanki beni kurtaracakmış gibi Gina'yı da peşinden sürükleyerek ne atılır, ama çok geç.

Havada uçarken beni hiçbir şey durduramazdı, üniversitedeki oda arkadaşıma bir daha asla konuşmayacağıma yemin ettiğim dünyanın en büyük pisliğinin kaya gibi göğsü dışında.

Oof! Cinderella gibi kollarının arasına düşüyorum.

Beni yakalamaya cüret ediyor.

"Merhaba Hayden." Lane olarak tanıdığım adam çenesini eğerek, bir oyuncu gibi bana sırtarak selam verdi. "Uğramana sevindim. Duyduğuma göre oda arkadaşı olacağız."

PINCH (link) 16 Ekim'de Kindle Unlimited ve Duet Audio'da!

-Kopyasını **BURADAN n sipariş verin** VEYA

-Buradan yeni çıkan kitaplar için e-posta uyarısı almak için kaydolun ve/veya

-855-902-6387 numaraya TIALOUISE yazıp SMS göndererek **yeni yayın**

uyarısı alın (sadece ABD)

THE WAY WE TOUCH

YAZAN: TIA LOUISE

Kardeşimin en iyi arkadaşı, Teksas kadar büyük bir egoya sahip, kendini beğenmiş bir futbolcu olabilir, ama onu hayalet biberle öldürmek istememiştim. Bunu kendi başına yaptı.

Logan Murphy'nin yanında bir uyarı yazısı olmalı.

Temmuz ortasında siyah asfaltta Carolina Reaper biberi kadar ateşli. Mükemmel dağınık koyu saçları ve yakıcı mavi gözleri var... Tonlu göğsünü saran siyah tişörtünden bahsetmeye bile gerek yok...

O benim kardeşimin en iyi arkadaşı.

Aynı zamanda lig tarihinin ilk geniş alıcı MVP'si olmak için yolunda ilerleyen *bir futbol yıldızı*.

İyi ki sadece golfçülerle çıkıyorum... ya da çıkıyordum.

İyi ki sadece bir aylığına geldi, çünkü onun oyuncu olmadığını gördükçe, kalbimi çalmasını engellemek gittikçe zorlaşıyor.

Futbolu her zaman sevmişimdir, ama sekiz yıl profesyonel olarak oynadıktan sonra, futbolla ilgili her şey beni soğuttu.

Bu yüzden *en iyi arkadaşım*la güneye gitmeye karar verdiğimde, en son beklediğim şey, *biber seven küçük kız kardeşi* tarafından yüzümün erimesiydi. Dylan Bradford'un bir çocuk olması gerekiyordu, daha önce hiç erkek görmemiş gibi bana bakan ateşli bir pin-up kız değil.

O, kıvrımlı vücudu ve kısa şortuyla, sıcak yaz gecesinde çıplak ayakla dans ediyor. Ama ben kasabada sadece bir aydır ve o futbolcularla çıkmıyor.

Sonra gece geç saatlerdeki sohbetler, geçmişteki acıları ve gelecekteki hayalleri paylaşmaya dönüşür ve utangaç bakışlar, kendinden emin öpücülere dönüşür.

Aramızdaki çekim inkar edilemez.

Baharatlı ve tatlı, bizi birbirimize eritiyor.

Ta ki *dokunuşlarımız dostluktan* öteye geçene kadar... *Sonsuza kadar*.

(THE WAY WE TOUCH, küçük bir kasabada geçen, kardeşin en iyi arkadaşı, yakın mesafeli, komik "kazalar" ve küfürbaz bir kahramanın olduğu bir spor romantizmi. Aldatma yok. Gerilim yok. Üçüncü perdede ayrılık yok.)

Logan

"Demek başka bir erkekle yatmak istiyorsun." Dudaklarımda rahat bir gülümseme olmasına rağmen, çenemi sıkarak viski bardağını kaldırdım.

"Tabii, ilk aklıma gelen şey bu." Karşımda oturan soğuk sarışın, kilometrelerce uzun bacaklarını çaprazlayarak masanın altına zürafa gibi yana doğru uzatır.

İtiraf ediyorum, onda ilk fark ettiğim şey oydu. Ben bacaklara önem veren biriym. "Her zaman bu kadar kendini beğenmiş olmak zorunda mısınız?" diye devam etti. "Belki de

birazcık umursuyormuş gibi davransan, repertuarımızı genişletmek zorunda kalmazdım." "Partide tek bir penis olmasını tercih ederim."

"O sik sen misin?" Başını yana eğiyor.

"Her zaman." Her zamanki cesaretimle, hesaplı soğukkanlılığımla söyledim. Parlak kırmızı dudaklarından hafif bir kahkaha kaçtı, ama samimi değildi.

Natalia van Norse, 1,80 boyunda, sıfır beden, silikon göğüslü bir süper model. Daha sonra, aynı zamanda yazar ve Midtown'da influencer olduğunu öğrendim, bu da onu ABD'de influencer yapıyor.

Bu gece, restoranın dekoruna uyacak şekilde yıldız şeklinde payetlerle kaplı siyah bir elbise giymiş ve platin rengi saçları boynundan zarif bir şekilde kıvrılarak toplanmış, tepesine minik altın yıldızlar serpiştirilmiş.

O, resimde görünecek kadar mükemmel ve West 53rd Street'teki en popüler yeni restoran Galileo'nun açılışını belgelemeye hazır. Ben de bu açılışa davet edildim. Hemen hemen her açılış, hayır galası ve kırmızı halı etkinliğine davet ediliyorum.

Daveti bir kenara atmıştım ama o, mutlaka gitmemiz konusunda ısrar etti.

Menü şaka gibi geliyordu ve arabamız kapıya yanaşır yanaşmaz içeride beni kör eden flaşlar için hiç havamda değildim.

Ama kabul ettim ve işte buradayız.

Garson bizi ana yemek salonunun yanındaki özel bir köşeye götürdü ve şimdi, gece mavisi kadife perdelerle diğer, daha az rağbet gören misafirlerden ayrılmış, yaldızlı bir masada oturuyoruz.

"Sen çok taşralısın Logan, yemin ederim, sekiz yıldır New York'ta yaşadığına inanmak zor."

"Yatağımı paylaşmak istememenin taşralılık olarak kabul edildiğini bilmiyordum." Neredeyse "*kız arkadaşım*" diyecektim, ama bu kelime uzun zamandır bana doğru gelmiyordu. "Peki ya benim isteklerim ne olacak?"

Bu kadını ilk gördüğüm anı düşünerek yıldızlı bir kürdan parmaklarımın arasında çevirdim. Garrett Bradford, hücum oyuncusu ve en iyi arkadaşım, normal sezon başlamadan önceki son boş gecemizde dışarı çıkmıştık.

Ona tamamen egomdan dolayı yaklaştım. Boyu, tarzı ve ünüyle, "Lightning" Logan Murphy'nin kolunda olması gereken kadın tipi olduğuna karar verdim.

Logan Murphy, New Jersey Pirates'ın yıldız geniş alıcı oyuncusu, geçen sezon en çok pası tamamlayan oyuncu ve spor yorumcularına inanacak olursak, tarihte bir geniş alıcıya verilen ilk MVP ödülünü kazanmaya adaydı.

İlişkimiz başından beri sallantılıydı.

O, deneme kitabının tanıtımını yapıyordu ve ben okumayı severdim. Ancak, kitabının aslında modellik endüstrisinin sadece vücuduyla ilgilendiğini anlatan denemelerden oluştuğunu keşfettiğimde, kitabın öncülünü sorgulamakla hata ettim.

Model olmak ve insanların sadece görünüşüne önem verdiğinden şikayet etmek, benim bir futbol yıldızı olup insanların sadece atletizmime önem verdiğinden şikayet etmekle aynı şey değil mi?

Elbette, babamın El Paso'dan Jefferson City'ye kadar AM frekansındaki tüm spor radyo istasyonlarının sahibi olması nedeniyle, Austin'deki Texas Üniversitesi'nden iletişim bölümünden onur derecesiyle mezun oldum, ama maçın dördüncü çeyreğinde, son on saniye kala, top ikinci ve gol pozisyonundayken kimse bunların hiçbirini umursamıyor.

Ben sadece o lanet topu yakalayıp çizgiyi geçmesi gereken bir oyuncuyum.

Sonra çevrimiçi spor bahisleri patladı ve ben daha da insanlıktan çıkarıldım.

En son bir pislik, yorum bölümünde bana küfürler yağdırıp, işimi yaptığım, yani *kazandığım* için 20 dolarlık bir bahsi mahvettiğim için hayatımı tehdit ettiğinde, tüm sosyal medya hesaplarımı bir yöneticiye devrettim.

Şikayet etmiyorum. Çok fazla değil. Bu hayatı biz seçtik. Neyse o.

Natalia bana sadece öfkeyle baktı, beni ilkel bir mağara adamı olarak nitelendirdi ve o günden beri ilişkimiz yavaş yavaş *sona* doğru ilerliyor.

Zaten normal sezon boyunca özel hayatım için zamanım yok. Menüü incelerken, burada olmaktan daha da az heyecanlanıyorum. Tang mu? Dondurularak kurutulmuş sığır *eti soslu*... "Tuhaf bir konsept, ama uzay yemeği mi?"

"Benim sloganım 'Bu dünya dışı bir lezzet' olacak." Natasha, bize tahsis edilen garsonu çağırıyor. NASA çalışanı gibi beyaz bir üniforma giymiş ve sanki hayatı bizim memnuniyetimize bağlıymış gibi aceleyle yanımıza geliyor. "Bir stardust martini daha alayım, çocuk menüsünü görebilir miyim?"

"Tabii." Garson başını sallayarak aceleyle uzaklaşıyor ve gözlerimiz karşılaşıyor. "Daha fazla yemek yiyeceğine söz vermiştin."

"Bunu yemeyeceğim." Menüü tırnağıyla çeviriyor. "Umarım çocuk menüsünde peynirli makarna ya da pizza gibi bir şey vardır."

Ellerimi kaldırıyorum. "Akıllıca bir fikir."

Natasha aptal değil. Sadece sosyal medyada öyle davranıyor.

Adam küçük bir kartla geri gelir, onu Natasha'nın önündeki porselen tabağa koyar ve Natasha kartı kaldırır, okurken burnunu kıvrır. "Dondurularak kurutulmuş havuç, patates ve sığır eti küpleri, sadece et suyu ekleyin. Bu bir oyun mu?"

"Yeter artık." Dizimden peçeteyi alıp tabağıma koydum. "Ben gidiyorum."

"Logan! Gidemeyiz. Tüm yemeklerin fotoğraflarını çekip hesaplarıma yükleyeceğime söz verdim."

Sandalyemde tereddüt ediyorum, bütün bu gece, bütün durumumdan rahatsızım. Belki de çeyrek hayat krizi yaşıyorum, ama kendime neden hala bu kadınla birlikteyim diye sorup duruyorum. Ne elde edeceğimi sanıyorum? Bir ikinci şans mı?

Masayı aşarak elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Kaşları çatılıyor ve ani şefkat gösterim karşısında şaşkın görünüyor.

Ben şaşkın değilim. Hiçbir şey hissetmiyorum ve bu, ihtiyacım olan netlik anı.

Bir karar veriyorum. "Ne istiyorsun, Natalia?"

"Anlamadım?" Kafasını salladı ve ben onun önceki sorusuna geri döndüm.

"Yatak odamıza sokmak istediğın yeni sikten bahset."

"Oh," Mavi gözleri parladı ve sanki bunu uzun zamandır planlıyormuş gibi sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. "Aristotle Drakos."

"Bekle..." Yan tarafa bakıyorum. "Bu ismi biliyorum."

"Mart ayında Brittany ile onun süper yatında tanışmıştın, hatırladın mı?"

Belki de ben taşralıyım, çünkü açıklığa kavuşturmam gerekiyor. "Brittany, en iyi arkadaşın mı?"

"Tabii ki! Yani, en iyi arkadaşım olsaydı." "Onun o adamla çıktığını sanıyordum."

Dudaklarından hava çıkıyor ve martinisinden uzun bir yudum alıyor.

"Onların açık bir ilişkisi var. Artık herkes öyle yapıyor, çok *moda*."

Parmağımı bardağın kenarından gezdirip Galileo'yu düşündüm. "Onu ara."

"Ne?"

"Onu ara. Bize katılmasını söyle."

"Tamam..." Dudakları gülümsemeye kıvrılır ve başparmakları telefon ekranında hızla hareket eder.

Yavaşça nefes vererek, tavanda resmedilmiş galaksilere bakıyorum. Galileo bir astronomdu. Gece gökyüzüne bakarak evrenin bizim etrafımızda dönmediğini kanıtladı.

Biz evrenin merkezi değiliz... Bunun için onu hapse attılar.

Durmak bilmeyen görünüşler, sosyal statü peşinde koşanlar ve sahtekarlıkların beni ne kadar yordüğünü düşünüyorum. Sekiz yıl önce hayallerim gerçek oldu. İlk turda draft seçildim, bu da benim çok önemli biri olduğum anlamına geliyordu. Babamın yanıldığı ve hayatımı barbarca bir sporda harcamadığım anlamına geliyordu.

İki hafta önce Natalia, Avrupa'da bir modellik işi için ayrıldı ve onun yokluğunun ne kadar hoşuma gittiğini fark ettim. Bu gece ilişkimizi bitirmeye karar vermiştim, ama o üçlü yapmayı önerdi.

"O yolda." Telefonunu indirip, uzun bir öğleden sonra uykusundan uyanmış bir kedi gibi gerindi. "Aristotle'u seveceksin. Kendine güveni, insanı hemen rahatlatan bir tarzda."

"Sizin bir geçmişiniz var gibi geliyor."

Omuzları yükseldi ve gözlerimiz buluştuğunda, onunla zaten yattığını anladım. Ayrıca bir tür amfetamin aldığını da fark ettim. Ve umurumda olmadığını fark ettim.

Bileğini salladı. "Babanın milyarder olduğundan ve seninle tanışması *gerektiğinden* bahsetti. 'Gerekli' dedi."

Kaşlarını çöktü. "Ne istiyor?"

Omuzlarını silkiyor ve gülerek başını sallıyor. "Eminim bir tür ortaklık ya da iş teklifi vardır. Herkes emekli olmayı düşündüğünü biliyor ve o da medyaya daha fazla girmek istiyor."

Çenemi geri çekip yüzünü inceliyorum. Bazen onu anlamakta zorlanıyorum. "Babam için çalışmak istemediğimi sana söylemişim. Ona öyle mi düşündürdün?"

"Hayır! Bilmiyorum. Seninle konuşacaktır."

Garsona işaret ettim ve o hemen yanıma geldi. "Evet, efendim?"

"Bir misafirimiz daha gelecek. Geldiğinde haber ver." "Tabii." Garson başını salladı. "Hostese haber vereyim."

"Ve hepsini benim hesabıma yaz."

Garson başını sallayıp aceleyle uzaklaşır ve Natalia öne eğilir, mükemmel şekilli burnunu kırıştırır. "Beni şaşırttın Logan. Biraz daha ikna edilmen gerekeceğini sanmıştım."

"Gelmesine ne kadar var?"

Telefonuna bakar. "Her an gelebilir, eminim."

Tam o anda, koyu saçlı, zeytin tenli, özel dikim takım elbise giymiş tanıdık bir adam kendinden emin adımlarla yemek salonundan bize doğru ilerliyor. Garson ona yolu gösteriyor ve adam yaklaşırken, gözlerinin benim randevumda dolaştığını fark ediyorum ve şüphelerim doğrulanıyor.

Öfke boğazımı yakıyor, ama bu kıskançlık öfkesi değil. Natalia'yı alabilir, ama biz birlikteyken onunla yatarak bana saygısızlık etti.

"Bay Lightning. Ününüz önünüzden gidiyor."

Ayağa kalkarak elini sıkıca tutup onu kendime çekerek gücümü hissetmesini sağladım. Benden birkaç santim kısaydı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sınırı aştınız." Sesim alçak ve sakin. "Şanslısınız, işim bitti. Onu alabilirsiniz, ama ben biliyorum."

O, iki elini kaldırarak gülerek nefes verdi. "Özür dilerim. İlişkiniz hakkında yanlış bilgi verilmiş."

"Evet, öyleymiş." Onu sertçe geçip kapıya yöneldim.

Etrafımda bir hava akımı oluşur ve Natalia yanıma koşar. "Nereye gidiyorsun?"

"Uzaklara." Sesimin duyulmaması için elimden geleni yapıyorum, ama tüm oda boyunlarını uzatıp bize bakıyor. "Hayatın güzel olsun, Natalia."

"Peki ya anlamamız ne olacak?" Etrafımızdaki kalabalığa bakıyor.

"Hiçbir anlamamız olmadı ve yeni erkeğin seni bekliyor."

Etrafımızda kamera sesleri yankılanıyor ve bu ilgi odağından çıkmam gerekiyor.

Sunucu bana gelir ve onu kapıya kadar takip ederim, bekleyen siyah Escalade'ye aceleyle binerim. Arabaya girer girmez telefonumu elime alırım ve parmaklarım ekranın üzerinde uçar.

Neredesin? Acıktım ve içki içmek istiyorum.

GARRETT

Hızlı ol! Blondie'ye git ve kanat al. Bilardo oynuyoruz.

Garrett ve ben, iki yıl önce takıma transfer olduğundan beri çok yakınız. O dev gibi bir adam, 1,93 metre boyunda ve 118 kilo saf güç, ve onun yanında tamamen kendim olabiliyorum.

Ailesi, Alabama'daki sahil kasabasında bir havuz bar ve restoran işletiyor ve bu küçük kasaba, güneyli geçmişimiz muhtemelen hemen kaynaşmamızın nedeni.

Ayrıca takımın en iyi hücum oyuncusu. Garrett olmasaydı, MVP ödülüne bu kadar yaklaşamazdım.

Üniversite öğrencilerini sıkboğaz etme.

GARRETT

Kimliğimi açığa çıkarma, muhbir.

Kıkırdayarak nefes verip, şöyle bitiriyorum

Yola çıkıyorum.

Sürücüye nereye gideceğini söylerken, bu akşamdan sonra beni sadece Garrett'ın güldürebileceğini düşündüm.

Her şeyi babam Kellan Murphy'ye, MurKo Communications'ın milyarder CEO'suna kadar izlemek sadece birkaç haftalık terapi gerektirdi.

Sporcu bir aileden gelmiyorum, ama ilk kez futbol topunu tuttuğumda, ilk kez bir takımı zafere taşıdığımda, bunun benim için doğru hayat olduğunu anladım.

Beni önemseyen, iyi olmadığımı fark eden ve beni kontrol eden bir grup arkadaş bulmuştum. Gerçek bir ailem vardı.

Annem ben onu hatırlayamayacak kadar küçükken öldü, bu yüzden büyürken sadece Kellan ve ben vardık — ve temel ihtiyaçlarımızı karşılayan bir dizi hizmetçi, araba kullanacak yaşa gelene kadar beni okula götüren bir şoför.

Babamla geçirdiğim tek zaman, her akşam Houston'ın kuzeyindeki steril malikanesinde, uzun, cilalı meşe masanın iki ucunda oturarak yediğimiz resmi akşam yemekleriydi.

Orta pişmiş bifteği tabağında itip kakarak kaçmak isterdim, o da bana soracak sorular bulmaya çalışırdı.

Günün nasıl geçti?

İyi.

İlginç bir şey oldu mu? Hayır.

Sessizlik.

Sonunda pes eder, viskisini alır ve giderdi, ben de masadan fırlayıp, erkeklerin her zaman futbol oynadığı parka koşardım. Kim olduğum ya da ne kadar param olduğu umurlarında değildi. Önemli olan oyundu.

Ceketimi çıkarır, ortasına girer, oyunlar çağırır ve paslar atardım. Quarterback olmak istiyordum, ama Kellan işin içine girince yönümü değiştirdi.

Babam, profesyonel futbolcu olmak istediğimi ilk söylediğimde, profesyonel güreşçi olmak istediğimi söylemişim gibi kaşlarını çatı.

Sonra üniversitedeyken manşetlere çıkmaya başladım ve o da hesap yapmaya başladı. Futbol kariyerimi, en iyi olmaya devam edersem, yayıncılık işine yarayabileceğini fark etti.

O zaman tavrı değişti ve baskı başladı. Neredeyse hiç topu kaçırmadığım ve hızlı olduğum için wide receiver olmam gerektiğini söyledi. Koşabilirsem gol atardım.

Hiçbir geniş alıcı ligde MVP, yani En Değerli Oyuncu ödülünü kazanmamıştı ve o benim ilk olabileceğimi söyledi.

Bunu onun destekleyici ve cesaret verici davranışı olarak algılamayın. Sadece isteklerini dile getiriyordu, sonra yine kendi dünyasına çekildi. Ben hala genç ve naif olduğum için onun beni önemseydiğini düşünüyordum. Haklı bir noktaya değinmişti ve belki de bu, bana ilgi duyacağı anlamına geliyordu.

Bu yüzden yönümü değiştirdim ve geniş alıcı oldum, geniş alıcıların en çok darbe alan pozisyon olduğunu düşünmeden.

Garrett, beni sahada güvende tutmak için çok darbe aldı ve ben de ciddi sakatlıklardan kaçınarak oyunun zirvesine kadar koşmayı başardım.

Siyah SUV, Upper West Side barında durdu ve ben arabadan atlamadan önce şoföre teşekkür ettim. Açılışlar ve diğer büyük etkinlikler dışında, medya beni çoğunlukla rahat bırakıyor — tabii moda mankeni, yazar-influencer gibi ilginç biriyle çıkmıyorsam.

Bar, beyzbol ve futboldan farklı maçların izlendiği televizyonlarla doludur. Spor salonundan çıkmış gençler, omuz omuza durup bira şişelerini tutarak gelecek sezonu konuşuyorlar.

Garrett, arka köşede bilardo sopasıyla dururken gözden kaçması imkansız. İçeri girdiğimde beni fark ediyor ve onlara katılmam için işaret ediyor. Durup barda sek viski ve klasik Angus burger sipariş ediyorum, sonra onun masayı temizlediği yere gidiyorum.

Adamın parasını almamış gibi yapıp sırtımı sıvazladıktan sonra, gürültülü mekanın ortasındaki bir masaya kadar benimle birlikte yürüdü.

"LL!" Bira bardağının boynunu benim bardağıma çarptı. "Bir hafta daha tatil yapmış gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Natalia'dan ayrıldım." Bunu yüksek sesle söyleyince, gerçekten kendimi daha hafif hissediyorum.

"Tanrıya şükür," diye bağıyor. "Çıktığın tüm sıska sürtükler arasında en kötüsü oydu. Sürekli lanet telefonuna bir şeyler paylaşıp, yaptığın her şeyi eleştiriyordu."

Kırmızı saçlı, kıvrımlı vücutlu minyon bir garson, hamburgerim ve patates kızartmamla birlikte aceleyle geliyor. Çok çalışıyor, odaklanmış ve güzel görünüyor... Ya da sadece bana yemek getiriyor ve ben açlıktan ölüyorum.

"Evet, süper modellerle işim bitti."

"Yanlış anlama. O kızların bazıları çok eğlencelidir. Ama o değil." Ben hamburgerimden büyük bir ısırık alırken, o patates kızartmalarımından bir avuç tuttu. "Senin bir kez daha seni taşralı fare diye alay ederse, futbol tanrılarına yemin ederim... O lanet Hoboken'den!"

Ağzım doluyken gülüyorum. Garrett çok gürültücü ve bunu seviyorum. Natalia'nın nereli olduğunu onun nereden bildiğini bilmek bile istemiyorum.

Ağzımı dolduran lezzetli et ve peynirle içimden bir inilti çıkar. "Bu akşam Galileo restoranında başladık."

"Nasıl buldun?"

"Şaka mıydı neydi, anlayamadım. Yemeden önce her şeyin üzerine sıcak su döküp yeniden nemlendirmek gerekiyordu."

Kaşları çatıldı. "Yani kendin yap gibi mi?"

Başımı sallayarak bir ısırık daha alıyorum. "Bilmiyorum. Öğrenmek için kalmadım."

Beş ısırıkta hamburgerimi bitiriyorum ve o bir bira daha istiyor. "Şimdi ne yapıyoruz?"

İyi soru. Artık karnım doyduğu için düşünebiliyorum ve geleceğin pek parlak olmadığını düşünüyorum.

Antrenman kampı başlamadan önce bir ayımız var, tek istediğim şey şehirde tek başıma dolaşmak değil. Bu, babamın sürekli istediği gibi Houston'a gidip onunla çalışmak kadar itici bir şey.

"Ay'da devre mülk sahibi tanıdığın var mı?"

Garrett omzumu tuttu. "Benimle Newhope'a gel." Elim çoktan havada, tartışmaya hazırlarken o sözümü kesti. "Ailemin eski evi çok büyük ve körfezin hemen yanında. Bol bol yer var, kafanı dinlemek için mükemmel bir yer."

"Ailenin en son ihtiyacı olan şey, tüm yerini kaplayıp tüm yemeğini yiyen başka bir futbolcu." Bizim nasıl olduğumuzu biliyorum.

"Dostum, kardeşim Zane ve küçük kız kardeşim Dylan var, onlar bizim evde olmamızı çok seviyorlar." Garsona eliyle işaret eder ve garson yanımıza gelir.

"Bir tur daha?" Ona göz kırpar ve eminim ki flört ediyor.

"Hesap lütfen, Wendy." Tabii ki adını biliyor. "Logan Lightning, garson Wendy ile tanış. Bekar bir anne, hemşirelik okulunu bitirmek için çalışıyor ve seni bira için bekletmez."

"Memnun oldum." Sesim daha alçak. "Her şeyde bol şans."

Kızıl saçlarını salladı. "Hayat hikayemi anlatma."

"Güzel bir hikaye! Gurur duymalısın."

Garrett, kıvrıkcık kahverengi saçları ve kalın sakalı olan dev, kendini beğenmiş, dost canlısı bir ayıdır. Tişört ve kot pantolon giyen rahat biridir ve gamzeli gülümsemesi ve neşeli mavi gözleri herkesi rahatlatır.

Buna karşılık, ben zayıf kaslı, takım elbise giymiş, koyu renk saçlı ve yanaklarında hafif sakallı biriyim. Kaşlarımı çatarak dünyayı inceliyorum ve güvенеbileceğim çok az insan var. Hayat bana bir tampon oluşturmayı öğretti.

Kısacası, biz birbirimizin tam zıttıyız.

"İhtiyacın olanları al ve bir saat içinde benim evime gel. Saat on gibi yola çıkmak istiyorum." Bana bahane uydurmam için zaman vermiyor ve ben de bahane uydurmak istemiyorum.

Şu anda sahildeki küçük bir kasabaya kaçmak kulağa oldukça iyi geliyor.

"Babamın özel jet servisi olduğunu biliyorsun. Arabayla gitmemize gerek yok." "Hayır, kamyonetim lazım."

Garrett ve kamyoneti. "Şehirde kamyonet kullanan kimseyi tanımıyorum."

"Sürsünler. Yollardaki en kullanışlı araç."

"Vay, bu Low-gas Murphy değil mi?" Sinir bozucu ses arkamdan geliyor ve dönüp Challengers'ın geniş alıcı oyuncusu Ricky Berke'nin bize doğru havalı havalı yürüdüğünü görüyorum.

"Dostum, bu en aptalca smaçtı. Lakabına hiç yakışmadı." Garrett dirseğine yaslanıyor ama yine de Ricky'den çok daha uzun.

Düşmanım yılmıyor. "Bu yıl White Party'de yoktun, Murph. Havandan mı düştün, ihtiyar?"

MVP yarışında, üç yıldır bu işin içinde olan ve tamamen kendini beğenmiş bu adamla başa baş gidiyoruz. Tıpkı eskiden benim gibi, sanırım, sadece ben tam bir pislik değildim diye düşünmek istiyorum.

"Aslında, dördüncü Temmuz için babamla Houston'daydım." Hava güneşin yüzü kadar sıcaktı ve lanet olası bir yağmur ormanı kadar nemliydi.

"Davet edilmediğini duydum." Ricky çenesini kaldırdı. "Hiç şaşırmadım.

Bay

Rubin partilerine sadece en iyileri davet eder. Senin gibi üzgün, eskimiş tipleri değil." "Gece uyumana yardımcı oluyorsa neyse, Dick."

Kendimi savunmaya tenezzül etmedim. Babam ve ben, liseye başlamadan önce bile Hamptons'daki yıllık yaz partisine davetliydik.

"Bu yıl listeye girmiş olmana şaşırdım, *Dicky*," Garrett yanıma yaklaşır ve kollarını kavuşturur. "*Mike'in* yalakalık yapan taklitçileri daha da sevmediğini duydum."

Ricky ve ben aynı boy ve yapıyız, ama onun parlak kıvıll saçları, kahverengi gözleri ve çillerle kaplı soluk teni var. Ben ondan biraz daha hızlıyım ve gizli silahım, arkamı kollayan ve yorumcuların konuşmasını sağlayan oyunları yapmama yardım eden Garrett.

"Sanki sen bir şey biliyormuş gibi, Grizz." Garrett'ın arkasından bakıyor. "Natalia nerede?"

Bu adam hep benim peşimde.

"Galileo'da bıraktım. Eğer ilgileniyorsan, hâlâ orada olabilir."

"Geçen ayı Akdeniz'de bir Yunan iş adamıyla yatında geçirdiğini duydum." Ricky sırtarak gülümser. "Ve şimdi ESPN seni MVP yarışında benim arkama taktı. Yaşlanmak gerçekten sıkıcı."

"Alternatifinden iyidir." Daha fazla tartışmak istemediğimden omzuna bir şaplak attım.

"Ve *alternatif* derken *seni* kastediyor." Garrett onu işaret ederek, sesinde bir kahkaha ile titriyor ve Ricky'nin aptal olup da birimize yumruk atmasını umuyor.

O her zaman iyi bir bar kavgasına hazırdır, çünkü her zaman kazanır.

Elimi arkadaşımın omzuna koydum. "Saat onda senin evde buluşalım, tamam mı?" Ricky'ye dönüp başımı eğdim. "Natalia senindir."

Çok geç olmazsa diye eklemeye gerek görmedim, çünkü Natalia'nın Aristoteles'i hazır bekliyordu. Neyse, muhtemelen bir şey olmaz. Zaten ikinci bir erkek arıyor ve bu adam tam ona göre.

Garrett bu kadar kolay vazgeçemez. Küçük garson kız yaklaşır ve o kolunu kızın sırtına dolamıştır.

"Wendy, seni bu adamla bırakmak zorunda kaldığımız için üzgünüm. O tam bir baş belası ve bahşişi de azdır." Ricky'nin omzunu sıkıca tutar. "İçkisine tükürme isteğine karşı koymaya çalış."

"Hey!" Ricky'nin kahverengi gözleri dehşetle büyür, ama Wendy sadece gülerek onu uzaklaştırır.

"O tam bir pislik. Şu sırtışına bak." Arkadaşımı işaret eder.

Garrett, kalbinden vurulmuş gibi göğsüne elini koyar, ama hepsi numara.

Wendy'nin bu gece bahşış alamaması ihtimaline karşı, hesabın altına fazladan yirmi dolar sıkıştırıyorum. Sonra onu bardan dışarı çekip, her zaman övüp durduğu yerin yakından nasıl görüldüğünü görmek için yola çıkıyoruz.

BİR SAAT SONRA, onun son model, metalik gri F-150'sinin lüks deri ön koltuğunda, radyoda sessizce country müzik çalarken, Interstate 95 otoyolunda güneye doğru hızla ilerliyoruz.

Bizi gün boyu sürececek bir yolculuk bekliyor ve Kuzey Carolina'da kalmak için bir oda rezervasyonu yapıyorum. Şehre taşındığımdan beri ilk kez böyle bir yolculuğa çıkıyorum.

"Wendy'ye fazladan bahşış verdiğini gördüm." Bana bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

Koltuğumda uzanıp rahat etmeye çalışıyorum. Uzun bir yolculuk olacak. "Onun için endişelendim."

Bu onu güldürdü. "Sen iyi bir adamsın, LL. Seni tanıdığım gün bunu anlamıştım, dünyaya karşı gardını indirmeden yaklaşırsan da."

"Ben de."

"Bu tam da ihtiyacın olan şey." Garrett, dikiz aynasından New York şehrinin ışıklarına bakıyor. "Newhope kafanı boşaltacak, seni başlangıç noktasına, temellere geri döndürecek."

"Ticaret odası sana maaş mı veriyor?" Sevdığım için alay ediyorum.

Garrett, memleketinin poster çocuğu. Tek konuştuğu şey bu, ama gerçek şu ki, şu anda bu bunalımdan çıkmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç saatte bana anlattıklarını düşünüyorum. O da benim gibi annesini genç yaşta kaybetmiş. Dört erkek kardeşin ve bir kız kardeşi var, hepsi futbol yıldızı. Ancak Garrett dışında sadece kardeşi Hendrix hala futbol oynuyor.

Hendrix'i iyi tanımıyorum ama tanıştık. Los Angeles'ta bir takımda oynuyor ve biraz rock yıldızı gibi bir tight end.

İkinci en büyük kardeşi Zane, geçen yıl sahte bir gol vuruşunda feci şekilde sakatlanınca kariyerini sonlandırmak zorunda kalan bir kicker'dı. Çok dramatik bir olaydı.

Yaralanmış, ayağı bacağının ucunda sarkmış, acı içinde bağıırıyordu.

Bu, her hafta sahaya çıkarken asla olmayacağını umduğunuz türden bir yaralanma ve her beş dakikada bir tekrar yayınlanıyordu. Lanet olsun, hatırladıkça hala tüylerim diken diken oluyor.

"Jack, biz şehirdeyken sonbahar kadrosunu seçeceğini söyledi." Garrett'ın büyük eli direksiyonun üstüne dayalı, ağzının köşesinde bir kürdan var. "Ona yardım edebileceğimizi, belki çocuklara moral konuşması yapabileceğimizi söyledim."

En büyük ağabeyi, Teksaslı emekli bir yıldız futbol oyuncusu. Jack Bradford'u sahada izlerken, bu kadar yetenekli birinin nasıl emekli olabileceğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Ama o, kariyerinin zirvesindeyken emekli oldu. Bir efsane.

Şimdi lise futbol takımında koçluk yapıyor. Cuma gecesi ışıkları.

"Tabii. Neye ihtiyacı varsa." Karanlık pencereden dışarı bakarak, on dokuz yaşındaki halimin Jack Bradford'la tanışmak hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Sonra biraz daha geriye gidip, on beş yaşındaki kendime bugün ne söyleyeceğimi merak ediyorum. O bunu duyabilir mi ki? Hayatın zirvesinde olmak, aşağıdan görüldüğü kadar harika değil, bunu kesinlikle söyleyemem. Ya da nereye gidersen git, oradasın, bunu da söyleyemem.

Belki de sadece depresyundayım. Uzun zamandır bir kadınla yatmadım ve en son yattığımda, o da sosyal medyadaki takipçileriyle daha çok ilgileniyordu. Nefret dolu biri değilim. Bir zamanlar benim de tek umursadığım şey oydu.

"Dylan, Zane'in saklandığını ama iyileştiğini söyledi." Arkadaşımın çenesi sıkışır ve başını sallır. "O kazadan beri onu ilk kez göreğim ve o lanet olası bir kabustu."

"Anlat bana." Dudaklarım sıkışır ve midem kramp girer.

Yılın yedi ayı boyunca her hafta aralıksız maçlar, ülke çapında seyahatler, belirli bir kesim için ünlü olmak gibi bir hayattan bir anda hiçbir şeye geçmek büyük bir değişiklik.

Tamamen durmak.

Stadyumun gürültüsünden, ölüm sessizliğine. Unutulmak.

Erken emekliliğin şokunu anlatanlar duydum ve yalan söylemeyeceğim, bunu hiç istemiyorum. Bunun benim son yılım olabileceğini düşünsem bile

. Her şey o kupaya bağılı, o kupa benim için babam için olduğundan daha önemli olsa bile.

"Geriye Dylan kalıyor, ama o çoğu gün restoranda çalışıyor." Başımı sallayarak, güney Alabama'da sahilde yaşayan bir çocuk hayal ediyorum.

Zihnim, Manhattan'ın ışıklarından uzak, önümüzde uzanan karanlık yolda binlerce kilometre yol kat ediyor. UT'den mezun olduğumda geride bıraktığım hayatı düşünüyorum.

Telefonumu çıkarıp rehberimi açtım ve babamın adını seçtim. Gösterge panelinin ışığında, haftalardır düşündüğüm şeyi ona mesaj olarak yazdım.

Oraya geri dönmeyeceğim.

[THE WAY WE TOUCH \(link\)](#) kitabını alın ve bu küçük kasabada geçen, kardeşin en iyi arkadaşı ve futbol romantizmiyle dolu hikayeye bugün aşık olun!

Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ ve [sesli kitap olarak\(link\).](#) da mevcuttur

TIA LOUISE'İN KİTAPLARI

KINDLE UNLIMITED'DA ROMANTİK KİTAPLAR

YENİ BRADFORD'LAR

PINCH, 16 Ekim'de
çıkıyor CAGE, Ocak
2026'da çıkıyor FLOW,
2026'da çıkıyor
ZONE, 2026'da çıkacak
CLAIM, 2026'da çıkacak

BRADFORD ÇOCUKLARI

Dokunma Şeklimiz, 2024*
Oyun Şeklimiz, 2024* Skor
Şeklimiz, 2025*
Carpışma Şeklimiz, 2025*
Kazanma Şeklimiz, 2025*
(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

BE STILL SERİSİ

A Little Taste, 2023*
A Little Twist, 2023*
A Little Luck, 2023*
Biraz Yaramaz, 2024*
(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

HAMILTOWN HEAT SERİSİ

Korkusuz, 2022*
Pis, 2022*
Sadece Senin Gözlerin İçin, 2022
Forbidden, 2023*
(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

TAKING CHANCES SERİSİ

*Bu Kadarı Doğru**

*Kaderin Cılgınlığı**

*Sorun**

(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

AŞK İÇİN SAVAŞ SERİSİ

*Beni Bekle**

*Patronum**

Burada

*Benimle**

Pervasisız

*Öpücük**

(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

AŞKA İNAN SERİSİ

Seni Benim Yap

*Beni Senin Yap**

*Kal**

(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

GÜNEY ISI SERİSİ

Dokunduğumuz

da

Öptüğümüzde

SARILACAK SERİSİ

One to Hold (#1 - Derek & Melissa)*

One to Keep (#2 - Patrick & Elaine)*

Koruyacak Kişi (#3 - Derek & Melissa)*

Sevilecek Kişi (#4 - Kenny &

Slayde) *Terk Edilecek Kişi* (#5 - Stuart

& Mariska) *Kurtarılacak Kişi* (#6 -

Derek & Melissa)* *Peşinden*

Gidilecek Kişi (#7 - Marcus &

Amy)* *Alınacak Kişi* (#8 - Stuart &

Mariska) (*Sesli kitap olarak

mevcuttur.)

THE DIRTY PLAYERS SERIES

PRINCE (#1)* *PLAYER*

(#2)* *DEALER* (#3)

HIRSİZ (#4)

(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

PARLAK IŞIKLAR SERİSİ

Isıkların Altında (#1)

Yıldızların Altında (#2)

Hit Girl (#3)

İŞBİRLİKLERİ

*Son Adam**

Doğru Erkek

Tangled Up

Kurtar

(*Sesli kitap olarak mevcuttur.)

PARANORMAL ROMANLAR

Bir Ölümsüz (vampirler)

Bir Doyumsuz (şekil değiştirenler)

ÜÇ ÜCRETSİZ HİKAYE ALIN!

[Yeni Çıkanlar bültenime kaydolun](#) ve satışlarımı veya yeni çıkan kitaplarımı
asla kaçırmayın!

[Hemen kaydolun! \(link\)](#)

TEŞEKKÜR

Bir seriyi bitirmek her zaman çok duygusal bir an. Birçoğunuz, ilk kitap olan The Way We Touch'ın Haziran 2024'te yayınlanmasından beri benimle birlikte oldunuz. Şimdi, bir yıl sonra Jack & Allie'nin hikayesinin sonunu yazarken, teşekkür etmem gereken çok kişi var...

Her zaman, her zaman, cesaretlendirmeden beyin fırtınasına, ilk taslağı okumaya ve her şeyden şüphe duyduğumda bana destek olmaya kadar yaptığı her şey için kocama "Bay TL"ye çok teşekkür ederim... Seni seviyorum!

Harika asistanım Kat'in benden asla ayrılmasına izin vermiyorum... O benim kızım ve yüksek lisans yapmak istediğini söylese bile. Bunu benim için çalışırken yapmak zorunda kalacak.

Kapak tasarımlarımı ve tüm eğlenceli destek sanatlarını üreten ekip, illüstratör Laura Moore (@LCMdesignss) ve Kari March (kapak tasarımı); Wander Aguiar (model fotoğrafçısı) ve Lori Jackson (kapak tasarımı). Her zaman vizyonumu hayata geçiriyorsunuz, hepinizi seviyorum!

Jen DeJong benim dayanağım, yazarken beni destekliyor, Leticia Teixeira takıldığımda rehberim, gözümden kaçanları görüyor ve futbol koçum Patti Rapozo'ya kocaman bir hoş geldin ve çok teşekkürler!

İnanılmaz beta okuyucularım Maria Black, Corinne Akers, Amy Reiersen, Courtney Anderson, Jennifer Christy, Heather Heaton, Michelle Mastandrea ve Diane Holtrey'e çok teşekkür ederim. Sizi SEVİYORUM!

Kartal gözlü düzenlemeleri için Jaime Ryter'a ve kitaplarımı muhteşem hale getiren süper yetenekli Stacy Blake'e teşekkürler.

Sevgili Starfish'ime, Mermaids'ime ve beni ayakta tutan, organize eden ve kitabımı tanıtmama yardımcı olan Veeps'ime ve artık arkadaşım olarak gördüğüm tüm inanılmaz BookTokers, Bookstagrammers ve kitap severlere teşekkür ederim.

Son olarak, her yerdeki okuyucularıma, yaptığım şeyi yapmama izin verdikleri için **teşekkür ederim**.

Her zaman kazanacağız,

♥ Tia

YAZAR

Tia Louise, *USA Today* ve Amazon'da 4 numaraya kadar yükselen, *çoğunlukla* küçük kasabalarda, tek ebeveynli ailelerde, ikinci şanslar ve askeri romantizm temalı romanların yazarıdır.

Readers' Choice ödüllerinden *USA Today* "Happily Ever After" ödüllerine, En Sevilen Erotik Yazar ve "Lady Boner Award" (*lol!*) ödüllerine kadar, onu en mutlu eden şey, diğer Mermaids (*hayranları*) ile iletişim kurmak ve akıllı, cesur ve *çok seksi* aşk romanları yazmaktır.

Eski bir gazeteci ve yerinden edilmiş bir plaj serserisi olan Louise, ödüllü kocası, iki genç dahi çocuğu ve bir sakar "torun kedisi" ile birlikte Orta Batı'da yaşamaktadır.

Buradan haber bültenine kaydolun ve yeni çıkan kitapları veya indirimleri kaçırmayın — ayrıca ücretsiz bir öykü koleksiyonu kazanın!

Tüm kitapların **imzalı kopyaları** çevrimiçi olarak şu adreste mevcuttur: <https://geni.us/SignedPBs>

Tia ile bağlantı kurun:

[Web sitesi](#)

[Instagram](#) (@AuthorTLouise)

[TikTok](#) (@TheTiaLouise) [Pinterest](#)

[Bookbub](#) [Yazar](#)

[Sayfası Amazon](#) [Yazar](#)

[Sayfası Goodreads](#)

[Snapchat](#)

**** Facebook'ta mısınız? ****

*Denizkızı olun! ["Tia's Books, Babes & Mermaids"](#) (bağlantı) !adresinden Tia'nın **okuyucu grubuna** katılın*

www.AuthorTiaLouise.com

allnightreads@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

